Creatura

NELY CAB

LEDA

Nely Cab s-a născut în Matamoros, Tamaulipas, Mexic. A lucrat în domeniul bancar câţiva ani, ca apoi să se dedice studiului artei culinare şi picturii. Locuieşte în sudul Texasului, împreună cu soţul şi fiul ei. Unul dintre cele mai ambiţioase obiective ale scriitoarei este să cucerească lumea. În timp ce aspiră la dominaţia mondială, Nely Cab continuă să lucreze la seria care a debutat cu romanul *Creatura.*

Pentru mai multe informaţii despre autoare puteţi accesa site-ul: www.nelycab.com

Nely Cab

Creatura

Traducere din limba engleză de
ADRIAN DELIU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mariana Bădescu
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

Nely Cab
CREATURA

ISBN: 978-973-102-569-8
Bucureşti, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CAB, NELY
Creatura/Nely Cab; trad.: Adrian Deliu.
Bucureşti: Leda, 2013
ISBN 978-973-102-569-8

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.134.2(725.1)-31=135.1

Pentru surioara mea, Krystle,
care a crezut în mine încă de la primele cuvinte scrise.

„O nădejde amânată îmbolnăveşte inima,
dar o dorinţă împlinită este un arbore al vieţii.”

— Proverbe 13:12

Prolog

Însemnarea nr. 1 în jurnal, 1:01 a.m.

Mă numesc Isis Martin. Am şaptesprezece ani şi sufăr de tulburări de somn. O siluetă întunecată îmi bântuie visele, făcându-mă să mă îngrozească însăşi ideea de somn.

Sunt în ultimul an la liceul din Los Fresnos[1], unde urmez şi cursuri pentru avansaţi, ca să obţin punctaj suplimentar pentru admiterea la facultate: dublă înscriere. E greu să funcţionezi atunci când dormi numai o oră sau două pe noapte.

Astăzi mai am o şedinţă cu doctorul Jameson. Fiica lui e cea mai bună prietenă a mea, iar el e unicul psihiatru din oraş. Tot el mi-a propus să ţin un jurnal, în speranţa că aşa o să mă eliberez de stres şi, poate, într-o zi, o să reuşesc să dorm din nou. El susţine că visul meu repetitiv nu e decât o reflexie a anxietăţii pe care mi-o produce somnul, dar ceva îmi spune că se înşală.

Însemnarea nr. 2 în jurnal, 12:14 a.m.

Pe ce mă chinuieşti aşa… bântuindu-mi visele şi răpindu-mi gândurile? Nu fac nimic ca să te invoc, şi cu toate acestea, vii la mine noapte de noapte. Mă tot urmăreşti cu privirea ta vigilentă. Găseşti vreo plăcere în frica mea? De trei luni nu mai duc o viaţă normală.

Ce eşti tu?

Azi-noapte, în visul meu, zăceam întinsă pe acel câmp cu

[1] Orăşel din statul american Texas, al cărui nume înseamnă, în limba spaniolă, Frasinii (n. tr.).

flori, fără să am vreo grijă. Chiar puteam să simt mirosul macilor. Când m-am întors să privesc roşul aprins al apusului, acolo erai… încă o dată. De ce mă tem de tine, dacă nu eşti decât o siluetă neagră înaripată în depărtare, punându-mi la încercare nervii?

Trei luni de nesomn am fost nevoită să trăiesc cu tine în subconştient. Şedinţele la psihiatru nu m-au ajutat cu nimic, iar acum vor să mă drogheze. Am refuzat, fireşte. Am şaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să fiu sedată pentru tot restul vieţii mele.

Mama îşi concentrează atenţia asupra cearcănelor întunecate de sub ochii mei când vorbeşte cu mine: e îngrijorată. Ce pot să fac, dacă problema e în capul meu, şi nu altundeva? Te dispreţuiesc!

Însemnarea nr. 3 în jurnal, 5:45 a.m.

În noaptea asta ai venit spre mine. Am împietrit. Ai mârâit şi ai patrulat înainte şi-napoi pe câmp, ca o fiară sălbatică. Tot ce pot să văd e doar umbra ta întunecată şi sclipirile ochilor tăi.

Te-am blestemat pentru jumătate din nopţile mele nedormite şi mi-am dorit să fi urmat reţeta prescrisă de doctor. El zice că trebuie să mă silesc să cred că tu nu eşti nimic, şi-aşa, nimic vei deveni. Lui îi vine atât de uşor s-o spună… Panica pe care o resimt în somn e cum nu se poate mai reală. Ştiu că sunt vinovată pentru că îi dau voie să pună stăpânire pe mine. Dar cum poate trăi cineva aşa, stând treaz toată noaptea?

* * *

Capitolul 1

Mereu am fost în măsură să-mi controlez visele. Nu ştiu cum, dar am putut. Călătoream până în frumoase locuri îndepărtate. Puteam să mă relaxez lângă un iaz sau să stau întinsă, înconjurată de flori galbene de piciorul-cocoşului.

Preferatul meu era câmpul cu maci. Soarele auriu era mereu cald şi de o formă perfectă pe orizontul roşu aprins. Simţeam că sunt una cu natura. Dar toate astea s-au terminat când peste visele mele a pus stăpânire cineva care mă hărţuieşte.

Acum, abia dacă mai dorm.

Azi, n-am avut energie să mă ferchezuiesc cine ştie ce. Mi-am conturat ochii verzi cu creion negru, dându-mi pe urmă cu rimel. Mi-am ondulat părul şaten-deschis cu fierul, şi am fost gata de plecare.

Dimineaţa de martie era înăbuşitoare şi umedă. Am pornit pe jos spre şcoală. Am luat acest obicei la scurt timp după ce au apărut visele, ca să-mi menţin simţurile treze: cu o cafea în mână şi cu *Boulevard of Broken Dreams,* piesa trupei Green Day, zbierând în căştile de la iPod.

Când am traversat intersecţia cu strada principală, am fost ispitită să mă opresc la staţia de benzină pentru încă o porţie de cafea, dar până la urmă m-am răzgândit. Pentru un metru jumătate, cât măsor, aveam suficientă cafeină la dispoziţie. Dacă aş fi mărit doza, probabil că picioarele mi-ar fi fost cuprinse de un tremur frenetic.

Los Fresnos, Texas, e un orăşel tipic, cu o populaţie mică, de aproximativ 5 000 de locuitori. E genul de oraş în care toţi se cunosc între ei. Se află în partea cea mai sudică a Texasului, la graniţa cu Mexicul. Clima e umedă,

caniculară şi însorită, practic, pe toată durata anului. Nu mă dau în vânt nici după arşiţă, nici după umezeală, dar de nevoie m-am obişnuit cu ele, din moment ce am trăit toată viaţa aici.

Oraşul e paşnic, liniştit, şi la doar câteva mile distanţă de alte câteva mici oraşe care-l înconjoară: acolo îşi fac cumpărăturile concitadinii mei. Una peste alta, e un loc destul de monoton. Un orăşel sigur, în care poţi merge pe jos până şi noaptea.

Cea mai bună prietenă a mea, Andy, mă aştepta la masa noastră obişnuită, împreună cu iubitul ei, Bill. Eu nu mai am aşa ceva.

Îmi amintesc de relaţia de trei ani, din liceu, cu tipul despre care crezusem că mi-era sortit să-mi fie soţ. Îl chema Gabriel Betancourt. Gabriel e acum boboc la Florida State University. A absolvit liceul mai devreme, urmând o programă pentru avansaţi, şi a plecat imediat ce a îndeplinit cerinţele obligatorii. Beneficiind de o bursă de studii, a sărit direct la semestrul din primăvară. Tare mă mai mândream cu el!

Fratele mai mare al lui Gabriel, şi el la facultate, are o locuinţă a lui în Florida. Nu era de mirare, în consecinţă, că fostul meu iubit s-a gândit să plece imediat după ce-a terminat liceul.

„Isis”, mi-a zis, înainte să plece, „o să mă întorc de fiecare dată când prind o ocazie, îţi promit. Nici măcar n-o să ţi se facă dor de mine. O să vorbim la telefon în fiecare zi… stăm şi pe chat, ne trimitem SMS-uri. O să fie ca şi cum nici n-aş fi plecat!”

Eu, ca o idioată, nu vedeam absolut nimic din ce ne aştepta.

Îmi amintesc că-l privisem în ochii lui căprui, crezând fiecare cuvinţel.

Nu contează! mi-am zis, amintindu-mi de ziua plecării lui.

Am simţit cum lacrimile încep să-mi izvorască încet din ochi, scurgându-se pe obrajii mei rotunzi, dar le-am şters

repede. M-am întrebat cât de importantă fusesem eu, în realitate, pentru el. Fiindcă mi-a dat papucii printr-un SMS, ca să ştiţi. Ce metodă crudă de a o rupe cu mine! Insomniile începuseră deja.

Nu m-a vizitat nici măcar o dată de când a plecat în Florida. A tot găsit pretexte ca să scape de conversaţiile cu mine. Pusesem distanţarea asta a lui pe seama unui program prea încărcat la şcoală.

Eram consternată. Am analizat întâmplările ultimilor trei ani, întrebându-mă care erau motivele bruştei lui schimbări. Presupun că lucrurile se întâmplă cu un motiv, aşa cum îmi spune mereu mama.

Mama m-a avertizat să nu iau povestea asta prea în serios şi m-a bătut la cap să-mi fac prieteni în continuare. Gabriel îmi consumase tot timpul, şi, din viaţa mea, de la un anumit punct încolo, prietenii începuseră să dispară, încetul cu încetul.

„Trebuie să petreci mai mult timp cu prietenele tale”, îmi zicea ea, „iar ele vor fi mereu prezente, chiar şi când iubiţii vor lipsi”.

Mama e o cunoscătoare în domeniu. Tata o înşelase de atâtea ori, încât chiar nu ştiu cum de găsise tăria de a îndura atâta umilinţă într-un oraş ca ăsta. Toată lumea ştia despre micile lui aventuri, dar nimeni nu comentase; cel puţin, nu de faţă cu ea.

Ziua despărţirii lor a fost grea pentru amândouă. Mama mi-a spus că depune actele pentru divorţ. Aveam doisprezece ani.

„Destul mi-a fost frântă inima”, mi-a zis, „e vremea să încep s-o repar”.

N-a pomenit niciodată despre infidelitatea tatei, dar eu am ştiut întotdeauna, şi sunt convinsă că şi ea ştia că ştiu. Cred că a rămas doar pentru binele meu. Era o adeptă ferventă a unităţii familiei şi s-a luptat să o păstreze pe-a ei. I-am fost recunoscătoare pentru faptul că şi-a sacrificat atât de mulţi ani din viaţă într-un mariaj nefericit doar ca să-mi ofere un mediu familial oarecum normal.

Acum, eram bucuroasă că o ascultasem. Măcar aveam

un umăr pe care să plâng. Pe ea o cheamă Andrea, „Andy” Jameson. Suntem cele mai bune prietene încă de când aveam cinci ani. Atunci am salvat-o de broscoiul pe care micul Billy Nesbit i-l strecurase pe sub bluză, pe la ceafă, când eram la grădiniţă. I-am vârât broscoiul lui Billy în gură, ca să-l învăţ minte, şi am fost dată afară pentru o zi. Aş da oricând o zi de şcoală pentru o astfel de prietenă. Eram, practic, nedespărţite, până când a apărut Gabriel. Ca o ironie a sorţii, micul Billy Nesbit este acum iubitul lui Andy. Şi preferă să i se spună „Bill”.

— Ce ’aceţi, copii? am strigat, străduindu-mă să par trează şi plină de energie.

— Cum ai dormit? m-a întrebat Andy, scoţând un tub de fard corector din gentuţa ei cu cosmetice.

— Aproape trei ore, am răspuns, punându-mi ghiozdanul pe masă şi aşezându-mă, aşteptând ca Andy să înceapă ritualul nostru zilnic.

— Somnoroasă? a zis.

— Mmm-hmm, am mormăit.

Andy a luat un bureţel, a aplicat fard pe el, după care a început să-mi acopere zonele vineţii din jurul ochilor, pe care le neglijasem de dimineaţă.

Bill a oftat, clătinând încet din cap.

— Nu trebuie decât să iei pastilele, Isis. Arăţi din ce în ce mai nasol.

— Ce drăguţ, am pufnit, în timp ce Andy continua să-mi aplice fardul. Aceleaşi replici poetice le-ai folosit şi cu Andy?

— Are dreptate, să ştii, l-a susţinut Andy, înşurubând capacul tubului corector.

— O să mă gândesc, am zis, oftând. Am tot obosit să fiu… *obosită,* m-am plâns, după o scurtă pauză în care am căutat cuvântul potrivit.

Am inspirat adânc şi mi-am lăsat capul pe braţul întins pe masă.

— Aşadar, e teamă de somn sau insomnie? s-a interesat Bill, pentru a treia oară pe luna asta.

— N-are importanţă, dacă rezultatul final înseamnă nopţi nedormite, i-a răspuns Andy, înainte de a putea spune eu ceva. Tata zice că ar trebui să încerci pastilele timp de câteva zile, ca să vezi cum reacţionezi la ele.

— Tatăl tău a vorbit cu tine despre cazul meu? m-am mirat eu.

— Normal că nu! Ştii ce părere are el despre confidenţialitatea relaţiei medic-pacient, mi-a zis Andy, muşcându-şi colţul drept al buzei de jos şi uitându-se în podea. Am auzit întâmplător când vorbea la telefon cu mama.

A ezitat pentru o clipă, rozându-şi unghia.

— Bine, mă rog, e posibil să fi cam tras cu urechea, dar cu un scop nobil. Îmi fac griji pentru tine.

A ridicat din umeri.

— Nu s-ar putea, vă rog, să începem ziua cu un alt subiect, măcar o dată? s-a văitat Bill. Suntem tineri. Ar trebui să discutăm despre muzică sau despre filme, nu despre boli. Asta nu e un subiect normal de conversaţie când eşti adolescent.

— Isis trebuie să vorbească despre asta. Nu vreau să cadă şi mai mult în depresie, s-a răstit Andy la el.

— Dar NU sunt deprimată! am protestat, ofensată. Tatăl tău a zis *şi asta*? am întrebat-o, încruntându-mă.

Andy a avut o scurtă ezitare înainte de a-mi răspunde.

— Nu, a spus, aproape în şoaptă.

— Nu mai încerca să-mi pui diagnostice. Eşti cumva medic şi eu nu ştiu? i-am zis, necăjită. Sunt doar obosită, şi-atât.

Peste noi s-a aşternut o tăcere stânjenitoare, care a durat câteva minute bune. Atmosfera a fost detensionată de nişte hohote zgomotoase şi piţigăiate de râs care veneau dinspre masa majoretelor.

— Ce naiba o avea Jean Murphy de e atât de veselă azi? am întrebat, pe un ton aspru.

— Păi, a început Andy, altădată râdeai şi tu, ţi-aduci aminte?

S-a întors s-o privească pe Jean, căpitanul echipei de

majorete.

— Vocea ei mă zgârie pe creier. Fă-o să înceteze, i-am zis, scrâşnind din dinţi şi apucându-mă cu mâinile de capul care-mi atârna deasupra mesei.

Bill s-a ridicat de la masă, luându-şi caietul.

— Nţ, nu e deprimată, a zis el, adresându-i-se lui Andy, dar referindu-se la mine. Îmbătrâneşte prematur şi într-un ritm accelerat. E o babă morocănoasă. Asta e.

Bill a reuşit să-mi smulgă un zâmbet. Andy a chicotit şi l-a pupat cu zgomot pe obraz.

— Hai să ne ducem în clasă până nu dau năvală toţi, m-a îmboldit Andy.

Orele s-au scurs alene, ca de obicei. Prânzul a fost anost şi, după o lungă zi, plină de teme, în sfârşit s-a terminat şi şcoala.

După ore, Bill şi Andy m-au dus cu maşina până la cabinetul doctorului Jameson, unde trebuia să mă întâlnesc cu mama. Înainte de a intra în cabinet, i-am privit îndepărtându-se pe Ocean Boulevard, principala arteră de circulaţie a oraşului. Bill îşi tot tura motorul Fordului său Mustang model ’67. Tare mândru mai e de maşina lui.

Mama, pe care o cheamă Claire, stătea deja pe un scaun în sala de aşteptare. Lucra la câteva străzi mai încolo, la tribunalul districtual, ca asistent executiv al judecătorului.

Claire are treizeci şi cinci de ani. După divorţ, a făcut cursuri la seral şi a obţinut o diplomă de asistent juridic. La scurt timp după ce s-a despărţit de mama, tata a murit din cauza unui infarct. Avea treizeci şi unu de ani pe atunci.

Mama e foarte sexy. Are un păr şaten frumos, ochi arămii imenşi şi un corp mortal. Nu puteam în ruptul capului să înţeleg de ce era singură. Are o fire veselă şi e foarte distractiv să stai în jurul ei. Mereu îmi zicea că încă nu i-a bătut la uşă Bărbatul Potrivit.

— Bună, mamă!

— Bună, iubi. Cum te simţi azi?

— Sunt bine, am minţit eu.

Asistenta m-a chemat în cabinetul doctorului Jameson,

înainte ca mama să aibă ocazia de a mă bombarda cu o groază de întrebări privitoare la simptomele depresiei. Se chinuise să reţină ce spuneau reclamele de la televizor şi sunt aproape sigură că o văzusem căutând şi pe Google de vreo câteva ori. Dintr-odată, toţi cei în care aveam încredere îşi doreau să facă pe doctorii.

Doctorul Jameson stătea la biroul lui când am intrat în cabinetul pentru consultaţii. El era singurul care avea voie să îmi pună întrebări despre depresie, din punctul meu de vedere.

— Sunt un caz asimptomatic de depresie, domnule doctor Jameson?

— Isis, nu pot să te diagnostichez cu depresie sau cu orice altă afecţiune, în afară de insomnie. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să-ţi sugerez să iei tratamentul prescris, ca să poţi dormi. Este evident că teama de visul ăsta recurent prevalează în cazul tău. Trebuie să laşi visul să se deruleze până la capăt. Vei vedea, sunt sigur, că, de fapt, n-ai de ce să te temi, iar anxietatea se va atenua.

I-am spus doctorului că am început să ţin un jurnal, aşa cum îmi sugerase, sperând să-l abat de la subiectul cu tratamentul medicamentos. Din nefericire, n-am avut şanse de izbândă. A insistat să iau medicamentele prescrise încă din *seara aceasta.*

După vreo douăzeci de minute în care a tot încercat să mă convingă, l-am refuzat politicos. Ca rezultat, el a chemat-o pe mama în cabinetul lui, la sfârşitul şedinţei.

În timp ce ne îndreptam spre maşină, am observat o cută adâncă pe fruntea mamei. Era ori foarte supărată, ori foarte adâncită în gânduri, ori şi una, şi alta.

— O să iei pastila aia diseară, Isis, m-a avertizat cu asprime de îndată ce ne-am suit în maşină.

— Nici nu mă gândesc, mamă, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Eu nu te rog, Isis, eu îţi spun ce-o să faci, mi-a atras atenţia, şi vocea îi suna, într-adevăr, ameninţător. A introdus cheia în contact, dar n-a răsucit-o. Nu crezi că merit şi eu un pic de consideraţie? Muncesc toată ziua, îţi

dau să mănânci, îţi spăl, fac toate treburile din casă şi n-am mai dormit o noapte ca lumea de două luni, pentru că mă tot trezesc să văd ce faci. Am şi eu nevoie de odihnă, Isis. Nu ne permitem luxul de a avea un bărbat în viaţa noastră, care să aibă grijă de noi. Trebuie să avem grijă una de cealaltă.

Ochii ei începuseră să se înroşească. În realitate, Claire e o femeie puternică: n-ai s-o vezi prea des înlăcrimată, numai că, în ultima vreme, din cine ştie ce motive, devenise mai emotivă. Iar eu mă simţeam extrem de vinovată.

— Mamă, hai, nu plânge, am zis, întinzându-mă spre ea.

— Sunt îngrijorată, Isis. Nu dormi, abia dacă mănânci... nu cumva iei droguri? Spune-mi, orice-ar fi, şi-ţi promit că nu mă supăr. Îţi promit, s-a smiorcăit ea.

— Mamă, nu iau droguri şi nu-ţi fac asta dinadins! am protestat.

Fusesem atât de preocupată de propria persoană, încât nu mă sinchisisem să mă gândesc şi la ea şi la calvarul prin care trecea. Am inspirat adânc, apoi am expirat, înainte de a rosti următoarele cuvinte:

— O să iau pastila, mamă. O s-o iau diseară, bine?

Am aruncat o privire spre ceas: se apropia ora zece. Mama s-a întins peste masa din bucătărie, cu un pahar cu apă şi infamul somnifer. Am oftat, am pus pastila pe masă şi am fixat-o cu privirea.

— Mi-ai promis, mi-a amintit Claire, proptindu-şi mâna în şold.

Am ridicat ochii spre ea şi i-am zâmbit strâmb.

— Ştiu, i-am răspuns, luând mica pastilă albă într-o mână şi paharul cu apă în cealaltă. E dezgustătoare, am icnit, în timp ce pilula începea să mi se dizolve pe limbă.

Am luat repede o înghiţitură pe apă şi i-am făcut vânt în jos, pe gât.

— Parc-ai fi bebeluş, a bombănit mama, ieşind din bucătărie.

Am găsit-o pe Claire întinsă lângă mine, la ora 3:30, când m-am trezit încă o dată din acel coşmar lucid. Dormisem pe puţin cinci ore. Cu toate că, din punct de vedere fizic, mă simţeam un pic mai bine, din punct de vedere emoţional eram varză.

Medicamentul îşi făcea încă de cap în interiorul corpului meu. Mă simţeam ameţită, însă aveam suficientă energie ca să mă lupt cu el. Doar nu puteam să-mi permit două vise oribile într-o singură noapte.

Claire m-a simţit când m-am strecurat jos din pat şi m-a urmat până la parter, în living.

— Du-te înapoi în pat, mamă, i-am zis în şoaptă.

A scuturat din cap, a îngăimat ceva şi a adormit acolo, pe canapea. Am privit-o cum doarme timp de câteva minute, gândindu-mă de câtă vreme îmi tot tolera ea nopţile astea de insomnie.

Nu-i spusesem că nu puteam să dorm decât după o lună, pentru a evita exact asta: să stea trează cu mine. Mă gândisem că ea trebuie să muncească a doua zi, pe când eu puteam să moţăi la şcoală.

Mama nu voia ca eu să lucrez cât eram încă la liceu. Mi-a zis că e bine să fii răsfăţată până n-ai ieşit din copilărie, şi că o să fiu mulţumită că am putut să mă bucur de anii tinereţii, când o să mai îmbătrânesc.

Ea începuse să lucreze de la vârsta de paisprezece ani, fiind chelneriţă la singurul restaurant existent în oraş la vremea aceea. Nu ştiu dacă pe-atunci era legal. Iar pe mine m-a făcut la frageda vârstă de optsprezece ani, măritându-se cu tata imediat după terminarea liceului.

Mama şi tata fuseseră iubiţi în liceu, iar ea rămăsese însărcinată cu două luni înainte de absolvire. Presupun că, subconştient, mereu îşi făcuse griji ca nu cumva să am şi eu aceeaşi soartă, dar acum nu mai era cazul să se frământe.

Am luat repede o pătură din dulapul pentru haine şi am acoperit-o pe biata mea mamă istovită.

Şi pentru că era încă proaspăt în memorie, am început să scriu despre vis în jurnal, pe masa din bucătărie.

Însemnarea nr. 4 în jurnal, 4:05 a.m.

Somniferul şi-a făcut datoria. Am adormit la o jumătate de oră după ce l-am luat. Mai bine nu şi-ar mai fi făcut-o.

De data asta, te-am văzut cu ceva mai multe amănunte. Ai trăsături omeneşti, musculoase, uşor întunecate. Inima mi-a luat-o la goană când te-am văzut în depărtare, venind spre mine, mârâind. Am dormit cinci ore în cap până să te repezi spre mine, ameninţător, şi să mă trezesc scăldată într-o sudoare rece.

Doctorul n-a avut dreptate când mi-a zis să-mi las visul să se deruleze până la capăt. Mi-e mai frică decât la precedentele noastre întâlniri.

Mi-e frică de tine, dar nu vreau să mai trăiesc aşa. La noapte, o să te înfrunt. N-ai decât să mă sfâşii în bucăţi, dacă asta vrei, dar n-o să mă mai bântui!

* * *

Scrisul nu mi-a luat prea mult timp, aşa că mi-au rămas două ore până să încep să mă pregătesc pentru şcoală. Timpul se scurge cu încetineală când nu e nimic bun de văzut la televizor, nu ai cu cine să vorbeşti şi nici ce să faci. Aşteptarea răsăritului sigur e o virtute.

Claire a deschis uşa de la camera mea în timp ce-mi ondulam cu fierul vârfurile părului. Ea şi-l strânsese în coc, şi arăta odihnită şi frumoasă în costumul ei cu pantaloni.

— Iubi, ţi-am lăsat câteva clătite pe masă. Sună-l pe doctorul Jameson să-i spui cum te-ai simţit după ce-ai luat pastila. Menţine nivelul de cafeină la minimum astăzi şi, te rog, *te rog,* adu-ţi aminte să încui uşa de la intrare: ai fost destul de neatentă în ultima vreme.

Toate acestea mi le-a spus dintr-o singură suflare.

— Aşa o să fac, i-am promis, răsucindu-mi în jurul ondulatorului ultima şuviţă de păr.

Claire s-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe frunte.

— Mersi pentru că ai luat medicamentul, puiule. Habar

n-ai cât de mult m-am liniştit.

M-a mai privit o dată, după care a închis uşa, zâmbind.

— Am plecat la muncă! am auzit-o urlând de pe hol.

— Bine! am zbierat şi eu.

Mă bucuram că mama avusese o noapte odihnitoare. Şi vedeam clar cât de multe dintre grijile ei dispăruseră.

Azi, am acordat mai multă atenţie cearcănelor de sub ochi. Nu se schimbaseră prea mult peste noapte, dar le-am acoperit cu mai mult fond de ten ca de obicei, ca să nu se mai îngrijoreze şi Andy pentru mine.

Mobilul a început să sune în timp ce terminam de aplicat fondul de ten sub ochiul stâng.

— Ia zi, vrei să te duc cu maşina la şcoală sau vii iar pe jos ca somnambula? m-a tachinat Andy.

— Ha! am răspuns, zâmbind. Vin pe jos.

— N-ai dormit?

După voce, nu-i venea să creadă.

— Mda, am dormit, cam cinci ore, pe-acolo.

— Ce-ai visat?

— Acelaşi lucru, doar că… Am ezitat puţin. Doar că un pic mai detaliat cu privire la FIARĂ, am zis, dramatizând puţin.

— Îmi povesteşti la şcoală?

— Sigur. Lasă-mă să termin cu pregătitul ca să mai pot merge pe jos ca somnambula până acolo.

— Bill tocmai a ajuns la mine. Sigur nu vrei să trecem pe la tine? a insistat ea.

— Am nevoie de mersul pe jos, dar mersi, oricum, i-am răspuns, dându-mă cu luciu pe buze.

— Treaba ta. Ne vedem într-o clipă, a mai zis Andy şi a închis.

La şcoală, le-am povestit lui Andy şi lui Bill cum chestia aia din visul meu a sărit şi s-a repezit spre mine, mârâind ameninţător. Era prima oară când le povesteam visul în amănunţime.

— Crezi că ar putea să aibă de-a face, ştii, cu demonii sau cu spiritele rele? s-a interesat Bill.

— Bill, am zis, închizând ochii şi scuturând din cap, n-am nevoie să aud aşa ceva. Deja am ajuns să mă rog ca o habotnică. Nu faci decât să mă îngrozeşti şi mai tare.

Andy a făcut ochii mari.

— Doamne, Isis! De ce nu ne-ai spus niciodată cât de speriată eşti de fapt? Tata ştie despre asta?

— Normal, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap.

În timpul orelor de dimineaţă, n-am putut să-mi scot din cap cuvintele lui Bill: „demonii sau spiritele rele”. Mă simţeam moleşită şi incapabilă să mă concentrez la lecţii. Nu ardeam de nerăbdare să iau din nou pastila. Acele vorbe nu făceau decât să-mi sporească frica de noapte. Dar, oricum, eram nevoită să iau medicamentaţia şi să înfrunt vietatea.

La prânz, mi-am rezervat puţin timp ca să-l sun pe doctorul Jameson şi să-i spun la ce rezultat ajunsesem. N-a fost prea încântat de faptul că dormisem numai cinci ore. Mi-a propus să iau pastila mai devreme, ba chiar să dublez doza. Nu m-au bucurat deloc spusele lui, dar trebuia să îndur, de dragul mamei.

Nervozitatea mi s-a accentuat de la o oră la alta, ştiind că în jurul orei opt trebuia să fiu în pat, pregătită pentru confruntarea cu teroarea mea.

La opt fix, pe masa din bucătărie mă aşteptau un pahar cu lapte şi două pastile, lăsate de Claire. Le-am luat fără proteste.

Mama m-a condus până în camera mea şi s-a aşezat pe pat, privindu-mă, în timp ce medicamentul îşi croia încet drum prin fluxul meu sanguin.

— Nu trebuie să dormi cu mine. N-o să am probleme, i-am zis, mângâindu-i uşurel mâna.

Mintea îmi era înceţoşată, iar corpul începea să mi se destindă. Partea asta nu mă deranja. Trecuse mult timp de când nu mă mai simţisem în largul meu adormind. Poate că noaptea asta avea să fie altfel decât restul; poate, zic doar poate, în noaptea asta urma să visez ceva plăcut. Tare

norocoasă aş fi fost.

Eram întinsă pe un câmp, înconjurată de un rond cu flori galbene. Era câmpul de maci pe care-l visam noapte de noapte.

O boare voluptoasă de lemn de santal se împletea cu un delicat val de arome florale. Am inhalat adânc dulceaţa din aer. Petalele macilor îmi dezmierdau pielea, imitând cea mai fină dintre mătăsuri. Când am întors capul, vrând să admir nuanţele lila şi roz ale cerului, într-un atât de puternic contrast cu auriul câmpului, l-am văzut; penumbra aceea în depărtare. Ştiam că aşteaptă să-mi reînnoiască suferinţele, însă de data asta visul avea să cunoască o schimbare. Mi-am jurat c-o să-l înfrunt, punând astfel capăt nefericirii mele.

M-am ridicat şi am început să merg spre el. Am vrut să mă opresc când l-am văzut depărtându-şi picioarele şi pregătindu-se să ţâşnească, dar subconştientul meu era istovit şi furios şi voia să se termine odată cu coşmarurile astea; aşa că am menţinut ritmul. Doar nu era să mă las intimidată de o plăsmuire a propriului creier.

Când chestia aia m-a văzut apropiindu-mă, a scos un mârâit sonor, pe care l-am simţit izbindu-mă în piept şi ricoşând. Am continuat să merg. S-a năpustit spre mine cu o viteză incredibilă. Am închis ochii şi am mers mai departe. Inima îmi bătea nebuneşte de frică şi am început să spun Tatăl Nostru. Nefiind în stare să-mi amintesc cuvintele, m-am întrerupt, rămânând cu ochii închişi.

Nu mai auzeam paşii. Am fost convinsă că se dusese.

Încet, am deschis ochii. Consternată, am icnit, încremenind. Tot sângele mi s-a scurs din obraji când l-am văzut chiar în faţa mea, privindu-mă în ochi cu o sfidare rece. Mârâitul i-a răsunat ca huruitul unui tunet peste câmp. Tremuram din tot corpul.

Nu puteam nici să clipesc. Începeam să-i văd contururile ca prin ceaţă. În cele din urmă, a făcut câţiva paşi înapoi, şi atunci mi-am recăpătat claritatea.

Era un bărbat tânăr, înalt, sculptural. Avea părul negru

ca pana corbului. Pielea îi era aurie, iar ochii lui aveau o nuanţă rară de albastru-indigo. Aripile i se întindeau cam doi metri de-o parte şi de cealaltă a corpului. Nu avea pe el altceva decât o fustanelă din pânză albă, tivită cu auriu.

Am rămas cu gura căscată. Eram incapabilă să articulez vreun cuvânt, însă el s-a grăbit să mă ia la întrebări.

— De ce tot vii aici? m-a interogat, ţintuindu-mă cu o privire dispreţuitoare.

Încă şocată de vederea a ceea ce crezusem că ar fi un monstru, n-am putut să vorbesc. Era, într-o oarecare măsură, îngeresc: perfect dăltuit şi frumos din cap până-n picioare.

— În numele cui ai venit la mine? a insistat el cu întrebările.

Încetul cu încetul, mi-am recăpătat calmul.

— Ăsta e visul *meu.* Tu n-ai voie să mă iei la întrebări. Eu vorbesc, nu tu. Am văzut ce eşti de fapt, şi mârâiturile şi rânjetele tale mă fac să râd. Nu mi-e frică de tine. Nu eşti decât un personaj fictiv din imaginaţia mea hiperactivă.

L-am văzut aşezându-se pe o piatră. Şi-a pus mâna la gură, tăcut, parcă afundându-se în gânduri.

— Cum ai găsit drumul până aici? De ce nu rămâi în lumea ta? Asta e teritoriul meu, în care tu nu ai ce căuta.

— Dar tu cine eşti, să mă dai afară din propriile vise? am pufnit, sfidătoare.

La faza asta, a râs, foarte amuzat.

— Sunt urzitorul viselor tale, draga mea. Ceva de care sunteţi neştiutori în realitatea voastră.

— Nu… Tu nu eşti decât o plăsmuire a imaginaţiei mele, şi mie nu mi-e frică de tine, am zis, încrucişându-mi braţele şi aşteptându-i răspunsul.

— Eşti o zburdalnică foarte carismatică… nu-i aşa?

S-a ridicat, a făcut câţiva paşi în direcţia mea şi a mârâit ameninţător.

Eu am scâncit încetişor.

— Minţi când spui că nu îţi este frică de mine. Îţi este foarte frică, draga mea, a pufnit el.

— De ce-ar trebui să-mi fie frică, din moment ce nu eşti adevărat? am contraatacat eu, cu voce tremurândă.

— O, dimpotrivă, sunt cât se poate de adevărat, şi pot să ţi-o dovedesc, m-a ameninţat el, cu o voce joasă.

I-am studiat în tăcere faţa aurie. M-am reasigurat că e doar un vis, ca nu cumva să izbucnesc în plâns.

— Atunci, dovedeşte-mi-o, l-am provocat.

Am auzit cum un mârâit gros îi porneşte din piept. S-a ridicat cu iuţeală de pe locul pe care se aşezase. Şi-a apropiat chipul la doi centimetri de al meu, apoi şi-a arătat dinţii, cu buza de sus fremătând. Am început să mă rog, de parcă toată viaţa mea ar fi depins de asta. Dar, dintr-odată, privirea i s-a îmblânzit, a făcut un pas înapoi, după care a dispărut, lăsând în urma lui un nor de pâlpâiri aurii.

Am rămas singură pe câmp. Reuşisem: bărbatul plecase. M-am aşezat, cu un zâmbet larg de satisfacţie pe faţă. Câmpul era din nou al meu, să pot visa pe el.

Pentru prima oară, după atâtea luni, m-am trezit când a sunat alarma telefonului. Claire adormise lângă mine. Zgomotul puternic al alarmei antirachetă a speriat-o aproape de moarte. A sărit cât colo din pat, aterizând cu palmele şi cu genunchii pe podea. Am izbucnit în hohote de râs, incapabilă s-o ajut să se ridice.

— Opreşte chestia aia! a strigat, furioasă la culme.

După ce am oprit telefonul, m-am străduit din răsputeri s-o ajut să se ridice, dar am ajuns să mă rostogolesc şi eu pe podea, hohotind.

— Mamă, Doamne! am exclamat, râzând pe înfundate. Prea tare!

— Ia mai taci şi îmbracă-te! m-a repezit, ieşind din cameră şi trântind uşa după ea.

Dar am auzit-o chicotind pe hol.

Am ajuns la şcoală zâmbind, un pic toropită din cauza somniferelor. Bill a remarcat imediat noua stare de spirit. Ochii mei lucioşi sigur i-au dat un indiciu.

— Eşti euforică sau ai dormit? m-a întrebat.

— Ambele, i-am răspuns, râzând. Am dormit toată noaptea! Andy mi-a zâmbit la rândul ei şi mi-a întins un fursec din ovăz.

— Arăţi mult mai bine.

— Mda, am încuviinţat, căscând, dar tot îmi e somn.

— Şi, hai, povesteşte-mi visul, m-a îmboldit Andy, muşcând din fursecul ei.

— L-am înfruntat, Andy! Şi, stai să vezi: nu era absolut deloc un monstru! Doar un tip cu aripi şi pielea aurie… care mârâia în prostie, am adăugat, chicotind.

— Un băiat de aur cu aripi? s-a amestecat Bill în conversaţie, dându-şi ochii peste cap.

— Uau! Oare să fi fost un înger? şi-a dat cu părerea Andy, curioasă.

— Crede-mă, nu era nicidecum înger. Mi-a mârâit drept în nas. M-a speriat de moarte.

Am sorbit puţin din paharul cu lapte al lui Andy.

— Totuşi, s-a dus. A dispărut, sper, pentru totdeauna. I-am spus că nu mi-e frică de el, şi, puf, s-a dus!

— Asta fată! a exclamat Andy, cuprinzându-mă cu un braţ şi strângându-mă cu putere. Să-l suni mai târziu pe tata, să-i dai veştile.

— Mmm-hmm, am încuviinţat, vârându-mi în gură ultima bucăţică de fursec.

Mi-a fost greu să rămân trează în timpul orelor de dimineaţă. În timpul prânzului, l-am pus la curent pe doctorul Jameson cu starea mea. I-am zis că sunt mult prea somnoroasă, iar el mi-a răspuns că s-ar putea să mă simt aşa până când mi se va obişnui organismul cu tratamentul.

— Ia staţi puţin, domnule doctor Jameson. Cam cât anume o să ţină chestia asta?

— Mai încercăm încă două săptămâni şi-o să vedem dacă e suficient ca să-ţi poţi relua ritmul normal al somnului.

— Două săptămâni? Dar dacă pot să adorm şi fără pastile?

— Două săptămâni, Isis. Fără discuţii.

În sala de studiu unde-mi fac aproape toate temele pentru a doua zi, n-am mai putut să-mi ţin capul ridicat. Îmi era atât de somn, încât mi-am lăsat obrazul pe braţ şi m-am lăsat imediat mistuită de lumea viselor.

Mai repede decât de obicei, eram în visul meu, pe pajişte. Mi-am răsucit capul spre apus, să văd dacă băiatul care mârâia venise. Azi, nici urmă de el.

„Ha!”, am exclamat, zâmbind în sinea mea. Reuşisem, într-adevăr, să-mi înving subconştientul. Gata cu sâcâielile din partea lui cine-o mai fi şi ăsta. În sfârşit, liberă!

Am simţit o mână pe umăr. Icnind, am căzut pe spate. Băiatul auriu mă speriase ca naiba.

— Dacă ai de gând să tot vii aici, am putea măcar să încheiem un armistiţiu. Cu toate că nu ar trebui să fii în locul ăsta, ştii? Habar nu ai în ce încurcătură am intra amândoi, dacă ai fi descoperită.

— Tu nici măcar nu eşti adevărat. De ce mi-aş bate capul? m-am împotrivit eu, dându-mi ochii peste cap.

— Nu îţi forţa norocul, fată dragă. Habar n-ai de ce sunt capabil, mi-a atras el atenţia, fixându-mă cu privirea aceea glacială.

— Nu poţi să mă intimidezi, am replicat, nonşalantă. Ştiu că nu eşti real.

Atunci, mi-a luat mâna şi mi-a lipit-o de pieptul lui. I-am simţit bătăile inimii şi căldura mâinii.

— Ţi se pare suficient de real?

— E un vis cu aparenţa realităţii: orice e posibil.

— Eşti încăpăţânată.

— Nu accept critici din partea persoanelor care nu există.

M-a apucat ferm de braţ şi mi-a examinat faţa.

— Eu… a început, pe un ton aspru, dar apoi mi-a lăsat braţul liber. Aş vrea să ştiu cum te cheamă.

— Poftim? am întrebat, nevenindu-mi să cred. Mă sâcâi de trei luni încoace, iar acum vrei să fim *amici*? Nu eşti în toate minţile!

— Scuzele mele sincere, şi nu sunt trei luni de când te veghez, este aproape un an. Nu înţeleg de ce te tot întorci,

chiar şi după ce am încercat să te ademenesc altundeva.

S-a oprit puţin, după care a continuat.

— Mă crezi dacă îţi spun că eşti singura fiinţă umană care a pătruns vreodată în Somnium? Zeii ne-ar lua capul amândurora, dacă ar afla că ai fost aici.

Chipul meu era lipsit de orice emoţie în timp ce-l ascultam. Începeam să mă îndoiesc cu toată seriozitatea de sănătatea mea mintală. Nu mai departe de azi-noapte, vietatea asta aproape că fusese gata să-mi smulgă capul de pe umeri dintr-o muşcătură, iar azi, încerca să ne împrietenim? Oare nu cumva era vorba despre un efect secundar al tratamentului medicamentos? Trebuia să mă interesez, imediat după ce mă trezeam.

— Fată încăpăţânată? mi-a zis, solicitându-mi atenţia.

— Nu aşa mă cheamă.

— Atunci, spune-mi numele tău.

— Mai întâi tu.

— Te comporţi copilăreşte.

Detest asta: să mi se spună că sunt imatură.

— Nu sunt copilăroasă.

— Şi-atunci, de ce nu îmi spui cum te numeşti… Isis, nu-i aşa?

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— De unde ştii?

— Ştiu o mulţime de lucruri. Tot ce visezi tu este chiar aici, mi-a zis, ciocănindu-şi tâmpla cu degetul arătător.

— Ascultă, băiete din vis, tu faci parte din subconştientul meu, iar subconştientul meu ştie totul despre mine. Normal că-mi ştii numele. Cât de naivă îţi închipui că sunt?

Şi, cu asta, i-am întors spatele şi am dat să mă îndepărtez.

— Stai, m-a oprit el, punându-mi o mână pe umăr. Trebuie să facem cunoştinţă cum se cuvine.

— Să facem cunoştinţă? Mai întâi mârâi la mine, iar acum vrei să te prezinţi cum se cuvine?

Mi-a adresat un zâmbet infatuat, făcând câţiva paşi în direcţia mea.

— Numele meu este David, mi-a zis, întinzând mâna,

luând-o pe-a mea şi apăsându-şi buzele pe ea. Îmi face plăcere să te cunosc, Isis.

— Isis… Isis, am auzit, ca un ecou, vocea lui Andy, iar imaginea lui David a început să pâlpâie, dispărând în cele din urmă.

— El nu e real, am bâiguit, trezindu-mă.

— Nu, nu e. Şi-acum, hai la oră, până nu ne pune absenţă, mi-a zis Andy, luptându-se să mă ridice de pe bancă.

— Hm? am mormăit, ameţită.

— Mişcă-ţi fundul de pe scaunul ăla, Isis. O să întârziem! m-a zorit Andy.

În mare viteză, mi-am înşfăcat cărţile şi mi le-am îndesat în geantă, după care am pornit împreună spre ultima oră de curs a zilei.

Când ne-am primit bileţelele pe care profesoara notase cât întârziasem, am observat pe dosul palmei drepte o substanţă aurie, sclipitoare.

— Andy, am şoptit, aşezându-mă în banca din spatele ei. Asta ce-o fi? am întrebat-o, arătându-i mâna.

— Pare să fie fard auriu pentru pleoape.

— În formă de buze? am replicat, pe un ton ascuţit.

— Probabil că e luciu pentru buze, de când ai adormit la ora trecută.

— Andy, nu mi-am dat cu luciu pe buze, i-am atras atenţia, de data asta cu vocea mea de zi cu zi.

— Fetelor! a exclamat doamna Vincent, întrerupându-ne convorbirea. Vă deranjez dacă-mi continui lecţia?

— Scuze! i-a răspuns Andy profesoarei noastre.

Să fi rămas o urmă după ce îmi sărutase mâna? Nu, imposibil. El nu era adevărat. Poate că îmi dădusem cu luciu pe buze după-amiaza, şi nu-mi mai aduceam aminte. Am frecat uşor pata aurie, ca să-i simt consistenţa. Categoric nu era luciu pentru buze. Substanţa era un fel de pulbere mătăsoasă.

Scotocind prin geantă, mi-am scos pudriera şi m-am privit în oglindă. Nu aveam fard auriu la ochi. Mi-am şters complet conturul buzelor de pe mână. Praful mi-a lăsat

sclipiri aurii pe palme.

Nu i-am pomenit lui Andy despre teoria mea conform căreia praful auriu provenea, probabil, din cel mai recent vis. Aş fi fost nebună să-i spun că existenţa băiatului auriu îmi alimenta paranoia. Aş fi fost nebună să cred că el exista de fapt, punct. Pură coincidenţă, aici trebuia să-l încadrez.

Când s-a făcut opt seara, i-am spus mamei că aş vrea să văd dacă pot adormi şi fără ajutorul pastilelor. N-a fost de acord. I-am explicat că am aţipit la şcoală, dar ea mi-a replicat că asta se datora orelor de somn pierdute. Nu m-am supărat. Dintr-odată, nu mai avea importanţă. Trebuia să aflu dacă tot ce se petrece ţinea de paranoia sau nu. Îmi *doream* să adorm.

Am închis ochii şi mi-am golit mintea de gânduri. Când i-am deschis, stăteam lângă o apă curgătoare, pe tărâmul pe care David îl numise Somnium. Eram sigură că dorm şi că sunt foarte stăpână pe visul meu.

— Ai revenit, hm?

O voce care venea din spatele meu m-a făcut să tresar violent.

— Mi-ar plăcea să încetezi cu apariţiile astea, l-am apostrofat pe David, simţind cum îmi bate inima.

— Exact asta mi-ar plăcea şi mie să faci, mi-a întors-o el, înălţând sprânceana stângă.

I-am ignorat comentariul şi mi-am lăsat mâna în apa rece a râului. După câteva clipe de tăcere, David s-a aşezat lângă mine.

— Pot să te întreb ceva?

Dintr-odată, devenise sfios! Am ridicat din umeri.

— Cum vrei.

— Cum se face că vii aici de fiecare dată când dormi?

— Nu ştiu. Doar mă gândesc la asta în timp ce aţipesc, şi pe urmă ajung aici, sau oriunde altundeva vreau să fiu.

— Înţeleg, a zis, măsurându-mă cu privirea din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, sâcâită de stăruinţa

privirii lui.

— Eşti minionă. E ceva încântător, la o fată.

Era un compliment? Acum ce mai urmărea tipul?

— Da. Am doar un metru jumătate, i-am zis, neştiind ce altceva să-i răspund.

— Ai ochi ispititori şi gene bogate. De-a dreptul splendid, a comentat, clătinând aprobator din cap.

— Tu ce… M-am oprit, tuşind ca să-mi dreg glasul. Ce faci, flirtezi cu mine?

David a chicotit încet.

— Nu fac decât să îţi scot în evidenţă calităţile. Eşti chiar frumoasă când nu eşti necuviincioasă.

— O! am exclamat, făcându-mi gura pungă.

Nu prea ştiu să primesc complimentele. Mă simt stânjenită şi nu-mi dau seama cum ar trebui să reacţionez.

— Şi, am zis până la urmă, hotărându-mă să rup tăcerea, de ce ai pielea aurie?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, fiindcă nu mi-e permis. Nu se ştie niciodată cine ar putea să asculte, mi-a răspuns, zâmbind.

— Ei, uite un răspuns care n-a fost absolut deloc ciudat, am comentat, sarcastică. Să presupun că nici despre asta nu pot să te întreb?

— Nu, a zis, scuturând din cap.

Începeam să mă simt iritată de faptul că mă privea în continuare. Am întors capul, încercând să mă comport firesc. L-am privit fix în ochii lui scânteietori şi am simţit un fior de nelinişte şi spaimă. Puteam să simt parfumul acela magic care emana din el. Era mireasma lemnului de santal. Avea asupra mea un misterios efect calmant, liniştindu-mă imediat.

— Miroase frumos apa ta de colonie, am remarcat.

— Sigur, m-a aprobat, râzând. Nu este apă de colonie.

— Atunci, ce e? am întrebat, adulmecând aerul.

— Eu, mi-a răspuns.

Am râs, crezând că glumeşte, dar nu era aşa.

— De ce nu mă crezi când spun că sunt real? m-a întrebat, oarecum deranjat.

— Pentru că nu eşti.
— Pot dovedi, scumpa mea, a zis, bosumflându-se.
— Te provoc s-o faci, l-am sfidat eu.
— Chiar aşa? a replicat, chicotind. Eşti sigură?
— Absolut, i-am răspuns fără ezitare.
— Te previn, sunt un adversar redutabil.
— Vedem noi cine câştigă…, am ripostat, zâmbind cu superioritate.

În urma acestei confruntări, în sfârşit aveam să mă eliberez de el. Eram absolut sigură de faptul că subconştientul meu era cel care-mi juca feste.

— Atunci, îţi doresc să ai o zi bună mâine, mi-a zis David, înclinându-şi capul şi apoi dispărând într-un nor de praf sclipitor.

Dimineaţa a sosit, şi eu am plecat din nou spre şcoală. Era vineri şi aveam întrunirea pentru Festivalul Primăverii.

Festivalul Primăverii, în Los Fresnos, e un eveniment anual, în cadrul căruia se strâng fonduri pentru organizarea balului absolvenţilor. Cred că ar fi trebuit să fiu emoţionată, din moment ce era şi balul meu. Din nefericire, nu ştiam să se fi înscris vreun Casanova pe lista pretendenţilor la mâna mea, iar dacă era vreunul, n-aveam cunoştinţă.

Aşa că m-am dus să mă întâlnesc cu Andy în sala de sport. Bill făcea parte din echipa de fotbal american, iar înainte de meci participa la întâlnirea cu fanii. Eu mă aflam acolo ca să-mi susţin prietenul. Nu eram tocmai nerăbdătoare să vină balul, din moment ce n-aveam un partener, iar să merg singură nu intra în planurile mele. Trebuia să plec mai devreme de la întrunire, ca să discut despre înscrierea la facultate cu îndrumătoarea mea, domnişoara Albright. Aşa că mi-am luat ghiozdanul şi am pornit spre cancelarie. Pe lista de aşteptare de la secretariat nu era nimeni, aşa că m-am bucurat că nu eram nevoită să stau prea mult.

Un alt elev a intrat în secretariat şi a început să completeze nişte formulare. Din spate, arăta mai bine

făcut decât fotbaliştii.

— Cum se pronunţă numele de familie? l-a întrebat secretara.

— Chios, cu „i” lungit, a răspuns băiatul.

— Îndrumătoarea te va primi în câteva minute. Stai jos, domnule Chios.

Secretara a arătat spre rândul de scaune pe care stăteam şi eu. Mi-am întors privirea în altă parte, ca el să nu-şi dea seama că ascultasem ce vorbise. Mi-am scos la repezeală mobilul şi am început să-mi fac de lucru cu el.

Am reuşit să-i arunc o privire fugară băiatului pe nume Chios, cu coada ochiului drept, când s-a aşezat la un scaun distanţă. Clar nu era de pe-aici. Arăta impresionant de chipeş: tenul deschis la culoare, ochii de un albastru intens şi părul negru. Ca un fotomodel luat direct de pe podium. Categoric, cineva nou în şcoală.

— Isis, domnişoara Albright e liberă pentru tine acum, dragă. Intră, te rog, m-a anunţat secretara, tăindu-mă de pe listă.

M-am aplecat să-mi ridic ghiozdanul de pe podea şi am întors capul un pic, ca să-l mai văd o dată pe băiatul acela splendid. Când am observat că şi el mă privea, l-am întors repede la loc, jenată. Ridicându-mă, m-am împiedicat, dându-mi cu stângul în dreptul. Îi şi simţeam privirea în ceafă. Era posibil să fiu mai penibilă de-atât?

— Ai păţit ceva? m-a întrebat, zâmbind.

— Nimic, i-am răspuns, roşie la faţă.

Am intrat în biroul îndrumătorilor şi am găsit-o pe domnişoara Albright sorbind din cafea şi ronţăind dintr-un baton cu proteine, în spatele unui altar de dosare. Părul ei creţ, de un roşu aprins, îi ţâşnea din cap în toate direcţiile.

— Bună, Isis. Ce vânt te aduce azi pe-aici? m-a întrebat, întinzând mâna spre telefonul fix de pe birou şi ridicându-şi arătătorul ca să-mi dea de înţeles să aştept puţin. Da, am aici orarul lui, a rostit în receptor. Sunt gata în câteva minute. Mulţumesc, Gladys, a mai zis domnişoara Albright, după care s-a întors spre mine.

— Mi-aţi spus că ar fi cazul să trec azi, ca să discutăm

despre ce facultăţi aş avea de ales, i-am amintit eu.

— A, da, mi-a răspuns, înmânându-mi un pachet. Uite nişte formulare de înscriere pentru câteva facultăţi pe care le-ai putea lua în calcul. Completează-le şi lasă-mi-le la secretariat, după care te anunţ eu cum e treaba.

Şi-a scos din poşetă o oglinjoară şi un ruj roşu şi a început să-şi vopsească buzele, exact în timp ce s-a auzit prima sonerie din ziua aceea.

— Am o întâlnire cu nişte părinţi peste cinci minute, Isis. Îmi pare rău că n-am mai avut timp să discut lista facultăţilor cu tine, mi-a zis, întinzându-şi rujul.

— Nu-i nimic, i-am răspuns, ridicându-mă de pe scaun.

— A, stai, uite ceva la care aş avea nevoie de ajutorul tău, m-a oprit, întinzând din nou mâna spre telefon. Gladys, poţi să mi-l trimiţi înăuntru pe băiatul cel nou? Mersi.

A pus receptorul în furcă şi s-a îndreptat spre uşă. Ieşind pe hol, mi-a făcut semn s-o urmez.

— Isis îţi va arăta astăzi locurile pe-aici, i-a zis noului şi superbului nostru coleg, bătându-l uşurel cu palma peste braţ. E un elev nou, mi-a explicat apoi.

Domnişoara Albright i-a înmânat noului elev orarul şi i-a urat bun venit în şcoală. După care, fără să mai aştepte să audă vreun răspuns din partea oricăruia dintre noi, i-a invitat să intre pe cei doi, soţ şi soţie, care o aşteptau să stea de vorbă cu ea.

El avea să fie subiectul numărul unu al bârfele zilei… mai ales la cum arăta. Trebuie să recunosc, eram prea emoţionată ca să-l privesc în ochi, sau măcar să vorbesc cu el, darămite să port o conversaţie normală. Şi era un comportament atipic pentru mine. Băieţii – nu mai vorbesc *un singur băiat* – nu m-au intimidat niciodată.

Gladys, secretara, ne-a scris biletele de motivare pentru oră, ca să nu fim trecuţi absenţi.

Mă simţeam ca o idioată căscând gura la el şi apoi întorcând capul. Nu ştiam cum să iniţiez o conversaţie. Ce se-ntâmpla cu mine?

— După tine, m-a invitat, deschizând uşa secretariatului.

M-am hotărât să încep excursia noastră prin şcoală cu cantina, care era exact vizavi.

— Asta e cantina, i-am zis, de parcă n-ar fi putut să-şi dea seama şi singur.

Probabil se şi gândea că sunt complet idioată. Dar l-am văzut că încuviinţează şi rămâne cu ochii la mine.

— Acolo e sala de sport, i-am arătat.

Noul coleg mă fixa cu privirea în timp ce mergeam. Chiar mi-am dat seama că încep să fiu agitată şi că mă înroşesc un pic.

Am pornit mai departe pe coridor, trecând pe lângă biblioteca pe care, evident, i-am arătat-o. El a păstrat tăcerea pe durata marelui tur.

— Ăăă... bănuiesc că ar trebui să-ţi arăt unde ai prima oră, după care probabil o să-ţi poţi găsi pe cineva care să te conducă pentru a doua, am zis, potrivindu-mi mai bine geanta pe umăr.

— Nu m-ai întrebat cum mă numesc, a vorbit el, în cele din urmă.

— A. Scuze.

Faţa mea a căpătat o nuanţă de roşu aprins. Acum chiar că nu mai aveam curaj să-l întreb, dacă tot mă dăduse în vileag.

Ne-am continuat drumul pe coridor. Dar, imediat înainte de a trece de colţ, el s-a oprit din mers.

— Văd că eşti timidă de felul tău, mi-a zis, încercând să mă analizeze.

— Nicidecum, i-am răspuns, azvârlindu-mi părul pe spate, după ureche.

A pornit spre mine şi m-a ţintuit de peretele alb al coridorului. Inima a început să-mi bată foarte repede.

— Ei bine, chiar nu mă întrebi cum mă numesc? a insistat el.

— Să nu... să nu încerci ceva. Pot să ţip, l-am avertizat. Îmi simţeam gâtul cum se usucă tot mai rău. Dacă încerci vreo chestie, imediat apar cei de la firma de securitate, am zis.

Râsetele lui au răsunat pe tot coridorul.

— Nu vreau decât să ştii cum mă numesc.

Am făcut un pas în lateral, dar el m-a urmat imediat.

— Îţi voi *spune eu* cum mă numesc, din moment ce eşti prea timidă ca să mă întrebi.

Acum îmi simţeam inima în gât, în timp ce mintea îmi vuia de toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac: *Ar trebui să ţip. Ar trebui să-i ard un pumn în burtă.*

Stăteam încremenită ca o căprioară prinsă în bătaia farurilor.

— Mă numesc David…

Şi-a aplecat cu încetineală faţa spre a mea.

— … şi sunt real.

Dintr-odată, am recunoscut vocea. Am deschis gura, într-o sforţare de a ţipa. Numai că el şi-a apăsat palma peste gura mea, sugrumând palida tentativă de a striga după ajutor.

— Am câştigat, mi-a zis, zâmbind larg.

Întregul trup îmi tremura necontrolat, şi-mi simţeam tot sângele scurgându-se din cap în picioare. Nu mai respiram, începeam să simt o amorţeală rece. Totul se întuneca. Picioarele mi s-au înmuiat, cedând şi luându-mi şi simţirile cu ele.

Capitolul 2

Când m-am trezit, asistenta medicală a şcolii îmi ţinea un termometru în gură.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă să te ridici, domnişoară, m-a avertizat ea, proptindu-şi braţul stâng pe pieptul meu.

Of, slavă Domnului. N-a fost decât un vis, mi-am zis în sinea mea.

— Am încercat să dau de mama ta, la tribunal, dar era ocupată. I-am lăsat mesaj că nu te simţi bine. Probabil c-o să sune cât de curând.

Şi-a ridicat termometrul la lumină.

— N-ai temperatură. Ai mâncat ceva în dimineaţa asta?

— Da, am zis.

— Dacă nu mănânci, te ţin aici sub supraveghere în fiecare zi, la ora prânzului, m-a ameninţat ea.

— Nu este necesar, s-a auzit o voce bărbătească din pragul uşii. Voi sta eu cu ochii pe ea.

M-am ridicat imediat în capul oaselor de pe patul cu rotile. Am simţit din nou că mi se scurge sângele din obraji când l-am văzut acolo. Era o halucinaţie! Înnebunisem!

— Foarte frumos din partea dumitale, a răspuns asistenta la replica lui David.

— Şi dumneavoastră îl vedeţi? am întrebat-o, rămânând cu gura căscată.

— S-a lovit cumva la cap? a întrebat asistenta, apucându-se să-mi examineze scalpul.

— Nu cred, i-a răspuns David.

Am simţit că nu mai am aer. Ochii şi gura îmi rămăseseră larg căscate. Nu puteam să cred ceea ce vedeam. Nu fusese un vis, şi nu halucinam. Cu toate astea, încă nu excludeam nebunia.

Asistenta s-a aplecat spre urechea mea.

— Închide gura, dragă. Încearcă să faci pe inabordabila.

Am sărit jos de pe pat şi am întins mâna după geantă, fără să-l slăbesc din ochi pe David. Trebuia să existe o explicaţie pentru asta. Oare încă visam?

— Trebuie să plec spre casă, i-am zis asistentei.

— Mai întâi e necesar să anunţi la secretariat, m-a sfătuit asistenta, întinzându-mi o motivare.

Îmi tremurau mâinile când am luat bucata de hârtie. Asistenta a observat şi s-a oferit încă o dată s-o sune pe mama.

— Nu, lăsaţi, îmi revin, i-am zis.

— O conduc eu. Nu va avea probleme dacă este cu mine, s-a oferit David.

Ba cât se poate de clar că *urma să am* probleme dacă mă conducea el! Eram categoric, absolut înspăimântată. Să fie posibil ca băiatul din visele mele să se materializeze acum în lumea fizică? Cui aş fi putut să-i spun asta, şi să mă şi creadă? Nu puteam să-i spun doctorului Jameson, nici lui Andy, nici mamei mele. M-ar fi pus în cămaşă de forţă până s-o pot rupe la fugă.

Poate că avusesem un episod maniacal. Poate că pe coridor nu se întâmplase nimic. Era posibil ca totul să se fi petrecut numai în mintea mea. Citisem despre schizofrenie, în broşurile acelea din sala de aşteptare a cabinetului doctorului Jameson. Poate că în creierul meu se declanşase ceva, şi acum derula toate astea, din proprie voinţă, făcându-mă să cred că au loc în realitate.

David mi-a luat geanta şi m-a lăsat să ies prima pe coridor. Imediat cum s-a închis uşa în spatele lui, m-am întors spre el şi l-am privit cu gura căscată.

M-a luat de braţ şi m-a înghesuit între automatul cu răcoritoare şi perete. Se înălţa impunător deasupra mea, cu statura lui de un metru optzeci.

— Nu trebuie să spui nimănui. Înţelegi?

Avea pe chip o expresie dură, gravă.

S-a dat înapoi cu câţiva paşi, lăsându-mă să trec. Urechile începuseră să mi se înfierbânte, şi simţeam cum

un val de roşeaţă se întinde peste tot, pe piept şi pe braţe.

— Ce ai păţit? s-a mirat el, încruntându-se în timp ce-mi examina petele roşii de pe piele.

Lacrimile au început să-mi şiroiască din ochi.

— Ai de gând să mă răpeşti, sau ce? Să mă omori? l-am întrebat, plângând încetişor.

— Ce tot spui, pentru numele lui Dumnezeu? a strigat David, trăgându-mă din nou lângă automatul cu răcoritoare. De ce aş comite o astfel de atrocitate?

M-am lăsat pe podea, plângând. David mi-a lăsat geanta să cadă şi a îngenuncheat lângă mine.

— Isis, iartă-mă dacă te-am speriat. Nu m-am gândit că ai putea să reacţionezi aşa. Tu ai fost cea care a zis că...

S-a oprit, apoi a continuat, pe un ton mai scăzut.

— Isis, tu ai zis că vrei neapărat să-ţi dovedesc că sunt adevărat. Eu doar m-am luat după ce-ai spus tu.

— Dar asta nu se poate să fie aşa. *Nu* eşti adevărat. N-ai cum să fii, am insistat, clătinând din cap.

Am auzit paşi apropiindu-se pe coridor. David mi-a şters lacrimile şi m-a ajutat să mă ridic. Mi-am atârnat ghiozdanul pe umăr. Şiroaiele de apă sărată continuau să-mi curgă în voie pe obraji.

— Se apropie o femeie, m-a prevenit David. Încetează cu plânsul.

— Nu pot, am scâncit eu.

Paşii se auzeau tot mai tare, pe măsură ce femeia se apropia. Îmi venea să strig în gura mare după ajutor, însă nodul din gât nu mă lăsa. Eram sigură că David era un soi de psihopat.

— Isis, încetează, m-a rugat el. Te va lua la întrebări.

Faptul că mi-a cerut să încetez m-a făcut să plâng şi mai tare. L-am văzut aruncând o privire peste umăr, apoi întorcându-se din nou spre mine. Apoi, cu o expresie de disperare, mi-a cuprins faţa între palme. Lacrimile au încetat să-mi şiroiască, şi respiraţia mi s-a oprit. Am avut impresia că e pe cale să-mi rupă gâtul. Dar, în schimb, şi-a lipit buzele de ale mele, cu o mişcare delicată, legănată.

Respiraţia mi-a revenit la normal şi am devenit

conştientă de prezenţa discretă a aromei de lemn de santal. Corpul mi s-a relaxat complet. În schimb, îmi simţeam capul amorţit. Parcă aş fi fost anesteziată. Era o senzaţie pe care n-aş putea s-o compar decât cu cea dată de morfină.

— Duceţi-vă la ore, copii, s-a auzit vocea poruncitoare a doamnei directoare Miller, care tocmai trecea pe lângă noi.

David m-a prins exact când mi s-au înmuiat picioarele.

— Ai grijă, m-a atenţionat, zâmbind. Sunt un pericol mortal.

— De ce mi-ai făcut asta? l-am întrebat, pe jumătate inconştientă şi incapabilă să-mi susţin propria greutate.

— Iartă-mă, mi-a zis, strecurându-şi braţul pe după mijlocul meu. Trebuia să fac ceva ca să te liniştesc. Efectul va înceta să se manifeste peste câteva minute, dar trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Nu înţelegi care ar fi consecinţele dacă ar lua cineva cunoştinţă de existenţa mea.

— Unde mă duci? l-am întrebat. Vrei să mă afa… afa… afafinezi?

Limba nu voia să mă mai asculte. Era ca şi cum aş fi fost anesteziată cu novocaină.

— Nu…, nu mi se permite.

Chicotitul i-a produs două gropiţe, de-o parte şi de cealaltă a feţei. Mi-a luat geanta de pe umăr şi a pus-o lângă a lui. M-a ridicat pe braţe şi a parcurs coridorul. Ajungând la colţul dinspre secretariat, unde puteam fi văzuţi de personal, m-a aşezat în picioare. M-a ajutat să merg – mai degrabă, m-a târât – până la geam şi a ciocănit în el, ca să-i atragă atenţia funcţionarei de-acolo.

— Se duce acasă, din dispoziţia doamnei asistente, a anunţat, întinzându-i femeii motivarea primită de la cabinet.

Apoi, David mi-a scris numele în condica de ieşiri a elevilor, după care m-a ajutat să merg până după colţ, unde m-a ridicat din nou în braţe. Aş fi vrut să protestez, să fug, să ţip şi să-l lovesc cu picioarele, dar era mai

puternic decât mine.

Cu ochii întredeschişi, am încercat să mă lupt cu el. Nu aveam să mă las doborâtă fără luptă.

— Termină, sau te adorm de tot, m-a avertizat, cu glas scăzut.

Când am ajuns în parcarea pentru elevi, chiar la primul şir de maşini, m-a lăsat jos lângă un vehicul negru, sclipitor. A deschis portiera şi m-a ajutat să mă aşez. Mi-a pus centura de siguranţă şi a închis uşa. Am încercat să-mi desfac centura, dar fără folos, eram prizonieră. Îmi simţeam gâtul ca de plastilină, abia capabil să-mi ţină capul sus.

— Trebuie să fii complet trează ca să vorbesc cu tine, mi-a explicat David, răsucind cheia în contact.

— O să sun la poliţie, l-am avertizat, scoţându-mi mobilul din buzunar, şi parcă vocea îmi suna mai puţin adormită.

— O, nu, draga mea. Nu vei face una ca asta, mi-a zis, smulgându-mi telefonul din mână. Vei asculta ceea ce am de spus, după care îmi vei explica repede cum ai ajuns în Terra Somnium.

Am bombănit câteva cuvinte grosolane, făcându-l în fel şi chip, crezând că nu mă aude.

— Limbajul acesta îţi murdăreşte buzele, frumoasa mea. Te-aş fi crezut mai cuviincioasă.

Pe chip i se citea dezamăgirea, care, la rândul ei, m-a făcut să mă simt jenată de gura mea păcătoasă.

I-aş fi oferit o scuză, dar eram speriată şi enervată pentru că fusesem luată împotriva voinţei mele. Aşa că am încetat să vorbesc cu el cât timp conducea.

Amorţeala începea să-mi treacă. Încetul cu încetul, corpul meu îşi recăpăta vitalitatea. Limba mi se dezlegase cât să pot vorbi.

— Unde mă duci? l-am întrebat, şi în acelaşi timp am încercat să deschid portiera.

— Sunt blocate toate, m-a informat David, oftând. Încă nu mi-ai dat ocazia să-ţi explic că nu-ţi vreau absolut deloc răul.

— Poftim?! Practic, mă răpeşti, şi vrei să te mai şi ascult

explicându-mi raţionamentul din spatele răpirii?

— Da, mi-a răspuns David, zâmbindu-mi total netulburat de reacţia mea.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am clătinat din cap.

— Eşti un psihopat, i-am zis.

Abătându-mi privirea de la el, mi-am plimbat-o prin luxosul interior de culoare roşie al automobilului. Am întins mâna şi am pipăit inscripţia încastrată cu litere din argint în bordul din faţa mea: „Maserati”.

— Şi maşina ai furat-o?

Acuzaţia mi-a zburat de pe buze cu o intonaţie sarcastică.

— Eu nu sunt hoţ, mi-a răspuns, pe un ton ofensat. Darurile şi ofrandele din partea regilor şi reginelor mi-au întemeiat statutul financiar. Am acumulat şi reinvestit capitalul timp de secole. Furtul nu-mi este necesar, şi în niciun caz nu-i găsesc scuze.

A scos de sub scaun o sticlă cu apă şi mi-a întins-o.

— Şi, hai să fie cât se poate de clar: eu nu te răpesc şi nici nu voi încerca să-ţi fac rău, în orice fel. Nu vreau decât să avem o discuţie.

— Unde mergem? m-am interesat, deschizând sticla.

— Aici, mi-a răspuns, arătându-mi un punct pe ecranul sistemului de navigaţie.

David se îndrepta spre insula South Padre, un punct de atracţie pentru turiştii aflaţi în vacanţele de primăvară şi pentru amatorii de plajă. „Insula”, cum o numeam noi, localnicii, era cam la o jumătate de oră de mers de Los Fresnos. Aşa că aveam la dispoziţie aproximativ douăzeci de minute ca să născocesc un plan de evadare, sau să mă conving pe mine însămi că nu mă paşte niciun pericol.

— Chiar cred că ar fi cazul să-ţi suni mama şi să-i aduci la cunoştinţă faptul că ai părăsit perimetrul şcolii. Ai trei apeluri ratate din partea ei.

A ridicat mobilul spre mine, astfel încât să pot vedea ecranul, după care mi l-a înmânat.

— E îngrijorată pentru tine. Sunt încredinţat că nu-i vei sufla o vorbă despre ce s-a întâmplat.

— Şi ce te face să crezi că nu-i voi sufla?

— Am încredere în tine, mi-a zis, luându-mi mâna într-a lui. Şi, te rog, ai încredere în mine, la rândul tău.

I-am privit mâna aşezată peste a mea în timp ce-l ascultam vorbind. L-am studiat din cap până-n picioare. Cămaşa lui neagră îi scotea în evidenţă ochii albaştri ca oceanul şi se potriveau de minune cu părul lui negru. Maxilarul i se curba perfect deasupra gâtului. După părerea mea, era o minune a arhitecturii şi a anatomiei. Poate că înfăţişarea lui, sau poate faptul că-mi stârnise atât de mult curiozitatea, m-a făcut să mă hotărăsc ce să fac în continuare.

Am sunat-o pe mama, dar nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj vocal.

— Mamă, ştiu că probabil eşti îngrijorată, dar sunt bine. Nu ştiu ce ţi-o fi spus asistenta, dar nu e nevoie să mă cauţi, bine? Asistenta m-a învoit să merg acasă. O să dau pe la bibliotecă, să lucrez la un proiect. Ne vedem după-amiază. Te pup.

— Mulţumesc, mi-a zis David, zâmbindu-mi, când am închis telefonul.

Când ne-am apropiat de podul care face legătura dintre continent şi Insulă, am simţit că David mă priveşte. Începea să mă doară stomacul de la atâtea emoţii. Nu ştiam ce gândea el, dar ştiam că era posibil să sfârşesc într-o groapă puţin adâncă, nemarcată, în Insulă, ca loc de odihnă veşnică.

După ce am trecut podul şi am ajuns pe insula South Padre, David a tras la un fast-food şi a comandat un suc de portocale şi o sticlă cu apă plată.

— Bea, m-a îndemnat, întinzându-mi sucul. Probabil că ţi-a scăzut glicemia în urma comoţiei.

— Mersi, i-am zis, luând sucul.

Văzându-l cât e de prevenitor, mi-am amintit de cuvintele grosolane cu care-l gratulasem mai devreme. Remuşcările au început să mă copleşească în timp ce pătrundeam într-o parcare din apropierea plajei.

— Îmi cer scuze pentru că te-am jignit mai devreme, am zis, examinându-i chipul în aşteptarea unei reacţii.

— Date fiind circumstanţele, presupun că e normal. Doar că niciodată nu m-aş fi aşteptat să aud cuvintele acelea rostite de tine.

S-a întrerupt puţin, cât să oprească motorul.

— Îţi mulţumesc pentru scuze.

David părea că seamănă mai degrabă cu un gentleman, decât cu un asasin psihopat. Nervii mi s-au mai domolit un pic, dar tot am ţinut garda sus. În definitiv, el era motivul pentru care nu dormeam de trei luni încoace.

— Isis, mi-ar plăcea să-ţi împărtăşesc cine sunt, de unde vin şi de ce-am ajuns aici. Dar, dacă este să fac aşa ceva, trebuie să juri pe ce ai mai scump că nu vei repeta nimănui discuţia noastră de azi.

A coborât puţin geamurile automobilului, ocazie cu care am descoperit că sunt ridicol de întunecate, când am văzut cerul iţindu-se prin crăpătură, şi mi-a aşteptat răspunsul.

— Jur, am zis, ridicând mâna, ca şi cum aş fi depus jurământ în sala tribunalului.

Mi-am răsucit trunchiul spre el, mi-am încrucişat braţele şi picioarele şi m-am rezemat de portiera maşinii. M-am gândit că, dacă tot n-am unde să mă duc, măcar să mă fac comodă.

— Ascult, l-am îmboldit apoi să-şi înceapă relatarea.

— Povestea mea este veche. Sunt de obârşie divină, de nemuritori, demult uitată de muritori. Suntem mulţi, dar puţini comparativ cu omenirea. Istoria şi numele ne-au fost răstălmăcite de-a lungul secolelor. Eu sunt unul dintre acei nemuritori. Ai voştri ne numesc „zei”.

S-a oprit pentru o clipă, aşteptând o reacţie din partea mea, dar, în loc să-l iau la întrebări, l-am lăsat să continue.

— Odinioară, zeităţile erau venerate de toate civilizaţiile antice: chiar şi înainte de epoca imperiilor grec şi roman, înainte de epoca omului de Neanderthal, încă din clipa în care omul muritor a luat naştere pe Pământ. Am trăit în armonie, unii cu alţii – muritorii şi zeităţile – dar asta, numai până în vremea cuceririlor romane.

Două probleme s-au ridicat pe durata acelei perioade. Prima: că un mic număr de zeităţi au devenit egocentriste.

Trebuie să ştii că oamenii, în majoritatea lor, ar fi cu uşurinţă copleşiţi doar la simpla apariţie a unei zeităţi.

Un număr considerabil de zeităţi lipsite de scrupule s-au folosit de oameni pentru satisfacerea propriilor plăceri. Au conceput vietăţi pe jumătate umane, pe jumătate zeieşti, ceea ce, în majoritatea cazurilor, a dus la apariţia unor monştri. Erau fiinţe malefice şi nemiloase: fiare sălbatice. Acele Creaturi, aşa cum au fost numite, i-au făcut pe oameni să-i dispreţuiască pe zei.

Era epoca în care oamenii s-au răzvrătit, pretinzând că zeii i-ar fi blestemat, când ei n-au făcut niciodată altceva decât să-i preţuiască. Au văzut ce anomalii dezgustătoare s-au născut din aceste relaţii care fuseseră strict interzise de Deus, Creatorul; astfel, s-a iscat vrajbă între zeităţi şi oameni.

În al doilea rând, oamenii au început să accepte alte credinţe, deschizând calea războaielor religioase.

Astfel, a izbucnit un război între oameni, zei şi Creaturi. Creaturile au fost măcelărite. Cu toate acestea, oamenii au fost cruţaţi prin milostivirea lui Deus, care le-a poruncit zeităţilor să se retragă, după ce a văzut tragica vărsare de sânge.

Oracolele, acele persoane cu harul prevestirii viitorului, au văzut că oamenii şi zeii se vor distruge reciproc, dacă s-ar continua aşa. Exista o singură opţiune care putea fi considerată raţională: zeii au fost învăţaţi de Deus să facă abstracţie de oameni; de toţi, cu excepţia Lui, cel care e Creatorul.

Nu din dorinţa de a fi adorat sau din trufie şi-a pus El legea în aplicare; ci pentru că, vezi tu, omul nu poate exista fără credinţă. Iar credinţa nu poate exista fără om, fiindcă tocmai credinţa este cea care-i menţine aprinsă flacăra sufletului... până şi Lui.

Pe măsură ce timpul a trecut, unele zeităţi au fost date uitării, iar altele au devenit personaje fictive: menirea, numele şi istoria le-au fost permanent alterate de omenire,

de-a lungul generaţiilor. Prin urmare, zeităţile au ajuns să devină mituri şi legende, pe care oamenii să le spună copiilor.

Niciodată n-au călcat oamenii în ţinuturile zeilor; nimeni, cu excepţia ta. Tu eşti motivul pentru care eu sunt, acum, aici.

Tărâmul în care pătrunzi în visele tale rămâne sub stăpânirea mea. Eu dau formă acestor vise, le populez. Le transmit unora mesaje divine, iar altora, coşmaruri divine. Dar nu totdeauna sunt eu autorul. În structurarea viselor, subconştientul acţionează de cele mai multe ori de sine stătător. Eu nu sunt decât un colaborator mut. Existenţa mea face posibil ca starea de inconştienţă să fie redată trupului conştient.

Explicaţiile lui David depăşeau cu mult orice învăţasem vreodată, din punct de vedere şcolar şi religios. Nu prea puteam să-l cred, dar după greaua încercare cu sărutul îmbătător, m-am simţit dispusă să-i ofer o şansă… Dar asta numai timp de zece secunde! După care mi-am readus-o cu forţa în minte pe Isis cea analitică.

— Asta vine în contradicţie cu absolut toate credinţele mele. Cum e posibil ca tu să fii un zeu? E ceva imposibil de digerat pentru mine. Îţi dai seama cât de iraţională şi de nebunească pare povestea asta, da? În definitiv, cam cât de naivă mă crezi?

— Isis, eu nu te voi minţi *niciodată.* Adevărul i-a fost ascuns neamului tău timp de milenii de-a rândul. Unii dintre noi şi-au dus vieţile, incognito, printre oameni. Legile Doctrinare le-au interzis zeităţilor să întreţină orice fel de legături intime, să-i omoare, sau să-i transporte pe oameni în lumile noastre. Iată de ce nu pot să înţeleg cum de ai descoperit tu Somnium.

— Aşa, am încuviinţat eu. Cumva te vizitează acolo şi Zâna Măseluţă, ia zi?

— Fii serioasă, m-a mustrat el, strângând din buze. Isis, gândeşte-te: dacă eu nu sunt cine pretind că aş fi, atunci cum altfel îmi explici prezenţa aici, când, nu mai departe de noaptea trecută, eu am fost cel care ţi-a spus că o să-şi

dovedească adevărul existenţei?

— Nu ştiu. N-am vreo explicaţie pentru asta, am mărturisit, oftând şi muşcându-mi unghia degetului mare.

— Atunci, cred că scorul este de doi la unu, pentru mine. Nu-i aşa? Recunoaşte faptul că ţi-am furnizat probe suficiente ca să-mi dovedesc existenţa.

— Dar, dacă erai atât de curios în privinţa mea, atunci de ce m-ai chinuit în fiecare noapte, timp de atâtea luni?

— Am încercat să te fac să fugi şi să nu te mai întorci niciodată. Mă preocupa siguranţa ta.

— Siguranţa mea? am repetat, nedumerită. Dar era numai un vis. Chiar tu ai spus-o.

— Nu era un vis. Era Terra Somnium, şi nu sunt numai zeii cei care populează aceste alte tărâmuri, Isis. Există un echilibru între bine şi rău, între drept şi nedrept, la fel ca pe Pământ. Zeităţile sunt foarte protectoare faţă de ţinuturile lor şi faţă de oameni, oricât de absurd ţi s-ar putea părea că sună. Îmi era teamă să nu fii văzută de cineva, sau de ceva, care să te condamne la existenţa pe unul dintre tărâmurile întunericului.

— Să mă condamne, pentru ce? N-am făcut nimic rău.

— Simpla ta prezenţă acolo ne condamnă pe amândoi. Nu trebuie să te mai duci în acel loc, dacă-ţi preţuieşti existenţa de pe Pământ. Mă înţelegi?

Am clătinat din cap.

David a ciocănit volanul cu degetul arătător.

— Trebuie să te înţeleg. Există ceva la tine cu totul diferit faţă de ceilalţi oameni. Cât timp mă aflu aici, aş vrea să te observ, exact aşa cum te-am observat tot anul.

— Dar eu nu te-am văzut decât de trei luni.

— Doar pentru că nu m-ai văzut nu înseamnă că nu am fost acolo, mi-a replicat, şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet. Sincer să fiu, nu am avut deloc tragere de inimă ca să te sperii.

— De ce? m-am mirat, îngustându-mi ochii.

Şi-a întins mâna spre mine şi mi-a atins obrazul cu dosul palmei.

— Pentru că, Isis… – a zâmbit – doar pentru că.

M-am tras înapoi şi m-am lovit cu capul de geam.

— Ce faci? l-am luat la rost, pe un ton defensiv.

— Scuză-mă. Doar că pari foarte, foarte... nevinovată, mi-a răspuns el, oftând. Apoi, a deschis portiera din partea lui, a coborât şi a dat roată maşinii, ca s-o deschidă şi pe a mea. Faci o plimbare cu mine? m-a întrebat, întinzându-mi mâna ca să mă ajute să cobor.

Am ezitat o clipă până să-i accept mâna. Plaja nu era goală. Erau vreo câteva persoane care se plimbau pe mal, aşa că puteam fi sigură că n-o să mă asasineze acolo, pe loc. L-am prins de mână, şi el m-a tras afară din maşină.

David a mers alături de mine până la dunele de nisip, unde s-a oprit.

— Zona aceasta este adecvată, sau vrei să mergem mai departe, până la plajă?

— Mai departe, i-am răspuns imediat.

Nu aveam de gând să risc câtuşi de puţin. Aveam nevoie să fiu cât mai vizibilă, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să strig după ajutor. Cu toate acestea, îmi aminteam că ultima mea tentativă nu prea fusese încununată de succes.

— Întreabă-mă orice vrei să ştii, şi-o să fac tot posibilul să-ţi răspund. Ştiu că şi tu eşti curioasă în legătură cu mine, la rândul tău, mi-a zis el, aplecându-se să ridice de jos un arici de mare turtit.

— Ai pomenit despre faptul că eşti *nemuritor*... adică, asta înseamnă că nu îmbătrâneşti, nu mori?

— Nu, noi nu murim, dar de îmbătrânit, îmbătrânim. Îmbătrânirea depinde de cât de repede ajungi la maturitate, din mai multe puncte de vedere. Poate să dureze milenii. Îţi atrag atenţia, procesul de îmbătrânire nu variază foarte mult de la zeitate la zeitate. Este destul de similar cu stadiile de creştere umane, numai că mult încetinit.

— Iar tu, cam ce vârstă ai? m-am interesat.

— În anii oamenilor, aş avea cam optsprezece.

— Nu asta te-am întrebat. Ce vârstă ai, în realitate?

David s-a scărpinat în colţul gurii şi a zâmbit cu înţeles.

— Contează?

— Dacă vrei să am încredere în tine, răspunde-mi la întrebări.

Am văzut un loc liber lângă un cuplu mai în vârstă, stând pe şezlonguri sub o umbrelă multicoloră. Am dat să mă aşez, dar David a clătinat dezaprobator din cap. Suspinând, am mers mai departe, simţind nisipul cum se cerne printre degetele picioarelor. M-am oprit să-mi dau jos sandalele. David m-a imitat, scoţându-şi şi el pantofii. A întins apoi mâna liberă spre mine şi mi-a luat sandalele, ca să le ducă.

— Ei? l-am îmboldit.

— Ei, ce? a întrebat el, făcând pe prostul şi evitând să răspundă.

— Care e vârsta ta reală? am insistat.

— Nu m-ai crede, a zis, ridicând din umeri.

— Răspunde-mi la ce te-am întrebat, sau urlu „Ajutor, asasinul!”, de o să mă audă toată lumea asta, l-am ameninţat, devenind nerăbdătoare.

Şi-a făcut gura pungă, înainte de a răspunde.

— Două milenii... în fine, în esenţă, aproape trei.

M-am oprit brusc.

— Milenii? am repetat, cu răsuflarea tăiată.

— Mmm-hmm, a murmurat David, cu bărbia în piept.

— Bine, atunci...

Făcusem ochii mari; am tăcut timp de câteva minute. Din mers, am lovit cu piciorul câteva cochilii, trimiţându-le în apă.

— Ai familie? mi-am reluat apoi interogatoriul.

— Da, am. Am o mamă, un tată şi doi fraţi. Mama ştie de tine şi şi-a subliniat interesul faţă de o întâlnire cu tine.

Şi a zâmbit, de parcă ar fi fost încântat de ceva neştiut de mine.

— Chiar? I-ai spus mamei tale despre mine? A fost impresionată? l-am întrebat, în glumă.

David a chicotit uşor şi a făcut un semn de încuviinţare.

— Da, a fost extrem de impresionată; plus că eram obligat să-i spun. Începuse să devină curioasă încă după

prima lună cu privire la plimbările mele, şi la faptul că dispăream la aceeaşi oră, în fiecare zi. Nu puteam să mai ţin secretul.

— De ce m-ai urmărit fără să încerci să comunici cu mine?

— Am fost curios. Am vrut să ştiu dacă nu cumva eşti o zeitate pe care n-am mai cunoscut-o până acum, sau altceva. Pe urmă, am observat că erai interesată doar să te plimbi prin pădure şi să vorbeşti cu tine însăţi. N-am văzut nimic rău în asta, dar atunci i-am pomenit mamei despre tine. A fost cam descumpănită când i-am spus ce credeam, că este posibil să fii o simplă fiinţă umană. Luni de-a rândul, m-a tot sfătuit să te alung prin toate mijloacele posibile, prevenindu-mă asupra consecinţelor nefaste. Dacă oricare altă zeitate ar fi descoperit faptul că ţi-am permis să hoinăreşti prin Terra Somnium, aş fi fost supus judecăţii. Spre norocul nostru, nimeni nu te-a descoperit acolo.

— Aşadar, legile astea sunt foarte stricte? l-am întrebat, neştiind sigur de ce era acum cu mine, dacă nu-i era permis.

— Ridicol de stricte, mi-a răspuns, arătând spre un loc liber pe nisip. Vrei să facem un popas? m-a întrebat.

Am clătinat aprobator din cap şi am schimbat direcţia de mers către locul indicat de el. Apoi m-am aşezat pe nisip, încrucişându-mi picioarele şi privind unduirea continuă a oceanului.

— Atunci, dacă regulile sunt atât de stricte, de ce-mi spui toate astea? De ce eşti acum aici, cu mine?

— Eşti captivantă. Presupun că aş putea să te privesc ca pe un proiect personal. Am nevoie de colaborarea ta, ca să aflăm cum de ţi-ai găsit calea spre Somnium. De asemenea, vreau să mă asigur că nu te vei mai întoarce.

— Aşadar, în esenţă, sunt cobaiul tău? am pufnit, îmbufnată.

— Nu am vrut să sune aşa, a chicotit David.

— Şi, oricum, de ce e atât de important cum am găsit drumul? Sunt convinsă că oricine ar putea. Nu sunt o

persoană specială.

— Isis, e absolut imposibil ca o ființă umană să-l nimerească doar din întâmplare, darămite să se şi întoarcă oricând ar avea chef. Este, omeneşte, imposibil.

— Din câte se pare, nu este, l-am contrazis, înălţând o sprânceană. În plus, ţi-am spus deja că tot ce-am făcut a fost să mă gândesc la asta. Nu e o explicaţie suficientă?

— Nu, nu şi pentru mine. Sunt însetat de cunoaştere. Pe lângă învăţăturile altor zei, am studiat şi cu câteva dintre cele mai strălucite minţi din istorie, dă-mi voie să-ţi spun: Galen, Galileo, Socrate, Newton, Darwin, Einstein şi Freud, ca să-i numesc doar pe câţiva dintre cei pe care cred că-i cunoşti. Teoriile lor erau foarte interesante şi, la drept vorbind, destul de corecte.

— Ia stai, asta înseamnă că ai făcut şcoala pe Pământ.

— Da, aşa e, şi am făcut şi meditaţii particulare. Contrar tuturor lucrurilor pe care ai putea să le gândeşti, noi nu ne naştem atotştiutori. Educaţia este un privilegiu pe care neamul vostru îl ia uneori ca fiind de la sine înţeles.

— Tu ai făcut şcoală voluntar? m-am mirat, de-a dreptul şocată. De ce?

— Păi, mi s-a părut uluitor cât de mult a evoluat educaţia oamenilor de-a lungul atâtor secole. Nu ţi-ar veni să crezi dacă ai şti ce teorii caraghioase obişnuiau ei să le predea copiilor în trecut, mi-a răspuns, chicotind în timp ce-şi rememora experienţele precedente.

— E clar că vorbeşti ca bunicul. Îţi dau un sfat: dacă ai de gând să mergi la şcoală, va trebui s-o laşi mai moale cu alea trei milenii şi să te comporţi ca pentru vârsta ta. Dar, în definitiv, cum Dumnezeu ai de gând s-o scoţi la capăt cu asta? Nu prea foloseşti forme contrase.

— Pentru informarea ta, eu vorbesc engleza, nu cine ştie ce idiomuri idioate. Dar pot să mă cobor din nou la nivelul elementar. Grijă să nu ai în privinţa mea, m-a asigurat, strâmbând din nas cu un gest de cochetărie.

Mi-am dat ochii peste cap la îngâmfarea lui.

— Dar cum rămâne cu legile voastre? Nu ţi se interzice să întreţii relaţii cu oamenii?

— Atât timp cât nu suntem detectaţi, avem voie să trăim printre voi.

— Dar tu te-ai dat în vileag faţă de mine. Asta nu înseamnă că ai încălcat legea?

— Nu, dacă tu ai fost cea care m-a descoperit: cerc vicios, a replicat, zâmbind cu superioritate.

— După cine?

— După Legea Doctrinară. Tata este membru al Sfatului, ceea ce înseamnă că am acces la scripturile antice. Am studiat volume întregi de literatură privitoare la sperjur, iar şi iar, şi nici măcar o dată nu se menţionează o astfel de situaţie. Dat fiind faptul că tata are locul său în Sfat, aş presupune că s-ar manifesta îngăduinţă faţă de mine. Acesta este singurul motiv pentru care m-am hotărât să-ţi accept „invitaţia”. Totuşi, mi-am luat şi măsuri de precauţie. Singura persoană care ştie că am venit încoace este mama.

— Hmm… am mormăit, încreţindu-mi fruntea. Şi… dacă nu s-ar manifesta îngăduinţă faţă de tine, ce s-ar întâmpla atunci?

— Probabil că mi-ar fi interzise cu desăvârşire vizitele în lumea aceasta, sau în oricare alta… aş fi ţinut în carantină pe tărâmul meu… sau…

Buzele i s-au transformat într-o linie dreaptă.

— … în scenariul cel mai nefavorabil, aş fi încarcerat, decapitat, eviscerat şi incinerat.

— Dar nu ziceai că eşti nemuritor?

— Eşti nemuritor, până când hotărăşte Deus că nu mai eşti. Numai El administrează judecata cea de pe urmă.

Când m-a auzit icnind de spaimă, şi-a astupat gura cu dosul palmei, ca să-şi înăbuşe râsul.

— Grijă nu îţi face, mi-a zis, nu am crezare că situaţia ar putea ajunge într-atât de departe.

— Râzi? am zis, fâstâcită. Doar ţi-e viaţa în joc!

— Nu am de ce mă teme. Nu am făcut nimic rău, a zis, ridicând din umăr. În plus, după cum ţi-am zis, nimeni altcineva nu are cunoştinţă de această situaţie.

Ochii îi aruncau scântei în timp ce mă privea, şi eu îl

priveam, la rândul meu. Cum era posibil ca băiatul ăsta perfect să fie atât de bătrân? Şi de ce mă privea aşa? Ochii mei nu erau în stare să reziste la privirea lui. Era ceva îmbătător.

— La ce te gândeşti? m-a întrerupt el din starea de prostraţie.

— A, la ni-nimic, am zis. Doar că mă priveşti ca şi cum…

— Ca şi cum ce? m-a întrebat, foarte interesat de ce aveam să zic.

— Las-o baltă. Cred că ar fi cazul să plecăm, am zis, grăbindu-mă să schimb subiectul. Probabil că mama o să treacă pe la biblioteca oraşului să vadă ce fac, pe timpul pauzei ei de prânz.

— Da, a încuviinţat el, ştergându-se pe gât. Destul de cald aici, nu-i aşa?

— Uau, ai folosit o formă contrasă! Sunt profund impresionată, am comentat, înălţându-mi sprâncenele.

— Mă străduiesc să fiu pe plac, mi-a răspuns, zâmbind larg.

— Prin urmare, sunt captivă încă? am întrebat, rezemându-mi bărbia în pumn.

— Nu ai fost niciodată. Ai fost doar sub efectul anestezicului meu personal. A simplificat situaţia pentru amândoi.

— Acum o să-ţi destăinuiesc un mic amănunt pe care e posibil să nu-l fi învăţat de la toţi profesorii tăi geniali: atunci când iei pe cineva împotriva voinţei sale, se consideră răpire, i-am explicat, şi un colţ al buzelor mi s-a lăsat în jos.

— În absolut niciun moment nu îmi amintesc să te fi auzit pronunţând cuvintele „nu vreau să merg”, aşa că, teoretic vorbind…

Mă enerva faptul că-mi demola apărarea, pentru că, sinceră să fiu, nu-mi aminteam dacă mă plânsesem sau nu când mă dusese pe sus spre maşina lui. Tot ce se petrecuse după sărutul acela parcă plutea prin ceaţă.

— Tu mereu ieşi câştigător în controverse? i-am zis, pe un ton iritat.

— Da, mi-a răspuns, cu un zâmbet de superioritate.
Mi-am dat ochii peste cap şi m-am ridicat.
— Trebuie să ajung la bibliotecă până nu ajunge mama, şi din moment ce susţii că nu m-ai răpit, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai conduce.
— Cum doreşti, mi-a răspuns, ridicându-se şi el.

*

În maşină, nu m-am putut abţine să nu mă holbez la el. Hainele îi erau evident scumpe. Am început să-mi ronţăi unghia în timp ce-l admiram. Stătea cu buzele strânse şi am observat că-şi stăpânea un zâmbet, însă gropiţele din obraji îl trădau. Şi-a întors capul şi a privit afară pe fereastră, ca să-şi ascundă arcuirea buzelor.
Ştiam exact la ce se gândea: că-l studiez. Iar când mi-am dat seama că mă înroşesc am întors şi eu repede capul.
— Pari puţin îmbujorată, a remarcat el, pe un ton pompos. Şi nu mi-a venit să cred că mi-o spunea direct. Vrei cumva să trag pe dreapta?
Ce măgar simandicos! Doar ştia foarte bine de ce eram roşie la faţă. De jenă. Am strâns din fălci, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.
— N-am nimic, am replicat, cu răceală, fixând cu privirea parbrizul din faţa mea.

În timp ce treceam prin singura intersecţie din Los Fresnos, am căutat cu privirea maşina lui Claire, în parcarea tribunalului. Din fericire, era încă acolo, ceea ce însemna că mama nu plecase să mă caute… deocamdată.
David a tras în faţa bibliotecii orăşeneşti şi a oprit motorul. Am încercat să deschid portiera ca să cobor, dar era blocată.
— Hm, parcă ai zis că nu sunt prizonieră.
Am oftat, văzându-l că nu face niciun gest ca să descuie.
— Pot să te însoţesc? m-a întrebat, pe un ton calm.
— Am de ales? am ripostat, injectându-mi sarcasm în voce.
— Da, ai. Doar vreau să ştii că astăzi mi-ar plăcea foarte

mult să-ţi fiu escortă.

— N-am nevoie de escortă, am zis, încercând din nou să deschid portiera.

— Te rog, *permite-mi,* a zis, deschizând-o pe cea din dreptul lui.

Mi-a deschis uşa şi m-a ajutat să cobor din vehicul.

— Mersi, i-am zis, când am ajuns la intrarea bibliotecii. Ne vedem mâine la şcoală, presupun?

— Ai putea încerca să fii ceva mai ospitalieră. Sunt nou în oraş şi n-am prieteni, ţi-aduci aminte? mi-a atras atenţia, rezemându-se de zidul clădirii, şi, bănuiesc, aşteptând ca eu să-l invit înăuntru.

Am constatat că întrebuinţa formele contrase mai des.

— Poate că ai fi avut mai multe şanse dacă nu m-ai fi luat pe sus, făcându-mă să mă tem pentru propria viaţă, i-am atras atenţia cu voce tare.

— Şşşt…, m-a oprit el, încruntându-se. Spune-mi că m-ai iertat, şi îmi iau tălpăşiţa. Îţi promit că n-o să te mai necăjesc… cam pe parcursul orei următoare… sau pentru tot timpul cât te vei afla în această bibliotecă.

— Tu nu glumeşti. Nu ai de gând să mă laşi în pace, nu-i aşa?

— Nu, îmi pare sincer rău, dar trebuie să ştiu că ţi-am câştigat încrederea, şi că tu ai câştigat-o pe a mea, înainte de a te lăsa în pace.

Mi-am dat seama că, probabil, la fel m-aş fi simţit şi eu, dacă i-aş fi spus cuiva un secret care ar fi putut să mă ducă la pierzanie. Avea îndoieli că n-aş vorbi cu nimeni despre asta.

— Tu crezi c-o să spun ceva, faţă de cineva, despre tine? Crede-mă, nu spun. Nu vreau să mă trezesc încuiată într-o cameră albă cu pereţii căptuşiţi, am zis, deschizând uşa bibliotecii, însă el m-a tras de braţ înapoi, lăsând-o să se trântească.

— Dă-mi cuvântul tău, mi-a cerut, privind dincolo de mine.

— Isis?

Vocea mamei m-a făcut să tresar.

— Mamă… Bună!

M-am strâmbat la David şi m-am întors cu faţa spre ea.

— Ce-i cu tine aici?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine. Am auzit că ai leşinat la şcoală.

— N-am leşinat. Doar m-a luat ameţeala. Asistenta a exagerat.

David m-a bătut pe umăr, indicându-mi că trebuie să fac prezentările. Claire m-a privit nedumerită când a observat că nu sunt singură.

— Mamă, el e David. E nou-venit în oraş.

David a făcut doi paşi înainte şi i-a luat mâna mamei.

— Îmi face plăcere, doamnă Martin.

— Şi mie, David, şi bine ai venit în micul nostru oraş, a răspuns mama, dăruindu-mi un zâmbet imens în timp ce-i strângea mâna. Eşti la liceu? şi-a început ea tirul întrebărilor.

— Da, doamnă. M-am înscris astăzi, dar nu voi participa la cursuri până luni. A existat o contradicţie cu orarul, aşa că am fost trimis acasă.

David se cam pricepea la minciuni. Mie îmi promisese că n-o să mă mintă niciodată, dar m-am întrebat dacă n-o fi şi făcut-o. Era foarte convingător.

Am întors, ca într-o doară, capul, ca să-l adulmec. Mireasma de lemn de santal era încă vie pe pielea lui.

— Care e numele tău de familie, dragă? a continuat mama să-l interogheze pe David.

— Chios, i-a răspuns David, cu un zâmbet fermecător.

— A, Chios… da. Familia ta a cumpărat moşia Ebony, am dreptate?

Tipic pentru Claire, să-şi bage nasul prin toate documentele care trec prin biroul regional. În timp ce ei îşi vedeau de conversaţie, m-am întrebat ce anume o fi moşia Ebony.

— Da, aveţi dreptate, a confirmat David. Ne-am mutat aici din Grecia.

— Din Grecia? Foarte interesant. Nu ai accent grecesc.

— Am locuit în diferite locuri de pe glob… un accent

anume nu s-a putut lipi, a răspuns el, râzând.

— O! a exclamat mama, arcuindu-şi buzele şi înălţându-şi sprâncenele. E foarte, foarte interesant. Cu ce spuneai că se ocupă tatăl tău? a întrebat, încruntându-se.

— Mamă! am întrerupt-o eu. Tu nu mănânci nimic, de prânz?

— Ba da, iubi, prânzul meu e la birou, mi-a replicat, ridicând mâna cu cheile maşinii şi arătând spre est, unde era tribunalul regional. Dar voi doi?

— De fapt, chiar când aţi sosit, eu tocmai o întrebam pe Isis dacă nu vrea să mergem undeva la prânz. Aveţi ceva împotrivă, doamnă Martin? i-a cerut David aprobarea lui Claire.

— Nu am nimic împotrivă, dacă Isis vrea să guste ceva, a răspuns, înghiontindu-mă că şi cum David nu ne-ar fi văzut. Eu, oricum, trebuie să mă întorc la birou. La revedere, copii.

David şi-a revărsat farmecele zeieşti înainte de plecarea mamei, spunându-i cât de multă plăcere îi făcuse s-o cunoască şi cum spera s-o revadă curând. Drept răspuns, mama a dat să-şi reia interogatoriul.

— Dar cum Dumnezeu au reuşit părinţii tăi să-i convingă pe proprietari să-şi vândă moşia? Jurau că nu s-ar despărţi de ea nici dacă le-ar depinde viaţa de asta.

— Mama este expertă în negocieri, a replicat David.

Claire a deschis gura, vrând să mai întrebe ceva, dar i-am tăiat vorba, amintindu-i că nu avea la dispoziţie decât o oră pentru prânz. Ea şi-a anunţat încă o dată plecarea şi a pornit către maşină. A întors într-un U strâns, apoi a demarat cu mica ei Toyota Echo.

Stomacul meu începuse să vorbească în graiuri stranii, gâlgâitoare. Era, categoric, vremea pentru prânz.

David şi-a scos mobilul şi a format un număr. A trecut apoi telefonul pe speaker, şi am auzit o voce de femeie răspunzând. A vorbit şi el, într-o altă limbă, care mi s-a părut că sună a latină, dar e posibil să mă fi înşelat. Nu înţelegeam o vorbă din ce zicea. La un moment dat, a depărtat telefonul foarte puţin de faţă.

— Mama ar vrea să-ţi transmită invitaţia de a lua prânzul la noi acasă. Am fi onoraţi să te avem ca oaspete. Ce să-i spun?

David mă pusese în faţa faptului împlinit. Ştia că, din moment ce o avea pe mama lui la telefon, şi şansele de a mă convinge să merg cu el erau mai mari. Deja îmi spusese că n-avea de gând să mă scape din ochi, dar asta tot trebuia să se sfârşească, odată şi-odată. Şi singura cale prin care puteam să-i domolesc teama că aş putea scăpa vreo informaţie despre el era să-i demonstrez că sunt demnă de încredere. Am primit invitaţia ca şi cum, dacă eu eram proiectul *lui* personal, atunci şi el trebuia să fie al meu.

Nici măcar n-am mai călcat în bibliotecă. David a pornit imediat spre Maserati şi mi-a deschis portiera din dreapta. Trebuia să recunosc că ştia să fie un cavaler. Nu mai găseşti mulţi ca el în zilele noastre.

Când eram aproape de autostradă, pe şoseaua 100, a redus viteza şi a cotit pe o potecă prin pădure.

— Stai puţin! Opreşte maşina! am strigat, cuprinsă de panică. Aici e o rezervaţie naturală! De ce intrăm?

Îmi şi imaginam un tip cu mască de hochei pe faţă şi fierăstrău cu lanţ, ţinând în mâna ridicată unul dintre membrele mele însângerate.

David a râs pe înfundate de sperietura mea.

— Aici locuiesc.

— *Aici* locuieşti? am repetat, năucită. Rezervaţia Ebony e moşia Ebony?

David mi-a răspuns afirmativ printr-o înclinare a capului şi a pus din nou maşina în mişcare. Ajungând la o cotitură, am văzut o clădire măreaţă, din cărămidă, cu coloane albe în faţă. La câţiva metri distanţă de uşa principală se întindea un lac de dimensiuni medii, înconjurat de flori sălbatice şi de copaci.

— Ăla e un păun? am întrebat, de parcă aş fi fost o fetiţă de cinci ani venită pentru prima dată la grădina zoologică.

— Sunt preferaţii mamei, mi-a răspuns, nonşalant, David.

A parcat maşina sub un arbore de abanos, pe alee. Am început să simt fluturi în stomac când m-a privit fix, zâmbind larg. Totdeauna eram emoţionată când trebuia să fac cunoştinţă cu părinţi.

— Gata? m-a întrebat, reducând motorul la tăcere.

— Mda, am zis, prefăcându-mă neafectată de emoţii.

Dintr-un oarecare motiv, portiera de pe partea mea nu se deschidea din interior, şi asta începea să mă calce pe nervi.

— Stai numai o clipă, îţi deschid eu, s-a oferit David, coborând imediat.

Am tras aer adânc în piept şi am pus un picior pe ciment. David mi-a întins mâna ca să mă ajute. M-am ridicat încet de pe scaun şi am privit în jur.

— E frumos, am zis, cu răsuflarea tăiată.

— Da, am gusturi bune, nu-i aşa? a replicat el, zâmbind pe jumătate.

— Mda, cum zici, am bombănit.

David a propus să facem un mic tur al „curţii” din faţă, aşa cum a numit-o, cu modestie. Am pornit spre lac, să vedem cum înoată raţele şi vreo câteva lebede. Soarele mă izbea cu putere în moalele capului, şi am fost nevoită să mijesc ochii ca să privesc restul moşiei. Natura îmi dă mereu o stare de bine. O ador.

— Pot să-ţi pun o întrebare la care să-mi răspunzi cu sinceritate? a zis deodată David.

— Sigur, am răspuns, ridicându-mi părul şi strângându-l în coadă cu o mână, şi făcându-mi în acelaşi timp vânt cu cealaltă.

— Mă găseşti atrăgător? s-a interesat el.

Era o întrebare stânjenitoare, şi mi-a fost ruşine să răspund, pentru că răspunsul era atât de evident. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu eram oarbă!

— Toţi zeii sunt la fel de încrezuţi ca tine?

— Numai cei buni, mi-a răspuns, făcându-mi cu ochiul.

Nu-i răspunsesem la întrebare fiindcă mă jenam să recunosc că e splendid. În definitiv, ce-l apucase… să pună o astfel de întrebare? Era clar că buna lui părere despre

sine nu suporta contraziceri.

— Nu ai de gând să-mi dai un răspuns, nu-i aşa?

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am făcut gura pungă.

— Atunci, hai să mergem înăuntru şi să faci cunoştinţă cu mama, mi-a zis, cu o expresie de dezamăgire pe chip.

Ne-am îndreptat spre casa în stil sudist şi am intrat pe uşă.

— Mamă? a strigat David.

Am rămas în vestibul, aşteptând răspunsul. David şi-a lăsat cheile maşinii pe o măsuţă de lângă perete.

— Unde sunteţi? s-a auzit o voce de femeie, dintr-o altă cameră.

— În antreu, mamă, i-a răspuns David, luându-mă de mână şi conducându-mă într-un living spaţios.

O femeie minionă şi suplă şi-a făcut apariţia în camera de zi. Avea părul negru ca noaptea, prins la spate într-o coadă. Frumoase şuviţe ondulate, lucioase, i se revărsau pe spate, până la mijloc. Purta o rochie albă, şic, lungă până la genunchi. O cingătoare din împletitură de aur i se înfăşura de trei ori în jurul taliei şi a şoldurilor, pe deasupra rochiei. Şi-a întors faţa spre noi, zâmbind. Avea pielea la fel de netedă ca o păpuşă din porţelan. Două bucle cu argintiu şi negru îi cădeau uşor peste tâmpla dreaptă. Ochii îi erau mărginiţi de gene negre şi bogate, scoţându-i în evidenţă ochii de un albastru pătrunzător… exact ca ochii lui David. Frumuseţea ei era – fără vreo altă descriere – a unei zeiţe.

— Fii un gentleman şi fă prezentările, David, i-a cerut ea.

— Isis, ţi-o prezint pe mama, Nyx[2], a zis David.

— Bună, draga mea, a zis Nyx, aplecându-se şi sărutându-mă pe amândoi obrajii. Sunt foarte bucuroasă că te cunosc, în sfârşit.

— Vă mulţumesc. Şi pentru mine e o plăcere să vă

---

[2] Zeiţa care personifică noaptea, în mitologia greacă. Este una dintre zeităţile primordiale, fiind născută din Haos (Chaos). Printre numeroşii săi fii au fost şi gemenii Hypnos (zeul somnului) şi Thanatos (zeul morţii) (n. tr.).

cunosc, am zis, şi am început să bâţâi din picior, de nervozitate.

— Ei, dar eşti absolut superbă, mi-a zis ea, întorcându-şi privirea spre David.

— Nu-i aşa, mamă? Sigur ar fi invidiată de oricare dintre zeiţe, a zis David, şi vocea îi vibra de entuziasm.

— Da, a aprobat Nyx, studiindu-mă. Da, într-adevăr, ar fi.

Ceva părea să fie neobişnuit în vocea lui Nyx. Dădea impresia că era în transă.

— Mamă, te rog, încetează s-o mai scanezi, i-a cerut David, pe un ton insistent şi preocupat.

— Să mă scaneze? am întrebat, nedumerită.

— Mama este empatică. Ţine morţiş să ştie ce simţi, fizic şi emoţional. Este felul ei de a ajunge să te cunoască, mi-a explicat David.

— Este ceva ciudat, pe care…

Deodată, Nyx a scos un icnet sufocat. A avut nevoie de vreo câteva secunde până să-şi recapete stăpânirea de sine şi să zâmbească forţat.

— Ce este? s-a interesat David.

— Nimic. Doar că are nevoie să mănânce mai bine… şi să doarmă mai mult.

— Minţi, a exclamat David, adresându-i mamei sale o privire dură. Spune-mi ce ai descoperit, i-a cerut, ridicând tonul.

Deodată, Nyx a început să vorbească în latină, cu o voce scrâşnită. Expresia ei era îndeajuns de înverşunată, încât să-mi dau seama că-l certa. David tăcea şi clătina afirmativ din cap în repetate rânduri.

— Iartă-mă, mamă. Nu am vrut să fiu lipsit de respect, a zis el, în cele din urmă, luându-i mâna mamei sale şi sărutând-o.

— Dar ce e în neregulă cu mine? am intervenit, mijind ochii şi privind când spre Nyx, când spre David.

— Nu este nimic, draga mea, mi-a răspuns Nyx, zâmbind. Te rog, nu te frământa din cauza aceasta.

Capitolul 3

M-am simţit stânjenită după această scurtă altercaţie mamă-fiu. Aveam nevoie să aflu ce spusese Nyx. Eram nevoită să aştept ca ea să plece, ca să-l pot întreba pe David.

— Ai vrea o băutură înainte de a mânca, Isis? m-a îmbiat Nyx.

— Da, vă rog, am răspuns, dar stomacul meu şi-a ales tocmai momentul acela ca să chiorăie cât putea de zgomotos. Mi-am simţit obrajii colorându-se într-un roşu aprins.

— Cred că, mai degrabă, ar fi cazul să mâncăm, a fost de părere David.

— Mi se pare o bună idee, a chicotit Nyx, făcându-mi semn cu mâna s-o urmez.

Am pătruns într-o sufragerie cu aspect protocolar, cu o masă enormă expusă în mijlocul încăperii. Pe ea erau îngrijit aranjate farfurii albe din porţelan, aşezate deasupra unor platouri din metal aurit. Erau tacâmuri pentru trei persoane: o multitudine de ustensile despre care habar n-aveam la ce ar folosi. În centrul mesei se întindea un impresionant şi apetisant bufet cu fructe, legume, pâine şi cărnuri. Cadrul părea prea serios pentru un prânz neoficial. Nu eram obişnuită cu astfel de lucruri. Mi-am privit pe furiş bluza şi blugii, simţindu-mă necorespunzător îmbrăcată pentru ocazie.

David mi-a ţinut scaunul ca să mă aşez, şi la fel a făcut şi pentru mama lui. Nyx s-a postat în capul mesei, în timp ce David s-a aşezat vizavi de mine.

— Serveşte-te, Isis, m-a îmbiat Nyx, punându-şi o porţie mică de verzituri.

Nu semăna la gust cu nimic din ce mai mâncasem vreodată. Miresmele m-au lăsat, literalmente, fără grai. Am devorat în tăcere formidabilul bufet.

Între timp, David mai arunca din când în când câte o privire spre mine. Şi, în tot acest timp, pe faţa lui Nyx vedeam reflectându-se îngrijorarea, fiindcă urmărea, discret, gesturile lui David.

— Latină era, ceea ce vorbeaţi mai devreme? am rupt în cele din urmă tăcerea.

Nyx şi-a tamponat gura cu un şervet din pânză albă.

— Da. Ai ureche bună pentru limbile vorbite.

David mi-a făcut cu ochiul, zâmbind.

— David, i-a atras atenţia Nyx, cu o voce aspră. Controlează-te.

— Linişteşte-te, mamă. Nu este decât o cochetărie nevinovată, a replicat David, întinzând mâna după paharul cu apă.

Oftând, Nyx a strâns din buze.

— Ştii ce se poate întâmpla. Fii prudent cu legile.

— Ce se poate întâmpla? m-am amestecat eu.

— Nu ţi-a spus David? Zeii pot fi irezistibili pentru oameni. Şi nu ar fi deloc recomandabil să cazi pradă farmecelor lui.

— Da, chiar am vorbit despre asta mai devreme, dar, mă rog, el nu e genul meu, m-am grăbit să mă apăr.

Cu toate acestea, mă gândesc că poate minţisem, aşa, un pic.

David mi-a aruncat o privire ofensată şi şi-a lăsat furculiţa jos.

Nyx s-a luminat la faţă.

— Sunt foarte încântată să aud aşa ceva. Am fost perturbată pentru o clipă. David ştie exact la ce mă refer. Sunt încredinţată că ţi-a oferit o relatare detaliată a istoriei noastre, aşa este?

— Mi-a evidenţiat punctele principale, am confirmat eu.

Nyx şi-a proptit coatele de masă şi şi-a lăsat bărbia pe degetele împletite ale mâinilor.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi, dragă. Cu ce se

ocupă?

— N-am decât mamă. Tata a murit acum aproape cinci ani.

— O! a exclamat ea, surprinsă. Sunt cu inima alături de sufletul său înălţat.

În timp ce vorbea, şi-a ridicat uşor mâna, în poziţie verticală.

— Îmi pare foarte rău să aud aşa ceva, a continuat. Tu şi mama ta probabil că aţi îndurat cu mare greutate pierderea.

Am clătinat din cap.

— Tocmai divorţaseră, când el a suferit un infarct. A fost o lovitură pentru amândouă.

— Şi mama ta? m-a întrebat, înclinându-şi capul într-o parte, ca şi cum i s-ar fi trezit deodată interesul faţă de viaţa mea. Povesteşte-mi puţin despre ea, mi-a cerut.

— Numele mamei e Claire. Lucrează la tribunalul regional, ca secretară a judecătorului, aici, în oraş. Nu s-a recăsătorit niciodată... şi cam asta-i tot.

— Nu mai ai pe altcineva în familie, în afara mamei tale? s-a interesat David.

— Mai am o bunică, Eva o cheamă. E mama tatălui meu. Stă într-un azil pentru bătrâni, cam la o oră de mers de-aici. În afară de mama şi de mine, nu mai are alte rude.

— Ai o familie extrem de restrânsă, a remarcat Nyx.

— Într-adevăr, restrânsă, a aprobat-o David.

După prânz, ne-am retras într-una dintre încăperi. N-am înţeles de ce o singură casă trebuia să aibă atâtea livinguri. Ne-am angrenat într-o discuţie despre sărbătorile de primăvară ale oraşului. Privirea lui Nyx a devenit absentă în vreo câteva rânduri, la fel ca mai devreme, când mă scanase.

— Ce tot scanezi, mamă? a formulat până la urmă David întrebarea la care eram atât de nerăbdătoare să aflu răspunsul.

— Dar nu scanez! a răspuns Nyx.

Însă era evident că minţea, după cum tresărise, când

David o smulsese din una dintre transele ei.

— Lasă poveştile astea pentru altcineva, a chicotit David. Te cunosc mult prea bine.

Nyx n-a luat în seamă remarca lui David şi a continuat să converseze cu mine pe un ton familiar. M-a întrebat ce rezultate am la şcoală şi ce cursuri frecventez. M-a lăudat când a aflat că urmez şi cursuri la nivel de facultate.

Sunetul soneriei, la care s-a dus David să răspundă, ne-a întrerupt discuţia.

— Mă duc să-ţi semnez actele pentru vehicul, şi-a anunţat el mama, întorcându-se pentru o clipă în cameră. Te rog să mă scuzi, mi s-a adresat apoi mie. Mă întorc în scurt timp.

*

— Ştii, Isis... David m-a rugat să vin cu el, ca să putem da impresia unei familii normale, în ochii societăţii. Mi-a zis că l-a nedumerit capacitatea ta de a ajunge în Terra Somnium. M-a contaminat şi pe mine această curiozitate; totuşi, consider că, până la urmă, curiozitatea lui s-a transformat într-un stadiu grav de idioţenie patologică.

Am încercat să-mi stăpânesc hohotul de râs, dar n-am reuşit.

— Cum adică?

Numai că Nyx nu găsea nimic amuzant în ceea ce mie mi se păruse o vorbă de duh.

— Am motive să cred că el este, într-o anumită măsură, îndrăgostit. Nu pot să fiu sigură în privinţa aceasta... dar, fetiţo, tu va trebui să fii cea puternică, dacă este adevărat. Nu sunt eu în măsură să judec cu cine se implică sentimental fiii mei, însă, în cazul acesta, nu am de ales. Mă tem pentru binele fiului meu, după cum mă tem şi pentru al tău.

Zâmbetul mi-a pierit imediat la auzul cuvintelor ei.

— Dar nu e aşa, am încercat s-o contrazic. Mai întâi de toate, eu încerc să mă concentrez asupra rezultatelor de la şcoală. Am depus actele pentru câteva burse de studiu şi subvenţii, şi nu pot să-mi permit vreo scădere a mediei

generale. Nu am timp pentru relaţii sentimentale. Şi, în plus, din tot ce mi-aţi explicat, atât dumneavoastră, cât şi David, mă îndoiesc că aşa ceva ar putea exista vreodată.

Nyx mi-a luat mâna într-a ei şi mi-a zâmbit.

— Cu toate acestea, în istorie au existat cazuri. Ştiu că îl găseşti atrăgător, dragă. Nu sunt neghioabă.

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, oprindu-se să se privească într-o oglindă de pe perete.

— Spune-mi… cum a procedat David astăzi ca să te urmărească?

— Urmărit nu prea e termenul potrivit. Practic, m-a răpit de la şcoală. Am fost ca împietrită. Şi-a folosit anestezicul, sau ce-o mai fi, şi m-a luat pe sus, la propriu.

— Ce-a făcut? Cum a…

Nyx s-a întors spre mine, cu fruntea încreţită de preocupare, însă intrarea lui David în living i-a întrerupt interogatoriul.

— Maşina este parcată afară. Vrei cumva s-o inspectezi? a întrebat-o el pe Nyx, aşezându-se alături de mine pe canapea.

— Nu. Nu în momentul acesta. Avem oaspeţi, ai uitat? Ar fi nepoliticos din partea noastră să ne lăsăm distraşi de o astfel de problemă.

— A, dar nu mă deranjează, am intervenit, potrivindu-mi cercelul.

David mi-a prins între degete o şuviţă de păr şi mi-a dat-o pe după ureche. Nyx l-a privit cu asprime, strângând din buze şi ridicând din sprâncene. Remarcându-i reacţia, m-am smucit imediat de lângă David. El m-a privit indispus şi s-a lăsat pe spătarul canapelei.

— David, a rostit Nyx, pe un ton calm. Chiar aş fi de părere că este cazul să vorbim mai târziu, în seara aceasta. Am multe de discutat cu tine.

— Cu privire la? s-a interesat David.

— Mă rezerv pentru diseară.

În maşină, în drum spre casă, n-am pierdut nici măcar o clipă până a-l lua la întrebări pe David, cu privire la mica

dispută de mai devreme, dintre el şi mama lui.

— Nu vreau să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, dar din moment ce mă priveşte, cred că am dreptul să ştiu. Ce ţi-a zis mama ta despre mine, când a vorbit pe latineşte?

— A zis că i-ai reţinut atenţia în timp ce te descifra. După care m-a certat pentru tonul pe care am vorbit cu ea. A fost lipsă de respect din partea mea, şi cu atât mai mult pentru că erai prezentă. Te rog să-mi scuzi comportamentul. Nu obişnuiesc să mă port astfel.

Îşi ţinea privirea fixată asupra drumului şi părea tulburat.

— Am spus ceva care te-a necăjit? l-am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns. Doar că nu mă încântă perspectiva predicii pe care mi-o va ţine mama diseară.

— De unde ştii c-o să fie o predică?

— După cum am afirmat mai devreme, îmi cunosc propria mamă mult prea bine.

Am oprit în faţa casei mele şi am găsit parcată pe alee mica Toyota a mamei. Mi s-a părut ceva neobişnuit, din moment ce mai era cam o oră până când i se termina programul. Am încercat să deschid portiera de pe partea mea, uitând că afurisita nu voia să se clintească.

— Trebuie să-ţi repari uşa asta, l-am necăjit eu.

— Dar nu este defectă, frumoasa mea, mi-a răspuns David, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— Şi-atunci, de ce nu vrea să se deschidă?

— Încuietoare pentru copii, ca nu cumva să deschidă prinţesa singură portiera, mi-a explicat, zâmbindu-mi pieziş.

— A, am zis, îmbujorându-mă.

Mi-am amintit de avertismentul lui Nyx. Mi-am muşcat colţul buzei şi am tras aer adânc în piept, cu privirea în tavan.

— Poţi, te rog, să-mi deschizi?

— Deja te calc pe nervi?

Mi-am dres glasul.

— Chiar trebuie să-ţi răspund la asta? l-am întrebat în

glumă.

Pentru o clipă, a strâmbat din nas.

— Sincer, nu ţin să aflu răspunsul.

Claire şi-a făcut apariţia în faţa uşii. Mi-am imaginat că se întreba ce căuta o maşină oprită în faţa casei. Ştiam că nu poate să vadă cine e înăuntru, la cât de întunecate erau geamurile. David şi-a deschis portiera şi i-a făcut semn cu mâna, în timp ce se îndrepta spre portiera mea.

— Bună, mami, am salutat-o eu.

— Bună, scumpo. Bună, David!

Claire mi-a făcut un semn aprobator cu degetul mare ridicat şi un zâmbet larg când l-a văzut pe David întorcându-se, ca să-mi ia ghiozdanul de pe bancheta din spate a automobilului. Apoi, m-a condus până pe verandă, unde mama era pregătită să-şi demareze cercetările.

— Bună ziua din nou, doamnă Martin, a salutat-o David, înclinându-şi capul.

— David, n-ai vrea să intri? l-a invitat ea, ţinând uşa deschisă.

— Vă mulţumesc, dar nu pot. Poate într-o altă zi, a răspuns el, întinzându-mi ghiozdanul.

M-am simţit uşurată văzând că David nu voia să mai stea. N-aş fi vrut ca mama să mai aibă şi alte amănunte suculente de comunicat la birou despre familia cea nouă în oraş. Pentru ei, putea fi primejdios.

Claire şi-a cerut scuze şi a intrat, dar ştiam că stă să asculte după uşă. I-am făcut câteva semne cu capul lui David, ca să-i dau de înţeles că ea trăgea cu urechea. El a zâmbit şi şi-a trecut degetele prin părul lui negru.

— Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să iei prânzul cu mine şi cu mama mea. M-am bucurat sincer de compania ta. Sper să ne vedem luni la şcoală, mi-a zis, şi s-a aplecat să mă sărute pe amândoi obrajii. Sau mai curând, mi-a şoptit în ureche.

— Mda, am zis, încercând să nu-i iau în seamă completarea, şi nici superbul, discretul lui miros, şi am mers pe replica oficială. Ne vedem luni, i-am zis.

În timp ce apăsam clanţa, am auzit-o pe mama cum o ia la fugă. Când am deschis uşa, era deja pe canapea, prefăcându-se că lecturează o revistă.

— Mamă, vezi că e de-a-ndoaselea, i-am atras atenţia, dându-mi ochii peste cap.

Claire şi-a îndreptat spatele şi a azvârlit revista pe măsuţa pentru cafea.

— Aşadar, ai luat prânzul cu familia lui, hm? Cum arată proprietatea? S-au purtat frumos cu tine? Au valet şi guvernantă? O, Doamne, pun pariu că au şi o piscină din alea, interioară, încălzită!

— Mamă, te rog! Sunt oameni normali! am protestat eu.

Mă rog, oarecum normali, dacă făceai abstracţie de faptul că erau zeităţi cu puteri speciale. Chiar m-am întrebat dacă David avea un auz extrasenzorial, sau dacă Nyx putea să perceapă ce făceam şi spuneam la fel ca un medium. Trebuia să am grijă la ce scoteam pe gură, până când aflam.

— Haide, Isis! Doar n-o să-mi spui că nu te-a impresionat, fie şi numai maşina, nu altceva! Eu ştiu cât costă o maşină italienească sport… o căruţă de bani, a zis Claire, ridicându-şi sprâncenele şi aşteptând răspunsuri la întrebările ei.

— Sunt întru totul normali. Nu au nimic din lucrurile pe care le-ai înşirat, mamă, am zis, pornind spre bucătărie.

Claire m-a urmat.

— Şi, la urma urmei, de ce eşti acasă atât de devreme? am întrebat-o, deschizând frigiderul, mai mult din obişnuinţă, pentru că nu-mi era foame.

— Pentru că mi-am luat după-amiaza liberă, mi-a răspuns Claire, pe un ton bănuitor.

Am privit-o cu atenţie de după uşa frigiderului.

— Ţi-ai luat după-amiaza liberă, fără să ai vreun motiv evident? Nu e genul tău.

— Păi…, a început ea, retrăgându-se spre uşa bucătăriei, ca şi cum ar fi vrut să scape de mine, am o întâlnire diseară.

— O întâlnire? Unde?

— La un restaurant.

— Ce fel de întâlnire e aia, la un restaurant.

— Păi, presupun că s-ar putea numi mai degrabă o reuniune de societate... în doi, mi-a răspuns, rozându-şi unghia la fel ca mine.

— Mamă, încerci să-mi spui că ai o... o întâlnire? am întrebat-o, cu o voce piţigăiată.

— Da, mi-a răspuns, urcând în fugă scara şi râzând ca o fetiţă.

— Nu fugi de mine! Cu cine ai întâlnirea? Vreau detalii, Claire Martin! am zbierat, alergând după ea.

Claire nu mai ieşise niciodată la întâlniri. Mereu găsise pretexte ca să nu accepte invitaţiile: că e prea scund, că e prea înalt, că e prea aşa, că e prea pe dincolo.

Am urcat în goană până în capătul de sus al scării şi am găsit-o trântită pe pat, râzând pe înfundate şi strângând perna în braţe.

— Ce-ai păţit? De ce te porţi ca o... adolescentă? am luat-o la rost, numai că dispoziţia ei copilăroasă m-a făcut să chicotesc şi eu.

— E jenant! Nu-mi vine să cred că mă duc la o întâlnire şi discut cu fiică-mea despre asta. Sunt bătrână, ce naiba! a izbucnit Claire, ascunzându-şi faţa în pernă.

— Nu eşti bătrână. Treizeci sunt noii douăzeci, mamă, am zis, încercând să-i smulg perna din mâini. Cu cine te întâlneşti? am întrebat-o încă o dată, continuând să mă lupt cu ea.

A mormăit în pernă ceva care suna în genul „cofer manual”.

— Nu înţeleg ce zici. Ia-ţi perna aia de pe faţă şi spune-mi! Mor de curiozitate! am adăugat, recurgând la scâncete, din moment ce vorba răstită nu-mi era de folos. Mamă!

Şi-a luat perna de pe faţă.

— Detest vocile plângăreţe, Isis. Ştii că le detest.

A ezitat pentru o clipă, apoi a închis ochii.

— Bine, sunt gata să-mi deşert sacul.

I-am aruncat perna în cealaltă parte a camerei, până să

mai poată să-şi ascundă faţa în ea.

— Spune-mi! i-am cerut.

— E Christopher, mi-a răspuns, aşteptându-mi reacţia.

— *Nu se poate?!* am exclamat. Nu-mi venea să cred. Judecătorul Daniels? Mă minţi, mamă! am strigat, ridicând mâinile. Nu pot să cred una ca asta!

Judecătorul Daniels este un burlac renumit pentru faptul că nu iese cu femei din oraş, din cauza poziţiei sale; cel puţin, asta mi-a spus mama, când am încercat s-o îmboldesc să-l invite în oraş. Nu voia să-şi rişte slujba.

— El te-a invitat sau tu pe el?

— El m-a invitat, normal. Eu n-aş fi avut niciodată tupeu pentru aşa ceva, a mărturisit mama, sărind jos din pat şi deschizând şifonierul. Cu ce-ar trebui să mă îmbrac? Cum ar trebui să-mi fac părul?

A sărit la loc pe pat, vânzolindu-se prin aşternuturi.

— Unde-o fi articolul ăla? a strigat, luând la repezeală o revistă cu multe bileţele prin ea.

— Cosmo, mami? Pe bune? am zis, privind-o cu gura căscată. Tu n-ai citit Cosmo în viaţa ta!

— Aveam nevoie de ceva „Ponturi pentru întâlniri în ziua asta şi la vârsta asta”, mi-a zis, ridicând revista cu coperta spre mine şi arătându-mi titlul articolului.

— Şi cam de când pui asta la cale, domnişoară? am atacat-o cu o întrebare caracteristică pentru Claire.

— Păi, el m-a invitat de luni, dar eu nu i-am răspuns decât miercuri. Şi la birou am ales varianta ciocul mic, mic de tot.

Deodată, s-a pocnit peste frunte cu revista făcută sul.

— Despre ce naiba aş putea să vorbesc cu el, ca să nu fie legat de serviciu?

— Trebuie să ajungi să-l cunoşti în afara mediului de la serviciu. Până şi eu ştiu asta. Nu se poate să fii atât de emoţionată pentru o întâlnire. E cel mai firesc lucru!

— Asta spune o fată de şaptesprezece ani care tocmai l-a agăţat pe băiatul cel nou la bibliotecă… ţie ţi-e uşor să vorbeşti! a replicat ea, râzând şi aruncând cu revista în mine.

— Dar nu l-am agăţat, am protestat, proptindu-mi mâinile în şolduri. Şi acum vorbim despre tine, nu despre mine.

— Şi-atunci, cu ce să mă îmbrac? m-a întrebat Claire, ţopăind ca un copil.

M-am dus spre şifonierul ei şi i-am scos câteva toalete din care să aleagă. Nu era prea extaziată după topurile sexy alese de mine. Am aşteptat-o în camera mea până şi-a făcut duş. Pe urmă, i-am pus la punct părul şi machiajul. Când am terminat cu ea, arăta exact ca tipa aia sexy, ascunsă înăuntrul tipei sexy, care şi era în realitate.

S-a auzit soneria de la intrare.

— Mă duc eu! am urlat, gonind pe scară. Am deschis larg uşa şi l-am primit în casă pe judecătorul Daniels. Judele, aşa cum îl numea toată lumea, e un bărbat înalt şi chipeş, de patruzeci şi nu ştiu câţi ani. Are o constituţie solidă şi poartă pălărie de cowboy şi cizme: ceva foarte obişnuit pentru sudul Texasului. Şi, dacă e să mă iau după mama, se ţine foarte bine pentru vârsta lui.

Am aşteptat lângă scară ca să-şi facă mama intrarea grandioasă. N-a fost nevoie decât de trei minute până să ajungă Claire la picioarele scării. Trebuia să-l lase mai mult să aştepte.

Judele a făcut ochii mari când a văzut transformarea prin care trecuse mama. M-am simţit mândră de munca mea şi entuziasmată pentru mama.

— Distracţie plăcută, copii, i-am tachinat, în timp ce ieşeau din casă.

Am încuiat uşa şi am pornit televizorul, să văd dacă găsesc ceva interesant. Era trecut de ora cinei, şi mama îmi lăsase ceva bani pentru pizza. Mi-am regăsit telefonul în buzunarul pantalonilor şi am observat că sună cineva. Era Andy. Îmi lăsasem în tot acest timp telefonul pe *silence.* De obicei îl ţin aşa la şcoală, altfel aş avea necazuri. Nu-mi adusesem aminte să-i pornesc soneria.

— Am presupus că zaci acasă, bolnavă, aşa că am întrebat-o pe asistentă şi mi-a spus că ai leşinat. De ce n-ai răspuns la telefon? Am fost îngrijorată pentru tine toată

ziua, m-a luat în primire Andy, care după voce era foarte supărată.

— N-am leşinat. Doar m-a apucat ameţeala. Îmi pare rău că n-am răspuns la telefon. N-am ştiut că a rămas pe *silence.*

— Tata vrea să stea de vorbă cu tine… stai un pic.

Imediat, i-a pasat telefonul doctorului Jameson.

— Isis, te simţi bine?

— Foarte bine, domnule doctor. Am fost puţin ameţită azi-dimineaţă, dar acum n-am nimic.

— Ascultă, vreau să întrerupi tratamentul pentru următoarele câteva zile, şi să vezi cum te simţi fără el, bine? Ameţeala este posibil să fie un efect secundar al medicamentului, şi nu vreau să te afecteze în felul acesta… mai ales, nu la şcoală.

— Bine, domnule doctor Jameson, am încuviinţat, voioasă.

— Să mă suni dacă mai ai insomnii, sau ameţeli. Hai că ţi-o dau din nou pe Andrea. Ai grijă.

— Isis? am auzit din nou vocea lui Andy în telefon.

— Mda, sunt aici, am zis, căutând cu privirea printre magneţii de pe frigider numărul de telefon al pizzeriei.

— Deci, eşti bine? a vrut ea să se asigure.

— Extraormidabil, i-am răspuns.

— Perfect. Asta am vrut să ştiu. Îţi dau mesaj mai târziu. Noi tocmai ne aşezam la masă.

— OK, i-am zis, şi am închis telefonul.

I-am activat apoi soneria şi am început să formez numărul pizzeriei, dar până să termin, un nou apel m-a întrerupt. Nu cunoşteam numărul, dar m-am hotărât să răspund chiar şi-aşa.

— Alo? am zis.

— Deja ţi-e dor de mine? a rostit o voce bărbătească.

— Cine e? am întrebat, dând fuga la uşa de la intrare, ca să mă asigur că e încuiată, şi m-am zgâit afară pe fereastră.

— Deja m-ai uitat? a replicat, râzând.

— David! am exclamat, recunoscând vocea şi oftând

apoi. De unde-ai făcut rost de numărul meu?

— Azi-dimineaţă, când erai ocupată să-mi adresezi obscenităţi, am format numărul meu pe telefonul tău.

— Hm! am mormăit, zâmbind, dar încercând să par iritată. Mi-am cerut deja scuze pentru asta.

— Aşa este. Am vrut să ştiu dacă pot să-ţi cer un serviciu.

— E ceva ilegal?

— Vorbesc serios.

— Ce anume?

— Dacă te întreabă mama ce metodă am folosit ca să te sedez, să nu-i spui.

— Să înţeleg că tocmai aţi avut discuţia despre care pomenea ea mai devreme, l-am întrebat, deşi eram mai mult decât sigură că intuiam corect.

— Da. N-a decurs foarte bine, şi categoric nu i-am amintit şi despre acel... incident.

— Pot să te întreb de ce s-a supărat atât de tare?

— Am dezvăluit anumite lucruri pe care ea nu vrea să le audă.

— A, am exclamat, nevrând să-l iscodesc mai mult. Îmi pare rău că te-ai certat cu mama ta.

— Nu ai grijă, mi-a replicat, pe un ton senin. Ei bine, nu te mai reţin, şi îţi mulţumesc pentru serviciu.

Am deschis gura, vrând să-l împiedic să închidă, dar imediat mi-am dat seama ce era să fac. Dacă Nyx avea dreptate, când spunea că e posibil ca lui David să i se fi pus un pic pata pe mine? Ideea, recunosc, mă flata, dar atât, fiindcă nimic altceva n-ar mai fi putut ieşi din asta.

— Ok, am zis, amintindu-mi de sărutul lui otrăvitor.

— Noapte bună, frumoasa mea.

— Noapte bună, am răspuns, un pic întristată de faptul că discuţia fusese atât de scurtă.

Până la urmă, am ajuns şi eu să-mi comand cina. M-am hotărât să nu stau trează până vine Claire, temându-mă ca nu cumva să se reinstaleze insomnia, dar tot am zăbovit un pic cam mult. Acum, nu mai aveam de ce să mă tem. Şi mă

bucuram că nu mai eram obligată să iau pastilele.

Mi-am văzut jurnalul zăcând pe birou, lângă laptop. Am citit însemnările anterioare şi m-am hotărât că trebuie să notez în continuare: poate că, într-o zi, aveam să scriu o carte.

Însemnarea nr. 5 în jurnal, 9:59 p.m.

Realitatea nu e ceea ce pare. Tu eşti adevărat: piele, oase, ţesuturi şi sânge. În nu mai mult de o scurtă zi, am capitulat în faţa inteligenţei şi a farmecului tău, dar numai datorită virtuţilor cu care te-ai născut. N-o să mă prăbuşesc mai adânc de-atât în fascinaţia asta, fiindcă ar însemna să ispitesc o soartă rea.

În noaptea asta, n-o să te mai visez, fiindcă ştiu ce trebuie să fac şi cunosc diferenţele dintre viaţă şi moarte. Noapte bună, băiete din vis. Fie ca tu să-mi dai vise plăcute.

* * *

Razele soarelui se strecurau înăuntru prin transperante. Dormisem destul de bine fără pastile. Fusesem obosită după o zi de vineri atât de lungă. Probabil că atâtea nelinişti, spaime şi emoţii, toate într-o singură zi, îşi puseseră cu adevărat amprenta asupra mea. Nici măcar nu-mi aminteam să fi visat.

Am făcut repede un duş, dar nu m-am schimbat. Am verificat ora pe mobil şi am descoperit că era cam devreme pentru trezire într-o dimineaţă de sâmbătă.

M-am furişat în camera mamei, care încă dormea buştean. *N-are sens s-o trezesc,* m-am gândit. Stomacul îmi cerea să-l hrănesc, aşa că am închis fără zgomot uşa camerei lui Claire, mi-am luat laptopul din camera mea, m-am dus în bucătărie şi mi-am făcut rost de câteva clătite; preferatele mele.

M-am aşezat la masa din bucătărie, cu laptopul şi cu clătitele, şi m-am întrebat dacă Andy s-o fi trezit deja. E o fire matinală, aşa că m-am hotărât să-i dau un SMS.

Cât timp am aşteptat să-mi răspundă la mesaj, am căutat pe Google „Maserati” şi „moşia Ebony”. Andy mi-a răspuns după o oră, întrebându-mă dacă nu vreau să ne întâlnim după-amiază. Nu aveam nimic în plan, aşa că i-am acceptat propunerea.

În timp ce răspundeam la mesajul lui Andy, a intrat Claire, ducându-se direct spre cafetieră.

— ’Neaţa. Cum ai dormit? m-a întrebat, cu o voce răguşită.

— Grozav, i-am răspuns, în timp ce un zâmbet viclean mi se întindea pe buze. Am împins cu piciorul unul dintre scaunele de sub masă. Stai jos, draga mea Claire. Hai să vorbim despre bărbaţi!

I-am zâmbit şi am început să ridic din sprâncene cu subînţeles.

— Termină! m-a apostrofat ea, scăpând un chicotit. M-am distrat frumos.

— Chiar? am zis, aplecându-mă mai mult spre ea. Te-a sărutat? m-am interesat, ţuguindu-mi buzele şi scoţând zgomote.

— Dacă nu încetezi cu băşcălia, nu-ţi mai spun nimic, m-a ameninţat Claire, care oricum era cu toane înainte de a-şi bea cafeaua.

— Şi, o să mai ieşiţi şi altădată? am încercat să aflu mai multe, cum ar fi făcut şi ea.

— Poate, a răspuns, şi după ton dădea impresia că se fereşte de mine. Te deranjează dacă schimbăm subiectul? E prea devreme pentru interogatorii.

— Foarte bine, am acceptat, suspinând.

Claire şi-a sorbit cafeaua, în timp ce eu am citit ştirile pe câteva site-uri de pe internet. Mintea a început să mi-o ia razna în timp ce parcurgeam articolele.

Mă mânca pielea să caut mai multe despre familia Chios. M-am gândit să-l sun pe David, dar mi-am adus aminte ce vorbise Nyx cu mine. Nu voiam să fiu eu motivul unei dispute între ei, şi cu atât mai puţin s-o supăr. Nu voiam ca Nyx să aibă vreun motiv de îndoială asupra ce-i spusesem: mincinoasă nu se număra printre însuşirile pentru care îmi

doream să fiu cunoscută, însă mă aşteptau tare multe deastea de acum încolo.

Am şoptit cuvântul „îndrăgostit” de mai multe ori în timp ce mă gândeam la conversaţia dintre mine şi Nyx, privitoare la David. Mi-am ascuns de mama zâmbetul de pe chip. Probabil că totul era doar în imaginaţia lui Nyx. Vreau să zic, ce-ar fi putut el să vadă la mine? Zeităţile sunt perfecte, frumoase, din ceea ce văzusem deja cu ochii mei. Eu nu sunt decât o fată ca oricare alta. Am alungat ideea şi m-am gândit că ar fi o prostie din partea mea numai să mă gândesc că ar fi posibil ca David să fie îndrăgostit de mine. Era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că e un drum înfundat.

Ceva mai târziu, Claire a plecat să-şi facă manichiura, în orăşelul învecinat, Brownsville. M-a întrebat dacă nu vreau să merg şi eu, fiindcă voia să-şi cumpere câteva bluze noi pentru serviciu, şi avea nevoie de ajutorul meu. Normal, am tachinat-o zicându-i că dorea să arate bine pentru Jude. Chiar mi-ar fi plăcut să merg cu ea, dar am declinat oferta, dându-i de ştire că am planuri cu Andy.

— Ajutaţi o biată mamă! a exclamat ea, fluturând două degete prin aer.

Am izbucnit într-un râs isteric de cât era de caraghioasă.

— Îmi pare rău, mami. Planurile sunt deja făcute, i-am zis, chicotind.

Cam pe la douăsprezece, Andy m-a sunat să mă întrebe dacă aveam ceva împotrivă să vină ea la mine acasă, în loc să mă duc eu la ea. Am mâncat amândouă câteva felii rămase din pizza şi ne-am închis în camera mea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, am început, muşcându-mi buzele ca să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Hopa! a exclamat Andy, făcându-se comodă pe pat. Clar e ceva tare.

— Am cunoscut un tip, am zis, şi nu mi-am mai putut împiedica apariția unui zâmbet pe toată faţa. Dar nu e cămi place de el, sau ceva. E doar că… ăăă… nu ştiu, am mormăit, ridicând dintr-un umăr.

— Când s-a întâmplat asta? s-a interesat Andy, pe al cărei chip se aşternuse nedumerirea.

— Ieri, am zis, uitând că mă simţisem rău, cel puţin pentru ştiinţa ei.

— Unde?

La partea asta nu mă gândisem înainte de a deschide gura mea cea mare. Detestam s-o mint pe cea mai bună prietenă a mea, dar nici să-i spun adevărul nu puteam.

— La biblioteca orăşenească. M-am dus acolo după ce-am plecat de la şcoală.

— Ce-ai căutat la bibliotecă, dacă te-ai simţit ameţită? Nici măcar n-avem proiecte de predat.

Nimic nu-i scăpa lui Andy. Cum aveam să ies din încurcătura asta?

— Ameţeala îmi trecuse deja. Nu mai aveam nimic. Voiam să iau o carte, ştii, ca să am ce să fac pe tot restul zilei.

— Aha, a zis Andy, părând mulţumită de explicaţia mea. Şi, cine e tipul?

— E nou în oraş, în ultimul an la şcoala noastră. Familia lui a cumpărat moşia Ebony.

— POFTIM?! a urlat Andy, sărind jos din pat.

— Calmează-te. E un tip foarte terestru.

Vezi să nu.

— E drăguţ?

— E destul de… hm… atrăgător, am zis, clătinând încet din cap în semn de încuviinţare, cu o sprânceană înălţată.

— Ooo, cuiva i s-au cam aprins călcâiele, a chicotit Andy, arătându-mă cu degetul.

— Ba nu, m-am apărat eu.

— Şi-atunci, cine a adus în discuţie subiectul noului, ridicol de superbului, tip bogat din oraş? Hmm?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu are prieteni. M-am gândit că ar putea să mai stea cu noi până când şi-o face unii.

— Acum ce facem, muncă în slujba comunităţii?

— Ospitalitate se numeşte, am corectat-o, folosind termenul lui David.

— Cum vrei, a zis Andy, ridicând mâinile. Dar ar fi cazul să nu avem de-a face cu un papagal.

— Nu-i frumos, Andy, am certat-o, adresându-i o privire cu o urmă de reproş. E chiar drăguţ.

— Foarte bine, a acceptat Andy, ridicând din umeri.

Andy a plecat mai târziu, după-amiază, lăsându-mă fără nimic de făcut. Mi-am mai omorât plictiseala ascultând muzică pe iPod. Mi-am pierdut interesul cam într-o jumătate de oră. Mama încă nu se întorsese din expediţia ei la cumpărături, aşa că am vârât un DVD în computer şi m-am cuibărit în pat. Cam pe la jumătatea filmului, am auzit trântindu-se uşa de la intrare. Am pus filmul pe pauză şi am sărit din pat.

— Ce-ai luat? am iscodit-o pe Claire, în timp ce-o ajutam cu câteva sacoşe.

— Doar câteva lucruri. Bluze, fuste… haine pentru birou.

— Pot să văd? am zis, aşezând sacoşele cu cumpărături pe pat.

N-am mai aşteptat să răspundă. Am şi început să scot hainele din sacoşe şi să le întind pe pat.

— *Ce e asta?* am strigat, şocată. Mami, bunica Eva are haine mai sexy decât asta. În viaţa mea nu te mai las să te duci singură la cumpărături!

Claire îşi cumpărase cele mai conservatoare veşminte din câte văzusem vreodată. Avea să arate ca o călugăriţă. Culori întunecate, fără contur… dacă era după mine, cele mai multe ar fi trebuit date înapoi.

— Cum adică, să le dau înapoi, Isis? Le-am luat la preţuri foarte bune, şi-mi vin perfect.

— Ei, fiecare cu-ale lui, am zis, strâmbând din nas. Apropo, fustele lungi din poliester nu mai sunt la modă de-acum câteva zeci de ani. Chiar n-ai învăţat nimic din Cosmo?

— Fusta o dau înapoi, dar restul lucrurilor le păstrez.

— Cum vrei, nu sunt eu cea care iese cu şeful ei.

Claire m-a privit chiorâş.

— Perfect. Le dau înapoi pe toate, dar tu vii cu mine, m-a ameninţat.

Am adunat toate hainele cumpărate şi am pornit cu maşina spre mall. Ne-am petrecut tot restul după-amiezii şi o parte din seară cumpărând veşminte alese cu gust, pe care să le poată purta mama. De ce îi lipseşte ei cu desăvârşire simţul modei, asta mă depăşeşte. După cumpărături, am optat pentru un film şi o cină la un restaurant din apropierea centrului comercial.

Acasă, am mai stat cam o oră la televizor. Claire a adormit pe canapea, ca de obicei. Am trezit-o, ca să se poată duce în patul ei, iar eu m-am instalat pe propriul pat, cu jurnalul, dar nu mi-a venit nimic în minte.

M-am întrebat de ce n-o fi sunat David, luând în considerare ce-mi spusese, că n-o să mă scape din ochi. Poate cearta cu mama lui îl făcuse să se răzgândească în privinţa studierii cazului meu. Oricare ar fi fost motivul, eram sigură că-l voi vedea luni, la şcoală.

Am hotărât că e cazul să încetez să mă gândesc la el, până nu devenea o manie, aşa că am adormit.

Soneria telefonului m-a trezit, făcându-mă să sar în capul oaselor. Am întins mâna după el şi am răspuns cu o voce destul de apropiată de a lui Elmer Fudd.

— Alo? am bâiguit, răguşită.

— Bună dimineaţa, frumoasa mea.

Vocea lui David m-a făcut să zâmbesc.

— 'Neaţa, am răspuns, străduindu-mă să deschid ochii.

— Vrei să iei micul dejun cu mine?

— Sigur. La ce oră? am zis, trântindu-mă la loc şi trăgându-mi păturile peste cap.

— Acum, a replicat el. Sunt pe veranda din faţă.

Imediat s-a auzit soneria, apoi paşii mamei, coborând treptele ca să deschidă.

— Vin acum! a strigat.

Am auzit şi vocea ei în telefon. David nu minţise: chiar era la uşa mea.

— Nu sunt gata, am zis, coborând în grabă din pat şi împleticindu-mă spre baie, ca să mă spăl pe faţă. Aveam părul numai noduri şi urme de pernă pe obraji.

— Pot să aştept, mi-a zis şi a închis.

Am auzit-o pe mama vorbind jos cu el.

— Isis! m-a strigat ea, de la picioarele scării. A venit David să te vadă.

— Vin imediat! am răcnit din pragul uşii mele.

M-am năpustit la şifonier şi mi-am aruncat pe mine o pereche de blugi şi o bluză. Mi-am îndesat periuţa în gură şi mi-am strâns părul la spate într-o coadă.

L-am găsit pe David aşezat pe canapea, cu mama şi cu un pahar cu apă în mână.

— Bună, am zis, încercând să-mi ascund cu mâna cutele de pe obraz.

— Bună dimineaţa, a zis David, adresându-mi o privire oarecum neobişnuită. Te-am trezit?

— Nu… nu… nţ, mă trezisem deja, am minţit eu.

— Cred că e ceva în neregulă cu bluza ta, dragă, mi-a atras atenţia mama, ducându-şi mâna la gură.

Mi-am coborât privirea, ca s-o inspectez. O îmbrăcasem şi pe dos, şi cu spatele în faţă. Eticheta îmi ieşea la iveală la baza gâtului. David n-a râs de mine, dar am ştiut că pe dinăuntru era gata să explodeze. I-am văzut lacrimile apărându-i în ochi, pentru că se forţa să-şi ţină hohotele în frâu. Normal, eu eram roşie la faţă.

— Mă duc să mă pregătesc. Cobor într-un sfert de oră, bine?

Am urcat în goană la etaj şi am zburat sub duş. Mi-am netezit părul pe spate, l-am prins în coadă şi m-am machiat cât am putut de repede. Până la urmă, am ajuns la concluzia că nu arătam prea şleampătă, chiar dacă mă aranjasem într-un interval de timp atât de scurt.

— Gata, am anunţat, ajungând în living, unde mă aşteptau mama şi David, întrebându-mă cât de mult şi cât timp l-o fi descusut mama. Probabil că profitase din plin de cele cincisprezece sau douăzeci de minute care-mi trebuiseră mie ca să fiu gata.

— Vreţi să mergeţi cu noi? a întrebat-o David pe mama.

— Nu, mulţumesc, David. Am luat deja micul dejun, a răspuns ea, ţinându-ne uşa deschisă ca să ieşim.

David mi-a deschis portiera, după care şi-a ocupat locul la volan.

— Mama ţi-a transmis o invitaţie la ceai, pentru după-amiază. Ai vrea să o onorezi?

— Cu mare plăcere, am răspuns, iar colţurile gurii mi s-au ridicat, într-o expresie de satisfacţie.

Am luat micul dejun într-o cafenea din oraş. Mama lucrase acolo, chelneriţă, când eram eu mică. Proprietarul, domnul Rodriguez, mereu comanda pentru mine un desert din partea casei, şi mereu avea grijă să mă întrebe despre Claire. Fusese un şef grozav pentru mama, care făcea şi şcoala la seral.

— Cine e noul tău prieten? s-a interesat domnul Rodriguez, remarcând figura necunoscută.

— Se numeşte David Chios. Tocmai s-a mutat, cu familia, în oraş, i-am răspuns, aşezându-mi şervetul lângă farfurie. David, domnul Rodriguez a fost patronul mamei.

— Îmi face plăcere, domnule, a zis David, întinzându-i mâna.

— Voi sunteţi cei care au cumpărat rezervaţia?

Din câte se pare, vestea se răspândise deja.

— Da, domnule. Am îngrădit proprietatea abia acum câteva zile.

— Păi, naiba să mă ia! a exclamat domnul Rodriguez, aruncându-şi pe umăr un şervet pentru vase. Oamenii ăia se jurau că n-o s-o vândă în veci, a comentat, şi s-a oprit, trăgându-se de bărbie. Ei bine, eu trebuie să mă întorc la bucătărie. Să vă simţiţi bine, copii.

— Mulţumesc, domnule Rodriguez! am răspuns, salutându-l cu furculiţa.

— Ai o pronunţie foarte bună în spaniolă, m-a complimentat David.

— Da, aşa sper, am zis, izbucnind în râs.

— Nu văd ce e amuzant. Mi-a scăpat ceva? m-a întrebat, nedumerit.

— David, eu sunt vorbitoare de spaniolă. Sunt hispanică,

în eventualitatea în care n-ai observat, optzeci şi cinci la sută din populaţia de-aici e hispanică.

Şi-a rotit privirea prin restaurant şi mi-a făcut un semn de încuviinţare.

— Eu nu dau atenţie lucrurilor ca rasa, culoarea, credinţa religioasă sau statutul social. Toţi sunt egali. Tu chiar crezi că a fost ideea lui Deus această ridicolă segregare a omenirii? m-a întrebat pe un ton enervat.

— N-am vrut să insinuez nimic, m-am apărat, surprinsă de reacţia lui, şi crezând că înţelesese mai mult decât era cazul.

— Mă întristează să vă aud clasificându-vă şi jignindu-vă, ca şi cum aţi fi la cel mai jos nivel al lanţului trofic. Nu sunteţi animale; cu toate astea, vă discriminaţi în aceeaşi manieră.

— Ai dreptate, l-am aprobat eu, amintindu-mi de un articol pe care-l citisem, despre o crimă atroce comisă de un grup de adolescenţi rasişti. Tot timpul facem diferenţe, şi uneori asta duce la rezultate cumplite. O să încerc să n-o mai fac.

David mi-a zâmbit, plimbându-şi un deget peste mâna mea.

— Ar fi frumos din partea ta.

După micul dejun, David m-a dus până acasă. Invitaţia la ceai era pentru ora trei fix, şi el mi-a promis c-o să vină după mine la două şi jumătate. Mi-a zis că Nyx mă aşteaptă şi că probabil am impresionat-o, din moment ce mă invita la ceai. Chiar mă întrebam ce delicatese va pregăti pentru după-amiază.

Când am ajuns acasă, Claire spăla rufe. Am ajutat-o să deretice prin casă, şi abia apoi i-am spus despre invitaţia la ceai în casa familiei Chios. Când s-a apropiat ora la care trebuia să vină David să mă ia, am făcut un duş şi m-am schimbat în rochia mea preferată de primăvară. Voiam să mă îmbrac adecvat pentru o astfel de ocazie.

— Mama lui sigur e o doamnă, a remarcat Claire, în timp

ce împăturea prosoapele. David pare să fie un tânăr foarte respectuos: bunele maniere se învaţă acasă, a adăugat, întinzându-mi un teanc de rufe, ca să le pun la locul lor. Îmi place de el!

— E ca lumea, am răspuns, cu modestie.

— Glumeşti? E mai mult decât ca lumea, nu? a zis ea, înghiontindu-mă.

— Nu mai încerca să mă păcăleşti, ca să spun că-mi place de el, fiindcă nu e aşa.

— Eşti în faza de negare… Şi nu e nici măcar amuzant, e ridicol! a remarcat Claire, râzând.

— Cum zici tu, mamă, am replicat, dându-mi ochii peste cap.

— Auzi, a zis ea, ridicându-şi degetul arătător.

Am auzit huruitul scăzut al unui motor. Aruncând o privire prin transperantele din living, am văzut pe alee superbul Maserati de culoare neagră al lui David. A coborât din vehicul, îmbrăcat cu o cămaşă albă cu mânecile lungi, suflecate, şi blugi.

A sunat la uşă la 2:30 fix.

— Asta se numeşte punctualitate, i-am atras atenţia mamei, ridicând spre ea telefonul, astfel încât să poată observa ora. Pe mai târziu, mami.

— Nu foarte târziu, scumpo. Vezi că mâine ai şcoală.

— Ştiu, i-am răspuns, în timp ce ieşeam. Bună, i-am zis lui David şi, când l-am privit în ochi, buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet crispat.

David m-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Arăţi minunat.

— Mersi, i-am răspuns, sfioasă.

N-am schimbat prea multe vorbe în drum spre casa lui. El mi-a făcut un rezumat despre felul în care-şi petrecuse primele ore ale după-amiezii, iar eu l-am informat că făcusem ceva treabă pe-acasă.

Când am cotit pe poteca împădurită care ducea spre moşie, David s-a pleoştit brusc. Am remarcat pe alee, lângă noul Ferrari al lui Nyx, un alt vehicul. Un Land Rover negru era parcat alături de maşina ei.

— Nu pot să cred că au putut face aşa ceva! a exclamat David, lovind cu palma volanul şi făcându-l să se îndoaie în partea dreaptă.

Am rămas cu gura căscată văzându-i subita izbucnire de violenţă.

— Scuzele mele. N-am vrut să te sperii, mi-a zis, încercând să îndrepte volanul.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat, făcând ochii mari în timp ce-l priveam cum modelează aliajul gros al volanului.

Buza de sus îi tremura în timp ce mi-a răspuns, printre dinţii încleştaţi:

— Am fost pus sub supraveghere.

Capitolul 4

David şi-a lăsat capul pe volan şi a început să respire profund. Aş putea să jur că l-am auzit mârâind.

— Hei…, am zis, întinzându-mă şi punându-i mâna pe umăr. Linişteşte-te, da? Nu poate să fie chiar atât de rău.

— Isis…, a răspuns el, punându-şi mâna peste a mea. Eu…

O expresie de nelinişte îi acoperea chipul.

— Tu, ce? m-am mirat.

A scuturat din cap, nevrând să răspundă.

— Ce vrei să spui prin „pus sub supraveghere”?

Pentru o clipă, pe faţa lui am văzut mânie. Buzele strânse alcătuiau o linie dreaptă, în timp ce se lupta să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Iartă-mă, dar nu pot să-ţi explic aşa ceva. Este o problemă de familie, a răspuns, privind cu atenţie pe geam timp de câteva secunde, apoi întorcându-se spre mine. Se pare că fraţii mei gemeni ni se vor alătura la ceai, mi-a zis, sărutându-mi mâna şi lăsând-o, cu blândeţe, să lunece dintr-a lui. Ar fi mai bine să nu-i lăsăm să aştepte.

Mi-aş fi dorit ca el să nu fi făcut chestia asta. Nyx avea dreptate, cu privire la farmecul lor. N-aveam curaj să-i atrag atenţia că n-ar trebui să mai facă aşa ceva; chiar dacă lui i se păreau gesturi de cochetărie nevinovată. Adevărul era că-mi plăceau. Îmi plăceau un pic cam prea mult, iar asta mă neliniştea.

Am coborât din automobil şi ne-am apropiat de curtea interioară. David a oftat adânc înainte de a deschide uşa masivă din lemn.

— După tine, m-a invitat, însoţindu-şi cuvintele cu o graţioasă mişcare a mâinii.

A închis uşa în urma mea şi m-a condus în curtea din spatele casei, unde Nyx şi copiii ei stăteau sub un pavilion alb, înconjurat de palmieri şi de plante de un verde intens. Un păun îşi etala elegantul penaj lângă o fântână. Imaginea lui era pitorească şi-ţi tăia respiraţia.

În timp ce ne îndreptam spre pavilion, Nyx ne-a ieşit în întâmpinare pe la jumătatea drumului şi m-a sărutat pe obraji, ca de obicei. Fraţii lui David s-au ridicat de pe scaune, aşteptându-ne să ajungem la ei.

— Îmi face plăcere, Isis. Numele meu este Eryx. Am auzit multe lucruri minunate despre tine.

Brunetul cu ochi verzi m-a prins de umeri şi a efectuat ritualul cu dubla pupătură de salut cu care mă obişnuiseră.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, am replicat.

Celălalt frate a făcut câţiva paşi spre mine şi m-a examinat din cap până-n picioare. Sub privirea lui scrutătoare m-am simţit ca o vietate bizară.

— Aşadar, ea este… tânăra vrăjitoare? a întrebat, pe un ton impertinent, băiatul blond, cu ochii verzi.

— Galen! l-a admonestat Nyx, încruntându-se. Vei *respecta* Regula de Aur.

Galen n-a luat în seamă avertismentul mamei sale.

— Pot să-mi dau seama de ce oricare bărbat ar cădea în genunchi în faţa ei. Ai avut dreptate, mamă: are într-adevăr o piele de zeiţă.

Luându-mi mâna într-a lui, a atins uşor cu buzele articulaţiile degetelor mele.

— Încântat să te cunosc. Eu sunt Galen.

David l-a privit furios pe Galen, strângând din dinţi.

— Încă n-ai învăţat să-ţi păstrezi micile improvizaţii inadecvate pentru tine, frate?

— A, frăţioare! a exclamat Galen, luându-l pe David cu braţul pe după umeri. Ce-ai mai făcut, în ultima vreme?

Din tonul lui răzbătea antipatia şi sarcasmul.

David a împins deoparte braţul fratelui său şi şi-a privit mânios mama. Nyx i-a evitat privirea, ignorând enervarea lui.

— Haideţi să luăm ceaiul în sufragerie, vreţi? a propus

Nyx. Am pregătit nişte biscuiţi pentru ceai şi pateuri. Sunt sigur că-ţi vor plăcea, Isis.

Am pornit toţi spre casă. Se afla la mică distanţă, dincolo de gazonul din spate. I-am privit de vreo câteva ori pe furiş pe cei doi fraţi gemeni care nu semănau deloc între ei. Unica lor trăsătură comună era faptul că semănau cu doi gladiatori adolescenţi: bicepşi enormi, cefe groase, talii subţiri şi umeri laţi.

— Am făcut ceva cercetări cu privire la casa dumneavoastră, am zis, vrând să iniţiez o conversaţie cu Nyx ca să mai reduc din tensiunea dintre fraţi. Am descoperit că a fost construită în anul 1937 de unele dintre primele persoane stabilite aici.

— Da, aşa este. Ce altceva ai mai aflat? m-a întrebat Nyx, curioasă.

— Nu erau prea multe informaţii despre ea. Casa şi rezervaţia ocupă optzeci şi două de pogoane de teren, am răspuns, intrând în sufragerie. În rezervaţie există multe păsări şi fluturi cum numai…

Mi-am lăsat fraza să plutească în aer, fiindcă mi-a căzut faţa la vederea uriaşelor tăvi cu pateuri, fursecuri şi sandviciuri pentru ceai întinse pe masă. Era prea multă mâncare pentru cinci persoane.

— Ei bine, cam până aici se întind şi cunoştinţele mele referitoare la proprietate, mi-a mărturisit Nyx, zâmbind. Misterul istoriei sale nu face decât să-i sporească fascinaţia, aşa consider.

— Mai aşteptaţi pe cineva? am întrebat, căscând gura la platourile din argint cu munţii de bunătăţi.

— A, nu, dragă. Nu vom fi decât noi astăzi.

Nyx a turnat ceai într-o ceaşcă şi mi-a întins-o.

David mi-a arătat unde să mă aşez şi a ocupat locul de lângă mine. Eryx şi-a ajutat mama, ţinându-i scaunul, apoi l-a aşteptat pe Galen să-şi aleagă el întâi locul.

Galen s-a postat drept în faţa lui David şi ne-a fixat pe amândoi cu privirea, încrucişându-şi braţele pe piept. A clătinat din cap, vrând parcă să-şi exprime dezacordul faţă de aranjarea locurilor la masă. Apoi a întins mâna după un

ceainic şi şi-a umplut cu vârf o farfurie cu sendvişuri cu castraveţi. Eryx a procedat la fel.

— Povesteşte-ne despre şcoala pe care o vom frecventa, Dahveed, a cerut Galen, a cărui dantură perfectă se întrezărea în spatele zâmbetului viclean.

— Voi nu sunteţi înscrişi la şcoală şi, te rog, nu-mi mai spune Dahveed, a mormăit David.

Galen şi-a răsfrânt un colţ al buzei de sus.

— Noi ne *vom* înscrie la şcoală, iar Dahveed este numele tău de botez… aşa că, taci şi înghite, fratele meu.

David şi-a îndreptat arătătorul spre Galen.

— Nu ai dreptul să te amesteci în…

Dar s-a întrerupt în mijlocul frazei, fiindcă a intervenit Nyx.

— Consider că ajunge, din partea amândurora, s-a răstit ea. Din respect pentru invitata noastră, închideţi gurile sau vi le închid eu.

David şi Galen au făcut nişte mutre acre. David nu s-a atins de mâncarea din farfuria lui. Se pare că această familie avea anumite probleme, despre care eu nu ştiam nimic. Mă simţeam stânjenită să fiu a cincea roată la căruţă, ca să zic aşa. Eryx mi-a zâmbit, încercând să-mi mai atenueze jena, şi a sorbit din ceai. Cu toate acestea, chipul lui Nyx reflecta îngrijorarea.

— Nu le acorda atenţie, Isis. Te vei obişnui cu certurile lor, mai devreme sau mai târziu, mi-a zis Eryx, aplecându-se peste masă spre mama lui şi sărutându-i mâna. Mâncarea este un răsfăţ prea mare, mamă. De fiecare dată mă uluieşti cu talentele tale culinare.

— Mulţumesc, i-a răspuns Nyx, zâmbind forţat, încă supărată din cauza certurilor dintre cei doi fraţi.

Eu am tăcut, ciugulind dintr-un fursec şi privindu-l pe Galen cum ne urmărea, pe mine şi pe David. Începea să mă calce pe nervi. Care o fi fost problema lui? Nu mă mai miram de cât de tare se enervase David, în maşină. Îmi imaginam că Galen îi făcea viaţa un calvar. Cu un frate ca ăsta, cine naiba mai avea nevoie de duşmani?

Trăgând cu ochiul, am observat că farfuriile gemenilor s-

au golit cu iuţeală. Cât timp mi-a trebuit mie să mănânc trei canapele[3], ei şi-au mai umplut de câte două ori farfuriile cu vârf. Apoi, au atacat pateurile. N-am mai văzut în viaţa mea pe cineva care să mănânce atât de repede şi, totuşi, cu atâta graţie. Şi nu s-au oprit aici. Au mai consumat fiecare cel puţin câte o duzină de fursecuri. Oricât m-aş fi străduit să nu mă holbez, îmi era greu să ignor cât de repede dispărea mâncarea de pe tăvi. Gemenii ăştia erau chintesenţa lăcomiei.

David mi-a întins o felie de pâine cu ceva brânză şi o chestie roz pe ea.

— Încearcă, m-a îmbiat.

— E foarte bună, am încuviinţat eu. Ce e?

— Pateu şi brânză Gouda învechită. Mai vrei?

— Nu, mulţumesc, am răspuns, ridicând mâna. Am mâncat destul.

Lucru surprinzător, ficatul de gâscă nu avea un gust îngrozitor.

— Mama a făcut tot ce vezi aici, m-a informat Eryx, cu mândrie.

— Este adevărat, l-a aprobat David. Mama este o maestră a artei culinare.

Mi-am tamponat buzele cu şervetul.

— Totul a fost delicios, doamnă Chios. Vă mulţumesc mult pentru invitaţie.

— Prefer să-mi spui Nyx, dragă.

— Nyx, am încuviinţat, clătinând aprobator din cap.

Prin ferestrele mari, cu nişă boltită, ale camerei pentru studiu, aveam o minunată privelişte a lacului. Împreună cu Nyx şi cu David, am admirat mobilierul vechi din încăpere, în timp ce Galen şi Eryx discutau încet între ei, lângă şemineu. Galen stătea cu braţele încrucişate şi-l asculta concentrat pe Eryx. Şi, în timp ce Eryx vorbea, tot clătina din cap în semn de aprobare.

— Isis, m-a strigat Eryx. Eşti de părere că eu şi Galen am

---

[3] Tartine preparate cu felii de pâine, de obicei fără coajă, prăjite în unt, şi mezeluri sau legume (n. tr.).

putea să trecem drept băieţi de optsprezece ani?

I-am examinat pe amândoi, înainte de a răspunde.

— Cred că da. De fapt, câţi ani aveţi?

— Suntem cu un an şi câteva luni mai mari decât David, mi-a răspuns Galen, în locul lui Eryx.

— Asta ar însemna cam nouăsprezece? m-am interesat, nesigură.

— Mai mult sau mai puţin, a răspuns Nyx, aşezându-se pe străvechiul fotoliu alb-auriu şi încrucişându-şi picioarele.

— Îmi permit să fiu de altă părere, a intervenit David. Sunt mai aproape de douăzeci, şi prea mari pentru liceu.

— David, a replicat Nyx. Fraţii tăi ni s-au alăturat ca să fim o familie. Nu s-ar putea, te rog, să ne deprindem să convieţuim în pace? Ar însemna foarte mult pentru mine şi tatăl tău.

David a întors capul, privindu-şi pe rând fraţii.

— Gemenilor, să înţeleg că nu vă veţi amesteca în treburile mele?

Întrebarea lui a sunat mai degrabă ca o ameninţare, decât ca o solicitare.

Am remarcat că David vorbise cu amândoi şi mi-am adus aminte că şi semnul meu zodiacal era Gemeni.

Cei doi s-au privit unul pe celălalt, apoi s-au întors spre mama lor, fără să răspundă.

— Mamă? a insistat David, pentru a învinge ezitarea lui Nyx şi a fraţilor săi.

Nyx a făcut un semn de încuviinţare.

— Te rog să nu te mai grăbeşti cu concluziile. Ei nu se vor amesteca în… afacerile tale. Sunt încredinţată că vei avea bunul simţ de a te menţine la adăpost de situaţii dificile, da?

— Desigur, a răspuns David, şi colţurile gurii i s-au înălţat, într-o expresie satisfăcută.

— Ptiu! a exclamat Galen, ridicând mâinile şi pufnind cu dispreţ, dar fără să mai spună şi altceva: era o noutate.

Din câte reuşeam să înţeleg, însemna că Galen şi Eryx nu aveau să-i supravegheze lui David fiecare mişcare. Ceea

ce nu pricepeam era de ce părea toată lumea atât de supărată. Nu puteam să trag decât o concluzie, şi anume că David i-o fi spus mamei lui ceva prea delicat, încât ei nu se puteau abţine să nu-şi facă griji.

După discuţia asta, Galen şi David s-au potolit. Au glumit şi s-au comportat ca doi fraţi normali, fără încordarea care dominase atmosfera cu doar câteva minute înainte. Galen era entuziasmat de perspectiva frecventării liceului. Susţinea că trecuse mult prea mult timp de când nu mai fuseseră în măsură să intre în „tiparul normal al adolescenţei”.

— Campusul liceului nostru e probabil minuscul în comparaţie cu al fostei voastre şcoli din Grecia. Să nu vă aşteptaţi la vreuna dintre extravaganţele cu care, cel mai probabil, v-aţi obişnuit, le-am atras atenţia, încercând să-i fac conştienţi de simplitatea minunatului nostru oraş.

Galen a izbucnit în râs.

— N-am mai fost înmatriculaţi în vreo şcoală de pe la începutul secolului al XIX-lea, m-a informat el.

— Dar foile matricole? Aveţi nevoie de ele, ca să vă înscrieţi la şcoală.

— A! a exclamat Eryx, zâmbind larg. Fată dragă, totul are un preţ, iar banii – slavă zeilor! – reprezintă pentru unii un nărav greu de învins. Toată documentaţia este în ordinea cuvenită.

— Ce te-a făcut să crezi că ei vin din Grecia? m-a întrebat David, rezemându-se cu un cot de poliţa şemineului.

— Conversaţia dintre tine şi Nyx. Ai spus că tocmai v-aţi mutat aici din Grecia. Am presupus că te-ai referit la voi toţi.

— Călătorim frecvent în Grecia, mi-a explicat Nyx, avem inclusiv o casă, dar nu locuim acolo în permanenţă. Stăm de obicei în Caelum, mi-a zis, potrivindu-şi o meşă aurie în bogatul ei păr negru lucios.

— Unde e Caelum? m-am interesat eu.

— Caelum este tărâmul vieţii veşnice… pământul zeilor.

Este îndeobşte cunoscut de neamul vostru drept rai. Nu ni se impune să locuim acolo tot timpul, dar este necesar să ne întoarcem pentru adunările în Plenum şi alte treburi.

— Plenum? m-am mirat, derutată.

— Plenum este adunarea legislativă, alcătuită din membrii Sfatului şi alte zeităţi. Zeităţile care nu îndeplinesc funcţii în cadrul Sfatului sunt publicul şi petiţionarii în numele poporului. Noi toţi suntem consideraţi ca făcând parte din Plenum.

— Prin urmare, e o democraţie? am vrut să ştiu, surprinsă de ce aflam.

— Da, seamănă mult cu o democraţie, a confirmat Nyx, mângâindu-mi părul prins în coadă. Draga mea, nu înţeleg de ce mai eşti încă în liceu.

Era şase şi un sfert când am ajuns, împreună cu David, acasă. Lumina de pe verandă era deja aprinsă. Ştiam că, la ora asta, Claire pregăteşte masa de seară. Din moment ce mâncasem cu doar trei ore în urmă, nu mi-era foame. Speram ca mama să nu se supere dacă săream peste cină.

— Chiar m-am simţit foarte bine, i-am zis lui David, studiindu-i genele negre şi dese.

Ele făceau ca albastrul-indigo al ochilor lui să iasă şi mai mult în evidenţă.

— Lăsând deoparte teatrul din familia mea, te-ai simţit bine?

— A fost… interesant, dar drăguţ, i-am răspuns, clătinând din cap în semn de încuviinţare.

Dar dorinţa înverşunată de a afla mai multe despre familia lui nu-mi dădea pace.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, mi-a răspuns, reducând la tăcere sforăitul motorului.

— Păi, mă întrebam, am început eu, ştii, că aveţi, tu şi mama ta, acele… acele… talente? am zis, negăsind alt mod prin care să mă refer mai bine ta abilităţile lor.

— Aşa? a zis David, aşteptându-mă să continui.

— Şi fraţii tăi au aceleaşi talente?

— Chiar mă întrebam când o să te interesezi în legătură cu ei, mi-a replicat, şi colţurile gurii i s-au arcuit în sus. Mi-am dat seama că-i făcea plăcere interesul manifestat de mine faţă de familia lui. De unde să încep? a zis, lăsându-şi capul pe tetieră. Fraţii mei sunt unici. Ei coexistă; şi când spun „coexistă”, înţeleg că unul nu poate trăi fără celălalt: la propriu. Ca să fiu şi mai clar, sunt inseparabili. Sunt cei mai buni prieteni. Într-o vreme, au fost mari războinici. Chiar din primii ani ai adolescenţei lor, au demonstrat vitejie şi bravură în luptă. S-au născut cu harul de a tămădui şi au moştenit în bună măsură empatia mamei.

— Şi tu ai fost războinic? am vrut să ştiu.

Mi-l puteam imagina călare, dar nu şi cu arma în mână.

— Da, şi eu a trebuit să intru în luptă în anumite momente ale vieţii mele. Dar vremurile acelea s-au dus şi, din fericire, acum nu mai sunt nevoit să fac aşa ceva.

— Aşadar, ai *omorât* oameni? l-am întrebat, şocată.

— Asta înseamnă războiul, nu? Nu sunt mândru de ce am făcut, Isis. Răscoalele au fost inevitabile, şi la fel şi convocarea mea pentru apărarea credinţei noastre. Războiul nu este niciodată uşor, însă trebuie să stai alături de fraţii tăi, pentru a supravieţui. Au fost vremuri pline de încercări.

— Înţeleg, am zis, lăsându-mi privirea în jos.

Nu-mi venea să cred ce-l auzisem recunoscând. Pur şi simplu, nu mi-l puteam imagina ucigând pe cineva. El, un tânăr atât de cumsecade… un gentleman, un zeu şi, totuşi, încă un adolescent.

— Dar tatăl tău? Nu prea vorbeşti despre el, am remarcat.

— Tatăl meu este…, a început el, ezitând apoi câteva clipe, o persoană foarte respectată, atât aici, pe Pământ, cât şi în Caelum. Este recunoscut ca fiind cel dintâi inginer din istorie. Invenţiile şi tehnologia îi sunt opera magna. El este răspunzător pentru înzestrarea omului peşterilor cu cea dintâi roată, dacă poţi să crezi aşa ceva.

Am râs împreună cu David, neştiind sigur dacă vorbeşte serios. Ajunsesem într-un punct în care credeam orice

spunea.

— Ia stai puţin! am exclamat, fiindcă tocmai îmi trecuse ceva prin minte. Cam cât de bătrân e tatăl tău?

— Foarte bătrân. La drept vorbind, i-am pierdut socoteala anilor. Este la fel de bătrân ca însuşi timpul, dar nu atât de bătrân ca Deus.

A observat că rămăsesem cu gura căscată, nevenindu-mi să cred. A continuat, în timp ce buzele i se arcuiau într-un zâmbet.

— Pe de altă parte, tata este şi un întreprinzător, un războinic şi un politician. Face parte din cea dintâi generaţie de zei, numită Primitus.

A aruncat o privire pe geam spre faţada casei mele. Probabil îl îngrijora faptul că mama ştia de sosirea noastră, iar eu nu coborâsem încă din maşină.

— Isis, îţi aduci aminte că promisesem să-ţi spun de ce sunt aici?

— Da, şi ai făcut-o. Ca să vezi ce e cu mine, am răspuns, îndreptându-mi tivul rochiei. Iar eu mi-am respectat partea de înţelegere: nu m-am mai întors în Somnium.

— Corect, a încuviinţat el, muşcându-şi buza. Dar mai este un lucru care m-a adus aici, în afară de ăsta, mi-a mărturisit, cercetându-mă cu privirea. Motivul ciondănelilor dintre mama, fraţii mei şi mine.

— Sinceră să fiu, m-am întrebat în sinea mea ce era cu certurile alea, dacă tot veni vorba.

— Da, în fine, voi fi nevoit să ascund de tine, deocamdată, acest motiv, deoarece mă tem că ţi-ar putea afecta judecata cu privire la persoana mea. Dar fii pe pace, nu este nimic de care să mă ruşinez. Doar că aş prefera să-l păstrez pentru mine, a adăugat, şi privirea i-a fugit din nou spre casă.

— Asta nu mă poate face să cred decât că n-ai fost în totalitate sincer faţă de mine, aşa cum ai promis. Dacă nu ai de gând să-mi spui, de ce mai deschizi discuţia? Mă faci doar să mă îndoiesc de tine.

— Intenţia mea nu a fost să-ţi înşel încrederea, ci să te fac să vezi că mi-am asumat această sinceritate. Ţi-am mai

spus o dată, şi o repet: nu te voi minţi niciodată. Vreau să mă apreciezi pentru mine însumi, şi nu pentru ceea ce sunt. Vreau să-ţi înlătur orice gânduri negre şi prejudecăţi posibile. Vreau un nou început pentru prietenia noastră, ca şi cum ne-am fi întâlnit din pură întâmplare pe stradă, şi nu în actualele circumstanţe. Acestea fiind spuse, crezi că ar fi posibil să iniţiem un nou început?

L-am fixat îndelung cu privirea. De ce trebuia să fie o fiinţă atât de complicată? Nu mă împac prea bine cu misterele: sunt o persoană energică. Simt nevoia să *cunosc* lucrurile, nu să le deduc.

Ultima geană de lumină aproape că dispăruse, şi David continua să aştepte, răbdător, răspunsul meu care tot întârzia.

— OK, am zis, neştiind sigur ce putea să însemne, pentru el, un nou început.

— A fost nepotrivit din partea noastră să stăm atât de mult timp în maşină, în faţa casei tale. Dă-mi voie să te conduc până la uşă, mi-a propus David, scoţând cheia din contact, coborând şi dând ocol automobilului. Apoi, m-a luat de mână şi m-a dus până pe verandă.

Pur şi simplu, nu eram capabilă să-l înţeleg deloc pe băiatul ăsta. De ce mă mai ţinea de mână, când îmi spusese foarte clar cât de importantă era respectarea legilor lui? Iar partea cea mai rea era că eu îl lăsam.

— Atunci, ne vedem mâine? am întrebat, aruncând o privire spre mâinile noastre, încă înlănţuite.

— Ne vedem, a încuviinţat el, reducând spaţiul dintre noi.

— Stai! am exclamat, proptindu-i palma în piept şi oprindu-l înainte ca buzele lui să le atingă pe-ale mele. Ce crezi că faci?

— Pun la cale noul început, mi-a răspuns, şi vârfurile nasurilor ni s-au atins.

— David, am zis, clătinând din cap şi îndepărtându-mi faţa de a lui, nu cred că e bine.

A făcut şi el un pas înapoi şi mi-a atins cu buzele încheietura mâinii.

— Îţi mulţumesc pentru încântătoarea după-amiază, a zis, şi în ochii lui am zărit o undă de tristeţe în timp ce-şi cobora privirea spre pământ, cu un oftat.

Rochia mi se legăna uşor în bătaia vântului, în timp ce-l priveam cu gura căscată, întrebându-mă cum ar fi fost dacă n-am fi făcut parte din lumi total diferite.

David mi-a întors spatele şi a pornit spre maşină. La un moment dat, s-a întors şi mi-a trimis o bezea.

— Noapte bună, frumoasa mea.

Apoi, silueta lui musculoasă a continuat să se îndepărteze, cu paşi elastici. L-am văzut strecurându-se în automobil şi demarând încetişor.

Am intrat, clătinându-mă, în bucătărie, şi am oftat un pic cam prea tare: suficient de tare încât să mă audă mama. Unul dintre colţurile buzelor lui Claire s-a ridicat un pic, în timp ce-şi vedea de tocatul câtorva roşii.

— Pun pariu pe oricât că oftatul ăsta face cât un gând, mi-a zis, lăsând roşiile să cadă de pe tocător într-o cratiţă. Şi pun pariu că ştiu şi cum se numeşte gândul.

Am zâmbit.

Ca de obicei, avea dreptate. Dar eu nu puteam s-o recunosc vreodată. Aşa că m-am rezemat de blatul pentru lucru şi am privit-o cum toacă mai departe.

— Ai nevoie de ceva ajutor? m-am oferit până la urmă.

— Fă un pic de salată, dacă vrei să mâncăm, da, iubi?

— Aăă, mamă… mie nu mi-e deloc foame, i-am zis, bătându-mă cu palma peste stomac. Nyx a pregătit o cantitate enormă de pateuri, canapele şi alte chestii. Au fost deee-licioase! am exclamat, închizând ochii şi clătinând din cap, de parcă aş fi savurat ceva formidabil.

— Mai bune decât ce gătesc eu? m-a întrebat Claire, şi i-am remarcat nuanţa de gelozie din ton.

— Aăă…, am ezitat; nu mai bune, doar altfel, am răspuns.

Nu voiam să-i rănesc amorul propriu. Sinceră să fiu, mama găteşte bine, dar Nyx surclasează extraordinarul.

— Hm, a mormăit ea, nepărând convinsă.

Am ales câteva legume din frigider şi am început să-i

pregătesc o salată lui Claire. Am început să mă gândesc la David şi la fraţii lui, în timp ce tocam cu grijă. Urmau să se înscrie a doua zi la şcoala noastră. Mamă, ce mai pleaşcă le aştepta pe fete!

— Apropo, a sunat doctorul Jameson. A vrut să ştie cum te simţi. Am uitat să-i spun că visezi cu ochii deschişi la un băiat chipeş pe care l-ai agăţat la bibliotecă, mi-a zis ea; chiar dacă ştiam că glumeşte, chipul ei era serios.

Am izbucnit în râs.

— Nu mai termini odată? Ştiu că abia te abţii să mă bombardezi cu întrebările. Ce vrei să afli?

— Mama lui e mai tânără sau mai bătrână ca mine?

— Cam la fel.

— E drăguţă?

— Da.

— Dar tatăl?

— Nu ştiu. Încă nu l-am cunoscut.

— De ce?

— N-a fost niciodată acasă.

— Păi, unde e?

— Mamă, nu ştiu. Nu-i pun lui David întrebări atât de personale!

La drept vorbind, îi pusesem, dar nu era să-mi sap singură groapa, cunoscându-i obiceiul nesfârşitelor interogatorii. Plus că nici nu ştiam ce să-i răspund la întrebarea asta. Nu puteam să-i spun despre Caelum. Iar născocirea minciunilor nu se număra printre cele mai mari talente ale mele.

Luni dimineaţă m-am trezit cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei. Am privit pe fereastră şi am văzut un câine maidanez care adulmeca prin pubelele pentru gunoi. Soarele încă nu răsărise, însă felinarele stradale îmi ofereau suficientă lumină ca să observ nemişcarea noii zile care se trezea în faţa mea.

Din raţiuni evidente, pe care preferam să le trec sub tăcere, am simţit nevoia să mă gătesc. Am ales un top negru mulat şi o pereche de blugi asortaţi cu pantofi-

platformă şi bijuterii în nuanţa bronzului. Mi-am dat seama că bronzul accesoriilor îmi făcea vestimentaţia să pară un pic cam prea sofisticată pentru şcoală, dar m-am hotărât să le port chiar şi-aşa.

Mi-am dat cu parfumul meu preferat şi m-am uns cu înmiresmata mea loţiune pentru corp. Adoram să merg pe stradă şi oamenii să-mi remarce mirosul: plăcut şi proaspăt, de iasomie şi gardenie.

M-am mai privit o dată în oglinda din spatele uşii. Arătam destul de bine, din punctul meu de vedere. Cu ghiozdanul pe umăr şi mobilul în mână, am ieşit din camera mea cu un zâmbet trufaş. Aşa trebuie să fie fetele, mândre de ele.

Cafeaua era deja pregătită, graţie mamei, care plecase de vreo zece minute. Mi-am luat un baton din cămară şi am aşteptat până a sărit din toaster. Astăzi, micul dejun urma să fie luat la pachet.

Până să ajung la uşă, am primit un SMS de la Andy. „Pe jos?”, mă întreba. „Îhî”, i-am răspuns.

Trecusem de trei case când maşina lui sport s-a apropiat de bordură. Şi-a lăsat în jos geamul din dreapta.

— Pot să te duc la şcoală azi?

Zâmbetul şiret al lui David îmi provoca o stare de agitaţie. Dădea impresia că pune la cale ceva sinistru.

— Pot să spun nu? am replicat, ţuguindu-mi buzele şi strâmbând şăgalnic din nas.

— Aş prefera să spui da, a insistat el.

Am tras de clanţa portierei. Surpriză: era blocată. A coborât din maşină, ca să-mi deschidă. Şi-a strecurat trupul drept în faţa mea, ajungând extrem de aproape. M-am retras, până când m-a ţintuit de maşină.

— Acum ţi-e frică de mine? m-a întrebat, cu buzele la câţiva centimetri de gura mea.

— Da, am recunoscut ca o tâmpită, ţinându-mi respiraţia.

David a chicotit pe înfundate. M-a sărutat uşor pe obraji şi a întins mâna spre talia mea. M-a împins deoparte şi a deschis portiera. Faţa îmi ardea şi căpătase o nuanţă

stacojie.

M-am urcat în Maserati. De îndată ce a închis portiera după mine, am întins mâna spre oglinda retrovizoare, ca să-mi examinez faţa. Cum era de aşteptat, eram roşie ca un măr ionatan. Mi-am legănat capul repede într-o parte şi-n cealaltă, făcându-mi vânt cu mâna ca să alung căldura care radia din el. După câteva secunde, s-a urcat şi David în maşină.

— Asta n-a fost ceva prea potrivit, i-am reproşat eu. Mama ta n-ar fi de acord.

Zâmbetul lui s-a lăţit, chiar dacă nu m-a privit nici măcar pentru o clipă.

— Dar mama nu e aici, nu-i aşa?

— N-ar trebui să te joci aşa, David. Nu e frumos, l-am certat, încruntându-mă.

— Ce te face să crezi că mă joc?

— Pentru că, legile tale, familia ta… viaţa ta? i-am enumerat pe degete cele trei motive.

S-a întors ca să mă privească. Îmi dădeam seama că, pentru prima oară, îi lipseau contraargumentele.

— Ei bine? am insistat.

— Aş prefera să schimbăm subiectul conversaţiei, a mărturisit el, oftând. Dacă nu te superi.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, strâmbându-mă, în timp ce străbăteam principala intersecţie a oraşului, cea dintre Ocean Boulevard şi Arroyo Street. Eram îngrijorată.

Ce să fi adus schimbarea asta bruscă la el? Nyx probabil îi transmisese părerea mea: că e excepţional de arătos. Cine n-ar fi gândit aşa? David îşi dădea seama de faptul că mă emoţionam în preajma lui, şi se folosea de chestia asta. Doar nu se gândea serios să se ţină după mine! Sau da?

Parcarea şcolii era pe jumătate goală. David şi-a ales un loc la un spaţiu distanţă de Mustangul roşu al lui Billy. Land Roverul fraţilor lui fusese parcat pe rândul din faţă, vizavi de aleea care intra în şcoală.

— Stai, i-am zis lui David, apucându-l de braţ înainte ca el să coboare din maşină. Dacă întreabă cineva, ne-am cunoscut la bibliotecă.

— Corect, a aprobat, întorcându-se din nou ca să coboare.

— Stai, l-am oprit eu, a doua oară. De unde să le spun prietenilor mei că eşti?

— De ce nu laşi explicaţiile pe seama mea? a replicat, făcându-mi cu ochiul şi coborând din automobil.

Şoaptele şi privirile stăruitoare ale elevilor de pe băncile din cărămidă ne-au urmărit, pe mine şi pe David, în timp ce ne îndreptam spre intrarea în şcoală. Cu coada ochiului, le-am văzut pe fete rămânând cu gurile căscate în timp ce David trecea pe lângă ele. Mare păcat că nu aveam la mine batistuţe, să le împart ca să-şi poată şterge balele de la gură.

Postura lui David a devenit mai rigidă în timp ce înaintam pe coridor. Probabil că avea emoţii fiindcă începea şcoala, am presupus. Am trecut de colţul de unde începea să se vadă cantina, şi i-am văzut pe Andy şi pe Bill aşteptându-mă. Ne-am făcut semne de la distanţă.

— Salut, Isis! mi-a strigat Simon, unul dintre componenţii echipei de fotbal american, când am trecut pe lângă el.

— Bună, Simon. Pe mai târziu, i-am răspuns, fluturând mâna spre el.

David m-a apucat de mână şi s-a oprit din mers. Am încercat să mă eliberez, dar strânsoarea lui era mult prea puternică.

— David, mă doare, am zis, cu un glas rugător.

Şi-a slăbit strânsoarea, dar tot nu mi-a dat drumul.

— Cine… a… fost? m-a întrebat.

Ţinea dinţii strânşi şi i se zărea furia în ochi.

— Un băiat de la mine din clasă. Dă-mi drumul!

Aproape că scânceam.

— Îţi place de el?

Buzele lui alcătuiau o linie dreaptă, subţire.

— Nu e treaba ta, am replicat, străduindu-mă să-i desfac degetele de pe mâna mea.

Numai că el m-a prins şi de mâna cealaltă. Renunţând la lupta pentru custodia asupra membrelor mele, mi-am

ridicat spre el privirea întrebătoare. De ce se purta aşa?

— David?

Vocea lui Eryx m-a făcut să tresar. Nările lui David au fremătat, în timp ce mi-a eliberat o mână.

— Bună, frate, a zis el, comportându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ţi-ai rezolvat cum trebuie toate problemele legate de înmatriculare?

— Da, a încuviinţat Eryx. Acum, în timp ce vorbim, Galen aşteaptă orarul.

Am remarcat că Andy şi Bill ne studiau de la distanţă. Deodată, Bill s-a ridicat şi a tras-o de mână pe Andy, ca să vină după el.

— Vin prietenii mei, i-am prevenit pe Eryx şi pe David. Lăsaţi-o mai moale cu discuţiile oficiale şi comportaţi-vă ca nişte adolescenţii… *dacă* sunteţi în stare.

I-am zâmbit lui Andy în timp ce se apropia. Eryx, Andy şi Bill au tresărit când au văzut că eu şi David ne ţineam de mână. David părea încântat de atenţia de care ne bucuram din partea tuturor.

— Bună, a zis Andy, luându-l pe Bill de braţ.

— Bună, am răspuns, încercând să-mi retrag mâna dintr-a lui David. Oameni buni, vi-i prezint pe David, şi pe fratele lui, Eryx; iar tipul care tocmai iese din secretariat, am adăugat, folosindu-mă de mâna liberă ca să arăt, e celălalt frate al lor, Galen.

Bill şi Andy au întors capetele ca să-l vadă pe Galen cum înainta ţanţoş spre noi. Cât timp le-a fost atenţia distrasă, i-am tras un cot lui David, într-o tentativă de a-mi extrage mâna, însă lovitura nu părea să-l fi afectat.

— Bună, s-a repezit David, luându-i-o înainte lui Eryx în schimbul de amabilităţi cu Andy şi Bill.

— Salutare, s-a luat şi Eryx după el.

Galen s-a oprit lângă Eryx, încrucişându-şi braţele, ducând apoi o mână la gură. Privirea lui a descris un triunghi, circulând de la mine la David şi la mâinile noastre unite.

— Galen, i-a explicat Eryx, punând o mână pe umărul fratelui său geamăn, ei sunt Andy şi Bill. Sunt prietenii lui

Isis.

— Bill? a zis Galen, întinzând braţul.

Bill i-a strâns mâna băieţeşte.

— Ce ’aci, Galen? a răspuns Bill, trecându-şi un braţ pe după Andy. Ea e fata mea, Andy, a prezentat-o, şi aproape că puteai să auzi accentul de pe „fata mea” când a rostit cuvintele.

În codul masculilor, Bill îi dădea de înţeles că Andy nu e disponibilă. Probabil că se simţise ameninţat de apariţia fraţilor Chios.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Andy, a zis Galen, pricepând aluzia, drept dovadă că nu s-a mai obosit nici măcar să-şi ridice mâna.

— Bună! i-a răspuns Andy, entuziastă. Ce-ar fi să mergem toţi la masa noastră? a propus, trăgându-l de braţ pe Bill.

I-am lăsat pe Bill şi Andy s-o ia înainte spre masa noastră, urmându-i la o distanţă suficientă cât să nu ne poată auzi.

— Dă-mi drumul, i-am cerut lui David, printre dinţi.

— De ce? s-a mirat el, părând ofensat. Ieri nu te-ai opus. De ce ar fi astăzi altfel?

— Ai probleme, i-am răspuns, pe un ton dispreţuitor.

Galen a chicotit în spatele nostru.

— Asta face parte din planul tău, frăţioare?

— Ţine-ţi gura, s-a răstit David la el. Apoi a aruncat o privire spre mâinile noastre înlănţuite şi, fără tragere de inimă, mi-a dat drumul. Iartă-mă pentru că m-am purtat aşa, Isis. Nu ai idee cât de dificil şi de neobişnuit este totul pentru mine, a încercat el să se scuze.

— Chiar nu mă interesează, am replicat, într-o şoaptă furioasă.

— Isis, te rog…, a insistat David, ridicând glasul.

— Şşt…, a intervenit Eryx, atrăgându-i atenţia lui David, cu degetul la buze, că trebuie să vorbească mai încet, fiindcă ne apropiam de Andy şi Bill.

Toată masa majoretelor a căscat gura imediat la noii băieţi, urmărindu-i cum se deplasează, total stăpâni pe ei,

printre mese. Eu m-am aşezat lângă Andy, la o masă dreptunghiulară. David s-a postat între cei doi gemeni, de cealaltă parte a mesei, vizavi de mine. Pe faţă i se citea indispoziţia.

Andy şi Bill s-au grăbit să-i ia la întrebări pe băieţi. Eryx a dat cea mai mare parte a răspunsurilor, fiindcă Galen părea prea intrigat de schimbul de priviri dintre mine şi David.

Ştiam că Andy murea de curiozitate să afle care-i treaba între mine şi David. Mă tot izbea cu piciorul pe sub masă, ori de câte ori observa că eu şi David ne încruntam unul la celălalt.

Pe parcursul discuţiei, Eryx le-a spus lui Andy şi lui Bill că locuiseră în Grecia în ultimii doi ani şi că făcuseră şcoala cu profesori particulari. Le-a zis că au fost entuziasmaţi când tatăl lor i-a anunţat că urmează să se mute în S.U.A., fiindcă trecuse foarte mult timp de când nu mai ajunseseră pe aici în vizită, şi de când mai fuseseră înscrişi la o şcoală publică.

— Dar de ce nu v-aţi dus să staţi într-un oraş mare? De ce în Los Fresnos? Oraşul e practic invizibil, atât e de mic, i-a întrebat Andy pe cei trei fraţi, în timp ce-mi oferea o bucată din croasantul ei.

Am ridicat mâna, refuzând trataţia, şi am ascultat răspunsul.

— Preferăm zonele liniştite şi lipsite de agitaţie, a explicat Galen. Ceea ce găsim din plin aici.

Fusese sarcastic, însă Andy şi Bill nu observaseră.

În sfârşit, pe faţa lui David a apărut o altă expresie: de jenă şi de căinţă. O vreme, a părut adâncit în gânduri, privindu-mă fără să mă vadă. La un moment dat, s-a ridicat de pe scaun. Mi-am dat seama că voia să vină spre mine. M-am ridicat şi eu imediat şi am tras-o pe Andy de pe scaunul ei.

— Revenim imediat. Mergem la toaletă, m-am scuzat faţă de băieţi.

Andy s-a îndepărtat în grabă de masă. Când am ajuns cam pe la jumătatea drumului spre toalete, m-a întrebat:

— Care-i faza cu tine şi cu băiatul cel nou? Sunteţi deja împreună? Abia l-ai cunoscut de două zile!

— Nu suntem împreună, i-am corectat eu presupunerea, în timp ce deschideam uşa spre spălător. Suntem doar prieteni.

— Prieteni care se ţin de mână şi se privesc în ochi aşa cum te priveşte el? a replicat Andy, ridicând o sprânceană şi punându-şi mâinile în şolduri. Mda, sigur!

— Andy, nu e nimic. Zău. Am petrecut doar ceva timp împreună în week-end şi atât. O distracţie nevinovată, prietenească.

În timp ce vorbeam, mi-am aranjat părul, privindu-mă în oglindă.

— Duminică dimineaţă am luat micul dejun în oraş, iar pe urmă mama lui m-a invitat după-amiază la ceai.

— I-ai cunoscut părinţii la ceai? m-a întrebat Andy, rămânând cu gura căscată.

— Numai pe mamă. Tatăl e plecat din oraş, sau cam aşa ceva, am răspuns, pe un ton indiferent, ridicând din umeri.

— Isis, te-a prezentat mamei lui! Fată, tu ori eşti – şi te rog să nu mă înţelegi greşit – ori eşti oarbă, ori eşti proastă! Băiatul e mort după tine. Şi, dacă nu te superi c-o spun – să nu-i zici lui Bill c-am spus asta – e super. Ce mai aştepţi?

— Chiar nu e genul meu, am replicat, având grijă să nu-mi muşc limba, de teama unei hemoragii abundente.

— Azi ţi-ai pus cumva lentilele de contact? Cum adică, nu e genul tău? Tipii ăştia trei sunt genul oricărei fete! Tu nu i-ai *văzut*? m-a luat la rost Andy, agitându-şi braţele în timp ce vorbea. Să nu-i spui lui Bill nici asta, m-a avertizat, ridicând un deget şi punându-şi o mână în şold.

— Hai să ne întoarcem, i-am propus, oftând. Oricum, e aproape timpul să mergem la ore.

Când am ieşit din toaleta fetelor, am descoperit că Jean Murphy vorbea cu Galen. Marie Shannon, celălalt căpitan al echipei de majorete, o însoţea. Galen părea sâcâit. Îşi tot

trecea mâna prin păr şi-şi încrucişa braţele cu o expresie de dezinteres. Nu puteam să i-o iau în nume de rău. Vocea piţigăiată a lui Jean e renumită. Eryx şi Bill erau adânciţi în conversaţie, ignorându-le pe majorete, în timp ce David ne privea peste umăr, stând pe marginea scaunului. Mă aştepta.

— Aşadar, Grecia, hm? a chicotit Jean, asurzindu-ne cu tonul ei piţigăiat, chiar în momentul în care am ajuns noi la băieţi.

În timp ce vorbea, picioarele ei lungi, perfecte, tresăltau un pic.

— Da, a răspuns Galen, şi i-am auzit dinţii scrâşnind. Jean, pot să te întreb ceva?

— Sigur, orice, s-a grăbit să zică Jean, zâmbind cu dinţii ei de un alb strălucitor, ca perlele, smucindu-şi capul şi făcând să-i fluture părul negru şi vălurit.

Habar n-avea că flirta degeaba.

— Oare ai putea să fii, te rog, atât de amabilă şi să ne laşi, acum? a zis Galen, şi şi-a legănat mâna spre masa ei.

Cei din familia Chios erau foarte direcţi, după cum descopeream.

Jean a strâmbat din nas şi s-a întors spre Eryx.

— Eric, tu ce limbi vorbeşti?

— Numele meu e Eryx. E, R, Y, X, i-a zis el pe litere.

— Tocmai mă pregăteam să te întreb despre asta, i s-a adresat Bill lui Eryx, întrerupând-o pe Jean din tentativa de flirt nepermis cu zeii.

— Da, este un nume special, nu-i aşa? i-a replicat Eryx, nesocotind întrebarea lui Jean.

— Eryx? a repetat Jean, părând iritată că nu e luată în seamă.

— Da, te rog, scuză-mă, Jean. Vorbesc greaca, italiana, franceza, spaniola, latina şi câteva alte dialecte, i-a răspuns Eryx.

Galen l-a împuns de trei ori în umăr pe Eryx.

— Frate, dacă le dai pisicilor de mâncare, ele se întorc mereu. Te rog. Te implor. Încetează.

Bill şi Andy au izbucnit în râs. Mi-am muşcat buza de jos

ca să-mi stăpânesc zâmbetul provocat de remarca necioplită, dar amuzantă a lui Galen. Jean şi Marie au făcut stânga-mprejur şi au plecat.

David continua să mă fixeze cu privirea, nedând atenţie conversaţiei în plină desfăşurare dintre băieţi. Deodată, s-a ridicat de pe scaun şi a venit spre mine.

— Pot să vorbesc cu tine între patru ochi? m-a întrebat, implorându-mă din priviri.

M-am uitat urât la el, păstrând tăcerea. Speram să fie îndeajuns de inteligent ca să-mi interpreteze tăcerea ca pe un „nu”.

— Te rog, a insistat el.

— Bine, am răspuns, rece.

Mi-am dat seama că n-avea de gând să renunţe dacă nu schimbam câteva vorbe cu el.

M-am mutat cu câteva locuri mai încolo, la capătul mesei. Andy a făcut ochii mari şi şi-a întors capul în direcţia opusă, prefăcându-se că nu ne acordă atenţie.

David a început să vorbească în şoaptă.

— Isis, eu nu sunt genul care să se dea astfel în spectacol. Te rog să primeşti sincerele mele scuze, din moment ce nu am ce altceva să-ţi ofer.

— Scuzele sunt acceptate, am răspuns, ridicându-mă. Asta-i tot?

— Nu, a zis, îndepărtându-mi o şuviţă de păr care-mi căzuse peste faţă. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Am tresărit, ferindu-mă de atingerea lui, şi mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Hai, spune-mi ce ai de spus.

David a inspirat adânc.

— Isis, sunt invidios pe orice bărbat care se uită la tine. Le-aş scoate ochii tuturor.

Capitolul 5

David nu arăta ca un om care glumeşte. Am aruncat o privire peste umăr, ca să văd dacă nu cumva ceilalţi ne urmăresc. Îl ştiam capabil, nu doar să scoată ochi, ci şi să smulgă membre. Nyx avusese dreptate în legătură cu David. Asta era o explozie de gelozie nestăpânită.

— Invidios? am zis, refuzând să-l cred şi aşezându-mă.

— Incontrolabil, a declarat, încruntându-se.

I-am examinat chipul perfect, fără cusur. Zăbovea cu privirea asupra mea, aşteptând un răspuns. Rămăsesem fără grai, din cauza şocului. Exista o anume parte din mine care se simţea flatată şi, într-adevăr, încântată să-l vadă atât de îndrăgostit. Dar mai era şi partea mea raţională, care ştia că nu era bine să-i dau nici lui, dar nici mie, false speranţe legate de ceva cu neputinţă de conceput.

— Cred că eşti derutat, i-am zis, fixând cu privirea tăblia mesei în timp ce vorbeam.

David mi-a ridicat capul, împingându-mi bărbia în sus cu vârful degetului.

— Nu, a răspuns, privindu-mă pe sub genele lui negre.

— Hei, David..., l-a strigat Bill, din celălalt capăt al mesei. Ce oră ai?

David a oftat, deranjat de subita întrerupere. Şi-a scos din buzunarul de la spate al pantalonilor o bucată de hârtie împăturită şi a început s-o examineze.

— Literatură engleză, avansaţi, a răspuns cu voce tare, acoperind toate celelalte glasuri din cantină. Aici de ce sunt numai patru materii? a întrebat apoi, nedumerit.

— Aşa e sistemul, în şcoala noastră. Patru materii într-un semestru, după care alte patru, în al doilea, i-am explicat. Tu ce materii ai?

Mi-a întins orarul lui, ca să văd singură. Prima şi ultima oră coincideau cu ale mele.

— Avem două cursuri împreună: primul şi al patrulea, i-am zis, trăgând adânc aer în piept şi ştiind că va trebui să găsesc o cale de a păstra distanţa faţă de el.

Am remarcat că buzele i se arcuiau de încântare.

— Ai toate cursurile pentru avansaţi la fel ca mine. Ar fi trebuit să-ţi iei şi ore la sala de studiu. Cu astea, o să te trezeşti cu teme şi proiecte până-n gât, i-am atras atenţia, înapoindu-i hârtia.

— Mă îndoiesc, a replicat el, arogant, împăturind cu grijă foaia şi îndesând-o la loc în buzunar. Şi acum, după cum spuneam…

— Of, David, termină! am exclamat, oprindu-i tentativa de a relua subiectul. Abia m-ai cunoscut. Abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt. Ceea ce crezi tu nu poate exista. E de neconceput.

— Şi dacă există o cale? Atunci, m-ai accepta? a zis, scrutându-mi chipul în aşteptarea răspunsului.

— Dar nu există, şi eu nu sunt interesată, aşa că poţi foarte bine să uiţi de toate ipotezele.

— Înţeleg, a zis el, muşcându-şi buza şi lovind de câteva ori uşor cu pumnul în masă, ca într-o tentativă de a-şi stăpâni trăirile.

În câteva clipe, s-a întunecat la faţă.

M-am simţit oribil, pentru că fusesem atât de rece cu el, însă nu puteam permite să ne alegem cu inimile zdrobite. Ce nu se putea, nu se putea, şi gata! N-avea niciun rost să-i cânt în strună, când Nyx pusese punctul pe i cu mine pe tema asta. Eu trebuia să fiu cea puternică, după cum spusese ea.

— Ar fi cazul să mergem la oră, am zis, ridicându-mă, incapabilă să-l privesc în faţă.

David a ridicat din umeri, cu indiferenţă; îl necăjiseră vorbele mele, eram convinsă. Îşi ţinea buzele strânse, şi privirea lui parcă mă ardea, străpungându-mă.

M-am întors ca să-i fac semn lui Andy că mă duc în clasa unde aveam prima oră. A adunat repede lucrurile pentru

amândouă, l-a sărutat uşor pe Bill şi s-a grăbit după mine şi David.

— Îmi daţi voie? a zis David, oferindu-se să ne ia el gentile.

— Absolut, i-a răspuns Andy, zâmbind.

David a pornit primul spre ieşirea din zona cantinei, iar eu m-am întrebat cam cât de adânci puteau să fie rănile pe care i le provocasem.

Andy a întors discret capul şi mi-a zis, pe un ton foarte scăzut:

— Nu e ca Gabriel, îţi spus eu.

— Care Gabriel? m-am mirat, prinsă pe picior greşit de remarca lui Andy.

— Gabriel Betancourt… fostul tău iubit? a replicat Andy, chicotind. Cel de care e evident că ai uitat…, a adăugat, înghiontindu-mă.

— A! Da, am murmurat.

Nu uitasem cu totul de Gabriel. Încă mă trezeam uneori dorindu-mi ca el să nu fi absolvit liceul şi să nu fi plecat departe. Îmi era dor de el. Cu atât mai mult când îi vedeam pe Andy şi Bill împreună. Gabriel şi alţi trei colegi din clasa noastră absolviseră la jumătatea anului, reducând grupul nostru, după vacanţa de Crăciun, de la şapte la trei membri; Patrick, Krystle, Sheila… toţi plecaseră. Ceea ce făcea ca plecarea lui Gabriel să fie şi mai greu de suportat. Şi totuşi, îi aveam pe Andy şi pe Bill: prieteni minunaţi.

Mi-am rezemat bărbia în palmă şi i-am urmărit cu privirea pe David şi pe doamna Lopez, profesoara noastră de literatură engleză, cum discutau despre locul lui. Andy, care se aşezase în stânga mea, a dat dovadă de suficientă curtoazie încât să arate că banca din dreapta mea e goală… de parcă aş mai fi avut nevoie să mă simt şi mai stânjenită de prezenţa lui David decât eram deja!

— Ooo, mersi, am replicat, sarcastică.

— N-ai pen’ ce, mi-a răspuns, fără să-mi sesizeze ironia.

Buzele lui David s-au arcuit într-un zâmbet satisfăcut când s-a aşezat lângă mine. Şi-a aplecat pupitrul în faţă.

— Nu voi avea odihnă până când nu-ţi voi cuceri inima, mi-a şoptit, cu gura în părul meu. Este atât o promisiune, cât şi o ameninţare, a adăugat, şi i-am simţit căldura răsuflării pe obraz în timp ce vorbea.

Mi-am înclinat uşor capul, ca să mă poată auzi.

— Ţi-am spus, nu sunt interesată.

— Crede-mă… eşti, a replicat, atingându-mi în treacăt obrazul cu buzele lui palide şi aducând pupitrul în poziţia iniţială.

Îmbujorată şi cu fruntea încreţită, m-am întors spre el, privindu-l chiorâş.

— Hmhm, şi-a dres glasul Andy, ca să ne atenţioneze că doamna Lopez ne privea.

Mi-am deschis caietul şi am început să mâzgălesc în el, ca să-i distrag atenţia profesoarei. Nu voiam să intru în vreo încurcătură de faţă cu toată clasa, pentru o etalare publică de afecţiune. Mi-am încrucişat degetele, sperând ca ea să nu fi observat. Abia după ce au trecut vreo două minute, fără ca profesoara să ne strige numele, m-am simţit uşurată. Am oftat şi am început să iau notiţe cu adevărat, de îndată ce am reuşit să mă concentrez din nou la oră.

După ce profesoara a terminat de predat, Jean Murphy şi alte două majorete au început să-şi dea ochii peste cap în jurul lui David. Jean a iniţiat o discuţie cu el, având ca urmare încrucişarea ostentativă a superbelor ei picioare lungi şi hohote asurzitoare. S-a găsit să-i ceară un creion tocmai lui Andy, din toată lumea prezentă acolo, şi s-a întins să-l ia din mâna ei tocmai prin faţa lui David: total inutil, dacă mi-e permis să adaug.

Brăţara cu amuletă a lui Jean s-a agăţat de părul meu când şi-a retras mâna cu creionul, smulgându-mi vreo douăzeci de fire din scalp. Nici măcar nu s-a deranjat să-şi ceară scuze. David s-a oferit să o ajute. Cârlionţii mei s-au făcut praf şi aveam noduri în păr.

În momentul acela, Jean era ca un aluat în mâinile lui David. În timp ce eu, în fine, haideţi să zicem că eram doar supărată, ca să folosesc un eufemism.

Andy şi David s-au ocupat cu rândul să-mi descurce nodurile, după care mi-am prins părul la spate în coadă, reuşind să ascund firele încâlcite. M-am uitat urât la Jean până la sfârşitul orei, în timp ce ea continua să-l bată la cap pe David.

Am ieşit din clasă tropăind cu furie.

— Arăţi fermecător, mi-a zis David, străduindu-se să-mi aline supărarea.

— Da, nu-ţi stă deloc rău, l-a aprobat Andy.

Jean a venit fuga după David pe coridor. L-a luat de braţ şi i-a strecurat o bucăţică de hârtie împăturită. Nu m-am mai sinchisit să-l aştept.

— Mă conduci la oră? am auzit-o pe Jean vorbind piţigăiat, în timp ce mă îndepărtam.

Andy a fost nevoită să facă eforturi ca să ţină pasul cu mine.

— Doamne, Isis, doar nu s-a sfârşit lumea dacă ţi-a deranjat părul! îţi spun eu că-ţi stă bine. Doar nu te-aş minţi!

— Ştiu, i-am răspuns, dar încă nu-mi trecuse furia.

— Potoleşte-te, mi-a zis ea, cuprinzându-mă cu un braţ. N-o lăsa să-ţi strice ziua. Eşti frumoasă.

Am auzit că mă strigă cineva pe nume, din depărtare. M-am oprit şi am întors capul, ca să văd cine era. Era David, care se grăbea să ne prindă din urmă. M-am întors şi am continuat să merg cu paşi iuţi… iar Andy s-a luptat mai departe să se ţină după mine.

— Eşti supărată pe el? m-a întrebat Andy, văzând că nu voiam să-l aştept.

— Nu, am răspuns, pe un ton defensiv. De ce-aş fi supărată pe el?

— Din cauza lui Jean.

M-am oprit brusc şi mi-am ridicat degetul arătător.

— Ia stai puţin…, am început. Tu insinuezi că aş fi geloasă?

— E clar că aşa te comporţi, a ripostat Andy, punându-şi o mână în şold.

— Ptiu! am pufnit, dându-mi ochii peste cap. Zici tu!

Între timp, David a reuşit, în fine, să-şi facă loc prin înghesuială, până la noi. Gropiţele îi accentuau satisfacţia de pe chip. Presupun că şi eu aş fi fost bucuroasă în locul lui, dacă lidera echipei de majorete tocmai mi-ar fi dat numărul de telefon. Ce altceva ar fi putut să se găsească pe bucăţica aia de hârtie?

— Unde ai următoarea oră? l-a întrebat Andy pe David.

— Vizavi de mine, i-am luat-o eu înainte cu răspunsul.

Bill a aşteptat-o pe Andy lângă una dintre scări, ca de obicei, ca s-o conducă până la clasa în care avea oră. Eu şi David ne-am continuat împreună drumul spre clasele noastre. Nu mai eram aşa de iritată, dar m-am aprins degrabă când am văzut-o pe Jean la uşa clasei spre care se îndrepta David. Nenumărate cuvinte necuviincioase mi-au venit în minte în timp ce-o examinam pe Jean cu o privire dispreţuitoare. Mi-am făcut de lucru cu părul, asigurându-mă că partea care semăna cu un cuib de pasăre rămăsese camuflată.

David m-a condus până la uşa clasei mele. Mesele de laborator erau deja ocupate, semn că avea să se audă cât de curând soneria pentru întârziaţi. Simon, coechipierul meu de laborator, avea cartea deschisă în faţă, pregătită pentru începerea orei.

— Pot să te însoţesc în pauza de prânz? m-a întrebat David, intrând după mine în clasă. Altfel, aş fi obligat s-o însoţesc pe prietena ta, Jean… Deus să aibă milă de mine, a exclamat, dându-şi ochii peste cap până i s-au ascuns în spatele pleoapelor.

M-am dus până la masa mea şi mi-am lăsat geanta jos. David s-a strâmbat când a văzut cu cine făceam echipă.

— Sigur, am zis, zâmbind ca răspuns la privirea lui dezaprobatoare.

— Atunci, ne vedem după oră, mi-a zis, şi m-a luat prin surprindere, apucându-mi mâna şi sărutând-o.

Detestam senzaţiile pe care le declanşa în mine. L-am privit, în timp ce el continua să mă ţină de degetul mic.

O bubuitură m-a trezit la realitate. Mi-am retras mâna

dintr-a lui David. Am privit peste umăr, să văd ce anume provocase zgomotul acela puternic.

— Scuze, a zis Simon, rânjind spre David în timp ce-şi culegea cartea de pe podea.

David şi-a răsfrânt un colţ al buzei de sus, privindu-l cu dispreţ pe Simon, care, fără să-i acorde atenţie, mi-a scos scăunelul de sub masa de laborator exact în timp ce se auzea soneria pentru întârziaţi, şi l-a bătut uşor cu palma, dându-mi de înţeles că trebuie să mă aşez. David şi-a încleştat fălcile.

— Întârzii, i-am atras atenţia.

— Sunt nou. Am un alibi, mi-a răspuns David, aruncând o nouă privire furioasă lui Simon. Mă scuzi acum, mi-a mai zis, făcându-mi cu ochiul şi ieşind grăbit din clasă, tocmai când intra domnul Ybarra, profesorul de fiziologie.

Simon a înălţat din sprâncene, strângând din buze.

— Aşadar, tipul cel nou a pornit deja la vânătoare, hm?

Am ridicat din umeri, evitând subiectul, şi mi-am căutat cartea prin ghiozdan.

— Am auzit că ieşi la întâlniri, a continuat Simon. Nu neapărat cu el, în general.

— Nţ, am răspuns, răsfoindu-mi caietul cu spirală şi evitându-i privirea.

Ştiam deja unde voia să ajungă.

— Hmm, a mormăit Simon, oftând. Ăăă… voiam să te întreb…

S-a întrerupt, bătând nervos cu creionul în carte.

— … dacă n-ai vrea să ieşim, la un moment dat? Nu ca un cuplu sau altceva… ca prieteni.

„Ca prieteni”? Mda, sigur. Simon mă invitase să ies cu el imediat după ce aflase că o rupsesem cu Gabriel. Nu mă prostea el cu poveştile astea despre prietenie.

— Hm… o să te rog să mai aştepţi. Nu prea ies zilele astea. Am ceva proiecte la care lucrez, am zis, încercând să-l duc cu zăhărelul.

— A, bine, a încuviinţat Simon. Păi, te mai gândeşti.

— Sigur, am răspuns, forţându-mă să zâmbesc.

Domnul Ybarra a început ora cu o prelegere

fundamentată pe un articol referitor la cercetările asupra celulei stem. I-am ascultat în tăcere pe colegii mei de clasă cum discutau pe acest subiect. Vocile lor s-au pierdut treptat în fundal, în timp ce mă gândeam la David şi la tenacitatea de care dădea dovadă în relaţia cu mine. L-am văzut, în minte, cu aripile larg desfăcute, cu pielea lui aurie, aşa cum îl cunoscusem în visele mele... Atunci, îngrozită; acum, derutată.

*

După oră, ieşind pe coridor, am remarcat că David şi Jean păreau să se înţeleagă destul de bine. Nu că m-ar fi deranjat... *prea tare.* Jean era topită după David, şi eu n-aveam nervi s-o privesc. Din cauza ei, mi-a dispărut şi pofta de mâncare. M-am dus la toaletă, ca să mai arunc o privire la dezastrul din părul meu. Andy avusese dreptate: nu arăta chiar atât de rău. L-am mai aranjat un pic şi am fost mulţumită. Mi-am mai dat cu un pic de luciu pe buze şi m-am îndreptat încet spre cantină.

Nou-alcătuitul grup era deja prezent la masa noastră când am ajuns eu. Mai erau şi alte persoane acolo: toate fete, printre care şi Jean. O farfurie în plus era aşezată lângă David. M-am întrebat dacă o fi a vreunuia dintre gemeni, sau poate a lui Jean.

Andy mi-a făcut un semn discret spre farfurie. „Ea ta”, a spus prietena mea pe muteşte, arătându-mi din ochi că David fusese răspunzător de aducerea ei la masă. Am pornit spre David, simţind un pic de entuziasm la gândul că se gândise să-mi ia şi mie mâncare.

Când mai aveam doi paşi până la masă, David şi-a arcuit buzele spre mine. Tocmai atunci, Jean a împins farfuria de lângă David şi s-a aşezat pe locul care-mi era rezervat. David şi-a ţuguiat buzele, dezaprobând gestul ei. Am tras aer adânc în piept şi m-am aşezat de cealaltă parte a mesei, lângă Andy. David mi-a adresat o privire îmbufnată, la care i-am răspuns cu o ridicare nepăsătoare din umeri. Nu voiam ca Jean să observe nici cea mai mică fărâmă de iritare la mine. Asta nu i-ar fi provocat decât o plăcere în

plus.

— Scuză-mă, a zis David, luând tăvile cu mâncare şi lăsând-o pe Jean singură şi amărâtă.

Apoi, s-a mutat pe partea mea de masă şi mi-a aşezat farfuria în faţă.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

— Un pic, am răspuns, zâmbind cu superioritate în timp ce, cu coada ochiului, o priveam pe Jean cum fluiera a pagubă.

Normal că mişcarea lui David n-a rămas neobservată de Galen, care-l urmărea cu ochi de uliu. Râsetele lui zgomotoase au acoperit zarva de la masă. Apoi, l-am văzut cum îşi duce mâna la un colţ al gurii, semnalându-i întâmplarea şi lui Bill. Bill a aruncat o privire spre Jean, ale cărei încercări disperate de a părea neafectată erau destul de jalnice. Atunci, Bill a început să râdă, iar Jean a ales să se fandosească pe lângă Eryx, tratând cu indiferenţă hohotele băieţilor.

Mi-am îndreptat atenţia spre David şi abia atunci mi-am dat seama că mă ţinea de mână

— Mai eşti supărată pe mine? m-a întrebat, şi degetele i s-au strâns peste ale mele.

— Nu, am răspuns, încercând să-mi trag mâna din a lui.

Dar, fiind mai rapid decât mine, şi-a menţinut strânsoarea.

— Serios? a insistat, vrând să fie sigur.

— Serios, am zis, oferindu-i un zâmbet prefăcut.

David mi-a eliberat mâna şi i-am citit clar în ochi uşurarea. Apoi, şi-a lăsat privirea peste tăvile noastre şi a strâmbat din nas.

— Suntem cumva pedepsiţi? a glumit el.

— Nu e chiar atât de rău, am răspuns, hlizindu-mă.

— Nici animalele de la fermă n-ar mânca aşa ceva, a comentat el, împingând deoparte tava cu biftecul de Salisbury, oprind numai mărul.

Mi-a trebuit ceva curaj, dar tot mi-am tăiat o bucată de carne şi am vârât-o în gură. Era dezgustătoare. Am icnit. Probabil că era un spectacol demn de urmărit. Am luat un

şerveţel şi am scuipat în el bucata de carne.

— Presupun că am avut dreptate, nu? m-a tachinat David, oferindu-mi mărul lui.

— Eu, de obicei, iau o salată, i-am mărturisit.

David întârziase la Administraţie şi Economie: ultima oră a zilei. Stătea lângă Eryx, de cealaltă parte a sălii, de unde îmi arunca periodic priviri. M-a surprins de câteva ori privindu-l, la rândul meu, pe furiş. Putea să fie el mărul interzis, dar, aşa cum am mai spus, nu eram oarbă.

A rupt o bucată din foaia de hârtie pe care lua notiţe şi a scris ceva. Pe urmă, şi-a apăsat buzele pe bileţel şi l-a împăturit. I l-a înmânat băiatului de lângă el, ca să-l dea din mână în mână, până la mine.

Numele meu era scris pe partea exterioară a hârtiei împăturite. Am desfăcut biletul, având grijă să nu mă vadă profesorul. Amprenta unei perechi de buze aurii s-a dezintegrat lent într-o pulbere sclipitoare, lunecând peste pupitrul meu şi lăsând doar vagi urme scânteietoare pe hârtie. Pe bilet scria:

Un sărut, cam aşa,
Pe-ale tale buze divin ar arăta.

Un val copleşitor de entuziasm mi-a străbătut corpul. Mi-am simţit obrajii şi urechile arzând din cauza sângelui care circula prin ele. Mi-am lăsat capul în jos, intimidată, şi am strâns din buze, ca să-mi stăpânesc zâmbetul. L-am privit pe furiş pe David, printr-o şuviţă de păr. I-am zărit un colţ al gurii ridicându-se. Era satisfăcut, binedispus.

Am ascuns biletul printre filele caietului meu şi am contemplat pulberea aurie care pâlpâia pe bancă. Mi-am plimbat degetul peste ea, într-o mişcare circulară, încercându-i consistenţa între degetul mare şi cel arătător. Mătăsoasă.

Mă tenta s-o adulmec, dar ştiam că David – ca şi, probabil, Eryx – va remarca interacţiunea mea cu

substanţa. Mi-am apăsat încheietura mâinii pe pulberea aurie când i-am văzut preocupaţi să-şi noteze tema pentru acasă. Mi-am trecut degetele prin breton şi mi-am adulmecat încheietura. Mirosea a David: lemnos şi picant, zgândărindu-mi simţurile.

Încercând să acopere zgomotul ultimei sonerii din acea zi, profesorul ne-a amintit să votăm pentru candidaturile la festivalul Miss Primăvara.

— Pfff, am pufnit eu.

N-aveam de gând să votez pentru niciuna dintre candidate. Ştiam că activiştii din organizaţia elevilor se vor îngriji de asta şi pentru mine. Cele două favorite erau deja destul de evidente. Una era Jean Murphy, celebra conducătoare a echipei majoretelor, cealaltă fiind Sandy Gonzalez, preşedinta organizaţiei elevilor. Nu că aş fi avut ceva împotriva lui Sandy. În realitate, chiar îmi plăcea de ea. Doar că nu mă dau în vânt după chestiile astea cu concursurile de tipul „Miss Popularitate”. Cât despre Jean, mă rog, prefer să nu comentez.

Eryx şi David mă încadrau pe coridor, după ore. Probabil că păream şi mai micuţă decât sunt între ei.

— Pot să mă ofer să te conduc până acasă? m-a întrebat David, în timp ce ne apropiam de capătul coridorului, unde aştepta Galen, rezemat de perete, cu braţele încrucişate şi o expresie de indiferenţă pe chip.

— De obicei mă duc Andy şi Bill, i-am răspuns, urmărind reacţia lui Eryx.

Părea să nu-l preocupe propunerea pe care mi-o făcuse David.

— N-ai vrea să faci o excepţie? a propus David, pe un ton afectat.

Eryx, într-o tentativă de a ne oferi un pic de intimitate, i-a tras lui David două palme hotărâte pe spate şi a virat repede pe lângă noi, în direcţia lui Galen.

— Păi... ăăă..., am bâiguit, clătinând din cap.

— Te rog? a insistat el.

— Îmi pare rău, am zis, forţându-mă să abordez

înfăţişarea cuiva care-şi cere scuze. Probabil că mă aşteaptă deja. Trebuie să mă duc.

David s-a oprit şi m-a prins de braţ, obligându-mă să mă opresc şi eu. Când a văzut mişcarea, Galen a făcut câţiva paşi spre noi, dar Eryx l-a interceptat din mers, punându-i o mână pe umăr. Am stat să privim, eu şi David, cum se îndepărtează pe coridorul aglomerat, trecând de secretariat, spre ieşire. Galen ne-a mai aruncat o privire peste umăr, cu o expresie dezaprobatoare la adresa lui David.

— Nu plec nicăieri, am zis, aşa că poţi să-mi dai drumul acum.

David mi-a eliberat braţul.

— Nu văd ce rău aş face conducându-te acasă.

— Te rog să n-o iei ca pe ceva personal. Doar că sunt obişnuită să merg cu prietenii mei. Asta-i tot.

— La fel cum eşti obişnuită să vii pe jos la şcoală, nu? Şi totuşi, azi-dimineaţă ai acceptat să te duc, a replicat el, luându-mă prin surprindere.

Ei bine, era clar că scuza asta nu mergea la el, nu? Ar fi fost mult mai simplu dac-aş fi avut de-a face cu un tip normal. Atunci, n-aş mai fi fost nevoită să mă port aşa, prefăcându-mă că n-am inimă. Nu era stilul meu.

Şi-a coborât privirea spre mine, aşteptându-mi răspunsul. Am suspinat şi mi-am întors ochii în direcţia secretariatului, sperând ca Andy să fie acolo, aşteptându-mă. N-aveam eu norocul ăsta.

În schimb, am zărit-o pe Jean, care-l sorbea din ochi pe David şi-l aştepta nerăbdătoare să treacă pe lângă ea. Era prea ostentativă. La vederea ei, am stat să mă mai gândesc la oferta lui David, ajungând la concluzia că un drum cu maşina lui până acasă nu era o chiar atât de mare tragedie.

— Isis? m-a întrebat el, împingându-mi bărbia cu vârful degetului, ca să-mi întorc privirea spre el.

— OK, am rostit, dintr-un impuls. Te las să mă conduci acasă... *doar azi,* am specificat, ridicându-mi degetul arătător.

David a zâmbit.

Am mers prin aglomeraţie, apropiindu-ne de zona în care stătea Jean la discuţii cu alţi tineri. Când a văzut-o că se pregăteşte să-l abordeze, David mi-a cuprins talia cu braţul. Jean s-a încruntat la mine şi a articulat ceva în barbă. Am rânjit spre ea, drept răspuns.

I-am luat mâna lui David şi am dat-o la o parte. N-a dat semne de împotrivire.

— Nu suntem în astfel de relaţii, i-am atras atenţia. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai păstra distanţa.

— Mi-ai refuza cererea, dacă ţi-aş propune să te conduc în fiecare zi? s-a încăpăţânat el să întrebe.

— Da, am răspuns, cu fermitate.

— De ce? m-a întrebat, necăjit.

— Pentru că.

— Este un răspuns ambiguu. Ar cam fi cazul să te abţii de la comportamente copilăreşti şi imature. Acestea nu sunt atitudini potrivite pentru tine.

Detestam să fiu calificată astfel. Teatrală, poate mai mergea. M-am oprit în prag, şi sprâncenele mi-au coborât până la rădăcina nasului.

— Atunci, drum bun spre casă de unul singur, am replicat, ţâfnoasă, împingând cu toată puterea uşa din sticlă. M-am repezit spre parcare, în timp ce David mă striga. A reuşit destul de repede să mă ajungă şi mi s-a pus în cale.

— Ce este? Ce am spus? s-a mirat el, nedându-şi seama de ce mă purtam aşa.

— Eu NU sunt copilăroasă, am zis, cu nările fremătând şi simţind cum furia mă cuprinde.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, a promis David, cerându-şi scuze. Te rog, reconsideră-ţi hotărârea.

În timp ce mă străduiam să mă potolesc, i-am văzut pe Bill, Galen, Andy şi Eryx strânşi în jurul capotei automobilului lui David. Am pornit într-acolo, însă David a rămas pe loc.

— Păi, hai odată, i-am zis, cu un pic de tupeu. Tre' să le zic că azi mă duci tu acasă.

— Am înţeles, dom' general, a exclamat el, ridicând braţul şi salutându-mă.

Abia atunci mi-am dat seama cât de necuviincioasă şi de poruncitoare fusesem. Nu voiam ca impresia asta să-i rămână întipărită în minte, aşa că am încercat degrabă s-o alung pe fata aceea şi s-o aduc înapoi pe Isis cea drăguţă: cea de care îmi plăcea.

— Nu mă mai face să râd. Sunt supărată pe tine, i-am zis, străduindu-mă să nu zâmbesc, în timp ce traversam parcarea spre noul meu grup.

— Frateee! a exclamat Bill, bătând palma cu David. Ce maşină tareee!

— Da. Un monstru, a răspuns David, mângâind cu mândrie bolidul pe o parte. Merge ca în vis.

— Şi maşina cu care te tot lăudai, unde e? l-a întrebat Eryx pe Bill.

— O, nu, a exclamat Andy, dându-şi ochii peste cap.

Bill a arătat spre Mustangul lui roşu, model '67.

— Uite-o colo, a zis, pornind spre ea cu paşi elastici. L-am urmat şi noi. Motor recondiţionat. Vopsea nouă. Interior original. Roţi originale.

Arăta cu mâna, în timp ce enumera.

— Rage ca leul, goneşte ca armăsarul, a declamat Bill, deschizând portiera şi lăsându-l pe Galen să intre ca să examineze bolidul.

— Sunt *impresionat,* a anunţat Galen, admirând interiorul maşinii. Este în perfectă stare, a precizat, ieşind din Mustang. Ai gusturi bune.

— Excepţionale, a plusat Eryx, care stătea cu braţele încrucişate şi privea scena.

— Sper că asta nu se referă numai la maşini, a intervenit Andy, încolăcindu-se în jurul lui Bill.

— De asta nu se îndoieşte nimeni, am zis, înghiontind-o pe Andy. Aşa e? i-am întrebat pe fraţi. Nu mi-a răspuns niciunul. Aproape că auzeam greierii ţârâind în spate. *Alo?* am insistat.

— Cu tot respectul, a zis Eryx, privindu-l pe Bill, ai gusturi mai bune la fete decât la maşini.

— Mersi, frate, a replicat Bill, trăgând-o pe Andy şi mai aproape de el şi zâmbind cu gura până la urechi la complimentul lui Eryx. E o adevărată păpuşă!

Cât timp băieţii erau ocupaţi să-şi mângâie orgoliile, glorificându-şi reciproc maşinile, am informat-o pe Andy că David urma să mă ducă acasă cu maşina. Mi-a dăruit un zâmbet enorm şi mi-a zis:

— Nu e genul tău, ai?

— Hm, am mormăit, dându-mi ochii peste cap.

Ceva mai târziu, după mult tămbălău pe tema Land Roverului gemenilor, şi-au luat toţi la revedere şi s-au suit în vehiculele aferente. Mi-am fluturat mâna spre Andy şi Bill, în timp ce David se îndrepta spre ieşirea din parcare şi-şi ocupa locul în şirul maşinilor care aşteptau să iasă din şcoală. Urletele claxoanelor şi zbieretele sistemelor stereo erau fundalul obişnuit pentru ieşirea elevilor din curtea şcolii.

Am tăcut amândoi pe parcursul drumului spre casa mea. David şi-a făcut de lucru cu radioul, în timp ce eu priveam afară spre copiii care se întorceau pe jos acasă, prin arşiţă.

Am admirat cerul cât timp am aşteptat la rând ca să ieşim: era senin. Nici măcar un nor nu se vedea pe cerul de un albastru paradisiac.

Era o primăvară mai fierbinte ca de obicei pentru clima din sudul Texasului. Nu puteam decât să-mi imaginez ce temperaturi ne aşteptau în vară. Sigur aveau să treacă de patruzeci de grade Celsius. Ne îndreptam spre o caniculă sufocantă. Partea bună era că vremea se anunţa minunată pe plajă.

— Te-ai gândit la ce te-am rugat? m-a întrebat David, când a cotit pe strada mea.

— La ce să mă gândesc? m-am mirat, nereuşind să-mi amintesc întrebarea.

S-a strâmbat.

— Îmi vei permite să te conduc de acasă la şcoală şi înapoi?

— A, la asta..., am zis, întorcând capul spre casa mea când am văzut că trecem mai departe. Hei, dar asta nu era

casa mea, pe lângă care tocmai am trecut? l-am întrebat.

— Da, sunt conştient de acest lucru, dar nu mi-ai răspuns încă la întrebare, a replicat, făcându-şi gura pungă.

— De ce eşti atât de insistent? Nu m-am exprimat suficient de clar?

— Cu certitudine, nu sunt la fel de tenace ca tine, iubire.

— O, dă-mi voie să te contrazic, am ripostat.

— Te implor să nu mă contrazici, a zis, ciocănindu-mi vârful nasului cu degetul.

L-am plesnit peste mână.

— Aşa eşti mereu, incorigibil?

— Da, a răspuns, cu un zâmbet viclean, cotind din nou şi înaintând pe o altă stradă. Ei? a insistat, aşteptând răspunsul.

Nu mă prea trăgea aţa să-i răspund: nu pentru că n-aş fi vrut să mă ducă la şcoală şi acasă cu maşina. Ideea de a-l vedea în fiecare dimineaţă la uşa casei mele îmi trezea fluturii din stomac. Ideea de a nu-l mai vedea deloc, dacă lucrurile aveau să iasă rău, de asta mă temeam eu.

Nu voiam să-i spun că, de fiecare dată când îl vedeam, simţeam un val de emoţie, şi de-asta nu puteam să accept să mă conducă. Cuvintele astea l-ar fi provocat să fie şi mai insistent. Şi nu puteam nici să-i povestesc despre discuţia cu Nyx. Şi totuşi, trebuia să găsesc o cale de a-l convinge de faptul că sentimentele lui erau iraţionale şi că trebuia să şi le înăbuşe.

Aş fi vrut să-i spun că şi eu sunt vulnerabilă. Că nu sunt decât o fiinţă umană, cu slăbiciunile şi cusururile ei, dar că nu sunt şi neştiutoare în privinţa consecinţelor pe care le-ar putea atrage astfel de imperfecţiuni ale muritorilor. De ce nu putea să înţeleagă?

S-a îndreptat spre un teren viran şi acolo a oprit maşina.

— Ascultă, am zis. Nu pot…

M-am întrerupt ca să mă gândesc mai bine la ce să spun, neştiind sigur cum ar trebui să încep.

— Nu vreau ca tu să te laşi condus de…

— Isis, opreşte-te, m-a întrerupt el, ridicând mâna.

Scuteşte-mă de încă o predică. Pentru asta îi am pe mama şi pe fraţii mei. Nu sunt idiot. Ştiu ce fac şi nu-ţi cer decât să-mi acorzi prezumţia de nevinovăţie.

— David… Am oftat şi mi-am întors capul într-o parte şi-n cealaltă. Mama ta a anticipat că s-ar putea întâmpla aşa ceva cu tine. Era foarte îngrijorată.

N-aveam de ales, trebuia să-i spun. Era mai bine.

— Şi ce anume ţi-a spus? m-a întrebat, mijind ochii spre mine.

A pornit motorul, a pus automobilul în mişcare, însă nu l-a îndreptat spre casa mea. În schimb, a cotit spre Ocean Boulevard, gonind pe străzile oraşului.

— De ce nu mă duci acasă? l-am întrebat, când am trecut pe lângă locul de muncă al mamei.

Maşina ei era parcată în spatele clădirii, dar tot se vedea din stradă. Ea avea să fie acasă în mai puţin de o oră.

— Îi vom face o vizită mamei mele. Sunt anumite probleme de clarificat, şi eu nu-i voi mai permite nimănui să se amestece în treburile mele. Subiectul acesta i l-am expus destul de limpede, mi-a răspuns, uitându-se înainte, la drum.

Specialitatea mea, să provoc discordie în familie. Grozav. Acum, Nyx avea să mă desconsidere pentru că fusesem gură spartă şi-i spusesem lui David. Începeau să-mi transpire palmele.

— Părerea mea este că n-ar fi bine, David. Şi cât o să dureze?

Fiindcă, pe lângă faptul că aveam să dau ochii cu Nyx, mă mai îngrijora şi gândul că puteam să nu fiu acasă când ajungea mama.

La un lucru ţinea Claire cu stricteţe, ca eu să fiu acasă până la cină, ceea ce însemna cam la o oră şi jumătate după ce-şi termina ea ziua de lucru la tribunal. N-o ajutasem să pregătească masa şi nici la altceva în gospodărie în ultimele două luni; lăsase să treacă de la ea, dată fiind insomnia. Dar venise vremea să-mi reiau responsabilităţile şi obişnuita rutină a muncilor casnice. Planificasem să încep chiar din ziua aceea, însă David

tocmai îmi schimbase socotelile.

— Nu mult, mi-a răspuns el, rămânând cu ochii la drum.

I-am trimis un SMS lui Claire, anunţând-o că mă duc cu David în vizită la el acasă, dar c-o să ajung la timp pentru cină. Mereu o anunţam pe unde sunt, dacă nu mă duceam direct acasă după şcoală. Ea avea oribilul nărav de a-şi închipui că mi s-ar fi putut întâmpla tot ce era mai rău posibil dacă n-o înştiinţam. De obicei, eram cu Andy sau la bibliotecă, lucrând pentru un proiect de grup, cu alţi colegi de clasă. Ea îmi răspundea, făcându-mi cu ochiul printr-un emoticon.

Imaculatul Ferrari al lui Nyx şi jeepul gemenilor erau parcate în faţa casei când am ajuns noi acolo. Stilul sudist al clădirii îmi amintea cumva de Scarlet O’Hara şi de Rhett Butler, din *Pe aripile vântului,* cu înaltele ei coloane albe şi cu un farmec retro. Am încercat să-mi amintesc o replică din film, ca să mai uit de faptul că intram într-o situaţie neplăcută, însă David m-a smuls afară din maşină înainte de a-mi veni vreuna în minte.

— Hei, ce atâta grabă? m-am văitat, în timp ce mă ducea, într-un ritm vioi, spre veranda din faţă, ţinându-mă ferm de mână.

— Nerăbdarea este o caracteristică de-a mea, a declarat David.

Intrând, am auzit muzica revărsându-se de la etaj. Nyx era în birou, citind, aşezată pe un scaun alb. Cârlionţii negri şi mătăsoşi îi cădeau peste un umăr, iar buzele îi erau uşor ţuguiate, în timp ce citea. Parcă era o lucrare pe care Michelangelo, artistul, ar fi modelat-o cu măiestrie, păstrând-o pentru el.

— Bună ziua, mamă, a zis David, luând-o înainte spre uşa deschisă a biroului.

Apoi, a sărutat-o pe ambii obraji.

Nyx s-a ridicat în picioare.

— Isis! a exclamat, şi ochii ei albaştri s-au făcut mari, în timp ce se repezea să mă întâmpine. Cât sunt de încântată că ai venit în vizită! mi-a zis, şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet de sinceră bucurie.

— Bună, am zis încetişor. Şi eu mă bucur foarte mult să vă văd.

În realitate, mă simţeam ruşinată că mă aflam acolo. Îi înşelasem încrederea.

Apoi, ea s-a întors spre David.

— Şi tu... bărbatul tipic. De ce nu mi-ai spus că o aduci în vizită? l-a certat, plesnindu-l în joacă peste braţ. Aş fi pregătit ceaiul!

— Nu este o vizită protocolară, mamă, i-a răspuns David.

— Numai că o vizită în casa mea înseamnă o raritate. Îmi face bine să mă aflu într-o companie de calitate, şi în plus cu o femeie, la fel ca mine. Nici nu ai idee ce înseamnă să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu nişte băieţi puşi pe harţă.

Zgomotul paşilor coborând treptele ne-a atras privirile spre antreu, acolo de unde pornea scara.

— Bună, bună, a zis Galen, pătrunzând în încăpere, cu Eryx la câţiva paşi în urma lui.

— Bună, Isis, a zis şi Eryx, aşezându-se pe canapea. Ai ceva noutăţi referitoare la talentul tău de a te transporta de pe un tărâm pe altul?

— Nu, îmi pare rău, i-am răspuns, strângând din buze. Şi chiar nu înţeleg de ce mă aflu acum aici.

— Mmm, a murmurat Galen, făcând gura pungă. Te tratează de parcă ai fi păpuşa lui din cârpe, nu-i aşa? Te târăşte după el peste tot? Ţţ, ţţ, frate... Şi eu, care te crezusem un bărbat cu aspiraţii nobile...

David, bărbat? Am chicotit, neauzită. Era un adolescent. Cu toate astea, comparaţia cu păpuşa din cârpe se potrivea de minune într-un astfel de moment.

— Ce ai vrea să-i spun? a întrebat Nyx, când David încă se pregătea să răspundă acuzaţiilor lansate de Galen.

Mi s-a părut uluitor că ştia deja ce voia David de la ea, înainte ca el să sufle măcar o vorbă sau să facă vreo aluzie.

— Este o problemă personală, între mine, tine şi Isis, a declarat David, dând limpede de înţeles că voia ca Eryx şi Galen să plece.

Dar, în loc să-i facă pe plac, cei doi doar s-au aşezat mai bine, făcându-se comozi.

Văzând că ei nu au nici cea mai mică intenţie de a pleca, David a închis ochii şi a expirat zgomotos. Nu avea de ales, trebuia să vorbească mai departe.

— Aş vrea să o lămureşti pe Isis cu privire la libertatea mea de opinie şi la faptul că tu nu te vei amesteca în interesele mele personale, nici în hotărârile mele, şi ştii foarte bine la ce mă refer. Acum, începe, a cerut el, pe un ton sever, ceea ce mă deranja, oarecum.

Nyx şi-a pus o mână în şold, arcuindu-şi sprânceana. Privirea ei pătrunzătoare îndreptată spre David era un indiciu despre furia care o stăpânea.

— Nu vorbi aşa cu ea, l-am certat. E mama ta. Respect-o.

— Nu-i nimic, dragă. Mă ocup eu de el mai târziu, mi-a zis ea, pe un ton care intimida. Noi două vom vorbi între patru ochi, Isis, a adăugat, luându-mă de mână şi conducându-mă, pe scară, până în camera ei, unde a încuiat uşa. Stai jos, draga mea, m-a invitat, bătând uşor patul cu palma. Îţi voi spune despre „interesele” fiului meu, aşa cum le-a numit el.

— OK, am răspuns, evaziv.

— Mai întâi, trebuie să te întreb: simţi pentru David ceea ce simte el pentru tine?

Era la fel de directă ca şi fiii ei. Imediat m-am învăpăiat la faţă de stânjeneală.

— Păi…

Am rămas cu gura căscată, neştiind cum să reacţionez.

— Nu trebuie neapărat să-mi răspunzi, draga mea, mi-a zis Nyx, remarcându-mi repede reacţia. Totuşi, *pot* să simt că eşti conştientă de sentimentele lui. Băieţii pe care i-ai văzut acolo, jos, nu au vreo idee preconcepută despre ceea ce înseamnă să te îndrăgosteşti. Nu au cunoscut decât momente efemere şi tăcute de pasiune faţă de câte o tânără muritoare, când şi când, dar niciodată până în acel grad în care să mă pună în situaţii stânjenitoare, fiindcă îşi cunosc limitele. Nu vreau să spun că nu ar fi întreţinut relaţii de acest fel cu cele din neamul lor, dar aici este o cu totul altă situaţie: una care nu priveşte discuţia prezentă.

Nyx a tăcut pentru o clipă, privindu-mă.

— Din experienţa mea, am învăţat că zeităţile masculine sunt mult prea răsfăţate… iar David nu face excepţie. Ei cred că pot să-şi atingă totdeauna aspiraţiile doar pocnind din degete. Toţi au orgoliul foarte mare. La drept vorbind, îţi sunt destul de recunoscătoare pentru faptul că n-ai cedat în faţa farmecelor lui David. El trebuie să înveţe cum să poarte o bătălie fără arme. Lupta îl va ajuta să te preţuiască şi să te respecte. Este o lecţie pe care trebuie s-o înveţe singur.

A făcut câţiva paşi spre fereastră, privind cerul de un albastru strălucitor.

— Isis, eu am simţit ceva în tine, dar ce anume este, nu sunt sigură, mi-a zis încet, aproape în şoaptă.

Apoi s-a întors repede cu faţa spre mine.

— Iartă-mi imprudenţa. Gândeam cu voce tare. N-ar fi trebuit să-ţi stârnesc curiozitatea.

Am simţit cum mi se accelerează pulsul, făcându-mă să nu-i mai aud restul cuvintelor.

— În orice caz, presupun că trebuie să-mi las băieţii să-şi asume responsabilitatea pentru acţiunile lor. Iată de ce nu voi manifesta niciun fel de opoziţie faţă de insistenţa lui David de a-şi duce mai departe lupta pentru câştigarea inimii tale. Tu eşti liberă să hotărăşti dacă-l vei accepta sau nu în calitate de pretendent. Nu te voi judeca, indiferent de ce ai alege.

Cuprinsă de un soi de ameţeală, m-am ridicat de pe pat şi m-am dus spre ea.

— Ce anume aţi simţit în mine?

— Răbdare, fată dragă. La timpul potrivit, vom afla amândouă, mi-a zis, zâmbind şi mângâindu-mă pe păr. A, şi, Isis, cuvintele pe care le-am schimbat în această cameră, în spatele acestei uşi închise, vor trebui să rămână aici. Ai văzut felul în care obişnuiesc fiii mei să reacţioneze în cele mai banale dintre situaţii. Aş prefera să mă lipsesc de scene.

— N-o să spun nimănui, i-am promis, şi de data asta eram sigură că-mi voi ţine închisă gura mea cea mare.

Capitolul 6

După ce-am băut un pahar de limonadă cu căpşuni, David m-a dus acasă.

— Cum a decurs discuţia cu mama? s-a interesat el, curios.

— Bine, i-am răspuns, ridicând din umeri şi lăsându-i repede să cadă la loc.

— Ţi-a spus că sunt liber să iau propriile hotărâri şi că nu ridică niciun fel de opoziţie faţă de ele?

— Da, a pomenit despre asta.

David a zâmbit.

— Te simpatizează. Sunt foarte încântat.

Maşina lui Claire era parcată pe alee când am ajuns la mine acasă. David m-a condus până la uşă, unde aş fi pus pariu pe orice că mă aştepta mama, zgâindu-se prin vizor. Probabil că voia să afle ce anume se petrecea între mine şi David, şi ştia că sunt mai rezervată atunci când se ajungea la astfel de subiecte.

Cu toate că e mama mea şi că suntem cele mai bune prietene, mă sâcâie un pic faptul că o interesează fiecare amănunt al vieţii mele, dar mai şi înţeleg că pentru ea tinereţea s-a transformat brusc în viaţa de adult când m-a născut.

Mi-a mărturisit odată că îmi trăia indirect experienţele de viaţă, fiindcă voia să se simtă iarăşi tânără. Iar eu eram nevoită să-i tot amintesc că nu e bătrână.

— Pari tulburată, mi-a zis David, remarcându-mi expresia.

Mă gândeam la ultima parte a discuţiei avute cu Nyx.

— Nu tocmai, i-am răspuns, luându-mi geanta de la el.

Am uitat că trebuia s-o ajut pe mama cu pregătirea mesei.

— Atunci, te voi lăsa cu treburile tale casnice, mi-a zis, prinzându-mi degetele în ale lui şi apăsându-şi cu delicateţe buzele pe dosul palmei mele.

De data asta, nu mi-am retras mâna. A zâmbit şi a plecat pe drumul lui.

Am apăsat repede pe clanţă, intenţionat, şi-am deschis uşa brusc, sperând c-o s-o văd pe Claire fugind. Dar cred că am acţionat prea repede şi, în loc ca uşa să se deschidă ca lumea, s-a închis şi am auzit un bubuit sonor urmat de un „Au!”.

— Mamă! am exclamat, ducându-mi mâna la gură şi deschizând din nou uşa, de data asta cu grijă.

Mama stătea pe podea şi se ţinea cu mâinile de cap.

— Doamne, Dumnezeule, Isis! Ce naiba ai? Vrei să mă omori?

Cu răsuflarea tăiată, am îngenuncheat lângă ea, examinându-i capul. Începea deja să se formeze un cucui.

— Îmi pare foarte rău, mamă. Nu m-am gândit că eşti după uşă, am zis, şi chiar mă simţeam foarte vinovată. Vrei să te duc la spital? am întrebat-o, îngrijorată.

— Nu, mi-a răspuns mama, gemând. Adu-mi doar puţină gheaţă.

Am ajutat-o să se ridice şi să se aşeze la masa din bucătărie.

— Ar fi cazul să încetezi cu spionatul, am zis, şi un colţ al gurii a început să se înalţe într-un zâmbet.

Am luat o punguţă, am umplut-o cu gheaţă şi i-am întins-o.

— Dar nu spionam… *observam,* s-a apărat ea, închizând ochii şi aplicându-şi punga cu gheaţă deasupra arcadei drepte.

— Mai lasă-mă, mamă, doar nu mai am doisprezece ani! Cunosc diferenţa.

M-am dus la frigider şi am început să scot ingredientele pentru cină, de care încă nu începuse să se ocupe, după care m-am întors la ea.

— Cum te simţi? am întrebat-o, ridicându-i punga cu

gheaţă de pe frunte, ca s-o examinez.

— Ca şi cum aş fi fost lovită cu o uşă în cap, mi-a replicat Claire, pipăindu-şi fruntea. Mi se pare că s-a umflat un pic.

— Mamă..., i-am zis, muşcându-mi buza. Cred că ar trebui să te uiţi în oglindă. Dar mă văd nevoită să te previn... semeni un pic cu omul-elefant, i-am zis, strâmbându-mă.

— Poftim? a strigat ea, dând fuga spre oglinda din living.

Eu am rămas în bucătărie, temându-mă de reacţia ei. Cât timp am aşteptat-o, mi-am ros unghiile.

— O... MAMĂ... DOAMNE!

Ţipătul lui Claire a străpuns liniştea din casă.

— Naşpa, am zis, chircindu-mă.

— Nu pot să mă duc la serviciu în halul ăsta! a strigat Claire, arătând spre uriaşul cucui de pe fruntea ei, iar eu am dat fuga la telefon.

Doctorul Jameson a fost suficient de drăguţ încât să facă o vizită la domiciliu. Nu ştiam pe cine altcineva să chem, iar el era, în definitiv, medic. Măcar atât puteam să fac, din moment ce Claire refuza îngrijirile medicale: mai era şi încăpăţânată.

Din fericire, Claire nu suferise vreo comoţie, însă cucuiul îi deforma capul. Doctorul Jameson i-a prescris un antiinflamator şi a sfătuit-o să continue cu gheaţa.

Niciuna dintre noi n-a mai avut chef de gătit după o sperietură ca asta. Până la urmă, am comandat pizza şi spaghete. Am trimis-o pe Claire sus, ca să se mai liniştească, iar eu am spălat vasele şi am făcut un pic de curăţenie, şi abia pe urmă am urcat, ca să-mi termin temele pe care nu reuşisem să le rezolv în sala de studiu.

Însemnarea nr. 6 în jurnal, 10:43 p.m.

Felul în care mă priveşti şi în care te privesc nu ne mai este interzis. Dar până unde poate merge asta, nu mi s-a mai spus. Mă simt dezorientată, înfricoşată şi curioasă în legătură cu tine, în legătură cu noi. Dezorientată de

schimbarea asta, înfricoşată că aş putea să mă prăbuşesc, şi curioasă pentru ce va fi să fie.

* * *

Am răsuflat uşurată dimineaţă, când cucuiul lui Claire a dat înapoi, cu toate că încă se observa. Mama s-a hotărât să se ducă la serviciu, chiar dacă se plângea că arată de parcă i-ar fi crescut un corn în frunte. Am ajutat-o să-şi ascundă vânătaia cu fond de ten, după care am reuşit să camuflăm şi cucuiul lăsând părul să cadă peste el.

Când am încuiat uşa după ea, cu spatele la stradă, am auzit zgomotul unei maşini oprindu-se în faţa casei mele. Nu putea să fie decât o singură persoană. Colţurile gurii nu au rezistat tentaţiei de a se arcui în sus. Nu m-am întors, încercând să mă descotorosesc de rânjetul meu stupid de fetişcană din Sud. S-au auzit paşi apropiindu-se pe alee. Mi-am rotit corpul… în timp ce zâmbetul intrase sub control.

David a urcat treptele verandei până la mine şi m-a sărutat pe obraji, în maniera lui obişnuită. Una dintre mâini şi-o ţinea la spate.

— Bună dimineaţa, frumoasa mea, mi-a zis, întinzându-mi un singur fir de trandafir roşu, cu tulpina lungă. De el era prins, cu o fundă din satin mătăsos, un bilet.

Rânjetul meu prostesc s-a întors la locul lui. Chicotind încet, i-am mulţumit. Mă comportam la fel ca mama, în ziua în care îmi spusese că avea să iasă în oraş cu Judele.

Am despăturit biletul şi l-am citit în gând.

Frumoasa mea,

Incomparabilă îţi este-nfăţişarea,
Şi o atingere de-a ta setea-mi stârneşte,
Întregul piept îmi stă să explodeze,
Ajunge să te văd, şi sufletul mi se topeşte.

Ca tu iubirea să-mi întorci, voi aştepta
O veşnicie, cu întreaga mea credinţă,
Şi timpul niciodată nu-mi lipseşte,
Chiar de-i îndur osânda suferinţei.

Al tău, necontenit,
David Chios

Am rămas cu gura căscată.

— Tu ai scris asta?

Ba făcusem şi ochii cât cepele.

— Eu, mi-a răspuns, părând încântat de reacţia mea. Îţi este pe plac?

— David, îmi… place la nebunie, am şoptit, recitind cuvintele de pe hârtie.

Am tăcut. Mă simţeam stânjenită, neştiind cum să reacţionez sau ce altceva să spun. Oricare altă fată s-ar fi lăsat să cadă în braţele lui, topită. Mare păcat că nu eram oricare altă fată.

Îmi doream să fi dat dovadă de mai puţină laşitate emoţională faţă de el. Mi-am dorit, fie şi doar pentru o secundă, să semăn mai mult cu Jean, când venea vorba despre David: încrezătoare şi încăpăţânată. Încă nu reuşeam să înţeleg cum era posibil să mă intimideze cineva într-o atât de mare măsură.

— Mergem? m-a întrebat el, smulgându-mă brusc din pălăvrăgeala mea interioară.

Am încuviinţat fără vorbe şi am început să merg.

— Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să te conduc în dimineaţa aceasta. Mă îndoiam că ai mai fi dispusă, după cât de hotărât mi-ai răspuns ieri, mi-a zis, întinzând mâna să deschidă portiera.

— Cum aş mai fi putut să refuz, după o ispravă ca asta?

Am zâmbit, ridicând trandafirul ca să-i inhalez parfumul.

— Trişezi, l-am acuzat, cu voce scăzută, şi mi-am lăsat repede capul în jos, ca nu cumva să-mi observe mutra

afectată pe care o făcusem în tentativa de a-mi înfrâna hohotul nervos de râs.

— În dragoste şi în război totul este permis, a replicat, şi parcă-i şi vedeam zâmbetul vanitos pe chip, în timp ce declama zicala.

Mi-am ţinut privirea în jos în timp ce am urcat în maşină, străduindu-mă din răsputeri să nu-l las să vadă cât de entuziasmată eram de darul lui. Doar nu era să-i cedez atât de uşor, chiar dacă stomacul mi se făcuse ghem şi mi-era plin de fluturi, şi tot corpul îmi era străbătut de spasme nervoase. Din când în când, ochii mă trădau şi priveam pe furiş spre el, în timp ce mă întrebam de ce alte gesturi romantice ar mai fi capabil. Unii le-ar fi putut numi dulcegării... exagerate dulcegării. Iar eu i-aş fi aprobat, păstrându-mi stupidul zâmbet de fetişcană din Sud. Sunt o cauză pierdută când e vorba de dulcegării.

— Fată dragă, dar e îndrăgostit de tine! a exclamat Andy, ai cărei ochi săgetau când spre bucata de hârtie de pergament, când spre mine.

Printr-una dintre oglinzile din baie, o priveam cum citeşte şi reciteşte poemul, aşa cum făcusem şi eu, în timp ce-mi umpleam mâinile de dezinfectant parfumat: urăsc toaletele publice.

— Sunt geloasă, a mărturisit ea, oftând. Aş vrea să-mi scrie şi Bill poezii, a adăugat, bosumflându-se şi restituindu-mi biletul. Nu cumva ar vrea să le dea meditaţii iubiţilor în pană de inspiraţie romantică?

— Nu m-ar mira, i-am răspuns, ascunzând biletul în buzunar. Probabil că e hobby-ul lui.

Când am ieşit din toaletă, ne hlizeam amândouă.

*

Ne-am întors în cantină tocmai când se auzea prima sonerie, indicând că ora începea peste şapte minute. M-a surprins faptul că n-am văzut-o pe Jean fandosindu-se pe lângă Eryx sau pe lângă David. La drept vorbind, nu era de văzut pe nicăieri.

— Ce-aţi tot făcut acolo? ne-a luat la rost Bill, părând deranjat. Vă aşteptăm de-o veşnicie!

— William, i-a zis David, lăsându-şi braţul pe umărul lui, un bărbat trebuie să o aştepte mereu răbdător pe domniţa inimii sale.

— Tu eşti de pe lumea asta? a replicat Bill, privindu-l cu ochii mijiţi. Din ce film alb-negru te-ai rătăcit pe-aici?

David a izbucnit în râs.

Andy şi Bill s-au îndepărtat puţin, ca să-şi ia rămas-bun, înainte de a porni în direcţii diferite.

— Aşa e când încerci să-i educi pe băieţi, a murmurat Eryx către Galen, în timp ce treceau pe lângă mine.

— Eu n-aş fi aşteptat, a bombănit Galen.

— Da, dar dacă stăm să ne gândim, tu nu eşti un gentleman, frate, a remarcat Eryx, râzând.

Galen şi-a îmbrâncit în joacă fratele şi au pornit amândoi pe coridorul aglomerat.

Eu m-am îndreptat împreună cu Andy şi cu David spre sala în care aveam cu toţii prima oră, făcându-ne loc cu coatele.

Când am ajuns în clasă, Andy şi-a vârât mâna în geanta mea, a scos trandafirul şi l-a aşezat pe bancă. Nu înţelegeam de ce-l scosese. Avusesem foarte mare grijă să nu-l strivesc. Abia când am văzut-o pe Jean încruntându-se, în timp ce Andy spunea, cu o voce de-a dreptul răsunătoare: „David, e foarte frumos trandafirul pe care i l-ai dăruit lui Isis”, am înţeles motivul pentru care scosese floarea la iveală.

— Şi totuşi, cumva reuşeşte să pălească în prezenţa ei, a replicat David.

— Am citit poemul pe care i l-ai scris, a zis Andy.

— Andrea! am exclamat, încruntându-mă.

N-aş fi vrut ca David să creadă că obişnuiesc să divulg informaţii cu caracter personal. Pe lângă asta, remarca lui Andy mă stânjenea, deoarece acum el ştia că-i acordam secretului suficientă importanţă încât să-l împărtăşesc şi altora, iar Andy tocmai îl împărtăşise întregii clase.

— Zău? a întrebat David, surprins. Cum ţi s-a părut?

— Superb. Pasional. Aţâţător pentru simţuri, a răspuns Andy, cu seriozitate, ca un veritabil critic literar. Te-ai gândit cumva să te specializezi în literatură? Ai fi un scriitor excelent.

— Poate, a zis David, schimbând cu mine un zâmbet cu subînţeles, deoarece ştiam amândoi mult prea bine că nivelul lui de educaţie depăşea cu mult o simplă licenţă în literatură.

La scurt timp după întâmplare, a început ora, şi doamna Lopez, profesoara noastră, s-a pregătit să ne predea. Spre sfârşit, când ne-a distribuit temele, David a început să-mi şuşotească prin păr. Parfumul dulceag al răsuflării lui m-a făcut să mă încordez.

— Îţi voi spune un adevăr… buzele tale au gust de fructe coapte dulci. Ar trebui să îndrăznesc a le lua spre degustare. Iar de nu va fi aşa, atunci voi aştepta îngenuncheat în purgatoriu sosirea acelei zile.

— Degustare? m-am mirat.

David n-a răspuns.

Hlizindu-se pe înfundate, s-a întors în banca lui. Presupun că voia să aflu singură ce însemna. Mi-am scos mobilul şi l-am ascuns sub bancă; slavă Domnului că există tehnologie!

Am căutat cuvântul pe un site cu un dicţionar gratuit. În definiţie zicea „a savura”. L-am privit cu atenţie peste umăr, întrebându-mă cum de putea să fie atât de încrezător. Ce anume îl determina pe băiatul ăsta să fie atât de sigur pe el şi de pătrunzător?

David m-a condus până la sala în care aveam ora următoare, fiindcă a lui era chiar vizavi. L-a privit chiorâş din uşă pe Simon, coechipierul meu pentru laborator, apoi m-a luat prin surprindere, sărutându-mă pe obraz când m-am aplecat să-mi iau scăunelul.

— Cum e cu tine şi cu tipul cel nou, până la urmă? m-a luat în primire Simon, urmărindu-l cu privirea pe David cum părăsea încăperea cu o expresie satisfăcută pe chip.

— Nimic.

— Nimic sau nimic care să mă privească?

— Ambele.

Mi-am pus palmele pe bancă, prefăcându-mă că nici nu vorbeşte cu mine.

— Aşadar, ieşi cu el?

Ochii mi s-au rotit în direcţia lui Simon, capul urmându-i.

— Nu s-ar putea s-o lăsăm baltă odată?

— A fost doar o întrebare, Isis.

— Ei bine, ca să ştii pe viitor, nu-mi împărtăşesc viaţa personală faţă de oricine.

— Prin urmare, răspunsul e „da”?

— Simon…, am zis, înclinând capul într-o parte simultan cu rostirea prenumelui.

— Dă-mi o fărâmă de speranţă, Isis. Tot vreau să te invit să ieşim încă din anul întâi.

— Mi se pare… flatant, am răspuns, indiferentă.

— Aşadar, vei vrea să ieşi cu mine? a insistat el, nevrând să cedeze.

— Îmi pare rău, Simon. Ţi-am mai spus, nu ies.

— Nu, zău, Isis, a zis el, vrând să mă ia de mână, însă eu m-am grăbit s-o mut în poală înainte ca el să mi-o poată apuca.

— Conversaţia a luat sfârşit. Acum, dacă nu te superi, fiziologia îmi solicită integral atenţia.

— Nici măcar să te mai gândeşti nu vrei? a mai încercat Simon, pe un ton ofensat.

— Şşşt…, l-a redus la tăcere profesorul.

La câteva minute după ce începuse predarea, l-am observat pe Simon că priveşte spre trandafirul din geanta mea. Uitasem de el. Nu era de mirare că se străduia atât de asiduu să mă convingă să ieşim împreună. Probabil dedusese că David se afla cu un pas înaintea lui şi nu-i venea altă idee prin care să câştige teren. Îmi cam părea rău pentru el.

— Isis, o să te mai gândeşti? a şoptit, insistând în pofida avertismentului pe care-l primise mai adineauri.

Aplecându-mă spre el, mi-am acoperit faţa cu braţul şi cu palma şi i-am răspuns încetişor:

— Nu vreau să te rănesc, nici să te mint, Simon. Dar las-o baltă deocamdată, bine?

Simon şi-a azvârlit creionul pe bancă, printr-o mişcare rapidă a încheieturii. Nu mi-a mai zis absolut nimic până la sfârşitul orei. Simţind încordarea dintre noi, am avut impresia că secundele trec cu şi mai mare încetineală. Eram legată de el, ca partener de laborator, până la sfârşitul anului; naşpa. Amândoi aveam să ne simţim stânjeniţi pe parcursul următoarelor trei luni. Eu, rănindu-l, fără să vreau… deja începeam să simt remuşcări. Iar cum aş fi putut să remediez situaţia, zău că nu ştiam.

În sfârşit, s-a sunat de ieşire. David mă aştepta în faţa sălii de clasă, încadrat de Marie Shannon şi de Jean. M-am oprit pentru câteva clipe ca să privesc cum flirtează majoretele cu el.

Păreau să fie maestre. Găseau pretexte să-i atingă braţele sau să se hlizească, fluturându-şi genele, şi mă făceau să mă simt prost, într-un anume sens. Un mic frison furios mi-a străbătut coloana vertebrală când am văzut degetele fetei cu picioare lungi – ale lui Jean, adică – plimbându-se în sus şi-n jos pe braţul lui David. N-aveam cum să concurez cu aşa ceva. M-am strecurat într-un grup de elevi, făcându-mă mică şi încercând să mă feresc de ei.

— Mă scuzaţi, domnişoarelor, l-am auzit pe David spunând.

Tentativa mea de prelingere discretă odată cu valul colegilor eşuase. Am încetinit paşii, lăsându-l să mă prindă din urmă; n-avea sens să fiu nepoliticoasă.

— Salut, i-am zis, când m-a ajuns.

— Bună, scumpa mea, mi-a zis, cu o singură înclinare a capului. Cum a fost ora?

— Bine, i-am răspuns, considerând că n-ar fi necesar să-l informez despre discuţia avută cu Simon. Aveam senzaţia că şi-aşa nu se priveau tocmai amical unul pe celălalt. De ce să mai pun paie pe foc? Dar ora ta? l-am întrebat, la rândul meu, din politeţe, străduindu-mă să n-o vizualizez pe Jean interacţionând cu el în timpul orei în acelaşi fel în care o văzusem pe culoar. Simplul gând îmi întorcea

stomacul pe dos.

— Destul de neinteresant, mi-a răspuns, şi zâmbetul a făcut să-i reapară gropiţele în obraji.

— Ce materie ai avut?

— Analiză matematică.

— Asta explică partea cu neinteresantul.

David a chicotit uşor.

— Ei bine, au fost şi anumite părţi interesante în timpul petrecut în clasă.

— De exemplu?

— Prietena ta, Jean, este foarte… cum să mă exprim? Prietenoasă.

Remarca lui m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. Simţeam cum colţurile gurii mi se lasă în jos. David a observat că mă stăpâneam. Buzele lui s-au lăţit într-unul dintre acele clasice zâmbete şirete, de satisfacţie faţă de reacţia mea, nici mai mult, nici mai puţin. M-am recules repede şi am arborat în replică un zâmbet prefăcut. Nu aveam de gând să mă las atrasă într-un astfel de joc!

La prânz, masa noastră era deja plină când am ajuns în cantină. Nu mă îndoiam că gemenii făceau impresie. Doi sportivi şi trei fete se alăturaseră grupului de la masa noastră. Andy îmi păstrase şi mie un scaun, însă pentru David nu mai era loc.

— Îmi pare rău, a zis Andy, ridicând din umeri spre David în semn de scuză. Au fost aici înaintea noastră.

— Păi…, am zis, strâmbându-mă, nemulţumită din cauza faptului că masa *noastră* fusese ocupată de alţii, cred că putem să mergem într-un separeu.

— Duceţi-vă voi, ne-a îndemnat Andy, punându-şi mâinile pe umerii lui Bill. Eu stau aici, cu ţapul de Billy.

David a pufnit scurt.

— Ţapul de Billy?

— Lui îi place. Nu-i aşa, ţapule? l-a întrebat Andy, strângându-l cu putere de braţe şi apăsându-şi obrazul de al lui.

— Mda, sigur, a răspuns Bill, dându-şi ochii peste cap. La nebunie.

David a insistat ca eu să rămân în separeu şi să nu-l însoţesc la bufet, pentru că ia el singur mâncarea. A stat la rând, neastâmpărat, cu ochii pe mine. Jur că privirea lui era hipnotică! Şi-a ţuguiat buzele şi mi-a trimis o bezea. Eu mi-am mutat privirea, prefăcându-mă că nu observ. Mi-am muşcat cu putere buza de jos, ca să-mi reprim hohotele de râs. Ca să par preocupată, am parcurs lista mesajelor telefonice.

Mama îmi trimisese un SMS amintindu-mi că aveam programată o şedinţă cu doctorul Jameson. Avea să se bucure că mă simţeam cu mult mai bine, de când David nu mai făcea parte din oribilele mele coşmaruri. Puteam să dorm fără ajutorul medicamentelor prescrise; care, la urma urmei, se dovediseră folositoare. Trebuia să-i mulţumesc pentru că fusese insistent şi o implicase şi pe Claire. Altfel, ea ar fi avut nevoie de mult mai mult timp ca să mă convingă să iau pastilele.

O salată a aterizat pe masă în faţa mea, însoţită de un mic pahar din carton cu lapte.

— Mersi, i-am zis lui David, zâmbindu-i.

— Cu foarte mare plăcere, mi-a răspuns, inclusiv la zâmbet.

Apoi, s-a aşezat lângă mine, şi nu de cealaltă parte a mesei, unde crezusem că ar sta mai comod.

Am rămas calmă, deşi stăteam să explodez, fiindcă o vedeam pe Jean privindu-ne fâstâcită. Frate, cât de bine mă simţeam! Era ridicol să fiu invidioasă pe ea, când ştiam că toată chestia cu David însemna o situaţie fără ieşire pentru orice fată care nu făcea parte din *specia* lui… fiindcă n-am putut găsi un termen mai adecvat.

— Îmi va fi permis să te conduc şi după-amiază? s-a interesat David, ciugulind din salată.

— O, cu asta… Am programare la doctor. Mă duc cu Bill şi cu Andy.

David m-a privit îngustându-şi ochii.

— Eşti bolnavă?

— Nu, i-am răspuns, ezitând să-i mărturisesc că mă duc la un psihiatru.

Nu voiam să mă creadă ţăcănită. La un moment dat, nici nu fusesem departe de aşa ceva; nu trecuse mult din ziua în care, pe coridor, el îmi spusese cine e.

— Atunci, care să fie motivul programării?

— Nimic important, am zis, sperând c-o să se oprească din întrebat.

— Sunt nedumerit. Atunci, de ce să te mai duci la doctor?

— Of, am suspinat, dându-mi seama că nu va înceta cu întrebările până când nu va primi răspunsul. Am avut probleme cu somnul, i-am zis. A trebuit să mă consulte un psihiatru. E tatăl lui Andy.

David a făcut o grimasă.

— Eu sunt cauza insomniei, nu?

Ştia cât fac doi şi cu doi.

Am încuviinţat.

— Regret profund faptul că ţi-am provocat acest gen de traumă. Dacă ar fi să o luăm de la început, crede-mă când îţi spun, nu aş mai face aşa ceva. Dar, aminteşte-ţi, te rog, am fost obligat să găsesc o metodă prin care să te împiedic să mai intri. Nu aveam de ales.

— Dar de ce n-ai făcut ceva prima oară când ai dat peste mine acolo?

— Isis, tu te-ai văzut vreodată în oglindă? m-a întrebat, privindu-mă cu insistenţă în ochi.

Am tăcut, aşteptând să aud şi restul explicaţiei.

— Eşti superbă. Demnă de zeul zeilor. Eşti de o frumuseţe nesfârşită, până în vârfurile degetelor.

Am simţit cum mi se zbârleşte părul de pe braţe când l-am auzit.

— Exagerezi, i-am zis, clătinând din cap.

M-a privit lung, ca pe o nebună, clătinând şi el din cap, dar de sus în jos, a încuviinţare…

— Ce e? l-am întrebat încet.

Mâna lui mi-a înlăturat uşor părul căzut peste ochi, aranjându-l în spatele urechii. Mi-a cuprins faţa între palme şi s-a apropiat de mine, oprindu-se la câţiva centimetri. Mi-am simţit inima în gât, bătând cu toată

puterea.

— Nu, l-am oprit, proptindu-mi braţul drept în pieptul lui.

David s-a retras uşor, privindu-mă pătrunzător în ochi.

— Tu mă omori. Ţi-o jur.

Restul pauzei noastre de prânz s-a derulat în tăcere. Dintr-un motiv sau altul, gândul mi-a zburat la Gabriel. M-am simţit vinovată pentru că mă gândeam la el, în timp ce stăteam lângă David. Dar mi-am dat seama că fostul meu iubit – Gabriel – era încă îngropat undeva înăuntrul meu. Aveam senzaţia că-l înşel, cu toate că relaţia noastră se terminase de atâtea luni. Era ciudat să mă gândesc la Gabriel, când David reprezenta distragerea perfectă faţă de toate lucrurile din jurul meu. La drept vorbind, într-atât de perfectă, încât până la urmă m-am gândit că trebuia să-l las să mă sărute. Îmi venea să mă iau singură la bătaie. Mironosiţă mai eram!

Mi-am amintit ziua când el îşi lipise buzele de-ale mele, pe culoar, lângă cabinetul asistentei: gestul lui mă luase atunci total prin surprindere. Grija lui faţă de mine era deja atât de evidentă, şi tocmai asta era ceea ce mă făcea să mă tem.

Ştiam că nimic ce urma după acel sărut nu putea să ne ţină împreună. Luasem hotărârea că nu pot fi cu el, şi ştiam şi de ce. Mai bine îl păstram ca prieten, decât să trăiesc cu teama că l-aş putea pierde pentru totdeauna, adânc întipărită în conştiinţa mea. Tare deprimant.

Poate c-ar fi trebuit să accept să ies cu Simon, ca să mă conving pe mine însămi că tot ce-a fost între mine şi Gabriel s-a terminat odată pentru totdeauna, şi că destinul meu nu-l includea pe David. Dar ar fi însemnat să-l folosesc pe Simon pe post de paravan, ceea ce nu numai că n-ar fi fost corect faţă de Simon, dar nu era nici prea inspirat, în orice caz. Nu voiam să-i dau de înţeles lui Simon că aş vrea orice altceva decât o relaţie de prietenie.

Ultima oră din ziua aceea s-a scurs cu încetineală. În timp ce profesorul vorbea, David stătea tăcut, urmărindu-mă cu privirea din partea cealaltă a sălii, cu bărbia

sprijinită în pumn. Bâţâia din picior, nerăbdător parcă să se termine ora mai repede.

Eryx stătea cu braţele încrucişate, fixând cu o privire întunecată însemnările cu creta de pe tablă, în timp ce restul lumii, cu excepţia lui David, îşi copia lecţia în caiete. M-am întrebat dacă într-adevăr cunoştinţele lor despre administraţia şi economia Statelor Unite erau atât de solide, încât să nu facă niciun efort şi totuşi să ia examenul. Dacă da, atunci ce rost mai avea să se înscrie la şcoală? Abia atunci mi-am amintit motivul ce se ascundea în spatele bruştei lor apariţii în Los Fresnos. Eu.

Cu toate acestea, nu vedeam de ce ei trebuiau să frecventeze şcoala. David îmi spusese că făcea asta ca să mă studieze, dar de fapt adevăratul motiv era cel destăinuit de mama lui: ca să mă urmărească. Pentru că ajunsesem să-i cunosc ceva mai bine, am descoperit că David şi fraţii lui erau foarte inflexibili. David nu s-ar fi mulţumit doar să se stabilească în acelaşi oraş cu mine. Acum, că ştiam acest amănunt, nu mă mai mira faptul că se înscrisese la aceeaşi şcoală cu mine, şi nici că gemenii îi urmaseră exemplul.

Eryx şi-a lăsat capul pe spate şi a oftat uşurat când s-a auzit soneria de ieşire. A ieşit imediat din clasă, fără să-l mai aştepte pe David.

Am început să-mi adun lucrurile, aruncându-le în geantă. David s-a apropiat şi s-a lăsat pe vine, rezemându-şi bărbia de braţele pe care şi le încrucişase pe bancă.

— Permite-mi să te însoţesc la medic, a declarat, mai degrabă decât m-a rugat, pe un ton calm. Îţi promit că nu mă voi purta frumos, a adăugat, scoţând din geanta mea trandafirul aproape ofilit pe care mi-l dăruise de dimineaţă şi aşezându-l pe bancă.

Buzele mi s-au arcuit într-un început de zâmbet. Cele mai grozave calităţi ale lui erau spiritul cavaleresc, şiretenia, agerimea minţii şi umorul. Mă dădea gata cu toate astea. Am oftat adânc, înainte ca faţa mea să se coloreze în diverse nuanţe de stacojiu când mi-am dat seama cum îl priveam: cu gura căscată. Am închis-o şi mi-

am ferit privirea de ochii lui albaştri.

— Mă întâlnesc cu mama acolo, i-am zis. N-am nevoie de o galerie întreagă.

A strâmbat uşor din nas, apoi a zâmbit. Am pornit amândoi spre parcare, el ajutându-mă să-mi car geanta.

La jumătatea drumului spre maşină, Galen ne-a ieşit înainte şi a spus ceva în latină. După ton, părea îngrijorat. Expresia de pe chipul lui David a devenit ameninţătoare în timp ce ne apropiam de grup.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, însă David a tăcut, cu maxilarele încleştate.

Am ajuns la ceilalţi şi abia atunci mi-am dat seama de ce ieşise Galen din cerc ca să-l anunţe pe David. Gabriel era acolo.

Am făcut ochii mari când l-am văzut pe fostul meu iubit. Arăta altfel: mai palid şi mai slab. Avea ochii înroşiţi şi cearcăne întunecate sub ei. Hainele îi erau în dezordine, boţite. Părul, netuns şi nepieptănat. Pentru o clipă, m-am gândit că poate e bolnav. M-a cuprins un val de agitaţie. Nu mai vorbisem cu el de atâtea luni, iar a rămâne prieteni nu se număra printre planurile mele. N-aş fi reuşit niciodată să mă lecuiesc de el, dacă am fi menţinut legătura.

Atmosfera din grup era foarte tensionată, când am ajuns lângă ei. Andy părea îngrijorată, la fel şi Bill. Chipul lui David a devenit şi mai dur atunci când a văzut mâna lui Gabriel pe umărul lui Bill. Galen şi Eryx arătau ca şi cum ar fi fost pregătiţi să se arunce asupra lui David dintr-o clipă în alta.

— Salut, dulceaţă, mi-a zis Gabriel, făcând un pas spre mine.

Instinctiv, David m-a tras înapoi.

— Salut, i-am răspuns, ursuză.

Îmi simţeam ochii umezindu-se.

Dintr-odată, eram foarte furioasă: a naibii de furioasă, pentru că-l aveam pe idiotul ăsta în faţa ochilor. Avusese insolenţa de a pune capăt relaţiei noastre scriind un mesaj, în loc să vorbească. Laşul!

— David, poţi să mă duci tu azi? am întrebat, cu o voce puţin sugrumată.

— Plăcerea mea, a răspuns David, cu un zâmbet luminos.

— Stai, Isis, mi-a cerut Gabriel. Putem să vorbim?

— Nu, i-am răspuns, răsucindu-mă pe călcâie şi pornind spre maşina lui David.

Gabriel s-a grăbit să vină după mine. M-am întors spre el, privindu-l mânioasă. În spatele lui, i-am văzut pe Bill şi pe Eryx, spunându-i ceva lui David, care se făcuse verde la faţă. Galen îl ţinea de un braţ pe David, împiedicându-l să înainteze.

— Du-te! mi-a transmis Andy, mişcându-şi doar buzele, de la marginea scenei pe care se desfăşura însufleţită conversaţie dintre cei trei fraţi şi Bill.

— Nu am ce să vorbesc cu tine, am ripostat, cu o voce răguşită de furie.

Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mi-aş fi dorit să-i pot smulge inima din piept. Aş fi vrut ca el să simtă durerea prin care trecusem eu în ziua aceea, când îmi trimisese mesajul, punând capăt relaţiei dintre noi fără nicio explicaţie.

— Isis, vreau doar să-ţi spun… Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am ştiut ce fac. Mi-e dor de tine şi te vreau înapoi. Putem să rezolvăm totul. Relaţiile la distanţă sunt ceva foarte obişnuit, a turuit Gabriel, întinzând mâna spre faţa mea.

M-am ferit de el.

— M-ai rănit, i-am zis. Puteai să mă fi sunat, când ai vrut să ne despărţim, ştii? Nu credeam că şi laşitatea face parte din personalitatea ta.

Şi, cu asta, i-am întors spatele şi mi-am reluat drumul.

— Isis… Isis! a strigat Gabriel după mine.

Nu i-am răspuns. M-am dus până la portiera automobilului şi mi-am întors privirea spre David, însă Gabriel s-a plasat în faţa mea, blocându-mi vederea înainte de a-i putea face semn lui David să descuie maşina cu ajutorul telecomenzii.

— Ascultă-mă, dulceaţă. Regret din tot sufletul. O să mă revanşez faţă de tine. Acum sunt în oraş pentru vacanţa de primăvară, o săptămână şi jumătate. O să fac tot ce e nevoie ca să mă primeşti înapoi.

— Prea târziu. Nu mai vreau să am de-a face cu tine. Întârzii undeva: trebuie să plec, am zis, făcându-i semn lui David că sunt gata de plecare.

— El e motivul pentru care te porţi aşa cu mine? m-a întrebat Gabriel, încruntându-se.

I-am aruncat o privire încărcată de dispreţ şi am oftat, aşteptând să ajungă şi David la maşină.

David a întins mâna spre clanţa portierei şi a deschis-o pe jumătate. Gabriel a împins-o la loc.

— N-am terminat de vorbit cu ea, a zis Gabriel, încruntându-se în timp ce se întorcea spre David. Poţi să ne laşi câteva minute, te rog? a întrebat, printre dinţi.

— Are o obligaţie dinainte stabilită. Poate cu altă ocazie, i-a replicat David, deschizând din nou uşa.

Eryx, Galen şi Bill s-au apropiat în goana mare. Eu m-am suit în maşină şi am închis portiera după mine. Dar, chiar şi din vehiculul închis, puteam să aud conversaţia.

— Ce naiba mai vrei şi tu, omule? a strigat Gabriel, împingând în umărul lui David.

Am văzut cum lui David îi fremătau nările. Vedeam cum încerca să se abţină de la o confruntare mai serioasă. Eryx şi Galen l-au încadrat.

— Ia-o uşor, l-a sfătuit Bill pe fostul meu iubit. Eşti singur contra trei, Gabe. Nu fi tembel.

Am încercat să ies, dar era activată şi încuietoarea de siguranţă. M-am repezit pe partea cu volanul şi am coborât, apoi am ocolit maşina furioasă.

— Hei! am strigat cu putere. Atunci, Galen s-a strecurat şi el între David şi Bill. Pleacă, Gabriel. Am terminat discuţia cu tine.

— Întoarce-te în maşină, Isis, mi-a ordonat David.

— Nu vreau, m-am opus eu.

Bill şi Andy au început să tragă de Gabriel, încercând să-l convingă să se îndepărteze de maşină. Gabriel s-a smuls

din mâinile lor cu o mişcare violentă şi s-a urcat în propria maşină. A demarat în scrâşnete de cauciucuri. O rafală de fum cenuşiu şi miros de cauciuc ars a venit spre noi, adusă de vântul umed.

Nu-mi venea să cred cât de imatur putea fi Gabriel. Mă simţeam jenată că fraţii Chios îl ştiau drept fostul meu iubit, după ce etalase un astfel de comportament.

Gabriel nu era genul violent. Tânărul pe care-l văzusem în parcare nu semăna deloc cu Gabriel pe care-l cunoscusem. Era ceva la el care, pur şi simplu, nu mi se părea în regulă. După cum arăta, şi după cum se purta, era altul: o cu totul altă persoană.

Faţa lui David era împietrită. Fraţii lui au insistat ca el să ia Land Roverul, iar ei să plece cu maşina lui.

— N-a fost deloc stilul lui Gabriel, a remarcat Andy, ignorând discuţia dintre fraţii Chios. L-ai văzut cât de rău arăta?

— Mda, am zis, rozându-mi unghiile în timp ce-l ascultam pe Bill cum încerca să-l convingă pe David să urmeze sfatul fraţilor săi.

Nu-mi venea să cred că puteau să-i dea atâta importanţă lui Gabriel. Dar, dacă mă gândeam mai bine, el fusese cât pe ce să se ia la bătaie cu băiatul din vis de lângă mine.

— Fereşte-te de conflicte, frate. Oraşul este prea mic. Ar fi o minune dacă n-ai nimeri peste el în drum spre casă, şi-a argumentat Bill punctul de vedere.

Dacă Bill dădea un astfel de sfat, era clar că îl suspecta pe Gabriel că punea ceva la cale.

— De ce sunteţi atât de înverşunaţi? m-am amestecat eu în discuţia băieţilor. A plecat. Nu văd ce rost ar avea să apelăm la măsuri extreme, ca schimbatul maşinilor şi ascunsul de el.

— Isis, mi-a răspuns Bill, Gabriel a spus o grămadă de porcării până să ajungeţi voi aici. Vorbe de om nebun, de parcă ar fi fost mare şi tare… cică îl omoară în bătaie pe oricine s-ar atinge de tine… că tu eşti a lui şi că-l doare în aia şi-n ailaltă de oricine i-ar sta împotrivă.

Bill şi-a lăsat privirea în jos, clătinând din cap.

— Îi tremurau mâinile, avea ochii injectaţi. Aş putea să jur că era drogat sau ceva de genul ăsta. Nu era tipul pe care-l ştiam eu.

— William are dreptate să fie îngrijorat, l-a susţinut Eryx. Nu vrem să avem probleme.

— O să merg cu Bill, am zis, verificând ora pe ecranul telefonului. Chiar trebuie să plec.

— Nu, s-a împotrivit David propunerii mele. Te voi conduce *eu.*

— David, fii rezonabil, a argumentat Eryx. Gabriel va fi insistent şi va încerca să o contacteze. Evită orice confruntare.

David a scos un oftat aspru.

— Bine, atunci.

— Vom discuta problema într-un moment mai convenabil, Isis, mi-a zis Eryx, fixându-mă cu o privire stăruitoare care-mi dădea de înţeles că nu trebuie să mai oferim şi alte amănunte în prezenţa lui Bill şi-a lui Andy.

— Te aşteptăm în maşină, mi-a zis Andy, observând reticenţa gemenilor de a vorbi cu mine de faţă cu ei.

De îndată ce Andy şi Bill au ajuns în Mustang, Galen a luat cuvântul.

— Raţiunea pentru care apelăm la astfel de măsuri este aceea că trebuie să ne supunem legilor; ne este interzisă vătămarea oricărui muritor, ceea ce s-ar putea întâmpla oricând la furie. Am ajunge ca lumea voastră să devină *verbotten*[4] pentru noi, timp de mai multe secole. Iar acesta este un sacrificiu pe care nu sunt dispus să mi-l asum.

— A! am exclamat cu voce scăzută, amintindu-mi de o discuţie anterioară, în cadrul căreia şi David îmi pomenise despre asta. Ei bine, mă îndoiesc că Gabriel o să se mai ia de David. O să pun capăt micilor lui crize de isterie.

— Eşti mult prea încrezătoare, mi-a atras atenţia Galen, înălţând o sprânceană. Puştiul acela tocmai a avut un acces de furie. Chiar crezi că va înceta?

Înţelegeam punctul de vedere al lui Galen. Muşchii gâtului mi s-au contractat brusc la gândul că David n-ar fi

[4] „Interzisă" (lb. germană) (n. tr.).

ripostat dacă ar fi avut loc o confruntare între el şi Gabriel. Era exact motivul pentru care mă abţineam să mă îndrăgostesc de David. Mă înfricoşa ideea că va veni o zi când el va dispărea cu desăvârşire din viaţa mea. Mă temeam de acea suferinţă. N-aş fi putut s-o suport.

Fraţii au schimbat cheile maşinilor între ei şi au hotărât să urmeze un alt traseu spre casă. Mi s-a părut că dramatizează, dar dacă ei simţeau că aşa trebuie să facă…

Tocmai îi anunţam că plec, când telefonul mi-a sunat pentru a doua oară. Era Claire. Întârziasem.

Gemenii s-au strecurat în Maserati şi au ambalat motorul, aşteptând ca şi fratele lor să se suie în Land Rover. David le-a ignorat semnalul şi m-a condus până la maşina lui Bill.

— Să nu-l suni, m-a sfătuit el, pe un ton imperativ. Să eviţi orice contact cu el, în general.

În drum spre cabinetul doctorului Jameson, Bill a tăcut, ascultând-o pe Andy cum repetă spusele lui Gabriel, cuvânt cu cuvânt, cu tot tacâmul. Părea ciudat ca Gabriel să înjure aşa, de faţă cu Andy. Era complet schimbat.

Şedinţa la doctor a decurs bine. Am fost anunţată că nu mai am nevoie de serviciile doctorului Jameson, dar că voi fi mai mult decât binevenită să-mi continui şedinţele lunar, dacă simţeam nevoia. I-am spus doctorului că nu mă aşteptam la vreo schimbare şi că n-ar însemna decât să-i irosesc timpul degeaba.

Doctorul Jameson a chemat-o pe Claire în sala pentru consultaţii şi i-a explicat că mă elibera de sub supravegherea lui medicală. Mama a scos un suspin de uşurare şi m-a îmbrăţişat. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi îi sclipeau. Şi eu mă bucuram că toată cazna asta cu doctorul pentru cap se sfârşise.

Probabil că trecuse o oră de la apusul soarelui, când a sunat cineva la uşă. Mama s-a dus să răspundă şi apoi m-a chemat jos. Mi l-am imaginat imediat pe David, stând în mijlocul livingului meu. Mă înşelam.

Gabriel patrula pe-afară, în lumina de pe verandă. Tenul lui palid căpătase o nuanţă cenuşie, chiar şi sub strălucirea

gălbuie a becului.

— Putem să vorbim? a zis.

Îşi tot freca faţa, de sus în jos, neliniştit. Arăta bolnăvicios de slab şi vasele roşii de sânge din ochi îi dădeau un aspect sinistru.

— Despre ce?

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am lăsat greutatea pe un picior.

— Isis, am greşit. Îmi pare rău. Te vreau înapoi, a zis, întinzând mâna ca să-mi atingă faţa. Tremura.

I-am îndepărtat mâna de pe obrazul meu şi am făcut un pas înapoi.

— Aşa ceva nu se poate, i-am zis, muşcându-mi buza şi privind în jos. Fă-mi un serviciu… nu mai veni să mă cauţi altădată, bine?

M-am întors pe jumătate, am intrat în casă şi am închis uşa. Am aşteptat acolo, vrând să-l aud cum coboară treptele verandei. În schimb, l-am auzit reluându-şi patrularea. La un moment dat, a lovit de trei ori cu putere în uşă.

Mi-am întors privirea spre Claire, care stătea rezemată de cadrul uşii bucătăriei, cu o mână în şold. Mă aşteptam ca ea să se ofere să deschidă.

Strângea din buze.

— Nu te uita la mine, mi-a zis, aruncându-şi pe umăr şervetul pentru vase pe care-l ţinea în mână. Asta e problema *ta.*

Necăjită, am deschis uşa şi am ieşit din nou pe verandă.

— Ce e? m-am răstit.

— Ştiu că eşti supărată pe mine. Ştiu că nu mă mai vrei, dar dă-mi o şansă ca să te recâştig, mi-a zis, foindu-se în timp ce vorbea. Pot să fac să fie mai bine, iubi. Zău că pot.

L-am privit cum îşi freca mâinile de nervozitate. Din când în când, umărul îi sălta spre obraz cu un soi de zvâcnet. Abia mai putea să stea locului. Am început să simt o greutate pe suflet, o grijă faţă de el. Dar nu, nu aveam să-i dau ocazia de a mă răni şi a doua oară.

Aştepta răspunsul meu.

Mi-am amintit de noaptea aceea de nesomn, cu câteva luni în urmă, pentru care el era răspunzător. Dimineaţa, mă împleticisem până la baie şi mă spălasem pe faţă. Privindu-mă în oglindă, văzusem că aveam ochii umflaţi pentru că plânsesem neîntrerupt opt ore, toată noaptea de fapt. Arătam de parcă aş fi îmbătrânit deodată. Părul meu şaten-deschis părea cenuşiu, iar ochii de un verde măsliniu erau înroşiţi şi plini de suferinţă. Eram palidă, fără viaţă în mine, iar trupul şi-aşa mititel, de un metru şi jumătate, părea să fi scăzut până la două palme înălţime. Mă simţeam ca o văduvă îndurerată.

— Am terminat cu tine, am răspuns, după o îndelungă tăcere.

— Isis, nu! a exclamat, cu vocea frântă. Iubire, unde a fost foc, tot mai rămân tăciuni, a insistat, şi ochii căprui i s-au umezit.

— Nu, Gabriel. Te-am uitat. Nu îngreuna situaţia.

Poate că avea dreptate. Poate că tot ceea ce simţeam era furia care ar fi trebuit să pună stăpânire pe mine atunci când survenise despărţirea, numai că eu o reprimasem pentru că nu avusesem spre cine sau spre ce s-o îndrept. Eu şi Gabriel fuseserăm prieteni, înainte de a deveni iubiţi. Iar asta trebuia să însemne ceva.

I-am studiat cearcănele de sub ochi şi hainele lăbărţate. Aş fi vrut să aflu dacă e bolnav, dar nu voiam să-i dau de înţeles că mă mai interesa persoana lui în vreun fel. Trebuia să mă gândesc la David şi să nu comit greşeala de a recunoaşte că, deşi eram supărată pe Gabriel, aspectul lui mă îndurera.

Îl cunoşteam pe Gabriel încă din primii ani de şcoală primară, şi rămăseserăm prieteni de-a lungul anilor, până în liceu, când deveniserăm un cuplu.

Nu e uşor să uiţi pe cineva care ţi-a fost prieten din copilărie şi cu care ai avut apoi o legătură sentimentală. Gândurile mi se învârteau în cerc. Încercam să-mi dau seama care ar fi trebuit să fie următoarea mea mişcare.

Deodată, Gabriel s-a repezit spre mine şi m-a înşfăcat de mijloc, apăsându-şi cu brutalitate buzele peste ale mele.

M-am zbătut ca să mă eliberez, dar era mai puternic decât mine. Atunci, am ridicat mâna, l-am prins de ureche şi mi-am înfipt unghiile în ea.

— Ce naiba, Isis! a urlat el, lipindu-şi palma de ureche.

— Pleacă! i-am cerut, scrâşnind din dinţi. Idiotule!

Am intrat tropăind în casă şi am trântit uşa.

— Isis…, l-am auzit implorând prin uşă. Deschide. Ştiu că eşti acolo.

Nu i-am răspuns. L-am auzit bombănind ca pentru sine şi ciocănind încetişor în uşă. A mai aşteptat o vreme în tăcere, după care a sunat.

— Rahat, a mormăit, pe un ton enervat.

A mai zăbovit câteva minute pe verandă, plimbându-se de colo-colo. În cele din urmă, i-am auzit paşii coborând treptele şi apoi bocănind pe cimentul aleii. M-am zgâit prin transperantele ferestrei, vrând să mă asigur că maşina lui e cea care se îndepărtează, şi nu alta.

Clocoteam de furie. Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam când am urcat scara. Mama era pe palierul de sus, aşteptându-mă.

— Nu pari prea fericită, a remarcat ea.

— E un imbecil, am zis, simţind un nod mare în gât.

— Ce s-a întâmplat?

— E un imbecil, am repetat.

— Partea asta am priceput-o de prima dată.

N-am mai rezistat şi am izbucnit în plâns.

— O, nu, scumpa mea. Termină. Nu merită să plângi pentru el, mi-a zis Claire, îmbrăţişându-mă.

— Mamă, sunt doar furioasă. De ce s-a mai întors? Mă simţeam foarte bine fără el, m-am smiorcăit.

Mama a tăcut, ascultându-mă.

— E schimbat, mamă. Detest s-o recunosc, dar îmi fac griji pentru el. Arată… bolnav. M-a sărutat, iar eu i-am sfâşiat urechea cu ghearele de a făcut pe el, şi a mai şi venit la şcoală, am sporovăit mai departe. A vrut să se ia la bătaie cu David şi nu înţelege când i se spune nu. Ce-ar trebui să fac? am întrebat-o, plângând ceva mai domol.

Mama era, probabil, la fel de şocată ca şi mine de faptul

că vorbeam atât de deschis cu ea, dar nu mai puteam să ţin în mine ce simţeam. Trebuia să-i spun exact ce se petrecea în viaţa mea. Aveam nevoie de ea, atât ca prietenă, cât şi ca mamă. Claire era una dintre cele mai bune prietene ale mele, dar şi singura mamă pe care-o aveam.

— Ce simţi pentru Gabriel? a fost ea curioasă.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Îl urăsc şi... şi aş vrea să ştiu de ce e atât de schimbat acum.

— Aha! a exclamat Claire, clătinând din cap în semn de încuviinţare. Eşti derutată.

Am privit-o, cuprinsă de disperare. Avea dreptate. Uram senzaţia asta. Uram să ştiu că mai ţin încă la Gabriel – chiar dacă numai un pic de tot – deşi îl detestam pentru că mă rănise atât de profund. Îmi displăcea persoana care devenise, iar creierului meu îi venea greu să înţeleagă de ce mă mai preocupa persoana lui.

Cu toate astea, hotărârea mea fusese luată. Nu aveam să-i mai dau o a doua ocazie.

După cină şi o nouă şi scurtă criză de furie, m-am urcat în pat şi mi-am tras pătura peste piept. Mi-a fost greu să-mi găsesc o poziţie mai comodă. Gândul că Gabriel bântuie prin Los Fresnos mă demoraliza. Aveam nevoie de un loc care să-mi reconforteze mintea.

M-am chinuit să-mi feresc gândurile de câmpul cu maci şi să mă concentrez la ce avea să-mi rezerve următoarea zi.

Am încercat să mă iau la trântă cu oboseala, temându-mă să nu alunec din inconştienţă spre câmpul cu maci: un loc care acum îmi devenise interzis. Încetul cu încetul, m-am cufundat într-un somn adânc.

Visul m-a dus până pe plaja pe care fusesem împreună cu David, în ziua în care el se materializase pe lumea asta.

M-am plimbat de-a lungul ţărmului, simţind nisipul ud sub tălpi. Valurile se legănau într-un ritm regulat spre orizont.

— Acum este ceva nou, am auzit o voce în spate.

I-am recunoscut imediat mirosul. Ochii mei s-au grăbit să-l caute. I-am întâlnit privirea; stătea la câţiva paşi de mine. Trupul lui auriu se profila în toată splendoarea, cu aripile delicate maiestuos întinse.

— Bună, l-am salutat, zâmbindu-i.

— Bună, frumoasa mea, a zis, zâmbind şi el.

David m-a luat de mână şi s-a aşezat lângă mine pe nisip. Mi-am retras uşor degetele din strânsoarea lui delicată şi am pus mâna în poală. Şi-a exprimat nemulţumirea faţă de gestul meu cu un mormăit îmbufnat. M-am prefăcut că nu-l aud.

— Îmi cer scuze pentru intruziune, am zis, îngrijorată ca nu cumva să fi trecut cumva graniţa în Somnium.

— N-ai încălcat nicio regulă, m-a asigurat David. Eu am venit acum la tine.

— Poţi să faci asta?

— Normal, a răspuns, ridicându-şi uşor un colţ al gurii. Am venit să-ţi arăt ceva.

— Poftim? am întrebat, cuprinzându-mi genunchii cu braţele.

— Uite, mi-a zis, arătându-mi apusul.

Cerul, cu nuanţele lui stacojii şi liliachii, s-a întunecat. Stăteam pe nimic, înconjuraţi de nimic. Am căutat braţul lui David prin tot acest neant.

Imaginea unei femei tinere a luminat fundalul.

— Bună, scumpa mea fetiţă… bună, mica mea prinţesă, a şoptit, drăgăstoasă, tânăra.

Am recunoscut atât vocea, cât şi chipul. Era Claire, în tinereţe.

Icnind, mi-am dus mâna la gură.

— O recunoşti pe tânăra doamnă? mi-a şoptit David la ureche.

— E mama, am zis, clătinând afirmativ din cap. Cât e de frumoasă!

David şi-a apăsat uşor buzele pe obrazul meu. Eram mult prea copleşită de ce vedeam, ca să mai protestez împotriva îndrăznelii lui.

— Iată ce-ai visat când erai copil, mi-a zis, în şoaptă.

Imaginile au continuat să se deruleze, ca într-un film pe ecran lat. Am auzit plânsetele unui copil, apoi vocea liniştitoare a mamei mele îngânând un cântec de leagăn. Imaginea tatălui meu, trimiţându-mi bezele. Cadre cu jucării şi fleacuri viu colorate apăreau şi dispăreau. Din nou, tatăl meu. Ochii lui verzi erau sticloşi şi istoviţi, chiar dacă încerca să mă amuze. Am văzut-o apoi pe bunica Eva, care a întins braţele spre mine, zâmbitoare.

Apoi, chipurile din imagini au început să se maturizeze, încetul cu încetul. Iată prima mea bicicletă şi faţa zâmbitoare a tatei, în timp ce-mi explica atent cum să merg pe ea.

„Ţine-ţi echilibrul, îngeraş. Aşa… asta e!”, am auzit vocea lui, urmată de hohotele limpezi de râs ale unei fetiţe… râsul meu.

Scena următoare mi-a dat impresia că plutesc printre nori, înconjurată de maimuţe zburătoare. Era o scenă din *Vrăjitorul din Oz.* Când eram mică, maimuţele zburătoare mă îngrozeau, dar acum nu mi se mai păreau deloc înfricoşătoare.

Am plâns şi am râs urmărind diferite momente din visele mele. Nu eram capabilă să stăpânesc copleşitorul carusel al emoţiilor.

Imaginile s-au oprit şi s-a făcut întuneric, în timp ce l-am auzit pe tata spunând: „Te iubesc, îngeraş.”

Cerul şi-a reluat culoarea roşie aprinsă. Şiroaie de lacrimi îmi curgeau pe obraji. M-am întins spre David şi l-am îmbrăţişat cu ardoare. Am plâns în hohote, agăţându-mă de el, timp de mai multe minute. Când, în sfârşit, am reuşit să mă mai liniştesc, David s-a desprins cu blândeţe din îmbrăţişarea mea atât de strânsă. Mi-a cercetat, temător, chipul.

— Te-am făcut nefericită, a remarcat el, întunecându-se la faţă.

— Nu, l-am contrazis. Sunt foarte, foarte fericită.

M-am smiorcăit şi am râs în timp ce el m-a ajutat să-mi şterg lacrimile.

— Tata, am zis, ştii de când voiam să-l văd? Niciodată n-am avut cu adevărat ocazia de a-mi exterioriza toată suferinţa.

— Isis, îmi pare foarte rău. N-am avut habar; altfel, niciodată n-aş fi…

Dar vocea i s-a stins, fiindcă nu-şi mai găsea cuvintele.

— Iartă-mi imprudenţa. N-am vrut să-ţi provoc vreo durere, a insistat David, cu o suferinţă chinuitoare pe chip.

— Nu, David, m-am împotrivit din nou. M-ai făcut foarte fericită. Mi-ai redat amintirile cu tatăl meu. Îţi mulţumesc… sincer!

După ce mi-a studiat timp de câteva secunde faţa, s-a mai relaxat puţin.

— Îmi pare sincer rău, a zis, ştergându-mi lacrimile rămase pe faţă.

Am privit amândoi valurile, care dansau ritmic spre şi dinspre mal. Apoi, ochii i-au zăbovit mult timp pe chipul meu, până am ajuns să mă întreb ce anume putea să-i trezească interesul.

Un fluture turcoaz a fâlfâit din aripi în faţa noastră, apărut ca din neant. David a întins o mână, chemându-l parcă. Fluturele i s-a aşezat pe arătător. David l-a apropiat de mine, ca să-l studiez.

— Frumos, am remarcat încetişor.

— Este timpul să plecăm, m-a prevenit David.

— Deja? l-am întrebat, posomorându-mă.

— Ne vom reîntâlni în realitate, frumoasa mea.

Şi a dispărut încet, lăsând în urmă doar un contur de sclipiri aurii.

Capitolul 7

M-am trezit cu zâmbetul pe faţă. Am sărit în picioare şi-am pornit spre baie. Mi-am ondulat vârfurile lungilor mele şuviţe şi mi-am pus pe mine bluza neagră, preferata mea. Blugii şi pantofii-platformă au reprezentat alegerea pentru acea zi. După ce am folosit creionul negru şi rimelul, tot mi-a rămas ceva timp ca să mâzgălesc în jurnal.

Însemnarea nr. 7 în jurnal, 7:01 a.m.

Şi astfel, cu un sentiment mai profund faţă de tine, m-am trezit din somnul meu în dimineaţa asta. Am văzut cu propriii ochi darurile cu care ai fost înzestrat la naştere. Ele sunt un mister pentru inteligenţa mea, o chemare pentru inimă. Cu toate acestea, nu pot şi nu vreau să le interpretez ca fiind mai mult decât o pasiune tăcută.

* * *

— Mănâncă şi tu ceva înainte de plecare, m-a sfătuit Claire, turnându-şi o ceaşcă de cafea. Eu sunt în întârziere astăzi. Sper să nu se supere şeful, a adăugat, chicotind.

N-o mai auzisem de ceva vreme pomenind despre Jude.

— Asta cum mai vine? am întrebat-o, intrigată de veselia ei.

— Frumos, mi-a răspuns, făcându-mi cu ochiul în timp ce sorbea din băutura fierbinte. Ne vedem după-amiază.

Mama era deja la uşă, pregătindu-se să iasă, când s-a auzit soneria. A deschis uşa, cu veşnicul ei zâmbet modest.

— Ei, bună dimineaţa! a exclamat, veselă.

S-a întors spre mine, făcându-mi cu ochiul şi chemându-mă prin gesturi.

— Bună dimineaţa, doamnă Martin, am auzit vocea lui David venind dinspre uşă.

Am făcut brusc ochii mari şi am sărit repede în picioare. M-am dus spre uşă, unde l-am găsit pe David, purtând o cămaşă albastru-deschis cu guler lat şi blugi de culoare închisă. Nuanţa de bleu îi accentua negrul părului şi deja strălucitorii ochi albaştri. James Dean era nimic pe lângă el.

— La revedere, copii. Să aveţi o zi bună, a zis mama, sărutându-mă pe obraz şi plecând.

— O zi bună şi dumneavoastră, i-a răspuns David, susţinându-mi privirea.

Am ieşit pe verandă şi am închis uşa în urma mea.

— Bună dimineaţa, am zis, muşcându-mi buza fiindcă simţisem brusc o uşoară greaţă.

— Este, într-adevăr, mi-a zis, sărutându-mă pe amândoi obrajii.

Mi-a întins o cutiuţă albă, legată cu o delicată panglică aurie din organdi. L-am privit întrebătoare.

— Chiar n-ar trebui să-mi tot cumperi cadouri.

— Nu l-am cumpărat, mi-a zis, îndemnându-mă prin semne să iau cutiuţa.

Am luat-o, stând pe gânduri dacă s-o deschid sau nu.

— Deschide-o, mi-a cerut el.

Am apucat de unul dintre capetele delicatei panglici din organdi şi am tras uşor. Funda s-a desfăcut imediat. Am deschis cu o mişcare lentă cutia.

Înăuntrul cutiuţei albe stătea fluturele turcoaz din visul meu. Aştepta calm, legănându-şi blând aripile catifelate. Sub el se odihnea o bucată mică de hârtie de pergament, de formă pătrată, cu numele meu scris pe ea. Fluturele şi-a luat zborul în adierile vântului dimineţii, dispărând prin tufişuri. Am luat hârtia din cutiuţă şi am despăturit-o cu grijă, cu ochii pe David. Pe bilet scria:

Vederea ta chiar şi-ale inimii bătăi mi le-a răpit,

Punându-se stăpână pe sufletu-mi neîmblânzit.
Sângele-mi pulsează iute, cum nici nu credeam:
Iubirea mi-o declar în faţa întregului meu neam.
Bobocii florilor nicicând nu se compară
Cu minunata-ţi frumuseţe, o, atât de rară.
Dă-mi agonia, sau moartea dă-mi-o negreşit,
Iar eu inima-ţi iau, cu-a mea să bată fără de sfârşit.

Al tău, necontenit,
David Chios

Am încremenit de uimire citind acele cuvinte atât de expresive. Mi-am ridicat capul. Îmi aştepta privirea.

— Al tău, necontenit, a repetat cu voce tare încheierea poemului.

— Incredibil, am murmurat. Era singurul cuvânt care-mi mai putea trece prin minte, în timp ce el mă sfredelea cu privirea. Îţi mulţumesc… e incredibil, am încercat să mă corectez.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet.

— Pot să te conduc la şcoală?

— Da, poţi, am răspuns, şi mi s-a părut că vorbesc ca o învăţătoare de la clasa-ntâi.

M-am întors în casă, m-am luat ghiozdanul şi am pus cutiuţa albă în el. Apoi, am ieşit, am încuiat uşa în urma mea, şi m-am dus spre David, care mă aştepta pe alee.

David venise cu maşina lui. M-am strecurat pe scaunul din dreapta, iar el a închis cu grijă portiera după mine.

Obrajii începeau să mă doară din cauza formidabilului zâmbet de pe faţa mea.

— A încercat Gabriel să ia legătura cu tine? m-a întrebat el, după ce a răsucit cheia în contact.

Colţurile buzelor au coborât la loc.

— Mda, am răspuns, gândindu-mă că se dusese dimineaţa mea fericită. A venit pe-aici aseară. I-am închis uşa în nas… de două ori.

— O, a oftat David, cu buza tremurându-i de nemulţumire. Hmm. Galen a avut dreptate în privinţa lui. Este perseverent.

— I-am spus cât se poate de clar că nu vreau să-l mai văd, l-am liniştit eu.

— Nu sunt convins că aşa ceva îl va reţine. Galen a simţit la el un înalt nivel de toxicitate. Încearcă să-l eviţi cu orice preţ.

— Toxicitate? am repetat, ezitând puţin. Cum ar fi… droguri?

Dintr-odată, eram şi mai îngrijorată pentru Gabriel. Doar nu era atât de prost încât să se apuce de droguri!

— Nu ştim precis. Galen e cel mai empatic dintre gemeni, dar nu este nici pe departe atât de sensibil ca mama. Tot ce a perceput el este un nivel ridicat de toxine în sângele lui. Galen n-a putut să stabilească natura acestora. Ar putea fi medicamentoasă, şi nu o urmare a întrebuinţării drogurilor stimulative, dar nu putem şti.

— De-asta erau fraţii tăi atât de neliniştiţi ieri?

— Da. Sub efectul unei doze atât de ridicate de medicamente sau de narcotice, este foarte probabil ca o persoană să se comporte iraţional… sau beligerant. De asta m-a abordat Galen ieri, înainte să ajungem la grup.

— Aşadar, ceea ce ţi-a spus el a fost un avertisment, am dedus eu.

David a încuviinţat, clătinând din cap.

— Isis, mi-a zis, luându-mi mâna într-a lui, te rog, fii precautã.

— O să fiu.

Gaşca noastră era deja prezentă la masa din cantină. Andy m-a întâmpinat cu o privire nerăbdătoare, dându-mi de înţeles că are ceva de dezbătut.

— 'Neaţa, David, a zis, zâmbind.

După care, fără să mai piardă vremea, m-a luat de braţ şi m-a tras deoparte.

— N-o să-ţi vină să crezi, a început ea. Eu şi Bill am dat nas în nas aseară cu Gabriel, la benzinărie. În afara faptului că era beat, era paranoic şi plin de draci. Tot bătea câmpii despre tine. A încercat să-l convingă pe Bill să te aducă să vorbeşti cu el. Zicea că a fost la tine acasă şi că i-ai făcut vânt. Adevărat?

— Mda, am încuviinţat eu. Zi mai departe.

— Ei bine, află că m-a speriat. Zicea că-l aşteaptă prietenii în maşină şi că trebuie să plece.

— Şi ce-i atât de înfricoşător în asta?

— Nu era *nimeni* în maşina lui.

— Poftim? m-am mirat, încreţindu-mi fruntea.

— Bizar, nu? a spus ea, făcând ochii mari. Dar mai e ceva… înainte să plece, Bill mi-a zis să-l aştept în maşină: devenise puţin cam îngrijorat. Aşa că, mă duc eu în maşină şi, după cinci minute, vine şi Bill, agitat ca naiba, şi-mi zice să te sun. Aşa şi fac, dar îmi tot intră mesageria ta vocală. Era prea târziu ca să te mai sun pe fixul de-acasă. N-am vrut s-o trezesc pe maică-ta sau să te bag în belea.

Mi-am scos imediat telefonul din ghiozdan.

— E mort. Am uitat să-l încarc. Scuze.

— Mda, m-am gândit eu. Am încercat şi azi-dimineaţă să te sun pe fix, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că plecaseşi deja, a zis, strângând din buze. Asta nu e tot.

— Ei bine, treci odată la subiect, am îmboldit-o, neliniştită.

Chipul lui Andy a devenit serios, timp de un minut. Şi-a tot plimbat privirea de la Bill la mine, şi înapoi.

— I-a spus lui Bill că se cară…

— Of, slavă Domnului! Acum, dacă s-o întoarce în Florida, o să mă lase în pace! am exclamat.

Mă simţeam uşurată. Aşa aveau să fie şi fraţii Chios.

Andy m-a privit cu gura căscată.

— Nu, proasto! a zis, strâmbându-se. Se cară cu *arma după el.*

Tot sângele mi s-a scurs din corp, adunându-se în tălpi. Ce naiba avea Gabriel în cap? Şi de unde avea o armă? Plus, cel mai important, la ce-i trebuia? Am ameţit tot învârtind în minte aceste întrebări.

— Poftim?! am zis, cutremurându-mă. Nu cred. Nu e genul.

Refuzam cu totul ideea.

— Nu, nu, nu, Andy. Cred că Bill a făcut o confuzie.

— Ba nu, Isis. Gabriel i-a şi arătat-o.

S-a oprit să arunce o privire spre Bill, care ne urmărise în tot acest timp.

— Tre' să-i spui tipului tău, mi-a şoptit Andy, în timp ce Eryx trecea pe lângă noi, cu Marie la braţ.

— Nu e tipul meu, am corectat-o. Dar ai dreptate, am zis apoi, aşezându-mă pe scaunul gol de lângă mine, aşteptând să-mi treacă ameţeala. Crezi că Gabriel o să mai vină să mă caute?

— Fată dragă, nu ştiu, dar trebuie să fii cu băgare de seamă. Gabriel nu pare în toate minţile. Şi cred că Bill are dreptate când zice că a început să ia droguri.

— Pur şi simplu, nu pot să înghit chestia asta, Andy. Până acum, îi privea cu dispreţ pe cei care făceau aşa ceva. Ţi-aduci aminte?

Am oftat adânc, lăsându-mi capul să cadă pe spate.

— Îi spui lui David, şi-i spui chiar acum, Isis! mi-a ordonat Andy.

Mi-am astupat gura cu degetele strânse în pumn.

— OK, am răspuns, cu o voce înfundată.

Eram cuprinsă de o stare de agitaţie. Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai îmi spusese Andy. Ce se-ntâmplase cu Gabriel? Trebuia să aflu dacă într-adevăr se apucase de droguri sau dacă suferea de cine ştie ce dereglare psihică temporară.

Andy m-a ridicat cu forţa de pe scaun şi i-a făcut semn lui Bill să vină la ea. Eu m-am dus direct spre singura

persoană care putea să-mi dea o informaţie concretă despre ce se petrecea cu Gabriel.

— Salut, Galen, pot să vorbesc ceva cu tine? am rostit, cu o voce uşor tremurată.

Simţeam deja cum ochii începeau să mi se umezească. David s-a ridicat de pe scaunul lui, dându-şi imediat seama că era ceva în neregulă cu mine.

— Este o problemă personală. Pleacă, a repezit-o Galen pe Jean, pe care nici n-o observasem lângă David.

Nu-mi băteam capul cu ea în clipa asta.

— Fie, a zis ea, ridicând din umeri şi aşezându-se pe scaunul lui David, vizavi de Galen.

— Jean, a vorbit serios, i-a atras atenţia David, pe un ton ferm. Te rog, lasă-ne.

Chipul lui Jean a căpătat o nuanţă tot mai aprinsă de roşu pe măsură ce se ridica de la masă cu încetineală. M-a privit cu ostilitate, după care s-a întors spre David, cu o expresie ofensată.

— Ne vedem în clasă, a încercat el s-o îmbuneze.

Jean ne-a întors spatele şi a plecat spre masa grupului ei.

— Ai întreaga mea atenţie, mi-a declarat Galen, invitându-mă să stau pe scaunul de lângă el.

— Ce anume ai văzut, sau scanat, sau cum i-o mai zice, la Gabriel? l-am întrebat.

Neliniştea îmi făcea ca vocea să-mi sune nesigur. Am simţit un nod în gât şi că sunt la un pas de a izbucni în urlete.

— Nu ai discutat subiectul cu David?

— L-am discutat, a confirmat David, lăsându-şi o mână pe umărul meu.

— Am nevoie de mai multe detalii, am zis, încercând să mă opresc din tremurat.

— Ce anume vrei să ştii? m-a întrebat Galen, arcuindu-şi o sprânceană.

— Tot ce ai simţit la el. Totul, am repetat.

— Tremuri, a remarcat David.

— De ce eşti atât de agitată? a completat Galen cu o

întrebare observaţia lui David.

— E ceva în neregulă cu Gabriel. Se comportă ciudat. Mă îngrijorează gândul că ar putea să dea de necazuri.

L-am auzit pe David şuierând încet când mi-am exprimat îngrijorarea cu privire la Gabriel.

Galen şi-a împreunat mâinile.

— De obicei, o persoană este mai puţin încordată după ce spune ce gândeşte, iar pulsul tău este încă în creştere. Mai este vreo informaţie pe care vrei să ne-o împărtăşeşti?

— Spune-mi mai întâi ce ai simţit la el, am insistat.

Galen şi-a sprijinit bărbia într-o mână.

— Niveluri extreme de expunere, fie la un medicament foarte puternic, fie la un amestec de narcotice cu alcool. Nu pot să spun de cât timp s-ar fi putut afla în organismul său, nici în ce concentraţie, dar presupun că este vorba despre o intoxicare foarte recentă şi intensă. În afară de toate acestea, n-am putut simţi altceva decât încordare fizică în momentul în care v-aţi apropiat de el, tu şi David, dar cred că este ceva resimţit de noi toţi.

— O, Doamne! am şoptit, trecându-mi o mână prin păr. Pur şi simplu, nu pot să cred.

— Şi-acum, ce ai să ne spui? mi-a amintit Galen de acea parte care încă speram să nu fie adevărată.

— Că el are o…

Nici măcar să rostesc cuvântul nu puteam, fără să-mi tremure vocea.

— … o armă.

Galen şi-a azvârlit capul pe spate şi a început să râdă, de parcă aş fi făcut cine ştie ce afirmaţie comică.

— Nu văd care ar fi umorul aici, Galen, a observat David, cuprinzându-mă cu braţul şi încercând să mă calmeze.

— De ce să ne agităm pentru mărunţişuri? Ştii bine că băiatul nu este pe potriva noastră. Ce ar putea să facă el cu jucăria lui: să se joace de-a cowboy-ii şi indienii? O, ce oroare! a exclamat, sarcastic, lipindu-şi dosul palmei de frunte.

Am rânjit sfidătoare spre el.

— Isis este evident necăjită, iar tu nu îi eşti de niciun

ajutor cu cinismul tău, i-a dat replica David, al cărui ton devenise dispreţuitor. Dar dacă încearcă să-şi folosească arma şi descoperă că suntem invulnerabili? Atunci, ce se mai întâmplă? Ei, frate?

— Ce să zic! a exclamat Galen, respingând cu un gest larg al mâinii argumentele lui David. Eu sunt un războinic. El este un toxicoman puber. Mai mult nici nu trebuie spus.

— Exact, i-a întors-o David, lăsându-se pe vine lângă mine. Acţiunile lui sunt impulsive. Nu avem idee ce ar putea să pună la cale. Dacă se hotărăşte să mă înfrunte în public?

— Faci pe mortul, a ripostat Galen, dându-şi ochii peste cap.

David a strâns din buze, enervat.

— Imbecilitatea ta chiar nu cunoaşte limite?

— Nu eu sunt cel care s-a hotărât să se joace de-a amorezii cu ea!

Galen a îndreptat degetul spre sine, după care l-a agitat repede de la stânga la dreapta şi înapoi.

— Dacă există vreun imbecil aici de faţă, atunci tu eşti ăla, a zis şi, făcând o figură indignată, s-a ridicat brusc de la masă. Rezolvă-ţi singur problemele, a exclamat şi a plecat.

— Trebuia să-l păstrezi de partea ta, nu să-l calci pe bătături, s-a auzit vocea lui Eryx pe deasupra capului meu. Era în spatele nostru. Ştii cât de mult urăşte să i se spună că nu este perfect, i-a atras el atenţia lui David.

— Cât de multe ai auzit? s-a interesat David.

— Cowboy-ii şi indienii, a redat Eryx o replică din conversaţie.

— Asta le cam însumează pe toate, am oftat, lăsându-mi fruntea peste mâna de pe masă. Cred că vă veţi întoarce acum în… *cum i-o zice.*

— Nu! a răcnit David, cu o voce profundă.

— Ai vreo idee mai bună? l-a întrebat Eryx, în timp ce un colţ al gurii i se lăsa în jos.

— Tot ce trebuie să facem este să îl evităm până când pleacă, i-a oferit David soluţia.

— Uşor de spus, greu de făcut, a replicat Eryx, aşezându-se lângă mine. Crezi că va continua să te hărţuiască? m-a întrebat apoi, cu o expresie calmă pe chip.

— Din ce mi-a spus Andy, ar trebui să răspund că da. Chiar i-a cerut lui Bill să mă convingă să stau de vorbă cu el.

— Dahveed, ştii ce ai de făcut, i-a zis Eryx, privindu-l stăruitor.

— Nu am de gând să o las nesupravegheată atât timp cât este bufonul ăla pe aici. Pentru ea reprezintă un pericol mai mare, decât pentru mine. Iese din discuţie.

— Foarte bine, atunci. Nu pot eu să hotărăsc în numele tău. Poţi să mă socoteşti exclus din planurile tale. Este evident că nu te-ai gândit prea bine.

— De ce? a vrut David să afle motivul.

— Nu reuşeşti să vezi faptul că tu eşti singurul motiv pentru care ea ar putea fi în vreo primejdie. Tu eşti cel care a aprins furia în băiatul acela, nu ea.

David şi-a lăsat capul în jos. A tăcut timp de câteva minute, judecând bine situaţia.

— Îmi pare rău, Isis, a zis în cele din urmă. Nu voi mai fi în măsură să te conduc cu maşina până când nu găsesc o cale de a rezolva problema.

— Nu există rezolvare, i-am zis. Gabriel o să plece peste o săptămână şi jumătate, după care lucrurile se vor putea întoarce la normal.

— Foarte multe se pot întâmpla în acest interval de timp. Te-aş sfătui să păstrezi distanţa faţă de el, mi-a zis Eryx, ridicându-se de la masă. Gândeşte-te şi tu, frate. Rămânând, îţi asumi un risc.

— Înţeleg, Eryx. Doar că…

David a clătinat încet din cap.

— N-o pot lăsa nesupravegheată. Te implor să mă înţelegi.

— Putem continua conversaţia diseară, în prezenţa mamei. Va fi interesată să afle ce s-a întâmplat. O zi bună, Isis, a concluzionat Eryx, pornind pe coridorul aglomerat.

Sunase deja, şi eu nici nu auzisem. Mi-am luat repede

geanta şi am început să merg, alături de David.

— Nu voi pleca, indiferent de sfatul mamei, şi-a reafirmat David hotărârea, în timp ce ne strecuram printre colegi.

— Pot să am grijă şi singură de mine, David. Gabriel nu e capabil să-mi facă vreun rău. M-a fost prieten, înainte să-mi fie iubit. E băiat bun. Doar că a căzut într-o groapă adâncă din care nu poate să iasă.

— Îl compătimeşti? a pufnit David, nevenindu-i să creadă.

— Da, am recunoscut. Chiar dacă sunt supărată pe idiotul ăla, nu pot să fiu şi lipsită de inimă.

— Stai, m-a oprit David, în mijlocul coridorului.

— Ce faci? O să întârziem!

— Nu mă interesează. Trebuie să te întreb ceva, mi-a zis el, şi m-a tras înapoi când am încercat să pornesc din nou.

— Ţie poate că nu-ţi pasă, dar eu nu-mi permit să întârzii la ore.

Încă o dată, David m-a împiedicat când am încercat să fac un pas.

— Îl mai iubeşti?

— Putem să discutăm mai târziu despre asta, am zis, scuturând din cap, deloc dispusă pentru o astfel de conversaţie.

— Da sau nu? m-a întrebat David. Răspunsul pe care trebuie să-l dai este foarte simplu.

— Dar nu pot să-ţi dau răspunsul ăsta chiar acum.

— Ceea ce spune destule, a replicat David.

Buzele i s-au crispat şi s-au lăsat în jos la colţuri.

— Interpretezi greşit. N-am spus „da”.

David m-a fixat cu o privire deznădăjduită şi a oftat.

Adevărul era că nu ştiam prea bine ce simţeam. Ştiam că-mi pare rău pentru Gabriel. Ştiam că el în locul meu n-ar fi ezitat să-mi sară în ajutor. Dar îl iubeam? Poate, un pic, poate, ca prieten, poate, deloc. Nu eram sigură. Dar ceea ce ştiam era că simţeam o copleşitoare nevoie de a discuta cu el, conştientă în acelaşi timp că nu trebuia să mă pun într-o asemenea poziţie.

Soneria s-a auzit din nou exact în timp ce intram în clasă. Andy îşi lungise gâtul peste capetele celorlalţi colegi, căutându-mă din priviri.

— Cum a mers? a întrebat repede, înainte să mă pot aşeza.

— Va merge acasă împreună cu voi în după-amiaza asta, a răspuns David în locul meu, venind după mine. Este mult mai probabil ca Gabriel să fie calm dacă nu mă vede în preajma lui Isis. Nu vreau să risc ca ea să fie vătămată din cauza mea.

— Ţi-am mai spus că nu e genul. Nu mi-ar face rău, am insistat, lăsându-mi geanta să cadă lângă bancă şi aşezându-mă pe scaun.

Andy a început să ronţăie capătul unui creion.

— Asta a fost odată. Acum nu mai ştim de ce ar fi capabil.

Şi-a lăsat jos creionul şi a continuat în şoaptă.

— Ieri avea chestia aia la el când a căutat ceartă cu David, Isis. Dacă ar fi folosit-o atunci? Gabriel obişnuia să pună capăt încăierărilor, nu să le pornească.

Am tăcut, evaluând situaţia. Niciunul dintre noi n-a mai scos o vorbă toată ora.

Galen n-a mâncat cu noi la prânz. Mi-am închipuit că era încă supărat pe David, pentru că-l făcuse imbecil. Iar Eryx probabil că era cu el, fiindcă nici el nu apăruse.

David s-a aşezat la rând ca să ne ia salatele, timp în care eu am rămas cu Andy şi cu Bill. De la distanţă, am văzut-o pe Jean ieşind din rând ca să se ducă la David.

— Dezgustător, am murmurat, îngreţoşată.

— Se pare că cineva are o fană, a comentat Andy, scoţându-şi punga cu mâncare din geantă.

— Aş zice că mai degrabă cineva pare să fie geloasă, a comentat Bill, râzând pe înfundate.

— Gura! l-am apostrofat, zâmbind. Ar vrea el.

— Pfff, a pufnit Bill. Fată dragă, tu refuzi adevărul.

Andy a izbucnit în râs, încuviinţând.

— Aşa e.

— Şi tu, Brutus? am zis, fixând-o cu privirea pe Andy, în timp ce un colţ al gurii îmi zvâcnea.

— Hei, eu când văd un lucru, îl zic, a replicat ea, ridicând din umeri. Iar tu ar fi cazul să renunţi la împotrivire.

— Încă nu sunt pregătită pentru asta. Nu şi după ce…

Nu mi-am mai terminat fraza.

— O, nu! a strigat Andy, ridicându-şi braţele. Nu-mi spune că te gândeşti să te întorci la Gabriel!

— Nu, i-am răspuns, încruntându-mă.

David ajunsese deja la vreo două mese distanţă faţă de noi, cu câte o salată în fiecare mână, în timp ce Jean se unduia pe lângă el.

— Trecem la altceva…, am îndemnat-o pe Andy să schimbe subiectul.

— Uf!

Ochii lui Jean au revenit în orbitele lor când a privit dincolo de masa noastră.

Galen şi Eryx ni se alăturau. Jean şi-a răsucit corpul cu 180 de grade şi a pornit, fandosindu-se, spre masa prietenelor ei.

David mi-a întins o salată şi o sticlă cu apă.

— Care ar fi subiectul zilei? a întrebat Galen, oprindu-se în capul mesei, cu braţele încrucişate.

— David, a anunţat Bill.

— Se pare că este un subiect la mare căutare în ultimul timp, a remarcat Galen, privindu-mă într-un fel care mă făcea să mă simt răspunzătoare pentru tot ce se întâmpla.

Probabil că şi eram, în ochii lui. Nu arăta prea bucuros.

David a ezitat să se aşeze.

— *Ce* este cu mine? a întrebat, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Nimic, am răspuns, înaintea oricui altcuiva. Bill face o confuzie.

Bill şi-a lăsat jos furculiţa din plastic.

— Nu minţi. Spune-i doar cât eşti de geloasă pe Jean.

Andy a făcut ochii mari şi l-a plesnit pe Bill peste braţ. Eu am căscat gura şi-am strâmbat din nas. Nu-mi venea să

cred ce putuse să facă.

— Foarte drăguţ, a zis David, zâmbind. Îţi mulţumesc pentru această informaţie. O voi lua ca pe un compliment.

Mi-am acoperit faţa cu palmele şi am respirat adânc, sperând ca ei să nu observe că mă făcusem roşie. *O să-l omor pe Bill în drum spre casă, în după-amiaza asta,* mi-am zis.

— În altă ordine de idei, l-a informat Andy pe Bill, Isis merge acasă cu noi azi.

— Din cauza lui Gabe? s-a interesat Bill.

— În mare măsură, da, a încuviinţat ea.

Deodată, Bill s-a ridicat, pipăindu-şi buzunarul şi apoi scoţându-şi telefonul. A întins aparatul cu ecranul spre mine, ca să pot vedea cine apelează.

— Vorbeam de lup, a comentat Bill. Gabriel era cel care-l suna. Să-i răspund? a întrebat el.

— Eu nu vreau să vorbesc cu el, l-am prevenit pe Bill.

— O să te tot sune, până când o să-i răspunzi, i-a atras atenţia Andy, apăsând pe butonul verde al telefonului lui Bill.

Bill şi-a dus telefonul la ureche.

— Salut, Gabe. Ce faci?

L-am văzut apoi cum strânge din buze.

— Nu, nu e pe-aici. Ea şi Andy s-au dus… ăăă… undeva împreună.

S-a oprit să asculte. Auzeam în difuzor o voce nedesluşită.

— Mda, frate, o să-i transmit că vrei să te sune.

Bill n-a mai scos un cuvânt ceva timp. Apoi, a oftat şi mi-a aruncat o privire îndurerată, zicând:

— OK, Gabriel, trebuie să închid. Mai vorbim, frate.

A închis telefonul cu un gest violent şi l-a vârât la loc în buzunar.

— Ce-a fost asta? Tot ce-am putut să aud au fost bolboroseli fără sens, a zis Andy.

— Bălmăjea, a răspuns Bill, lăsându-şi privirea în jos, stânjenit. Bătea câmpii despre tine, mi-a zis apoi. O fi el prietenul meu, şi aşa mai departe, Isis, dar poate că ar fi

cazul să ceri un ordin de restricţie împotriva lui.

— *Touché,* l-a aprobat Eryx.

— Iată o idee măreaţă, a zis David, împingându-şi deoparte farfuria cu salată. Cu toate astea, m-am documentat deja despre ordinele de restricţie de la o jurisdicţie la alta. În statul acesta, ca să obţii un astfel de ordin, trebuie să fi fost ţinta unei ameninţări sau să furnizezi probe potrivit cărora persoana pe care vrei s-o pui sub restricţie ţi-a provocat daune materiale, financiare sau fizice. Iar el nu i-a făcut nimic din toate astea.

— Este ilogic, a intervenit Galen, alăturându-se în sfârşit discuţiei. Poartă o armă care probabil că nici nu este pe numele lui, şi nici nu are permis pentru ea, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru ca autorităţile să vadă pericolul iminent.

— Da, ai dreptate. Vârsta legală pentru obţinerea unui permis pentru armă este, în Texas, de douăzeci şi unu de ani, cu excepţia cazurilor în care persoana este activă în domeniul militar, unde vârsta legală este de optsprezece ani, a explicat David.

— Şi-atunci, ce avem de făcut? a întrebat Andy, ciocănind cu degetul în sticla ei cu suc.

— Consider că hotărârea este a lui Isis, nu a noastră, şi-a dat cu părerea Eryx, examinându-mi faţa.

— Nu, am zis, apăsându-mi tâmplele cu degetul mare şi cu cel mijlociu. Nu pot să-i fac una ca asta. S-ar alege cu cazier. Abia începe facultatea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar siguranţa ta? mi-a amintit David. Nu mai contează deloc?

Mi-am întors privirea spre Andy, sperând c-o să mă susţină.

— De data asta, sunt de partea lor, m-a anunţat ea, pocnind nervoasă din degete.

— Reexaminează situaţia, m-a sfătuit Eryx. Ai ascultat părerile tuturor celorlalţi în această problemă: consideră că sunt punctele noastre de vedere.

*

A patra oră a zilei a fost total stresantă. Mă durea ceafa din cauza încordării şi a încercării de a-mi da seama ce trebuia să fac în privinţa lui Gabriel. Nu puteam să neg faptul că era de domeniul evidenţei că se afla sub influenţa unui fel de drog, sau a unor droguri. Iar asta mă speria. Era un tip inteligent. Sportiv şi cumsecade. Era un conducător, nu cineva care să urmeze orbeşte turma. Şi ce devenise? Încă o statistică.

Dar poate că eu îl văzusem aşa, pe perioada relaţiei noastre, când în realitate nu era diferit faţă de alţii. Asta nu însemna că era un om rău, totuşi. Însemna doar că era posibil ca eu să-mi fi creat o imagine mai bună despre el, datorită relaţiei dintre noi.

Poate că şi eu mă schimbasem – mă maturizasem, într-un fel oarecare – şi tocmai de-asta îl vedeam cu alţi ochi.

— Isis Martin, m-a strigat pe nume doamna Vincent.

— Da?

Bătăile şi-aşa puternice ale inimii mi s-au accelerat, de teamă că nu fusesem atentă la ce spusese.

— Îndrumătoarea vrea să staţi de vorbă, m-a anunţat doamna Vincent, privindu-mă prin lentilele bifocale ale ochelarilor. Eşti învoită de la ultimul sfert de oră.

— Vă mulţumesc, i-am răspuns, luându-mi geanta.

Ridicându-mă, am aruncat o privire spre David şi Eryx.

Capul lui Eryx atârna într-o parte; dormea. David a schiţat un mic zâmbet şi mi-a făcut cu ochiul.

Îndrumătoarea a revăzut împreună cu mine în scurtul interval de zece minute documentele mele de înscriere pentru facultate. Mi-a propus să dau vreo câteva examene de intrare, care urmau să se organizeze în următoarele două luni. I-am fost recunoscătoare pentru că mă chemase. Altfel, poate c-aş fi amânat să stau de vorbă cu ea până la sfârşitul anului şcolar, când poate c-ar fi fost prea târziu.

Mustangul roşu era deja pornit când am ajuns în parcare, căutându-i pe Bill şi Andy. David mă aştepta lângă portiera bolidului.

— Îmi pare rău că n-o să te pot conduce spre şi de la şcoală în următoarea săptămână, aproximativ, mi-a zis, plimbându-şi uşor degetele de-a lungul bărbiei mele.

— Nu e mare scofală, i-am răspuns, scuturată de un fior nervos. Câteodată, mă duc şi pe jos acasă.

— Atunci, îmi voi lua la revedere, a suspinat David.

— La revedere.

Buzele lui mi-au atins obrajii. A deschis portiera şi s-a întors să-i salute pe Andy şi Bill. Apoi a virat spre propriul automobil, unde îl aştepta răbdător Eryx, rezemat de portiera din dreapta.

Eryx şi-a fluturat şi el mâna spre noi. Când am văzut farurile din spate ale automobilului negru dispărând după curbă, mi-am lăsat capul să cadă pe spate şi am început din nou să răsuflu. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ţinusem respiraţia.

Imediat cum am ajuns acasă, mi-am adus aminte că am uitat să-l omor pe Bill pentru micul lui număr de la cantină. Mi-am însemnat în minte să-mi duc planul la capăt ziua următoare.

Înainte de a da fuga sus, că să-mi pun telefonul la încărcat, am făcut o escală în bucătărie, ca să văd dacă nu e ceva bun de înfulecat în frigider, pentru că mă aştepta un referat de două pagini pentru Administraţie şi Economie, care trebuia predat vineri. M-am gândit că, dacă tot nu aveam altceva de lucru, puteam foarte bine să mă ocup de el.

Frigiderul era pe jumătate gol. Am luat cu mine un măr tăiat în felii şi borcanul cu unt din arahide. Am terminat lucrarea în aproximativ trei sferturi de oră. Era un rezumat la ceea ce lucrasem timp de o lună: nu aveam nevoie de documentare. Floare la ureche.

Un clinchet de clopoţel mi-a indicat că primeam un SMS. Am scos telefonul din încărcătorul de pe noptieră şi am inventariat şaisprezece apeluri pierdute, opt mesaje vocale şi douăzeci şi ceva de SMS-uri, toate de la Gabriel. Erau suficiente ca să-mi dau seama că nu era bine. Mesajele vocale şi cele scrise spuneau, în esenţă, acelaşi lucru. Voia

să-l sun ca să discutăm despre noi doi. În ultimul SMS primit spunea c-o să treacă pe la mine, dacă sunt de acord.

„NU!” am răspuns.

Telefonul a sunat imediat după ce am apăsat pe Trimite. Mi-am încrucişat degetele, sperând ca ecranul telefonului să-mi arate numele şi numărul altcuiva. Dar evident că era el. Am lăsat ca apelul să fie preluat de mesageria vocală. Dar a mai sunat o dată, şi încă o dată, până când am cedat şi am răspuns.

— Ce-i? am zis, străduindu-mă ca vocea să-mi sune cât mai grosolan.

— Păpuşă, de ce mă tratezi cu răceală? a replicat el, cu o oarecare dificultate. Îngăima cuvintele, exact cum îmi spusese şi Bill. Nu vreau decât să vorbim, a adăugat.

— Eşti beat? l-am întrebat.

— Beat? Nu, nu. Eu nu… nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ai *luat* ceva, Gabriel? Ai ceva să-mi spui neapărat?

Instinctul meu matern începea să se trezească. Aveam senzaţia că era neajutorat fără mine. Părea să fie într-o stare groaznică.

— Da, chiar am să-ţi spun ceva. Am prietenii ăştia noi, Isis. Ei îmi spun lucruri care se leagă foarte bine. Lucruri despre tine şi mine. Lucruri despre lume. Cred că ar trebui să-i cunoşti şi tu. Sunt tare faini. Ei vor ca noi doi să fim împreună, şi eu ştiu cum să fac asta acum.

Începea să mă înfricoşeze.

— Gabriel, nu ţi-e bine. Spune-mi unde eşti şi-o să-i sun pe părinţii tăi, ca să vină să te ia, bine?

— Nţ. Nţ. Mă simt perfect, iubi. Mersi că ţii atât de mult la mine. Ştiu că mă iubeşti, Isis. Şi eu te iubesc.

— Gabriel, spune-mi unde eşti, am repetat.

Mâinile începuseră să-mi tremure.

— Au venit prietenii mei, aşa că trebuie să închid. Îi auzi? Tare sunt zgomotoşi şi nebuni! A, ţi-au zis „bună”! Mi-au zis că sunt cu ochii pe tine. Oricum, te sun mai târziu, iubi.

Şi a închis.

Am rămas cu telefonul în mână, privindu-l şi întrebându-

mă dacă n-ar fi trebuit să-l sun. Am încercat de vreo câteva ori, dar din laşitate am închis înainte de a începe să sune. Îmi simţeam umerii încordaţi şi ţepeni. Trebuia să dreg cumva încurcătura asta. Trebuia să-l ajut pe Gabriel. Îl cunoşteam de o viaţă... şi pe familia lui, la fel. N-ar fi fost mai bine să-i sun părinţii? Sigur ei observaseră deja schimbarea lui de personalitate. De ce nu făceau nimic în privinţa asta?

De jos s-a auzit zgomotul uşii trântite, dându-mi de ştire că mama venise acasă. Primul meu impuls a fost să-i spun despre Gabriel, dar aşa, mai mult ca sigur avea să fie de acord cu toţi ceilalţi, susţinând că Gabriel trebuia arestat. Din moment ce ea lucra pentru un judecător, eram sigură că puteau să găsească o cale de a-l pune pe Gabriel sub acuzare... iar eu nu voiam asta. În clipa de faţă, probabil că varianta cea mai bună era să păstrez totul pentru mine, cu excepţia cazului în care aş fi vrut să-l văd pe Gabriel în spatele gratiilor.

Claire şi-a făcut apariţia în pragul camerei mele.

— Salut, puştoaico, mi-a zis, însă expresia de pe chipul ei era indescifrabilă.

Oricum, nu era în dispoziţia ei obişnuită, efervescentă.

— Bună, mamă. Ce-ţi face capul?

— Mult mai bine, mi-a răspuns, clătinând din cap.

— Şi-atunci, ce nu e bine? am întrebat-o, închizând telefonul şi lăsându-l deoparte.

— Nu e nimic. Doar obosită de la muncă, a zis, oftând. A fost o zi lungă.

— Vrei să pregătesc eu cina astă-seară? m-am oferit, sărind jos din pat.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, a zis, cu un zâmbet vag.

— Eşti sigură că te simţi bine? am insistat, întinzând mâna ca să-i pipăi micul cucui de pe frunte. A tresărit de durere. Scuze, i-am zis, strâmbându-mă.

— Mă duc să fac o baie bună. Chiar am nevoie de aşa ceva, m-a informat, scoţându-şi cerceii şi descălţându-se. Poţi să mai amâni cina puţin. Nu prea mi-e foame.

Ceva o sâcâia. Nu petrecea prea mult timp în cadă sau

sub duş decât atunci când se gândea foarte serios la ceva. Un astfel de moment fusese după ce murise tata. Ştiam că n-avea să-mi spună ce o preocupă. Oricare ar fi fost motivul, nu voia să mi-l împărtăşească. Îi respectam intimitatea, aşa cum şi ea mi-o respecta pe-a mea, dar eram îngrijorată când o vedeam comportându-se astfel.

Claire a fost neobişnuit de tăcută pe timpul cinei. Nu m-a supus unui interogatoriu încrucişat ca să afle cum îmi petrecusem ziua. Chiar mi s-a părut ciudat că stăm să mâncăm în tăcere, când de obicei îmi povestea tot felul de chestii amuzante de la serviciu, sau cât de enervant era când avea de-a face cu persoane mai dificile. Oricât de puternică era dorinţa de a o întreba ce se-ntâmplă cu ea, am lăsat-o în pace. Avea să-mi spună ce-i umbla prin minte de îndată ce se simţea pregătită.

Era trecut de ora unsprezece când mi-a sunat telefonul. Încă nu adormisem, dar un fior de nelinişte m-a străbătut la gândul că putea să fie Gabriel, dornic să-mi îndruge iar aberaţii. Dar, după ce am văzut numele apelantului pe ecranul telefonului, am răsuflat uşurată şi am răspuns.

— Bună, am zis cu glas scăzut, în timp ce mă duceam tiptil să închid uşa.

Nu voiam să tulbur somnul lui Claire.

— *Hola, Preciosa*[5]

Era prima oară în viaţa mea când îl auzeam pe David vorbind în spaniolă. Vocea lui suna proaspăt şi grav.

— Te-am trezit?

— Nu, i-am răspuns, şi sigur mi-a remarcat zâmbetul din voce, fiindcă l-am auzit chicotind scurt.

— Poţi să deschizi fereastra?

Am ezitat să-i răspund, neştiind la ce să mă aştept.

— OK, am zis, renunţând la întrebări.

David era pe acoperişul verandei, chiar în faţa ferestrei mele, ţinând o chitară în mâini. Degetele i se odihneau pe coarde; a început să le ciupească uşor.

— Ce faci? l-am întrebat, hlizindu-mă.

[5] „Bună, frumoaso” (lb. spaniolă) (n. tr.).

— Şşt…, m-a oprit el, continuând să interpreteze o melodie lentă, duioasă.

Buzele i s-au răsfrânt şi a început să cânte, aproape şoptit:

Amore, sei il mio amore,
Amore, il mio amore sei tuo…[6]

Notele erau precise, iar vocea lui, îngerească. A continuat să cânte fără grabă şi, din punctul meu de vedere, perfect. Nu ştiu italiana, aşa că n-aveam habar ce spunea acolo, dar mi-am dat seama că era ceva romantic şi avea de-a face cu dragostea. Zâmbeam cu gura până la urechi. Tremuram de emoţie. Mă simţeam cuprinsă de o totală exasperare şi de emoţii mai presus de puterea mea de stăpânire. Dacă s-ar fi aflat mai aproape de fereastra mea, m-aş fi aruncat pe el. Nu mi se mai făcuseră niciodată serenade, şi nici nu ştiam să i se fi întâmplat aşa ceva vreuneia dintre prietenele mele. Aveam capul în nori, stele în ochi, şi m-am lăsat învăluită de emoţia momentului.

Când s-a terminat cântecul, am auzit o uşoară bătaie din palme în spatele meu. Claire se trezise şi stătea în uşă, cu lacrimi în ochi şi cu un zâmbet enorm pe faţă. De la ea moştenisem romantismul până la ultimul gram.

— Trebuie să aprinzi lumina, ca răspuns, m-a sfătuit, după care şi-a tras nasul, a închis încet uşa şi ne-a lăsat singuri.

Încet, prin întuneric, am ajuns până la perete şi am apăsat pe comutator. Apoi, m-am întors spre fereastră, unde l-am văzut pe David aplecându-se să-şi lase jos chitara. M-am aşezat pe pervaz, zâmbind încântată.

— Mulţumesc, i-am zis. A fost cea mai…

Dar n-am reuşit să-mi găsesc cuvintele.

— N-ai pentru ce.

Umbra lungilor lui gene i s-a aşternut peste pomeţi. Părul negru îi sclipea, într-o nuanţă albastru-argintie, în

[6] „Iubire, tu eşti iubirea mea, / Iubire, iubirea mea e-a ta…” (lb. italiană) (n. tr.).

lumina lunii de deasupra.

— Cum ai ajuns aici? m-am mirat.

— În zbor, mi-a răspuns, râzând.

— Nu, serios…, am insistat, strâmbându-mă.

— Isis, a zis el, chicotind din nou. Pot să zbor. Nu pot să-ţi arăt acum, dar ştii la ce mă refer.

— Ba nu, nu ştiu, am răspuns, derutată.

— Am aripi, a zis, arătându-mi pentru o fracţiune de secundă conturul luminos al unei perechi de aripi, desfăcute la mică distanţă de corp. Le păstrez discrete.

— Invizibile, vrei să spui, l-am corectat.

— Aşa, m-a aprobat, zâmbind şi făcând să-i apară gropiţele.

S-a ridicat în picioare, a făcut câţiva paşi spre fereastră şi a îngenuncheat.

— Acum trebuie să plec. Am trecut doar să-ţi urez noapte bună.

Mi-a ridicat uşor bărbia cu vârfurile degetelor şi s-a aplecat spre mine. M-a sărutat cu ardoare, şi totuşi cu delicateţe. Cu un braţ mi-a cuprins trupul, iar cu celălalt îmi ţinea faţa lipită de a lui. Sărutul nostru diafan a durat mai multe secunde.

Respirând cu greutate, l-am îndepărtat, împingându-l uşor. Nu puteam să fac una ca asta. Nu era bine. Legile lui o interziceau.

— David, nu…

Capul mi-a căzut în piept, fiindu-mi jenă să-l privesc.

A rămas nemişcat şi tăcut un timp care mie mi s-a părut o eternitate, până când mi-am adunat suficient curaj ca să-l privesc din nou în ochi.

— Voi număra până şi secundele până când te voi revedea, mi-a zis, cu o voce suavă.

— Noapte bună, i-am răspuns, retrăgându-mă în cameră.

— Noapte bună, frumoasa mea, a mai zis, înainte de a dispărea în noapte.

Am tras de fereastră în jos, încercând s-o închid, dar era înţepenită. Am apăsat-o cu toată puterea şi până la urmă s-a închis cu un bubuit, care a făcut geamul să vibreze. Un

pic mai tare, şi s-ar fi prefăcut în cioburi. Claire mi-a ciocănit la uşă la un minut după bubuitură. Am deschis şi am lăsat-o să intre.

— N-am nimic. Doar ceva probleme cu fereastra, am mărturisit.

— Cât de romantic a fost, a zis ea, îmbrăţişându-mă pentru câteva clipe.

Apoi, s-a dus spre fereastră şi a încuiat-o.

— Eu n-am avut niciodată parte de serenade. Eşti o norocoasă! a declarat, trăgând draperiile, după care s-a aşezat pe pat, aruncându-mi o privire care m-a făcut să mă simt stânjenită. Ştii, iubito, ai aproape optsprezece ani, a continuat, şi nu mai trebuie să-ţi reamintesc ce responsabilităţi vin odată cu începutul vieţii adulte.

Mi-am trântit o pernă peste cap.

— Nu începem iar cu „discuţiile", mamă!

— Nu e o discuţie despre sex, Isis. E o discuţie despre realitatea care bate la uşă. Ştii că trebuie să fii precautã, da? O să-mi spui dacă e ceva… dacă ai nevoie de anumite… *lucruri,* înainte de a trece la ceva… extrem, nu-i aşa?

— Mamă, am scâncit eu. E jenant. Nu-ţi cer sfaturi despre metode contraceptive, pentru că n-am nevoie de ele, am zis, lăsând perna să cadă pe podea. Te rog, du-te înapoi în pat. Te implor. Chiar nu am chef de conversaţia asta.

— Perfect, a acceptat Claire, râzând. Doar să nu-ţi iasă din minte.

Mama era îngrozită de gândul că aş fi putut avea aceeaşi soartă ca ea. Însărcinată la şaptesprezece ani, mamă la optsprezece. Pierduse o grămadă de lucruri. Balul absolvenţilor, întâlnirile cu băieţii, viaţa de facultate împreună cu prietenele. Îi tot spuneam, din când în când, că nu aveam activitate din punctul ăsta de vedere, iar ea îmi răspundea mereu că în majoritatea cazurilor nu ne aşteptăm la asta, ci că se întâmplă pur şi simplu. Fugeam de discuţiile pe această temă, pentru că mi se părea pur şi simplu greţos să vorbesc cu ea despre „asta". Despre „asta" nu discutam nici măcar cu Andy, iar ea era cea mai

bună prietenă a mea.

Andy mi-a trimis un SMS, voioasă şi matinală, ca să mă întrebe dacă voiam să merg cu maşina. Prognoza meteo anunţa timp noros şi rece, din cauza vânturilor dinspre nord, care băteau câteodată la orele mici ale dimineţii. M-am hotărât să savurez schimbarea de climat cât mai aveam timp, şi i-am răspuns lui Andy că mă duc pe jos.

Am ascultat muzica de pe iPod cu volumul dat la maxim. Am savurat piesele preferate în timp ce mergeam, îngrămădindu-i pe Gabriel, pe Claire şi pe David în acea ascunzătoare din mintea mea, unde aveam să-i ţin până când venea momentul să-mi bat din nou capul cu ei.

În timp ce treceam pe lângă un mic magazin, situat cu câteva străzi la nord de benzinărie, mi-am dat seama că bătea un vânt rece. Adoram vremea răcoroasă, mai ales atunci când se instala. Aerul era îndeajuns de rece cât să-ţi dea fiori, dar fără să existe pericolul de a îngheţa. Evident, pentru că trăiam în sudul Texasului, îngheţul era o exagerare: climatul nu permitea nici măcar ninsorile.

La intrarea în şcoală, l-am găsit pe David, aşezat pe o bancă roşie făcută din acelaşi tip de cărămidă ca şi exteriorul şcolii. Mă aştepta, cu o expresie liniştită pe chip.

— Bună dimineaţa, mi-a zis, păstrând acelaşi calm de faţadă.

Mi-a deschis uşile din sticlă şi m-a prins de mână, făcându-mă să-l urmez într-un spaţiu pe jumătate liber, de cealaltă parte a intrării. M-a împins uşurel spre perete şi şi-a cuibărit nasul lângă obrazul meu.

— Tânjesc după buzele tale, mi-a zis, şi i-am simţit dulceaţa răsuflării. Lasă-mă să le gust numai o dată, altminteri nu ţi le voi cere.

— Nu, David, am zis, întorcându-mi puţin faţa, dar mâna lui mi-a împins-o la loc. De ce tot insişti cu asta? l-am certat.

— De ce aş mai tânji după ale tale buze, dacă n-aş cunoaşte deja dulceaţa nectarului din ele?

— Nu, am repetat, închizând ochii ca să nu mai privesc

în hipnoticii lui ochi albaştri. E interzis.

— Este la fel de interzis ca şi fructul oprit al lui Hades; dar, cu toate astea, el însuşi l-a gustat.

— Mă scuzaţi, ne-a întrerupt o voce cunoscută.

David s-a retras câţiva paşi şi s-a întors uşor, privind cu ochii mari şi cu maxilarele încleştate spre persoana din spatele lui. M-am desprins şi eu cu încetineală de peretele alb al holului.

Am făcut un pas lateral, ca să văd cui îi aparţinea vocea: era a lui Gabriel.

O, *nu!* am exclamat în sinea mea. Îl şi vedeam pe Gabriel luat pe sus, plecând pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie.

— Trebuie să vorbesc cu Isis… *singură,* a zis Gabriel, accentuând faptul că avea nevoie de intimitate.

Chipul lui David exprima îngrijorare şi mânie.

— E în regulă, l-am asigurat eu. N-o să păţesc nimic.

David s-a întors şi s-a dus spre ferestrele aflate de cealaltă parte a coridorului, atent la fiecare mişcare a lui Gabriel.

— Ai şi câine de pază acum? a încercat să glumească Gabriel.

— Acum ce mai e? l-am întrebat, neluându-i în seamă comentariul.

— Am venit să te văd pe tine, păpuşă, mi-a răspuns, zâmbind cu îngâmfare.

— Ce naiba ai înghiţit ieri? M-ai speriat de moarte. Era cât pe-aci să chem o ambulanţă.

— Mă iubeşti, nu-i aşa?

Gabriel începea să se comporte ca un măgar.

— Nu, sincer vorbind, nu, i-am răspuns, pe un ton aspru şi supărat.

— Ba da, mă iubeşti, a insistat, rânjind.

Mi-a prins faţa în mâini, sărutându-mă împotriva voinţei mele. L-am apucat de păr şi am început să trag, în încercarea de a scăpa de el. Cam după un minut, s-a retras, în sfârşit.

— M-a durut, a zis, zâmbind.

— Eşti un măgar, am mormăit, ştergându-mă la gură.

Am aruncat o privire în direcţia lui David. M-a săgetat cu o căutătură plină de dispreţ şi a lovit cu palma în geam. Apoi, s-a îndreptat cu paşi mari şi furioşi spre ieşire, trântind uşa după el cu o asemenea forţă, încât geamul a început să se crape încet pe diagonală.

L-am împins deoparte pe Gabriel şi am alergat spre uşă, însă David o împinsese cu atâta putere, încât o înţepenise. Am văzut maşina lui David plecând în trombă.

— La naiba! am răcnit, lovind uşa cu palma. Crăpătura sticlei s-a mai întins câţiva centimetri în jos.

Ştiam exact cum trebuie să se fi văzut sărutul acela prin ochii lui David.

Capitolul 8

M-am întors să-l pironesc pe Gabriel cu o privire plină de furie şi de dezgust. Venea spre mine, cu un zâmbet triumfător pe faţă. Turbam de furie, supărată pe el fiindcă fusese în stare să-mi facă una ca asta, după ce îmi făcusem atâtea griji pentru el.

Dintr-odată, am simţit pe buze un gust amar. Cam ca gustul pastilelor pe care le luasem de două ori cu ceva timp în urmă, dar mult mai rău.

— Te-ai drogat? l-am întrebat, examinându-i ochii înroşiţi, injectaţi de sânge.

Tenul lui cenuşiu a devenit roşu din cauza nervozităţii. Şi-a întors privirea.

— Nu, mi-a răspuns.

S-a frecat la ochi şi a scos o sticluţă cu picături din buzunarul pantalonilor. Apoi s-a întors cu faţa la perete şi şi-a pus picături în ochi.

— Las-o baltă… mincinosule, i-am zis, privind afară prin sticla uşilor, în speranţa c-o să văd maşina lui David întorcându-se în parcare.

I-am întors spatele şi am pornit spre secretariat, unde eram sigură că nu va veni după mine.

— Stai! a strigat el.

— Pleacă, sau o rog pe secretară să sune la poliţia campusului! l-am ameninţat.

— Isis, haide, iubi, a zis, ridicându-şi braţele implorator.

— Nu glumesc, am zis, îndreptându-mă spre secretariat.

Gabriel a încercat să deschidă uşile de la ieşire. Erau înţepenite. A împins şi a tras, până când una dintre ele – cea care nu era crăpată – a cedat. L-am urmărit cum se duce până la maşina lui, se urcă şi rămâne acolo. Am avut

impresia că vorbeşte singur, dar distanţa era mare, aşa că nu puteam fi sigură.

După ce m-am mai eliberat de furia pe care o simţeam la adresa lui Gabriel, m-am hotărât să-l sun pe David. Nimic. Normal că nu mi-a răspuns. Nici eu nu mi-aş fi răspuns. Credea că mă pupasem cu fostul meu iubit chiar sub ochii lui, după ce el îşi exprimase deschis sentimentele faţă de mine. Şi eu în locul lui m-aş fi simţit umilită şi furioasă.

— Ptiu! am zis, închizând telefonul. Şi-acum?

M-am târât spre cantină, unde toată lumea era deja prezentă, cu excepţia lui David. M-am aşezat lângă Andy, rememorând în tăcere toată scena, iar sângele a reînceput să-mi clocotească în vine. Mi-am trântit telefonul pe masă, strâmbându-mă.

— Salut, salut, m-a întâmpinat Andy. Unde e Romeo? a întrebat, lungindu-şi gâtul şi uitându-se după David.

— A plecat, i-am răspuns, printre dinţii încleştaţi.

— V-aţi certat? s-a mirat ea.

— Mai rău. A apărut Gabriel...

I-am făcut rezumatul a ceea ce se petrecuse pe coridor, încheind cu felul în care plecase David din şcoală.

— Îmi cam vin în minte vreo câteva adjective pe care cred că le-ar folosi el acum ca să mă descrie, i-am zis lui Andy. Probabil că mă consideră cea mai oribilă persoană de pe suprafaţa Pământului. Ce-ar trebui să fac?

— Să-l suni, mi-a propus Andy, împingând telefonul spre mine.

— L-am sunat. Nu răspunde, am informat-o, şi colţurile gurii mi-au coborât puţin. Nu-mi vine să cred cât de idiot poate să fie Gabriel, am mărturisit, şi lacrimi de furie au început să-mi şiroiască pe obraji. Îmi şi pare rău pentru el, am mai recunoscut. Starea lui mă îngrijora, mai ales după ce-am vorbit la telefon aseară.

— Ţi s-a părut, ştii tu... nebun? s-a interesat Andrea, îngustându-şi ochii şi muşcându-şi buza.

— Cu acte în regulă, am încuviinţat, luând un şerveţel de la Eryx, care foarte probabil se întreba de ce lipseşte David. Mulţumesc, Eryx, am zis, ştergându-mi lacrimile.

— Şi fratele meu? m-a întrebat el.

Am oftat.

— A plecat... supărat. A apărut Gabriel şi s-a întâmplat ceva care i-a declanşat furia.

— Înţeleg, a zis, căutându-şi telefonul prin buzunar. L-a dus la ureche, aşteptând. Nu răspunde, a anunţat apoi. Ce s-a întâmplat?

Mi-am lăsat privirea în jos, stânjenită, în timp ce vorbeam.

— Gabriel m-a sărutat.

— Gelos nesăbuit, a comentat Eryx, clătinând din cap şi ridicându-şi privirea spre tavan. Se întoarce el, a zis, părând sigur pe ce spune. Mă îndoiesc că poate sta departe prea mult timp.

Remarca lui Eryx mi-a adus un zâmbet firav pe buze. El îşi cunoştea fratele mult mai bine decât mine. Iar asta trebuia să însemne ceva.

Prelegerea profesorului de literatură a durat mai mult decât în mod obişnuit. Andy s-a distrat cu un roman poliţist pe care şi l-a ascuns sub manual. Eu am stat cu ochii pe uşă, sperând că David îşi va face apariţia dintr-un moment în altul, conştientă de faptul că va fi supărat. Dar uşa nu s-a deschis nici măcar o dată.

Punându-mă în locul lui, m-am gândit că aş fi reacţionat la fel. Bietul băiat, îşi pune sufletul pe tavă, îşi declară sentimentele, şi apare altul, care fură sărutul cerut cu atâta ardoare. Mă simţeam vinovată, deşi ştiam că nu eram răspunzătoare pentru incident.

Gabriel avea probleme grave. Să-l evit ar fi fost cea mai bună strategie, dar dacă avea să tot apară neanunţat, cu mare greutate aş mai fi putut să mă ţin de acest plan. M-am întrebat ce fel de droguri puteau să conducă o persoană spre un astfel de comportament. Imaginea lui cu un pistol în mână îmi dădea fiori. Doar nu putea să fie chiar atât de neghiob, încât să intre cu arma în perimetrul şcolii, dacă ţinea încă morţiş la ideea de a-l înfrunta pe David la un moment dat. Sau putea?

În altă ordine de idei, am început să îmi pun o serie de

întrebări în privinţa lui Claire. De ce simţea nevoia să facă din nou acele băi prelungite şi să mediteze? Probabil că se întâmpla ceva foarte important, dar ce? Ridica un zid în jurul problemelor ei, ca să mă apere de stresul emoţional, dar ceea ce nu înţelegea era că stresul era acelaşi pentru mine, indiferent dacă ştiam sau nu motivele tăcerii ei. Încăpăţânată cum era, nu avea să-mi spună nici dac-aş fi torturat-o. Ar fi negat că era în impas, chiar dacă i-ai fi pus pistolul lui Gabriel la tâmplă.

Întorcându-mă la David, am fost tentată să-i trimit un SMS în care să-i explic situaţia. Dar ar fi fost prea impersonal. Trebuia să vorbesc cu el direct. Ceva mă rodea până-n străfunduri, fără să-mi pot explica bine ce era. Îmi simţeam stomacul fremătând şi pieptul săgetat de junghiuri. Aş fi vrut să-i pot explica lui David că tot ce văzuse nu era ceea ce părea. Simţeam nevoia să-i spun că-mi pare rău pentru că îi provocasem suferinţă, cu toate că nu fusese vina mea. Dar, pe de altă parte, chiar mă simţeam vinovată, fiindcă-i permisesem lui Gabriel să stea de vorbă cu mine. Stabilisem deja că nu voi avea de-a face cu el, şi totuşi, în mod deliberat, îmi încălcasem hotărârea.

În timpul pauzei de prânz, Andy a încercat să facă un pic de conversaţie, însă eu n-aveam chef de vorbă.

— Mai încearcă să-l suni, mi-a propus, renunţând în sfârşit la tentativele de a mă face să discut despre banalităţi.

— Ce folos? Tot n-o să răspundă, am zis, plimbându-mi degetele peste tastele telefonului.

— Atunci, roagă-l pe unul dintre fraţi, a insistat Andy, dornică să mă ajute. Sunt sigură că nu s-ar supăra.

— Nu. O să mai încerc eu, diseară, m-am hotărât, aşezând telefonul lângă salata neatinsă.

M-am întrebat dacă David va apărea măcar la orele de după-amiază. S-a dovedit că nu. M-am dus acasă singură, pe jos – în ciuda rugăminţilor lui Andy – în plăcuta bătaie a vântului răcoros, limpezindu-mi mintea pe durata plimbării.

Toyota roşie era parcată pe alee când am ajuns acasă,

după o zi care mi se păruse cea mai lungă din întreaga istorie a vieţii mele şcolare. Claire asculta muzică clasică, lungită pe canapea, cu rondele de castravete pe ochi. Asta nu putea să însemne decât un lucru: că plânsese.

— Mamă? am zis, aşezându-mă lângă ea pe canapea. Ce s-a întâmplat?

Şi-a luat feliile de castravete de pe ochi.

— Nimic, scumpo. Mă relaxez puţin.

— De ce te-ai întors atât de devreme de la serviciu? Ai vreo întâlnire?

— Nu, n-am. Am o groază de zile de concediu neluate: m-am hotărât să-mi iau o jumătate de zi liberă azi, şi una întreagă mâine.

Ochii îi luceau şi nu erau chiar atât de umflaţi. Semn că, într-adevăr, plânsese. M-am hotărât să-i vorbesc direct.

— De ce vrei ca eu să-ţi spun de fiecare dată ce probleme am, dar tu nu mi spui niciodată nimic? Nu mai sunt o fetiţă cu codiţe. Îmi dau seama când te necăjeşte ceva.

Claire mi-a dăruit un zâmbet strâmb.

— Nu e nimic în neregulă cu mine. Am doar nevoie de un pic de timp fără stresul de la serviciu, atâta tot.

— Lucrurile merg bine între tine şi Jude? am insistat, încercând să smulg cu cleştele informaţii de la ea.

— Mai mult decât bine. E un bărbat foarte cumsecade.

— Atât? E doar cumsecade? m-am mirat, mijind ochii.

Mama a scuturat din cap.

— Mai are şi alte calităţi, presupun.

— Asta nu sună bine. Ar trebui să te porţi ca o zăpăcită, aşa cum eşti mereu, am comentat, ţuguindu-mi buzele.

— Ei bine, azi sunt prea obosită ca să fiu eu însămi. Nu vreau decât un pic de linişte.

I-am trimis o bezea.

— Asta era replica mea. Hai că te las singură.

I-am aşezat pe ochi rondelele de castravete.

— Pregătesc eu cina astă-seară. Nu-ţi mai bate tu capul cu asta, bine?

— Mersi, puiule, mi-a răspuns, zâmbind.

Ajungând în camera mea, am format din nou numărul lui David. Apelul a fost redirecţionat direct spre mesageria vocală. M-am gândit că îmi blocase numărul. Să fi fost chiar atât de supărat?

Scotocind prin ghiozdanul de la şcoală, am găsit cutiuţa albă, cu poezia înăuntru. Am luat şi celelalte bucăţele de hârtie pe care-mi mai scrisese şi le-am pus în cutiuţă. Erau comorile mele acum… ale mele, pe care aveam să le păstrez pentru totdeauna, chiar dacă David nu se mai întorcea. Măcar asta-mi rămânea.

De ce trebuia ca lucrurile să fie atât de complicate între noi? De ce nu putea el să fie un simplu om, normal, fără presiunea acelor legi? Legi cretine.

— Fettucini Alfredo, *madame,* am zis, plimbând farfuria într-o parte şi-n cealaltă pe sub nasul lui Claire.

— Iami-iami! a exclamat ea, ridicând din sprâncene.

Părea mai însufleţită.

— Noroc! am adăugat, ridicând cutia cu suc dietetic spre ea.

Claire a chicotit scurt.

— Ştii ceva, a început, am auzit că s-au depus candidaturile pentru Miss Primăvara. Tu de ce nu participi?

— Pfff, am pufnit, dându-mi ochii peste cap. Mda, mamă, ce să-ţi spun!

— De ce nu? a insistat, răsucindu-şi furculiţa în farfuria cu paste.

— Nu sunt marfă pentru festivaluri. Plus că nici moartă nu o să mă vezi fluturând din mâini cocoţată pe un balot de fân, cu vaselină pe dinţi.

— Hai, fii serioasă, Isis! Nici măcar nu e un festival. Ai fi o superbă Miss Primăvara, mi-a zis, ezitând puţin. Eu am fost Miss Primăvara la şaisprezece ani, şi la fel şi bunica Eva. E tradiţie de familie.

— În primul rând, se numeşte Festivalul Miss Primăvara, aşa că nu mai încerca să-mi vinzi gogoşi. În al doilea, *nu.*

— Ar trebui să te implici mai mult în evenimentele şcolii,

aşa cum am făcut eu. E ceva de care-ţi vei aminti cu mare plăcere când vei ajunge bătrână ca mine.

— Sunt prea prinsă şi-aşa cu dubla înscriere, ca să mai fac şi altceva. Ştii cât de mult m-am chinuit ca să-mi menţin media generală. Nu mai vorbesc că şcoala e aproape pe sfârşite. Nu mai am la ce să mă mai înscriu acum. În curând, o să plec la facultate, în lumea mare şi reală, unde festivalurile de frumuseţe şi concursurile de popularitate nu au cum să-mi plătească facturile.

Claire mi-a adresat o privire ciudată.

— Câţi ani ziceai că ai?

— Destui, cât să iau în considerare prin ce ai trecut *tu.* Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, mamă, şi într-o zi, va veni rândul meu să am grijă de tine. Vreau să fiu pregătită, pentru când va veni ziua aia. Vreau să fii mândră de mine, aşa cum sunt eu de tine.

Ochii mamei s-au înroşit. Fusese foarte solicitată emoţional zilele astea. Poate că şi ploconul lunar venise în vizită. A tăcut îndelung, apoi m-a întrebat ce am făcut în ziua acea: un subiect care însemna o zonă sigură pentru ea, dar nu şi pentru mine.

Am închis ochii, încercând să uit întâmplările zilei.

— A fost foarte, foarte plictisitoare, am răspuns, stăpânindu-mi furia în timp ce vorbeam, amintindu-mi de Gabriel şi de stupidele lui tactici de amorez.

Cina s-a încheiat cu oferta mea de a spăla vasele. La rândul ei, Claire a anunţat că va face un duş prelungit. Cel puţin nu era o baie prelungită. Nu aveam ce să fac ca să-i uşurez durerea sufletească. Era lupta ei interioară, iar eu eram nevoită să stau deoparte. Resimţeam din plin lipsa mea de experienţă în aceste chestiuni. Mă simţeam neputincioasă.

Am stat la masa din lemn a bucătăriei, privind cum se schimbă cifrele ceasului digital de la cuptorul cu microunde. M-am gândit să-i cer mamei maşina, ca să fac o vizită neanunţată la moşia Ebony, dar era aproape ora zece, şi ştiam că ea va zice nu, din moment ce a doua zi aveam şcoală.

Am format numărul lui David în timp ce urcam scara. Încă o dată, apelul a fost redirecţionat spre mesageria vocală. Mă evita. Telefonul lui era ori închis, ori îmi respingea intenţionat apelurile. Am renunţat şi m-am dus în pat.

Telefonul a sunat cam pe la două dimineaţa. Am pipăit pe noptieră, cu ochii închişi.

— Alo? am răspuns, buimăcită.

— Bună, am auzit vocea lui Gabriel.

Enervată, am plescăit din buze şi am închis. Nici nu m-am întors bine pe cealaltă parte, că a sunat din nou.

— Ce e? am răspuns.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a zis Gabriel, cu o voce nesigură.

— Uită de asta, i-am replicat, şi am închis din nou.

Încă o dată, a sunat telefonul.

— Aaa! am mârâit.

Am pus telefonul pe vibraţii şi l-am privit cum tremură pe noptieră, fiindcă apelurile continuau să sosească; dar bâzâitul era mai uşor de ignorat.

Nu cred să-mi fi luat mult până am adormit. Eram aproape de tărâmul viselor, când m-a trezit Claire, scuturându-mă de braţ. Cu o mână ţinea telefonul fără fir, iar pe cealaltă o pusese în şold.

— E Gabriel, m-a anunţat, şi i-am văzut furia din ochi. I-am zis că dormi, dar el tot sună. Dacă nu l-aş cunoaşte, aş zice că e beat.

Un pic înfricoşată de enervarea de pe faţa lui Claire, am luat telefonul din mâna ei.

— Spune-i că ar face bine să nu mai sune niciodată la ora asta, a mai mârâit Claire, în timp ce ieşea din cameră.

Am privit cu ură telefonul din mâna mea până când am auzit uşa camerei lui Claire trântindu-se. Era furioasă.

— De ce naiba mă suni pe numărul de acasă la ora asta? l-am apostrofat, clocotind de furie.

— Isis, trebuie să vorbesc cu tine. Mi-e dor de tine. Nu mai pot să stau fără tine, a declarat Gabriel, care părea ameţit de băutură.

— De câte ori trebuie să-ţi mai spun că nu mai vreau să fiu cu tine? Nu m-am exprimat suficient de clar?

— Eşti doar supărată pe mine, pentru că am renunţat la ce-am avut. A fost frumos, iubi… stai un pic.

L-am auzit cum acoperă cu palma telefonul. L-am auzit vorbind, nedesluşit şi înfundat. N-am auzit să-i fi răspuns cineva.

— Trebuie să închid, a zis deodată, şi felul în care vorbea cu mine s-a schimbat rapid. Acum părea treaz.

— Cu cine vorbeai?

— Cu prietenii mei. Trebuie să plec. Te sun mai târziu.

— N…

Dar a închis înainte să pot articula un cuvânt.

Am răsuflat, scrâşnind din dinţi. Am căutat comutatorul telefonului fără fir, l-am închis şi l-am aruncat cât colo. Apoi mi-am adus aminte că telefonul din bucătărie era deschis încă. Am coborât scara în vârful picioarelor, iar când am ajuns în bucătărie, am scos aparatul din priză.

Speram să mă trezesc înaintea lui Claire, în caz contrar m-ar fi strâns de gât pentru că scosesem din funcţiune ambele telefoane. În casa noastră, telefoanele nu se scoteau niciodată din funcţiune. Era una dintre regulile mamei. Principala ei grijă era ca nu cumva bunica Eva să aibă vreo urgenţă, şi ea să nu poată afla. Îi înţelegeam punctul de vedere, însă ce şanse erau ca tocmai în noaptea aceea bunica să aibă nevoie de noi?

Subconştientul meu nu m-a lăsat să dorm prea bine. Îmi făceam griji ca nu cumva să sune cineva de la azilul pentru bătrâni în care se afla Eva. Am tot verificat, din când în când, ecranul telefonului fără fir, ca să văd dacă nu sunase cineva. Niciun apel. Nici măcar din partea lui Gabe… mulţumită stelei mele norocoase.

După ce am repus în funcţiune telefoanele, am început ritualul zilnic de înfrumuseţare. M-am întrebat dacă David va veni la şcoală sau dacă se va arăta la uşa casei mele, deoarece îl sunasem cu atâta insistenţă.

N-ar trebui să-l mai sun? m-am întrebat în sinea mea.

— Ce mama naibii! am zis cu voce tare, formând numărul.

Niciun răspuns. Un junghi ascuţit mi-a străbătut pieptul. O durere de genul acelora asociate de regulă cu respingerea. Mi-am alungat durerea şi am terminat cu dichisitul.

Am petrecut douăzeci de minute plimbându-mă încoace şi-ncolo pe verandă, aşteptând să văd cum apare automobilul negru pe strada mea. Puteam să fi stat şi jos, pentru că tot nu s-a arătat. Vremea era umedă, noroasă şi cu vânt. Nici măcar o rază de soare nu făcea să sclipească picăturile de apă rămase de pe urma averselor din noaptea care trecuse.

Am parcurs în marş forţat drumul spre şcoală, de teamă să nu întârzii la ore; tot timpul, m-am gândit că poate, doar poate, el va fi acolo, şi voi putea să descurc toată încâlceala.

— Te rog, of, te rog, fii acolo, repetam pe drum, vorbind de una singură.

Cu răsuflarea tăiată, m-am aşezat într-o bancă. Andy îmi dăduse deja mai multe SMS-uri, prevenindu-mă că o să întârzii. Nu era cazul.

Banca din spatele meu era goală. David nu era în clasă. Am stat cu ochii lipiţi de uşă… aşteptând. A sunat de intrare, şi David tot n-a intrat în sală. Am rămas cu privirea fixată asupra uşii, timp de mai multe minute după ce s-a auzit şi soneria pentru întârziaţi, dar tot nimic.

La ora a doua, am vârât capul în clasa lui de analiză matematică, dar nu era nici acolo. M-am hotărât să-l mai sun o dată, înainte de a mă duce în clasa mea. Asta era ultima încercare. Probabil că mă considera deja o obsedată. Nu că el procedase altfel cu mine. Mi-am lăsat capul să cadă în piept, resemnată, după ce am sunat şi a intrat mesageria vocală. Am încheiat apelul şi am intrat în clasă.

De la marginea scării care ducea spre cantină, am văzut în pauză că masa noastră era goală. Numai Andy şi Bill stăteau acolo, cu pungile cu mâncare în faţă.

Mi s-a părut ciudat că niciunul dintre cei trei fraţi nu veniseră la şcoală. Dar dacă plecaseră cu toţii? Începeam să intru în panică.

— Nici gemenii n-au apărut? am întrebat-o pe Andy.

— Nţ, mi-a răspuns Bill, cu gura plină.

— Bill şi Galen au ora a doua împreună. Galen a fost absent azi, mi-a explicat Andy, şi nici eu nu l-am văzut pe Eryx.

— Hmm, am mormăit, expirând.

— Am adus un sendviş în plus, pentru tine, m-a anunţat Andy, aruncându-mi o pungă din hârtie.

— Mersi, i-am răspuns, ridicând un colţ al gurii.

N-aveam deloc poftă de mâncare.

Am stat cu gândul la David toată ziua. M-am hotărât ca după şcoală să-i cer mamei maşina, ca să mă duc până la moşie. Trebuia să-l găsesc.

Bill a fost foarte drăguţ şi m-a lăsat în faţa tribunalului regional după ore. M-a întâmpinat judecătorul Daniels, cu o cană de cafea în mână.

— Bună, Isis. Ce te aduce pe-aici? m-a întrebat Judele, mai degrabă mirat.

— Mama e aici? m-am interesat eu.

Judecătorul a făcut o figură nedumerită.

— Păi… şi-a luat ziua liberă.

— A, da! am exclamat, simţindu-mă ca o idioată. Am uitat complet!

Şi m-am retras spre uşă, scuzându-mă.

Unde îmi erau minţile? Categoric, nu mai gândeam limpede. Acum, eram nevoită să merg pe jos până acasă, pe vremea asta umedă. Şi, colac peste pupăză, burniţa. Aveam să miros ca un câine ud când ajungeam acasă.

M-am gândit să o sun pe mama, ca să vină după mine, dar nu voiam s-o deranjez. Avea nevoie de un pic de timp pentru ea, şi în clipa aceea nu aveam vreun alibi ca să-l caut pe David acasă. Nu voiam să-i spun mamei că-l căutam, pentru că ar fi fost prea complicat pe urmă; aş fi fost obligată să spun minciună după minciună. Eram sub orice critică la capitolul ăsta. Cel mai probabil, aveam să-i

spun că mă duceam la Andy acasă. Asta n-ar mai fi ispitit-o să pună întrebări suplimentare. Totuşi, mă simţeam oarecum vinovată fiindcă eram nevoită să nu-i spun adevărul în legătură cu locul în care mă aflam. Niciodată nu făcusem aşa ceva. De data asta însă situaţia era diferită: erau implicate prea multe lucruri pe care, pur şi simplu, nu i le puteam explica lui Claire. Probabil că ar fi aranjat cât ai pocni din degete ca tot cartierul să fie supravegheat de o maşină de patrulare a poliţiei. Parcă o şi auzeam, turuind la nesfârşit despre crimele pasionale. Nici gând să-i spun ceva din toate astea.

Toyota lui Claire nu se vedea pe nicăieri. Se zisese cu planul meu. Mă întrebam când avea să se întoarcă de unde s-o fi dus ca să mai uite de probleme. Rareori pleca singură undeva.

Nu voiam să se grăbească spre casă din cauza mea, aşa că n-am sunat-o. O voiam pe Claire cea normală, cu zâmbetul ei voios şi personalitatea ei contagioasă, efervescentă. Detestam să nu ştiu ce durere ascundea.

De ce nu existau taxiuri în afurisitul ăsta de oraş, şi nici alte mijloace de transport în comun? Soarele era la apus, şi tot nu ştiam nimic despre Claire. Oriunde s-ar fi aflat, era clar că avusese mare nevoie de această pauză.

Am ieşit pe fereastra din camera mea, şi m-am aşezat turceşte pe acoperişul verandei, urmărind cu privirea cum cele din urmă raze de soare dispar la orizont. Noaptea se lăsa peste mine, în timp ce stăteam şi aşteptam… singură şi disperată.

Am ignorat o groază de apeluri din partea lui Gabriel, în timp ce stăteam acolo, pe întuneric. Ce ironie, să-i fac lui Gabriel exact ce-mi făcea David mie. Poate că viaţa îmi dădea o lecţie. Bunica Eva îmi spunea mereu: „Ce semeni, aia culegi”. Iar asta era exact una dintre acele situaţii.

O maşină cu farurile aprinse a înaintat încet pe alee, oprindu-se până la urmă. Am privit cum mama scoate câteva sacoşe de pe bancheta din spate şi vine cu ele spre casă.

— Isis? a zbierat ea.

— Vin acum! am urlat, în timp ce încălecam pervazul ferestrei.

Am vrut să văd cât era ceasul, şi am constatat că era trecut de zece. Stătusem acolo ore întregi, fără să fac nimic altceva decât să mă întreb pe unde o fi Claire şi ce gândeşte David despre mine.

Mama adusese mâncare chinezească la pachet, chiar dacă era destul de târziu. Am mâncat şi eu nişte tăiţei şi o supă, şi am încercat să leg o conversaţie, din moment ce Claire nu era prea vorbăreaţă.

— Şi, ce-ai făcut azi? am început, manevrând beţişoarele între degete.

Nu mă prea pricepeam să mănânc cu ele.

— M-am dus în vizită la Nana şi la bunici…, mi-a răspuns încet. Şi… la tata.

Claire fusese la cimitir.

— A! am exclamat, lăsând jos beţişoarele şi luând o furculiţă. Atâta tot? am insistat. Sigur mai avusese ea şi altele de făcut, dacă stătuse până la ora asta.

— M-am dus s-o văd şi pe bunica Eva. Îţi transmite sărutări şi îmbrăţişări, mi-a zis, sorbind din ceaiul rece. Pe urmă, am luat prânzul ceva mai târziu, împreună cu Lucila şi Bethany. Şi ele îţi transmit salutări.

Lucila şi Bethany sunt cele mai bune prietene ale mamei. Nu prea au ocazia să se adune toate trei, pentru că locuiesc destul de departe. Lucila e singură şi lucrează mult peste program, iar Bethany s-a măritat de curând şi nu are copii. M-am bucurat că şi-a găsit o zi în care să stea şi cu ele. Dar ce mă îngrijora era vizita la cimitir. Nu era stilul ei.

— Te-ai distrat cu fetele? am întrebat-o, încercând să nu par preocupată de faptul că, probabil, se dusese la cimitir ca să se descarce. În timp ce eu eram aici: vie şi în formă. De ce nu putea să-mi spună *mie* ce anume o necăjea?

— Chiar m-am distrat, mi-a răspuns, zâmbind. Astea două sunt de groază. Mi-au lipsit.

— Bunica mai avea ceva subiecte noi de discuţie?

— Aceleaşi şi-aceleaşi… bolile şi bârfele despre vecini, a

zis, râzând. Eva asta…

S-a oprit, clătinând din cap, zâmbind.

— Hei, mamă, am început, nu trebuie să te prefaci că eşti bine. Ia zi, ce se-ntâmplă cu tine?

Claire a răsuflat adânc şi mi-a răsucit între degete o şuviţă de păr.

— O să-ţi spun, dar când va veni timpul. Nu astă-seară, iubi.

M-am bosumflat, ca un copil certat pe nedrept.

— Nu face mutra asta, domnişoară, m-a apostrofat ea, cuprinzându-mă cu braţul. Îţi promit c-o să-ţi spun, doar că nu azi, dar curând, iubita mea. Îţi promit.

— Bine, am acceptat, suspinând.

Am aşteptat până când s-a dus în camera ei, apoi am scos din priză telefonul din bucătărie şi am urcat în camera ei. În timp ce mama făcea baie, am luat telefonul fără fir din suportul lui şi l-am dus în camera mea. Am pus comutatorul în poziţia Oprit. Nu voiam să luăm povestea de la capăt, cu Gabriel în rolul principal. Mi-am pus mobilul pe vibraţii.

Din moment ce nu reuşisem să mă duc în vizită la moşie, am pus la cale un alt plan. În acea noapte, aveam să mă duc în Somnium, în visul meu, şi să-l caut pe David acolo. Cu toate că-i promisesem că n-o să mă mai întorc niciodată acolo, trebuia să-l văd, şi acela era singurul loc în afară de casa lui în care credeam că am să-l găsesc. M-am rugat doar să nu fiu descoperită de vreunul dintre personajele despre care spunea David că ar exista acolo.

Am stins veioza. Aveam emoţii la gândul că o să mă întorc în Somnium. Ce trebuia să-i spun lui David? Cum aş fi putut să-i explic că nu-l mai iubeam pe Gabriel în felul acela? Am aruncat păturile de pe mine, am aprins lumina şi am început să scriu.

Însemnarea nr. 8 în jurnal, 11:53 p.m.

M-ai părăsit. Am căzut pradă deznădejdii fără tine. Îmi amintesc de privirea ta, atunci când ai plecat, şi sufăr

alături de tine. Niciodată n-am vrut să-ţi provoc suferinţă. Niciodată n-am vrut să te fac să pleci. Am doar o singură dorinţă legată de mine şi de tine, dar este imposibilă şi de neimaginat.

Neîmblânzit, aşa cum eşti, ai fi de acord cu ea din prima clipă, dar cu ce preţ? Moartea sau singurătatea veşnică: asta-i ceea ce întrevede mintea mea. Nu cutez să te rog să te gândeşti la aceste soluţii, dar dacă…

Dacă, în cine ştie ce altă lume, în cine ştie ce alt timp, în cine ştie ce altă realitate, ar putea fi aşa? Dacă ar fi posibil?

N-am cum să fiu sigură că inima mea ar mai putea păstra tăcerea mult timp, fiindcă ea mă imploră să urlu două cuvinte, pentru tine, şi numai pentru tine. Da, sunt acele două cuvinte pe care le cauţi, care mă caută, la rândul lor.

Te implor să te lepezi de mine, fiindcă eu n-aş avea tăria de a renunţa la tine.

* * *

Mi s-a făcut frică. Tocmai îmi mărturisisem mie însămi ceva imposibil. Nu mai puteam să mă duc în Somnium. Trebuia să aştept dimineaţa şi s-o rog pe mama să-mi dea maşina. Intenţionam să-l vizitez pe David şi să-i spun… ce? Nimic. Aveam de gând să-mi cer scuze, şi atât. Să-l rog să se întoarcă la şcoală şi să sper că el nu va pune condiţii.

Obosită din cauza evenimentelor din noaptea trecută, am dormit, trezindu-mă în urma lui Claire. Am auzit televizorul pornit jos şi m-am făcut ghem, ştiind că mă aştepta o săpuneală pentru că scosesem telefonul din priză.

Am coborât încet scara. Poate că nu observase.

— De câte ori trebuie să-ţi spun despre telefoane? m-a luat Claire în primire, în timp ce se uita la televizor, cu un bol de cereale sub bărbie. Tonul îi era mustrător. Să nu mai faci asta, mi-a mai zis, aruncându-mi o privire peste umăr.

— OK, am răspuns, schimbând direcţia către bucătărie.

M-am mirat că scăpasem atât de uşor. Prima şi singura

dată când mai făcusem asta fusese cu ani în urmă, când eram la gimnaziu şi nu mi se dădea voie să am mobil. Atunci chiar o încasasem. Mă pedepsise să stau în casă două zile, şi fusesem obligată să le spun tuturor prietenilor că ora limită la care puteam fi sunată era opt. Dacă nu făceam asta, ar fi făcut-o ea în locul meu.

Am aşteptat să văd în ce toane e Claire. Nu voiam s-o rog să-mi dea maşina şi s-o aud că zice nu. Îmi pusesem în gând să fac o vizită la casa Chios după-amiază.

Am încărcat de câteva ori maşina de spălat şi mi-am făcut curat prin cameră, până mi-am adunat curajul necesar ca s-o rog să-mi dea maşina. Problema nu era supărarea lui Claire, ci faptul că nu ştiam sigur ce aş fi putut să-i spun lui David, când l-aş fi văzut. Sentimentele mele erau atât de amestecate, încât nu le puteam ţine în frâu. Creierul şi inima erau în tabere opuse. Fiecare susţinea altceva.

— Unde te duci, şi cu cine? m-a întrebat Claire, frecând pereţii cuptorului, cu nişte mănuşi galbene din cauciuc în mâini.

— Până acasă la Andy. Deocamdată nu ştim ce-o să facem, dar o să-ţi dau de ştire dacă ieşim în oraş.

— Ai grijă, mi-a zis, pe un ton de avertisment.

— Mersi, mamă, i-am răspuns, zâmbind şi cutremurându-mă de emoţie în acelaşi timp.

— A, stai! a exclamat, îndepărtându-şi cu dosul mâinii părul căzut peste ochi. Am o treabă de făcut în după-amiaza asta, dar n-am nevoie de maşină. O să mă ia una dintre fetele de la serviciu. Probabil c-o să plec înaintea ta. Dacă mă suni şi nu-ţi răspund, îmi laşi mesaj, sau îmi dai SMS.

— OK, am încuviinţat, zburând în sus pe scară ca să-mi spăl părul.

Mama a plecat cam pe la două şi jumătate. Am mai tras de timp încă o oră, dar neliniştea devenise insuportabilă, aşa că m-am repezit afară pe uşă fără să mă mai gândesc. Am dat roată cartierului de câteva ori, apoi m-am convins într-un final că pot să fac ce îmi propusesem. Mi-am

repetat în gând ce aveam să spun, în timp ce conduceam cu aproape zece kilometri sub limita de viteză admisă.

Am oprit motorul când am dat de poteca verde şi am zărit indicatorul pe jumătate ascuns pe care scria „Rezervaţia Ebony”. Stomacul mi se prefăcuse într-un vârtej. Eram extrem de emoţionată.

Am mers în marşarier, ajungând la concluzia că nu pot să merg mai departe. Apoi m-am răzgândit şi am înaintat din nou. Piciorul nu voia să mi se mai ridice de pe frână, aşa că am oprit şi am aşteptat să mă mai liniştesc.

Inspiram şi expiram prelung.

— Hai că pot, m-am încurajat singură. Ce mare chestie?

Am pornit din nou şi am înaintat încet de-a lungul arcului pavat. Am ajuns la spaţiul deschis unde se termina poteca şi începe aleea din faţa casei. Automobilul lui David era parcat sub un arbore de abanos[7]. Palmele au început să-mi transpire. Nu ştiam ce-ar fi putut să se întâmple când aveam să-l văd. Mă simţeam de parcă ar fi trecut săptămâni întregi de când nu-i mai văzusem zâmbetul frumos şi chipul fără cusur.

Jeepul gemenilor, automobilul lui Nyx şi alte două maşini pe care nu le cunoşteam erau pe alee. Am şovăit să cobor şi să bat la uşă. N-aş fi vrut să-i deranjez, dacă aveau oaspeţi.

Am rămas în maşină, gândindu-mă să încerc, totuşi. Ori băteam şi terminam odată cu asta, ori plecam, fiindcă soarele bătea cu atâta putere asupra maşinii care avea geamurile închise, încât puteam să mă aleg cu o insolaţie. M-am privit în oglinda retrovizoare. Eram îmbujorată, fie de la căldură, fie de emoţie. Sau poate dintr-o combinaţie a celor două.

Acum, ori niciodată, mi-am zis.

Am coborât din maşină şi am sunat la uşă. Nyx mi-a deschis, îmbrăcată într-o frumoasă rochie fluidă, de culoare roşie. Arăta atât de strălucitor, încât literalmente mi s-a tăiat respiraţia când am văzut-o.

— Bună, fată dragă! a exclamat, sărutându-mă pe obraji.

---

[7] *Ebony,* numele rezervaţiei, înseamnă „abanos" (n. tr.).

Ce mai faci?

— Sunt bine, mulţumesc. Dar dumneavoastră? am întrebat-o, cu timiditate.

Ştiam că avea oaspeţi şi că o deranjam.

— Chiar mă întrebam când va fi următoarea ta vizită, mi-a zis, zâmbind.

— Păi, îmi cer scuze că am apărut neanunţată. De fapt, îl caut pe David, am zis, străduindu-mă să nu mă holbez. Frumosul ei ten ca porţelanul ieşea atât de bine în evidenţă pe fundalul roşului aprins al rochiei pe care o purta! Nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— David şi fraţii lui au trebuit să plece din oraş pentru câteva zile, ca să pună în ordine anumite lucruri, dar ar trebui să se întoarcă mâine, sau luni, dacă totul decurge cum trebuie.

— O! am exclamat, posomorâtă. I-am văzut maşina afară şi am crezut că ar putea să fie aici.

— Eşti drăguţă să mă scuzi numai un minut, până aduc ceva? m-a întrebat, dar deja părăsea antreul.

Am auzit zgomotul unor voci venind din adâncul casei. Mai multe persoane discutau şi râdeau.

N-a trecut mult până să aud sunetul paşilor coborând treptele. Nyx venea pe scară, ţinând ceva în mână. Mi-a întins acel ceva. Era o bucată de papirus.

— David m-a rugat să ţi-l dau din partea lui, mi-a zis, cu ochi strălucitori. Trebuie să-mi promiţi că-l vei păzi cu preţul vieţii.

— Da, sigur, am încuviinţat, remarcând seriozitatea cu care vorbea.

Am luat papirusul şi l-am desfăcut. Înăuntru, era o stea din aur, cu şase colţuri. Aveam impresia că-mi străluceşte discret în palmă. Biletul conţinea un alt poem de-al lui David:

E sfâşiată-această inimă pustie
De o brutală agonie care-a triumfat.
Necontenit în luptă pentru-al Victoriei

amar,
Dârzenia-i n-a dus la nici un rezultat…
Dar oastea asta nu se va retrage în derivă,
Fiindcă-i osândită ca etern să fie
Flămândă de a Ei înfrângere-afectivă.

Din cuvintele lui, era clar că David nu voia să renunţe la mine. Un val de fericire m-a potopit, şi mi-am dat seama că Nyx îşi folosea capacităţile empatice ca să mă cerceteze.

— Îi *este* împărtăşită, a zis, iar cuvintele abia dacă i-au plecat de pe buze. Îţi mulţumesc, Doamne! a exclamat, strângându-mi mâinile şi închizând ochii.

Şi-a şters o lacrimă de pe obrazul ei delicat şi şi-a desfăcut o cureluşă din piele de la încheietura mâinii.

— Uite, mi-a zis, luând steaua şi confecţionând un colier simplu cu ajutorul cureluşei.

Apoi, mi-a pus colierul în mână.

— Trebuie să-l păzeşti. Să-l porţi cu tine tot timpul. Promite-mi, Isis.

— Promit, am zis, strângând colierul şi biletul în mână.

Nyx s-a privit în oglinda din salon şi s-a şters cu grijă pe sub ochi, înlăturând dârele negre de rimei.

— Dau o mică petrecere cu ceai, draga mea. Mi-ai face o mare plăcere dacă ni te-ai alătura.

— Chiar n-ar trebui să mai rămân, am zis, întorcându-mă spre ieşire. Mă simt deja prost că am dat buzna aşa.

— Te rog, rămâi, a insistat Nyx, prinzându-mă de mână. Ar însemna mult pentru mine, dacă ai rămâne. Nu cunosc pe nimeni din camera cealaltă. Binecuvântează-mă cu compania ta, măcar pentru câteva minute.

— Bine, am încuviinţat. Rămân.

Am intrat într-o încăpere în care nu mai fusesem până acum. Avea multe ferestre cu vedere la frumosul pavilion alb şi la aranjamentul tropical de afară. Trei femei stăteau pe superbe şi voluminoase fotolii împletite din răchită.

Mama era una dintre ele.
— Of, fir-ar! am bombănit printre dinţi.
— Isis? a zis mama, mijind ochii nedumerită. Ce cauţi aici?
Nyx a făcut ochii mari.
— Sunt... ăăă... invitată la ceai, am zis, întorcându-mi privirea spre Nyx, în speranţa că-mi va confirma afirmaţia.
— O! a exclamat Claire, ridicând dintr-o sprânceană. Şi Andrea unde e?
— N-a putut să vină, am răspuns, dar a sunat mai degrabă ca o întrebare.
Claire s-a încruntat.
— N-ai zis c-o să mă suni dacă ieşi din oraş?
— Practic, mamă, suntem tot în oraş.
— Isis, dragă, ne-a întrerupt Nyx, am uitat, tu cum preferi ceaiul?
— Cu lapte şi cu zahăr, vă rog, i-am răspuns, zâmbind spre mama.
— Le mai ţii minte pe Elsa şi pe Mary, de la birou? m-a întrebat Claire.
— Da, am încuviinţat. Ce mai faceţi?
La ordinea zilei erau bârfele mărunte. Doamnele m-au gratulat pentru că sunt mare şi tare la şcoală. Am fost foarte mândră de mine, ca să fiu sinceră.
— Isis, mă ajuţi tu cu tartinele? m-a strigat Nyx din bucătărie.
— Mă scuzaţi, le-am zis celorlalte, ridicându-mă şi ieşind din încăpere.
— Îmi pare foarte rău că ai avut probleme, s-a scuzat Nyx, când am ajuns în bucătărie. Ştiam că pe mama ta o cheamă Claire, doar nu am pus informaţiile cap la cap.
— Nu-i nimic. O să-i treacă.
Am luat câte un platou cu gustări în fiecare mână.
— Nyx, David e cumva în afara razei de acoperire a mobilului? am întrebat-o, înainte de a ieşi din bucătărie.
— De ce mă întrebi? a zis, lăsând jos tăvile ei.
— Nu răspunde la telefon. Eram doar curioasă, atât.
— Cred că nu are telefonul la el.

— A! am exclamat, muşcându-mi buzele şi zâmbind. Eu am crezut altceva.

— Ştiu, a zis, zâmbind la rândul ei. Ei bine, hai să ne vedem de *soirée.*

— Staţi, am zis, luând la repezeală un şerveţel şi rugând-o pe Nyx să-mi dea ceva de scris.

A găsit un stilou într-un dulăpior din birou. Am scris numărul meu de telefon şi o scurtă notiţă; nu semăna deloc cu poemele lui. M-am mărginit la un simplu: „Te rog, sună-mă”. I-am lăsat şi lui Nyx numărul meu, pentru orice eventualitate.

După ce şi-a luat rămas-bun de la Nyx pentru a opta oară, mama s-a urcat în sfârşit în maşină.

— De ce nu mi-ai spus că vii aici? m-a luat ea imediat la întrebări.

— N-am ştiut. M-a sunat după ce-ai plecat, am minţit eu, printre dinţii brusc strepeziţi.

Am tăcut o vreme, de teamă ca ea să nu detecteze vinovăţia din vocea mea.

— Cum ai cunoscut-o pe Nyx? m-am interesat, când am ajuns aproape de un stop.

Claire conducea.

— A venit la tribunal ca să se intereseze de actele casei ei. Colega mea i-a strecurat un catalog Plasticware şi a întrebat-o dacă n-ar fi interesată de organizarea unei petreceri demonstrative. Nyx a precizat că e nouă în zonă şi nu are pe cine să invite. Ne-am dat în vorbă şi până la urmă ne-a invitat la ceai.

— Tu ştiai cine e, i-am zis, râzând. Ai vrut să ai informaţii la prima mână despre moşie şi despre familie, nu-i aşa?

— Am fost sociabilă, mi-a replicat, cu un zâmbet şiret.

Am văzut că-şi înalţă o sprânceană şi mi-am dat seama că se pregăteşte să înceapă interogatoriul.

— Aşadar, David, hm? m-a întrebat, zâmbindu-mi cu subînţeles.

— Ce e cu el? am zis, prefăcându-mă că sunt nepăsătoare.

— Credeam că nu-ţi place de el.

— N-am zis niciodată aşa ceva! am replicat, abordând un ton defensiv.

— Aşadar, îţi *place* de el? a insistat ea.

— Mamă, abia dacă-l cunosc.

— Asta nu contează. Prima oară când am pus ochii pe tatăl tău, m-am îndrăgostit până peste urechi, mi-a mărturisit ea, oftând adânc.

— Dragoste la prima vedere? Vai, ce original! am zis, dându-mi ochii peste cap, sceptică.

— Absolut. Când ştii, ştii, a confirmat mama, zâmbind şi privind în gol pe deasupra volanului.

Mi-am dat seama că se gândea la tata… odihnească-se în pace.

Claire a plecat la întâlnirea ei cu Judele pe la opt, cu aproximaţie. Eu m-am uitat la televizor o vreme, în camera mea. La un moment dat, între reluările din *I Love Lucy* şi *The Honeymooners*[8], am adormit.

Am observat că razele soarelui pătrundeau prin fereastră, anunţând începutul unei noi zile, când am deschis ochii cu sfială. Un sunet slab mă trezise. Am pipăit neîndemânatică după telefon.

— Alo, am rostit, cu o voce hârâită.

— Bună dimineaţa.

Vocea din difuzor, în schimb, era ideală. M-am ridicat brusc în şezut.

— David? am întrebat, surprinsă.

— Da, mi-a răspuns, şi i-am simţit zâmbetul din voce.

— Unde ai fost? Am înnebunit căutându-te.

— Serios? a zis el, şi părea nedumerit.

— Mda, am oftat. Ăăă… am vrut să-mi cer scuze pentru incidentul acela.

— N-a fost vina ta, m-a oprit David. Eu am exagerat. În plus, n-ar fi trebuit să te presez atât de tare după ce ţi-ai exprimat limpede sentimentele. Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze.

— Nu, David… N-ar fi trebuit să vorbesc cu Gabriel. A

---

[8] Sitcomuri populare în S.U.A. în anii '50 (n. tr.).

fost nechibzuit din partea mea, am continuat eu să-mi cer iertare.

— Termină, Isis, m-a implorat David. Dacă n-ai fi vorbit cu el, ar fi putut sări la bătaie. Amândoi ştim ce-i umblă prin creieraşul ăla prăpădit.

M-am relaxat, rezemându-mă de tăblia patului.

— Asta înseamnă că sunt iertată? am insistat asupra problemei.

David a râs încetişor.

— Eşti tenace, nu?

— Aşa cred, i-am răspuns.

Un nou chicotit slab din partea lui.

— Aşa. Voiam să te întreb..., a zis, după care a avut o scurtă ezitare. Crezi că mama ta îţi va permite să ieşi azi cu mine?

Mi-am aruncat privirea spre ceasul de pe perete. Era şapte şi câteva minute.

— Nu cred că va avea ceva împotrivă, i-am răspuns.

— Pot să vin să te iau peste o oră, pentru micul dejun?

Am sărit imediat din pat şi m-am repezit la baie.

— OK, am răspuns, străduindu-mă să par calmă, în timp ce întindeam mâna spre robinetul duşului.

— Ne vedem atunci, a zis, cu o voce delicată.

— Pa.

Am închis şi am sărit sub duş.

Capitolul 9

DRAGOSTE NEÎMPĂRTĂŞITĂ

DAVID CHIOS

Turbat de furie, m-am năpustit spre maşină şi am demarat, trecând pe lângă paznicul de la intrarea în şcoală. Eram numai deziluzie.

Ce credea ea că sunt: o simplă jucărie pentru propriile-i plăceri sadice? Am blestemat ziua în care am dat cu ochii de fermecătoarea ei faţă rotundă. Probabil că ea mă crede bufonul ei personal, care să-i întreţină crudul amuzament.

Şi eu, atât de prost, încât să cred că m-ar vrea pentru ea! O urăsc cu patimă, şi totuşi, inima îmi tânjeşte după ea de un milion de ori mai aprig. Privirea haină a ochilor ei ca smaraldele mă vrăjeşte de fiecare dată, şi nu am leac împotriva blestemului aruncat de ea. Este cea mai de neînţeles fiinţă umană din câte am cunoscut. Nu-i înţeleg iuţeala cu care trece de la o dispoziţie la alta, sau de ce m-a privit astfel încât m-a făcut să cred că are anumite sentimente faţă de mine.

Neghiob trebuie că sunt în ochii ei şi, pe bună dreptate, probabil că aşa sunt, de vreme ce-i înghit indiferenţa cu care mă tratează. Nu-mi oferă niciun semn de afecţiune. Un lepros muribund mult mai degrabă ar primi, din partea ei, în cel mai rău caz milă, decât eu, vreo atenţie de oricare fel. Şi totuşi, cu toată răceala ei, mi se răspândeşte prin vene ca un foc mistuitor.

Buzele ei trandafirii şi moi, dulcea ei răsuflare… of, cât de mult i le cheamă sufletul meu!

Dar dacă ar exista o cale… o cale de a-i cuceri fragila inimă veninoasă… n-aş ezita. Deloc nu-mi pasă de acele reguli impuse de Sfat.

Mama a ţinut să mă prevină cu privire la dorinţa crescândă de a-i obţine afecţiunea, dar mi-a fost imposibil să evit aşa ceva. Aveam nevoie de ajutor – de ceva mijloace cu care să-i influenţez sentimentele – dar care? Singurul lucru pe care mintea mea limpede îl mai putea vedea era faţa… care ar trebui să-mi aparţină, dimpreună cu restul.

În numeroase rânduri, prietenul meu, Eros, mi-a relatat poveşti cu îndrăgostiţi din obişnuitele lui drumuri de arcaş. La vremea aceea, eram neştiutor cu privire la cuvântul „dragoste”, şi cu mult mai ignorant la vorbele rostite de el referitor la oameni: „Rugăciunile lor mă cheamă, cerându-mi să străpung cu săgeţile inimile jumătăţilor lor care nu le împărtăşesc dragostea, deoarece e atât de mare – dragostea aceea a lor – încât practic îi face să cadă bolnavi de-a binelea.”

„Ridicole!”, calificam eu astfel de cereri. Însă acum, tocmai eu sunt cel socotit ridicol de propria-mi gândire, fiindcă am devenit atât de plebeu. Mi-am trădat propriile vederi.

Cu cât mă gândesc mai profund la toate acestea, îmi dau tot mai bine seama că este o sarcină de care o singură persoană se poate achita. Nu voi mai pierde o clipă: Eros mă va ajuta.

*

Mi-am parcat maşina sub un arbore de abanos şi am dat fuga în casă.

— Mamă?! am strigat din răsputeri.

Mama şi-a făcut apariţia în capul scării.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, îngrijorată. Tonul meu probabil că sunase disperat.

— Trebuie să plec din locul ăsta pentru câteva zile, dar vreau să te rog să faci ceva pentru mine, cât timp nu voi fi aici.

— Ce ţi-ai mai pus în gând? a vrut să ştie, şi ochii i-au

reflectat puternica nelinişte, în timp ce încerca să-mi descifreze sentimentele.

— Mamă, te rog, nu-mi pune întrebări. Am nevoie de ajutorul tău.

I-am întors spatele. Am inspirat adânc, apoi mi-am străpuns pieptul cu arătătorul şi degetul mare. Durerea a fost de nesuportat. Am căzut în genunchi, suferind cumplit. Mama m-a strigat şi a încercat să mă oprească. Am respins-o şi am continuat ce aveam de făcut.

Degetele mele au căutat obiectul sacru ascuns în adâncul pieptului. Am încercat să nu respir cât timp mi-am luat viaţa dinăuntrul meu şi am scos-o afară. Era o stea mică, luminoasă, cu şase colţuri. I-am întins-o mamei spre păstrare.

— Ai grijă ca ea s-o primească, i-am zis, şi am lăsat Podoaba Stelei să-i cadă în palmă.

— David, nu! a protestat mama, cuprinsă de disperare. Nu ştii ce faci!

M-am ridicat încet în picioare, neputând să stau drept din cauza constantei şi ascuţitei dureri care mă învăluia.

— Ba da, ştiu, am zis, icnind în timp ce rana îşi începea procesul de cicatrizare. Şi acum, te rog, mamă, te implor s-o transmiţi în numele meu. Îţi cer să te gândeşti la sentimentele mele faţă de ea. Ea este singura mea dorinţă. Poţi să simţi durerea fizică şi sufletească zvârcolindu-se înăuntrul meu. Te implor, te implor şi iar te implor.

Mă ţineam cu mâinile de piept, încercând să-mi atenuez durerea, în timp ce vorbeam.

Ea şi-a coborât privirea spre vibranta stea aurită din mâna ei şi a început să plângă.

— Îţi voi onora dorinţele, mi-a spus.

— Mai este ceva, i-am zis eu. Aşteaptă-mă aici.

Am urcat treptele pe cât de repede îmi permitea durerea. Am pregătit obiectul care trebuia transmis şi mi-am azvârlit mobilul pe pat. Nu aveam nevoie de nimic care să mă distragă.

Am scris câteva fraze pe hârtia de papirus şi am înfăşurat-o. Am coborât scara şi i-am înmânat biletul

mamei.

— Ce va trebui să spun, dacă ea va veni să te caute? m-a întrebat.

— Spune-i că n-am lăsat altă vorbă, decât ceea ce ţii tu în mână.

— Eşti sigur, fiule? m-a întrebat, examinând străvechea emblemă, cu consternarea zăbovindu-i pe chip.

— Da, mamă, i-am răspuns, cuprinzându-i obrajii între palme şi sărutându-i creştetul. Mă voi întoarce în răstimp de două zile.

— *Ite cum Deo.*

Vocea i s-a frânt când mi-a dăruit străvechea binecuvântare în latină: „Mergi cu Dumnezeu.”

— Îţi mulţumesc, mamă. Îţi mulţumesc, i-am zis, îmbrăţişând-o. Şi, mamă… ce semnificaţie are, să nu îi spui.

Cu aceste din urmă cuvinte, am părăsit moşia, pornind în căutarea lui Eros. Îndurerat cum eram, mi-am desfăcut aripile şi m-am îndreptat către aeroport. Nu mâncasem şi nu dormisem de atâtea zile şi, în consecinţă, eram deja flămând şi slăbit, lăsând deoparte durerea rănii. Nu puteam zbura peste Atlantic într-o stare ca asta. Am urcat la bordul unui avion într-un oraş vecin. Zborul urma să fie lung, dar merita cu prisosinţă zăbava. Am dormit mai tot timpul, ajungând în aerul proaspăt şi friguros al începutului de dimineaţă, în oraşul principalei reşedinţe a lui Eros.

Eros posedă puterea de a corupe inimile. Dar nu este el acela care să mă întoarcă pe mine. Eram convins că mă va ajuta, de îndată ce-mi va vedea suferinţa sufletească pe chip. Şi încă un atu: Eros este un fraier când vine vorba despre iubire.

Acest zeu locuieşte în Paris. Un stereotip cât toate zilele, de acord, dar este oraşul ales de el, aşa că de acolo trebuia să încep căutările. Speram ca norocul şi binecuvântarea mamei să-mi fie de folos, fiindcă este o persoană greu de găsit. Dragostea lui pentru călătorii făcea să fie şi mai grea căutarea.

Am ajuns la Café de Flore, unul dintre locurile preferate de Eros. Aromele cafelelor europene şi mireasma pateurilor proaspăt scoase din cuptor umplea aerul înviorător al dimineţii. Am examinat toate persoanele din restaurant, plimbându-mă printre mese. Eros nu era de găsit în cafenea. M-am aşezat la o masă liberă şi am comandat un espresso dublu, aşteptând răbdător să văd dacă el va apărea. Aproape două ore am stat, şi tot nu l-am văzut.

Am cugetat la locurile prin care ar fi cel mai probabil să hălăduiască. Îl cunoşteam îndeajuns de bine ca să ştiu acele locuri, aşa că am pornit la drum către o străveche librărie numită Shakespeare şi compania, nu departe de cafenea.

În timp ce mergeam pe străzile Parisului, mi-am dorit ca într-o zi să-i pot arăta lui Isis Oraşul Iubirii. Am ajuns pe strada pe care se află librăria. M-am rugat lui Deus să dau de Eros.

Uşile prăvăliei erau larg deschise, şi cărţi peste cărţi stăteau stivuite pe tarabe, pe trotuar. Am pătruns în anticariatul mirosind a hârtie veche. O voluminoasă colecţie de lucrări era împrăştiată pe mese şi aranjată pe etajere. I-am studiat pe vânătorii de literatură, dar nu erau mai mulţi decât degetele de la o mână.

Lângă una dintre mesele cu cărţi, aproape de o fereastră, era un gentleman tânăr, înalt şi blond, într-un trenci gri şi cu ochelari. L-am recunoscut imediat: era Eros, care scotocea printr-un teanc de cărţi. Deus îmi ascultase strigătul.

M-am apropiat de el cu discreţie, ca şi cum, la rândul meu, aş fi fost în căutare de literatură. M-am aplecat ostentativ spre el, ca să-i văd faţa.

— *Bonjour,* l-am salutat apoi.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Vai de mine! Fratele meu! a exclamat Eros, surprins de vederea mea. Mi-a strâns mâna şi m-a îmbrăţişat cu braţul celălalt. Ce mai faci, bunule prieten? m-a întrebat, cu pronunţatul său accent franţuzesc. Ai venit într-o vizită,

la fel ca data trecută… de plăcere?

Am scuturat din cap.

— Nu, dragă prietene, i-am zis, ezitând să-i divulg scopul vizitei mele. La drept vorbind, sunt într-o situaţie care necesită ajutorul tău.

M-am oprit şi m-am retras.

— Dar unde îmi sunt manierele? Ce-ai mai făcut? Rogu-te, povesteşte-mi despre peregrinările şi aventurile tale!

Eros n-a acordat nicio atenţie acestor cuvinte, intrigat de motivul prezenţei mele acolo.

— Un favor, zici?

A lăsat jos cartea din mână şi m-a scos în grabă din magazin.

— Spune-mi cu ce pot să te ajut. Ştii că sunt la dispoziţia ta, a rostit cu sinceritate.

— Aş prefera să discutăm problema într-un loc mai retras, dacă nu te deranjează.

— Înţeleg, a zis Eros, dându-şi seama că este o problemă care necesită discreţie absolută din partea amândurora. Să ne retragem, aşadar, la actuala mea reşedinţă, bine?

— Ar fi perfect, i-am răspuns, zâmbind, mulţumit de disponibilitatea lui.

Eros a chemat un taxi.

— La Reserve. Place du Trocadero, i-a spus el şoferului adresa, după ce am trecut de colţ.

Pe parcursul călătoriei cu taxiul, am discutat despre familia mea. A fost surprins să afle că ne-am mutat într-un orăşel obscur, şi nu într-un oraş mare.

— Parisul este locul în care ar trebui să staţi. Femeile de-aici mor după cei ca noi, a zis, râzând. Glumesc, fireşte. Ar trebui să fiu un mare ignorant ca să mă pun într-o astfel de postură.

Am zâmbit forţat şi am ocolit subiectul. Nu voiam ca el să cunoască deocamdată motivele din spatele vizitei mele, până când nu aveam de gând să-i spun povestea în integralitatea ei. Ar fi fost mai înclinat să mă ajute, dacă înţelegea cât de implicat eram din punct de vedere

sentimental.

În timp ce traversam holul hotelului, o cunoscută piesă clasică de Chopin răsuna plăcut în fundal. Am luat ascensorul până la ultimul etaj. După ce a intrat în elegantul şi modernul său apartament, Eros şi-a scos pardesiul şi mi-a oferit ceva de băut. M-am aşezat pe o canapea albă din piele de dimensiuni considerabile şi l-am privit cum se îndreaptă spre bar.

I-am refuzat oferta, din cumpătare, şi am aşteptat să mă îndemne să-i destăinui motivul care m-a adus la Paris.

— Voi presupune că la mijloc este o femeie, mi s-a adresat, zâmbind şi ridicând din sprâncene.

— Presupui corect, i-am răspuns, îndreptându-mi spatele.

— O cunosc?

— Nu, am răspuns, şi am ezitat, ocolindu-i privirea. Nu este din neamul nostru.

— Poftim?! a strigat Eros, scăpând din mână paharul cu vin. Te rog, nu-mi spune că este vorba despre o muritoare!

— Lasă-mă să-ţi explic, i-am zis, prinzându-l de umăr.

Avea chipul împietrit. S-a aşezat pe un scaun, aşteptându-mi pledoaria. Am cugetat la cum ar trebui să fac apel la compasiunea lui.

— O iubesc, i-am mărturisit, şi glasul îmi era plin de o chinuitoare suferinţă, în timp ce-mi rememoram sacrificiul.

Am văzut cum Eros face ochii mari, nevenindu-i să creadă ceea ce-i destăinuiau buzele mele.

— Eu crezusem că este un caz de poftă trupească! a pufnit el. Tu? Îndrăgostit?

În încăpere s-au auzit hohotele lui de râs ascuţite. Am tăcut în timp ce el savura situaţia. Expresia mea împrumutase duritatea stâncii în timp ce-l priveam cu o iritare dezgustată.

— Să mă întorc când nu va mai fi amuzant? l-am întrebat, pe un ton zeflemitor.

— Nu, nu, m-a oprit Eros, ţinându-se cu mâinile de burtă ca să-şi aline crampele provocate de râs.

— Nu îmi face plăcere batjocura din hohotele tale, l-am

avertizat.

Eros şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Iartă-mă, prietene. Doar că a fost un şoc, venind tocmai din partea ta… şi să fii îndrăgostit de o muritoare, ca să nu spun mai multe.

În vocea lui se simţea încă o undă de amuzament.

— Putem acum să discutăm într-o manieră civilizată? am insistat, fiindcă nerăbdarea mă rodea până în miezul fiinţei.

Eros a oftat, închizând ochii.

— Nu te pot ajuta. Îmi pare rău.

— Ba da, poţi, Eros. Şi trebuie. Nu ai habar cum este să ai nevoie de cineva, aşa cum ai nevoie de curgerea propriului sânge prin vene.

Vocea mea suna a disperare până şi pentru propriile-mi urechi.

— David, tu nu vei putea procrea niciodată în urma acestei relaţii. Este împotriva legii. Şi, după câteva clipe, a adăugat: Răspunsul meu este ferm. Nu te pot ajuta.

Şi-a apăsat tâmplele, ca şi cum ar fi încercat să se elibereze de presiunea solicitării mele.

— Eros… am făcut un lucru prin care mi-am dovedit dragostea faţă de ea. Dar presupun că ar însemna să-ţi cer prea mult, *frate.* O voi porni la drum.

— Nu! Stai! mi-a cerut Eros. Iartă-mă, dar ştii care e părerea mea în această problemă. Să te îndrăgosteşti de o fiinţă umană… este ceva imposibil. Cunoşti interdicţiile. Legea este implacabilă.

S-a îndreptat din nou spre bar, ca să-şi mai toarne un pahar de vin.

— Ai menţionat că ai făcut un lucru prin care ţi-ai dovedit dragostea. Ce anume a fost, Romeo? m-a întrebat Eros, sorbind din paharul de vin şi holbându-se la mine.

— Chiar trebuie să pui această întrebare? am oftat eu.

— Am nevoie de un răspuns, dacă-mi vrei ajutorul.

— I-am dăruit ceva de-al meu.

Eros a scăpat pentru a doua oară paharul din mână. Şi-a dus pumnul strâns la gură.

— Te rog, frate, nu îmi spune că ai făcut acel lucru de neînchipuit!

Mi-am coborât privirea spre podeaua din lemn de esenţă tare şi am încuviinţat.

— S-a făptuit.

— Pentru numele lui Deus! Ai înnebunit! Înseamnă sinucidere!

Şi-a dus palma la nas, murmurând ceva neauzit, cu ochii închişi.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Nu te mişca, m-a prevenit, ridicând degetul arătător. Stai. Pe. Loc.

Eros a apăsat pe clanţă şi a întredeschis uşa doar atât cât să-şi arate faţa persoanei care se afla de cealaltă parte. A avut câteva schimburi de replici, aproape în şoaptă. Apoi a deschis uşa de tot şi s-a dat deoparte, adresându-mi o privire îngrijorată.

Au intrat fraţii mei, Galen şi Eryx. Galen avea pe chip un zâmbet de superioritate, în timp ce expresia lui Eryx era stânjenită.

— Şi cam ce crezi că ticluieşti tu aici, frate? m-a luat în primire Galen, rânjind, în timp ce se servea singur cu vinul pe care Eros îl lăsase la vedere pe bar.

— Nu ticluiesc nimic, i-am răspuns.

— Haide, haide, a replicat Galen, cunoaştem afecţiunea pe care o nutreşti pentru acea muritoare care călătoreşte în Somnium.

Apoi, Galen şi-a întors privirea spre Eros, în timp ce aştepta explicaţii din partea mea.

— Aşa ceva nu este posibil, s-a împotrivit Eros afirmaţiei lui Galen.

— Nu ar trebui să fie posibil, dar este, de fapt, adevărat, am confirmat, contrazicându-i scepticismul.

— Ai crezut că poţi scăpa aşa, cu una, cu două? Hmm? a întrebat Galen, legănându-şi paharul cu vin.

Eryx s-a aşezat pe unul dintre scaunele în stil modern.

— Mama ne-a trimis să te găsim, David. Se temea că vei pune la cale, din imprudenţă, un plan pentru încurajarea

sentimentelor fetei umane pentru tine, m-a informat Eryx.

— Să te grăbeşti cu judecata doar când vei fi în pielea mea. Nu am nevoie de predici. Sunt cât se poate de conştient de ceea ce pot şi ce nu pot să fac, am replicat, pornind spre uşa balconului.

— Nu a menţionat nimic din toate acestea faţă de mine, a minţit Eros în favoarea mea, dar şi ca să-şi salveze pielea. În plus, David este pe deplin conştient că fata trebuie să-l iubească din proprie voinţă. Puterea mea este limitată doar la poftele trupeşti când este vorba despre relaţii între oameni şi zei. Senzaţia se va risipi în câteva ore. În cele mai multe dintre cazuri, fata îl detestă după. Sunt convins că nu-şi va sacrifica iubirea faţă de ea pentru un asemenea lucru, a continuat Eros să mă apere.

Eros se străduia să-i convingă pe Galen şi pe Eryx că el nu cunoaşte situaţia, însă dacă mama le spusese despre Podoaba Stelei, atunci cu certitudine ei se gândiseră că voi ajunge aici.

— Şi atunci, de ce fugi încă de la cele dintâi semne ale înfrângerii? m-a întrebat Galen, fixându-mă cu o privire răutăcioasă prin care-mi amintea de întâmplările zilei precedente.

M-am întors cu faţa spre ei. Stăteau unul lângă altul. Nu-mi venea în minte nimic de spus prin care să-i fac să-l excludă pe Eros din toată afacerea.

— Nu am nevoie să fiu bătut la cap cu întrebări inutile. Asta nu este decât o vizită neprotocolară făcută unui prieten apropiat, am zis, roşu la faţă de furie. Şi, dacă ţineţi neapărat să ştiţi, tocmai plecam, am adăugat, trecând pe lângă fraţii mei cu paşi apăsaţi. Şi nu vă deranjaţi să mă urmăriţi. Voi porni spre casă pe drumul cel lung: cu avionul, la fel cum am venit.

I-am strâns mâna lui Eros.

— A fost o plăcere să te revăd, dragă prietene. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate.

În timp ce mă conducea spre uşă, chipul lui Eros trăda grija pentru propria-i persoană. Sfatul nu se mulţumea doar cu simple avertismente în astfel de cazuri. Pedepsele

se puteau întinde pe decenii întregi.

— Binecuvântaţi să fiţi, tu şi ai tăi, a zis el, dar părea neliniştit în timp ce-şi lua rămas-bun de la mine.

Eryx şi Galen m-au urmat îndeaproape, ca şi cum ar fi fost paznicii mei. Am fluturat din mână ca să chem un taxi şi am plecat fără să le mai adresez o vorbă. Eram furios pentru că mama îi trimisese să mă caute; cu toate acestea, îi înţelegeam îngrijorarea. Cunoşteam posibilele repercusiuni ale acţiunilor mele, şi nu era ceva care putea fi tratat cu uşurinţă. Mama ştia că sunt încăpăţânat şi avea motive să se teamă pentru mine.

Pe drumul de întoarcere cu avionul în State, am avut timp pentru reflecţie. Mi-am dat seama ce anume fusesem pe cale să înfăptuiesc, dacă n-ar fi fost înţeleapta hotărâre a lui Eros. Dacă fraţii mei nu şi-ar fi făcut apariţia în apartamentul lui, Eros sigur ar fi cedat rugăminţilor mele, fiindcă era o pradă uşoară pentru cei suferinzi din dragoste.

Dar cum rămânea cu iraţionalitatea de care dădeam dovadă? Eram atât de preocupat să-mi satisfac dorinţa, încât să fiu dispus să o *oblig* să mă iubească? Numai un tiran ar forţa pe cineva la un asemenea gen de afecţiune, una degenerată. Aş fi preferat să mor văduvit de suflet, decât să-i obţin dragostea prin forţă. Nu puteam şi nu voiam să-i fac aşa ceva frumoasei mele Isis.

Mă lăsasem condus de disperare. Ştiam bine că o astfel de dragoste nu avea să dureze, dacă nu era menită să fie. Cu toate astea, devenisem îndeajuns de iraţional ca să încerc. Ce-o fi fost în mintea mea?

Trebuia să aştept să văd dacă Isis îmi va împărtăşi vreodată sentimentele. Deocamdată, cel mai bun prieten, dar şi cel mai mare duşman, îmi va fi timpul. Voi fi nevoit s-o curtez, exact aşa cum ar proceda oricare alt bărbat.

Am coborât din avion şi am ieşit din aeroport. Mai erau câteva ore până se crăpa de ziuă. Am găsit un spaţiu retras, între două cărucioare pentru mărfuri, şi mi-am

desfăcut aripile. M-am înălţat iute, străpungând cerul fără nori.

Aripile mele m-au dus pe nesimţite până la casa ei. Am privit-o de la fereastră cum doarme liniştită pe o parte. M-am luptat ca să-mi înfrânez imboldul de a-i pătrunde în vis: nu mă simţeam pregătit să vorbesc cu ea. M-am retras, temându-mă că m-ar putea descoperi, şi am pornit în zbor către casa mea.

Când am intrat, mama şi fraţii mei păreau să-mi aştepte, nerăbdători, sosirea, adunaţi în birou.

— Ce gest nobil din partea ta, să ne binecuvântezi cu prezenţa, frate, m-a întâmpinat Galen, cu afectarea lui caracteristică.

Eryx m-a invitat prin semne să stau jos.

— N-aţi mai terminat cu încercările de a mă ridiculiza? am ripostat, şi asprimea tonului meu i-a şocat.

Fraţii mei şi-au întors privirile întrebătoare spre mama, aşteptându-i reacţia faţă de nesupunerea mea.

— David, fraţii tăi îşi fac griji pentru tine. Nu doresc decât să te întrebe care au fost motivele din spatele acţiunilor tale, a sărit mama să-mi apere fraţii.

— Despre ce acţiuni vorbeşti? am întrebat, cu o voce mai puţin aspră, din respect faţă de mama.

— I-ai dăruit Podoaba Stelei. Ştii bine despre ce vorbeşte mama. De ce să faci aşa ceva? Ţi-ai tăiat singur venele, m-a apostrofat Galen, cu încordare pe chip.

— Până când nu vei cunoaşte pe propria-ţi piele povara asta, nu ai niciun motiv să-mi judeci faptele. Şi cu asta nu mai am nimic de adăugat, am zis, oftând adânc şi îndreptându-mă spre scară.

— David, nu vreau să mă amestec în problemele tale! a strigat mama după mine.

M-am întors, îngrozit, spre ei.

— Şi atunci, de ce i-ai mai trimis în căutarea mea, mamă?

— Din precauţie. Sentimentele parcă ţi-au paralizat mintea. Crezi că nu mi-am dat seama ce vrei să pui la cale?

A trebuit să-mi fac drum până la Oracole, ca să aflu unde eşti, înainte de a-ţi aduce singur pieirea. Şi, de parcă n-ar fi fost suficient, am fost nevoită să mă întorc în Caelum, ca să-l calmez pe tatăl tău. Nu este deloc încântat, fiule!

Mama mi-a luat mâna într-a ei.

— Trebuie să fii răbdător, David. Cea dintâi consecinţă a acestei iubiri este suferinţa: fie ea fascinanta, voioasa suferinţă a dragostei, fie chinuitoarea suferinţă a unei inimi sfâşiate şi torturate. Oricum ar fi, tot suferinţă este.

Am examinat chipurile senine ale fraţilor mei. Stăpânirea lor de sine nu mi-a dat nici cel mai mic motiv de a mă îndoi de grija pe care mi-o purtau.

— Asta este pentru tine, mi-a zis mama, întinzându-mi un şerveţel împăturit.

— Ce este? am întrebat-o, nedumerit.

— Un bilet din partea ei, mi-a răspuns, cu un zâmbet delicat pe buze.

Ştiam că zâmbetul mamei era o dovadă a sprijinului ei în hotărârea mea de a persevera în această poveste. Este o mamă şi o femeie fără egal.

— Mulţumesc, mamă, i-am zis, cu un zâmbet radios, şi am sărutat-o pe tâmplă.

— Ai grijă să-ţi verifici mobilul. Ai foarte multe apeluri pierdute, a adăugat ea, tot zâmbitoare.

— De la cine? am întrebat, curios.

— Vezi cu ochii tăi. Eu nu-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, a chicotit ea, întorcându-mi spatele şi ducându-se în bucătărie.

Am urmat-o.

— Sigur eşti înfometat după zbor. Să-ţi pregătesc ceva?

— Mulţumesc, dar mai bine nu. Dacă apelurile au fost din partea unei anumite domniţe, atunci am alte planuri pentru micul dejun.

Capitolul 10

Am auzit soneria şi am coborât în goană treptele.

— Mamă, eu am plecat! am zbierat de jos.

— Distracţie plăcută, mi-a urat Claire, zâmbindu-mi aplecată peste balustrada de la etaj, încă în pijama.

Am deschis în grabă uşa şi am analizat remarcabila înfăţişare a lui David, ca şi cum l-aş fi văzut pentru prima oară. Mi se părea prea desăvârşit ca să apară la uşa mea.

— Bună dimineaţa, din nou, mi-a zis, aplecându-se să mă sărute pe amândoi obrajii.

— 'Neaţa, i-am răspuns, străduindu-mă să nu par prea nerăbdătoare.

David şi-a întins braţul, făcând să apară un trandafir roz, cu un plic mititel prins de tulpina lui. Am zâmbit ruşinată şi mi-am muşcat buza de jos. Adoram gesturile lui romantice... chiar dacă oricui altcuiva ar fi putut să-i pară dulcegării.

— Mulţumesc. E foarte frumos; ador florile, i-am zis, inhalând parfumul trandafirului.

— Da, ştiu. Vrei, te rog, să citeşti biletul? mi-a cerut, politicos.

Am deschis pliculeţul şi am despăturit biletul. Am citit cu voce tare.

Imploră-mă;
Nu mă voi lăsa greu.
Îmbrăţişează-mă;
Nu mă voi feri.

Acceptă-mă;
Pururi voi rămâne.

Era cu ochii aţintiţi asupra mea, când mi-am lăsat capul pe spate, ca să-l văd mai bine.

— E nemaipomenit, David… toate sunt. Îţi mulţumesc.

M-am întins spre el şi l-am îmbrăţişat. Stătea ţeapăn.

Braţele lui nu mi-au răspuns la îmbrăţişare.

— E ceva în neregulă? l-am întrebat, retrăgându-mă cu un pas.

— Nu, nicidecum, m-a liniştit el. Mergem?

Am încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— M-mda, i-am răspuns.

Mă întrebam ce putea să însemne lipsa lui de reacţie, în timp ce-mi deschidea portiera. Ceva se schimbase. De ce se purta aşa cu mine, când doar cu câteva zile înainte mă tratase de parcă… de parcă i-aş fi aparţinut? Nu-mi mai spusese „frumoasa mea” nici măcar o dată, pe parcursul conversaţiei. Şi nu-şi mai semnase poezia cu „Al tău, necontenit”. Era, oare, o încercare de a renunţa la mine?

L-am privit cu coada ochiului în timp ce conducea. Nu şi-a abătut nici pentru o clipă privirea de la drum. Nici măcar o dată nu şi-a întors ochii spre mine, aşa cum procedase prima oară când ne întâlniserăm. Să fi fost încă supărat? Dar n-ar avea sens să-i oferi unei fete un trandafir şi o poezie, dacă eşti supărat pe ea. Nici n-a vorbit cu mine cât timp a condus.

Ajungând într-un oraş vecin, ne-am oprit la un local unde se serveau clătite. Fără să mai stăm pe gânduri, ne-am aşezat într-un separeu. Am încercat să sparg gheaţa.

— Unde ai fost zilele astea? l-am întrebat, şi i-am studiat faţa în timp ce vorbeam.

— Să rezolv anumite probleme.

Răspunsul a fost scurt şi ascuns.

Pe timpul micului dejun, am schimbat de două ori zâmbete şovăielnice. Involuntar, am început să-mi împung clătitele cu gesturi semiviolente, fiindcă tăcerea dintre noi

mă tulbura. Am tras de timp intenţionat, tot sperând că va spune ceva.

David doar ciugulea din mâncare. Privirea îi rămânea concentrată asupra farfuriei din faţă. Doar la sfârşit a privit spre a mea şi a cerut nota de plată imediat ce a văzut că am terminat.

Am traversat parcarea localului şi ne-am urcat în maşină fără să rostim o vorbă. Nici pe drumul de întoarcere în oraşul nostru nu am vorbit.

Maşina a cotit pe poteca împădurită care ducea la casa lui. N-am mai putut să suport tăcerea şi încordarea aceea stânjenitoare.

— Opreşte! i-am cerut.

A oprit motorul.

— Am făcut ceva nepotrivit? l-am întrebat, aproape implorându-l.

David şi-a mişcat capul dintr-o parte în cealaltă şi a întins mâna spre chei. L-am prins de ea înainte să o poată răsuci.

— Mai eşti supărat pe mine? am insistat.

— Sigur că nu, mi-a răspuns, cu privirea pe mâna cu care îl ţineam.

— Atunci, de ce te porţi aşa? am întrebat, fără să-i eliberez braţul, vrând să văd dacă şi-l va retrage.

— Nu mă port nicicum, Isis, sunt exact acelaşi, mi-a zis, aruncând o privire scurtă spre mine, întorcându-şi apoi faţa spre volan.

— Ba da, m-am încăpăţânat eu. Eşti distant.

Şi-a încreţit fruntea, stând pe gânduri. Strângând din buze, s-a întors iar spre mine.

— Nu intenţionez să mă port altfel decât mi-ai cerut. Nu te voi mai presa cu…

S-a oprit timp de câteva clipe.

— Putem să fim prieteni. Nu vreau să te cicălesc.

Mi-am luat mâna de pe braţul lui şi mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Eu *nu* vreau să fiu prietenă cu tine, am declarat, pe

un ton intenţionat crud.

A rămas cu gura uşor căscată şi pe chip a început să i se citească supărarea. Îmi interpretase replica greşit.

— Eşti cea mai iraţională persoană din câte am cunoscut vreodată! Pur şi simplu, nu te înţeleg, a zis, strângând cu putere din maxilare.

— Mi se pare mie sau m-ai făcut nebună?

Vocea mea suna ameninţător, în timp ce mă întorceam spre el, cu un genunchi strecurat sub mine şi mâinile în şold. Corpul meu era înclinat spre el, defensiv.

— În mod legitim, a replicat printre dinţi, cu buza superioară răsfrântă.

Privirea îi era concentrată asupra bordului. Mâinile lui strângeau volanul cu atâta putere, încât acesta începuse să ia forma degetelor.

— David, uită-te la mine! i-am poruncit, pe un ton aspru.

Şi-a întors privirea furioasă spre mine. I-am luat faţa între palme şi l-am sărutat. I-am simţit braţul încolăcindu-se pe talia mea, trăgându-mă spre el. M-a strâns cu putere. Degetele lui au urcat pe spatele meu, până la ceafă. Mirosul lui picant era acum mai puternic. M-am retras puţin, gâfâind după aer şi simţind că mă prăbuşesc. Uitasem în ce hal mă îmbătau sărutările lui.

David şi-a lipit nasul de obrazul meu.

— De ce te joci cu mine? m-a întrebat, şi am constatat că avea răsuflarea întretăiată. Mă înnebuneşti, a adăugat, şi i-am simţit o scânteie de mânie în voce.

Cu toate astea, nu mi-a dat drumul din îmbrăţişare.

I-am cuprins obrazul cu palma şi l-am privit stăruitor, în adâncul ochilor lui albaştri.

— Nu ţi-aş face niciodată una ca asta.

Am gemut când m-a strâns şi mai puternic.

— Mi-e teamă că nu voi mai avea niciodată ocazia să te ţine aşa, mi-a mărturisit, şi vocea i-a sunat moale şi vulnerabilă.

— Nu trebuie să-mi mai dai drumul… *niciodată.*

David a scuturat din cap în semn de negaţie.

— Mintea mea îţi refuză cuvintele, şi totuşi pieptul

pustiit ţi le primeşte cu recunoştinţă, mi-a explicat, cu faţa îngropată în gâtul meu.

I-am ridicat capul şi l-am privit stăruitor în ochi.

— Lasă-ţi inima să fie victorioasă, i-am zis, încercând să fiu convingătoare.

— Nu… Mă voi sfâşia într-o infinitate de fragmente dacă îţi vei lua vorba înapoi.

— Cum aş putea să-ţi câştig încrederea? l-a întrebat, căutând în minte o cale prin care să-i schimb părerea.

— Tu nu înţelegi cât de aprig tânjeşte inima mea după a ta, mi-a răspuns, cu o voce chinuită.

— Spune-mi.

— Ar fi o dovadă de egoism, a zis, lăsându-şi, ruşinat, capul în jos.

— Spune-mi, am insistat.

— Nu-ţi spun. Este o nebunie.

— *Spune-mi.*

Vocea îmi era aspră şi poruncitoare.

Îi ţineam în continuare faţa între palme. Ochii îi sclipeau pătimaş. Şi-a încleştat maxilarul.

— Te vreau în întregime, fără încetare şi exclusiv pentru mine, mi-a mărturisit.

L-am strâns şi eu mai tare în braţe.

— Atunci, înseamnă că suntem amândoi egocentrişti, am replicat.

Chipul lui David s-a destins. Degetele i-au fugit pe faţa mea, spre maxilar, spre clavicule. Mi-a atins buzele, nerăbdător şi neobosit, dezmierdându-le cu ale lui.

David m-a dus lângă lac. Ne-am plimbat agale pe mal, admirând lebedele şi florile de câmp proaspăt înflorite. Făcându-şi griji ca nu cumva să fim văzuţi din casă, mă tot trăgea, din când în când, la umbra copacilor, ca să mă ţină în braţe şi să mă sărute. Braţele lui mi se păreau un liman pentru sufletul meu renăscut.

— Am întrebări pentru tine, l-am prevenit.

— Chiar mă gândeam când vei începe să mă întrebi mai

multe, mi-a mărturisit, zâmbind.

— Chiar acum, l-am informat, în timp ce ne instalam, la umbră, pe pajişte.

Şi-a rezemat umerii de trunchiul unui copac, trăgându-mă la pieptul lui. Braţele lui mă cuprindeau cu fermitate.

— Întreabă, m-a îndemnat, lăsându-şi capul pe umărul meu.

— De ce mi-ai lăsat amuleta asta? l-am întrebat, ridicând încheietura mâinii astfel încât s-o poată examina.

— Of, Doamne! a suspinat el. Speram să le laşi la sfârşit pe cele mai grele.

— O fată dificilă pune întrebări dificile, am glumit eu.

— Corect, m-a aprobat, râzând uşor.

— Ei bine…, a început, în spatele Podoabei Stelei se află o poveste lungă. Vrei s-o asculţi?

M-am răsucit ca să-l pot vedea.

— Dacă-mi aduce răspunsuri, atunci, da.

M-a sărutat pe frunte şi şi-a început povestirea.

— În centrul întunericului, era o lumină imensă, extraordinară. Lumina s-a săturat de întuneric şi a creat soarele, stelele şi planetele: universul.

Apoi, lumina şi-a dat seama că are suflet, dar nu şi un corp care să-l poarte. Aşa că şi-a creat un corp pe potriva nevoilor sale. Era alcătuit din elemente necesare pentru existenţa sa. Avea membre cu care să meargă şi să atingă; gură, ca să savureze gustul vieţii şi să-şi exprime gândurile; ochi, ca să vadă splendoarea universului; urechi, ca să audă şi să desfiinţeze tăcerea; o inimă, ca să menţină corpul în viaţă. Şi lumina a hotărât că trebuia să-i dea un nume, aşa că i-a zis Deus: Creatorul. Corpul pe care Deus şi l-a creat pentru sine avea nevoie de îngrijire. Trebuia să mănânce, să bea şi să se adăpostească. Aşa că a creat Terra: Pământul.

Într-o zi, Deus mergea pe Terra, admirând frumuseţea creaţiei sale, dar şi-a dat seama că nu are cui să-i împărtăşească această experienţă. Aşa că a luat din trupul Său două triunghiuri de piele şi le-a aşezat pe un nor, ca să-şi creeze un tovarăş. Triunghiurile au luat forma unei

stele, iar El a rămas printre nori până când s-a născut tovarăşul Său.

Din stea s-a născut o femeie. Era cea mai frumoasă fiinţă creată vreodată de El. O considera a sa, dat fiind faptul că fusese făcută din propria lui carne. Dar femeii i-a displăcut această presupunere, cum că ea ar vrea să fie a Lui, deoarece El o crease. S-a certat cu Deus, spunându-i că are dreptul să-şi modeleze singură viaţa, şi a părăsit norii, ca să hălăduiască de una singură pe Terra.

Deus a experimentat un sentiment pe care nu-l mai întâlnise niciodată: tristeţea. A început să se simtă rău. Lumina care radia din ceea ce numea el „corp" a început să se estompeze.

Femeia a observat că norii argintii în care locuia Deus nu mai străluceau. A pornit spre nori, ca să-l ia la întrebări pe Deus, însă el era prea slăbit ca să-i răspundă. Era pe moarte.

Atunci, femeia, amintindu-şi că fusese creată din carnea Lui, şi-a cercetat trupul în căutarea stelei făcute din pielea Lui. A găsit steaua în propria inimă: se prefăcuse în aur şi radia o frântură din lumina care-i aparţinuse odinioară lui Deus. Şi-a smuls steaua din inimă şi a îngropat-o în pieptul lui Deus. Lumina a înflorit atunci înăuntrul Lui, redându-i viaţa.

Când a văzut Deus că nu mai este bolnav, şi-a scos steaua din piept. Întorcându-și privirea spre femeie, a văzut că pielea ei se zbârcise, şi părul îi albise. În grabă, i-a străpuns pieptul cu steaua pe care i-a aşezat-o în inimă. Încetul cu încetul, femeia şi-a revenit. Atunci, Deus şi-a dat seama că steaua era esenţa ei, şi că nu putea trăi fără ea. Şi, înţelegând sacrificiul pe care-l făcuse pentru El, s-a îndrăgostit imediat de femeie.

Femeia şi-a dat seama că Deus căzuse bolnav din cauza tristeţii provocate de absenţa ei. Ceea ce a mişcat-o într-atât, încât s-a îndrăgostit de Deus.

Simţind în inimă această dragoste copleşitoare, a început să plângă cu lacrimi din aur. Iar lacrimile s-au prefăcut în copii, cu toţii însemnaţi cu câte o stea din aur

în mijlocul pieptului: la fel ca aceea pe care o avea femeia în pieptul ei.

Deus şi femeia au înţeles că toţi acei copii fuseseră concepuţi numai din dragostea lor, din nimic altceva. Femeia era nespus de bucuroasă de copii. Şi i-a promis lui Deus că va rămâne cu El pe vecie.

— Uau… ce poveste frumoasă, am zis, răsucindu-mă ca să-l pot privi.

— Da, nu-i aşa? Dar cred că este mai degrabă o biografie, decât o poveste.

— Să înţeleg că Dumnezeu are o soţie? m-am minunat eu.

— Nu acel Dumnezeu în care crezi tu, ci Deus, mi-a explicat. Nu există decât un singur Dumnezeu; este adevărat, cu mai multe chipuri, dar tot numai unul este.

— Înţeleg, am zis, clătinând aprobator din cap.

— Iar steaua asta…, am zis, făcând o pauză ca să pot studia mai bine talismanul, simbolizează atât originea, cât şi credinţa ta?

— Da, numai că, în momentul de faţă, cred că simbolizează mai mult dragostea mea…

Mi-a lovit uşor nasul cu vârful degetului.

— … faţă de tine.

— Ca un inel de logodnă? am încercat eu o comparaţie.

— E mai mult decât atât, a răspuns, zâmbind cu înţeles şi ridicând o sprânceană.

— A, sigur că da, am replicat, glumeaţă. Am uitat că am de-a face cu perfecţiunea.

David a chicotit încet.

— Perfecţiunea nu există, prostuţo.

— Cum se numea? am întrebat, revenind la subiect.

— Se *numeşte* Starr, a răspuns, subliniind faptul că totul e cât se poate de real.

— Frumos nume, am remarcat.

— Iată de ce, a continuat el, apucându-mă de încheietură şi desfăcând amuleta, poartă numele de Podoaba Stelei.

Mi-a petrecut cureluşa cu steaua în jurul gâtului. M-am întors şi mi-am ridicat părul, ca s-o poată lega.

Am început să mă gândesc la povestea pe care mi-o spusese în legătură cu relaţiile dintre oameni şi zeităţi, şi m-am întrebat: *Dacă regula mai e în vigoare, atunci cum de suntem noi împreună*?

— David?

— Da, iubire.

Am zâmbit larg, ca reacţie la răspunsul lui. Pe moment, am şi uitat ce voiam să-l întreb.

— Ce voiai să ştii? m-a întrebat el.

— Vei avea probleme pentru că încalci regula care interzice relaţiile dintre oameni şi zei?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Am situaţia sub control, mi-a răspuns.

L-am privit lung, în timp ce-mi apăsa uşor steaua de pe piept. Mi-a ridicat bărbia cu vârful degetelor.

— Te iubesc, mi-a zis, şi m-a sărutat cu gingăşie.

Nyx a apărut pe verandă în timp ce ne apropiam de casă.

— Bună, Isis, m-a întâmpinat, sărutându-mă pe obraji. Am pregătit prânzul.

M-am bucurat s-o aud pronunţând cuvintele astea trei. Eram moartă de foame. Stătusem toată dimineaţa cu David lângă lac. Acum era trecut de amiază.

— Mulţumesc, Nyx. Eşti foarte ospitalieră, am lăudat-o.

Ajungând în sufragerie, am constatat că Nyx se întrecuse încă o dată pe sine, pregătind o extraordinară varietate de mâncăruri. Gemenii erau deja aşezaţi la masă.

— Care ar fi verdictul? l-a întrebat Galen pe David.

Avea o figură serioasă.

— Verdictul? am întrebat, mirată.

— Îmi simte entuziasmul, mi-a explicat David. N-aş putea să am un moment de intimitate măcar pentru o clipă? a întrebat, zâmbind.

— Înseamnă că verdictul este favorabil, a comentat Galen, ridicându-şi paharul. Haide, haide. Pentru iubirea

eternă.

M-am înroşit. Asta ce mai era? Sunase ca un toast de nuntă.

— Lasă-i în pace, l-a admonestat Nyx, turnându-mi ceai rece în pahar. Dintre toţi, tu ar trebui să dai peste un asemenea noroc. Cu narcisismul şi umorul tău crud, aş putea pune rămăşag că vei rămâne burlac câte zile ţi-o fi dat să trăieşti.

A trecut de cealaltă parte a mesei, cu carafa din sticlă în mână.

— Şi cu toate astea, mă compari mereu cu Tata. Ceea ce înseamnă că şi el este prea narcisist, a remarcat Galen, zâmbind cu superioritate.

— Fii respectuos, l-a repezit Nyx, lovindu-i uşor capul cu pumnul strâns.

Eu, David şi Eryx, simultan, am izbucnit în râs la vederea tentativei lui Nyx de a-şi calma fiul.

Pe timpul mesei, David mi-a ţinut mâna pe sub masă. Din când în când, se mai întindea să-mi aranjeze pe după ureche câte o şuviţă de păr care-mi căzuse peste faţă. Galen părea stânjenit din cauza acestor atenţii.

— Poate că ar trebui să ne găsim şi noi iubite muritoare, i-a propus el lui Eryx.

— Nu veţi face aşa ceva. Mă aştept de la voi doi să respectaţi regulile, a intervenit Nyx, pe un ton necăjit.

— Ei bine, unele reguli pot fi interpretate, mamă, a replicat Eryx, cu ochii la David.

— Nu, Eryx. Situaţia este mult diferită faţă de ceea ce crezi tu, i-a zis Nyx, a cărei iritare începea să crească.

După masă, eu şi David am plecat să ne plimbăm pe una dintre cărările care străbătea parcul. Tot drumul, a cules flori pentru mine.

— Te rog, iartă insolenţa lui Galen. Întotdeauna a spus tot ce-a avut în minte. Nu a vrut să fie lipsit de respect, te asigur, mi-a zis David.

— Nu-i nimic. Nu m-a deranjat, i-am răspuns.

În momentul acela, mă gândeam la o altă persoană: la Eryx.

— Ce-a vrut să spună Eryx, când a zis că tu interpretezi regulile? l-am întrebat pe David.

S-a oprit în mijlocul potecii. Şi-a ţuguiat uşor buzele.

— A vrut să spună că, atât timp cât… cum să mă exprim?

Şi-a încreţit fruntea, stând pe gânduri.

— Atât timp cât nu există o uniune fizică între noi, ni se permite să fim împreună, mi-a explicat el.

L-am privit, făcând ochii mari.

— Înţelegi la ce mă refer? m-a întrebat, sesizând faptul că tăcerea mea era cauzată de nesiguranţă.

— Vorbeşti despre… ăăă…

Am lăsat fraza să plutească în aer şi mi-am coborât privirea în pământ, prea jenată ca s-o pot încheia.

— Da, a confirmat, făcând un pas în direcţia mea.

Mi-a strecurat o mână sub bărbie şi mi-a ridicat-o. Am simţit o căldură care-mi făcea urechile şi obrajii să devină roşii. David a zâmbit văzând cum mă îmbujorez.

— De ce te face lucrul ăsta să te simţi stânjenită? m-a întrebat, nedumerit.

— Nu vorbesc cu nimeni despre subiectul ăsta.

— Înţeleg, a rostit David, încet. Atunci, nu vom mai discuta despre asta altădată, a promis, remarcând reticenţa mea.

Am continuat să mergem în tăcere pe cărarea plină de vegetaţie. Începusem să fiu curioasă cu privire la ce se putea întâmpla cu David şi cu mine, în cazul în care relaţia dintre noi ar fi fost mai intimă pe plan fizic. Dacă hotărâm să ne căsătorim? Poate că săream calul gândindu-mă atât de departe, însă mintea mea insista asupra acestui gând. Mereu îmi închipuisem că voi avea o familie. Eram convinsă că mama va fi super entuziasmată la gândul că ar putea avea nepoţi. Dar cum rămânea cu înfăţişarea neschimbată a lui David? Nu ştiam exact cât de încet îmbătrânea. Era posibil să treacă şi un secol până când avea să arate ca de douăzeci de ani, dar cum puteam ştii?

— La ce te gândeşti? mi-a întrerupt David reflecţia.

— La noi, i-am răspuns.

— La ce anume? s-a interesat, trăgându-mă spre el.

M-am gândit bine la răspuns, conştientă de faptul că ar putea fi prematur să menţionez cuvântul „căsătorie”. Aveam doar şaptesprezece ani; nu intenţionam să mă mărit prea curând.

— Păi…, am început, să presupunem, ipotetic vorbind, că la un moment dat, în viitor – peste ani de zile – relaţia noastră ar avansa către ceva mai serios. Cum ar decurge?

— Tu spui că vrei să te măriţi cu mine? m-a întrebat, chicotind uşor.

— Ipotetic vorbind; ştiu că e prematur să aduc în discuţie subiectul. Doar că… Nu-mi dau seama cum ar putea fi.

— Aha, a zis, David, înţelegându-mi preocuparea. Vei avea parte de tot ceea ce atrage după sine căsătoria… tot.

Asta includea cumva şi o familie? Dacă da, afirmaţia lui contrazicea legea pe care mi-o explicase mai devreme. Instinctul îmi spunea că mai era ceva de care eu nu aveam cunoştinţă.

— Îmi ascunzi ceva, am zis cu voce tare, fixându-l cu privirea.

David mi-a luat mâna şi a atins-o uşor cu buzele.

— Nu este nimic, mi-a zis, cuprinzându-mi talia cu un braţ.

— Nu mă convingi, m-am bosumflat eu.

M-am eliberat cu forţa din îmbrăţişarea lui şi am făcut câţiva paşi spre marginea pădurii.

— Detest când faci aşa ceva, mi-a zis, pe un ton ofensat.

L-am privit peste umăr şi i-am văzut expresia rănită. Remuşcările m-au copleşit imediat. M-am întors iute şi m-am lipit de el. Trăgându-l de guler, l-am făcut să se aplece spre mine şi l-am sărutat uşor pe buze.

— Îmi pare rău, i-am zis, nu mi-am dat seama că te supăr atât de mult.

David mi-a zâmbit cu jumătate de gură şi şi-a odihnit bărbia pe creştetul meu. N-a spus nimic. Sigur se supărase. M-am tot gândit dacă e cazul să rup tăcerea, dar am renunţat. Nu aveam nimic important de spus.

După câteva minute, David m-a luat de mână şi m-a

condus până la un copac culcat la pământ, unde m-a făcut să mă aşez. Apoi, a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Ce zici dacă ai îmbătrâni odată cu mine?

Mai să-mi sară ochii din orbite. Ce făcea, mă cerea în căsătorie? Probabil că întrebarea mea îl făcuse să creadă că asta voiam, dar eu nu eram în niciun caz pregătită pentru căsătorie. Mama îmi spunea mereu că sunt matură pentru vârsta mea, dar nu cred că prin asta se referea şi la măritiş. Nici măcar nu absolvisem liceul. Voiam să urmez şi o facultate. Aveam planuri... o groază de planuri!

— Isis! a David, care-mi aştepta răspunsul, în timp ce eu mă holbam la el, cu gura căscată.

— Dar... nu sunt pregătită pentru căsătorie, am rostit, pe negândite.

David a început să râdă, tresăltând din tot corpul.

— Nu era o cerere în căsătorie, m-a lămurit el.

— Şi-atunci, de ce mă întrebi? m-am mirat, dezorientată.

— Dacă ar exista o cale? a întrebat David, pe un ton serios.

— O cale prin care tu să îmbătrâneşti? am insistat, voind să fiu sigură că înţelesesem bine întrebarea.

— Da, mi-a răspuns, cu o voce plină de speranţă. Dacă aş putea să îmbătrânesc alături de tine? Dacă, atunci când ai fi pregătită, aş putea să-ţi ofer angajamentul despre care te interesai acum câteva clipe? Aşa ceva te-ar face fericită?

— Fără discuţie, am declarat.

Chipul lui David a devenit strălucitor. M-a tras spre el, luându-mă în braţe şi sărutându-mă. Eram ameţită şi imponderabilă în braţele lui. Abia când am simţit soarele arzându-mi faţa şi am coborât privirea mi-am dat seama ce se întâmplase: pluteam deasupra pădurii şi ne înălţăm, treptat, spre cer.

Cu răsuflarea tăiată, mi-am ascuns faţa la pieptul lui David, şi m-am agăţat de el. Ţineam ochii strâns închişi, iar stomacul îmi era numai noduri. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că era posibil să dau afară tot ce mâncasem mai

devreme.

— Nu-ţi fie frică, frumoasa mea, a încercat David să mă liniştească.

Dar ceea ce nu ştia David era că nu eram înfricoşată… ci îngrozită!

David mi-a ridicat capul, împingându-mi bărbia în sus, cu una dintre mâini. Am vrut să-l implor să mă ţină în continuare cu ambele braţe, dar dinţii îmi erau încleştaţi, împiedicându-mă să vorbesc. Ţineam în continuare ochii strâns închişi.

— Deschide ochii, mi-a cerut el.

Am scuturat din cap, împotrivindu-mă. Dintr-odată, i-am perceput mireasma uşoară, seducătoare. Am inspirat. O senzaţie de linişte m-a copleşit îndată. Panica s-a risipit.

— Isis, deschide ochii, a insistat David.

Din moment ce nu mă mai temeam, am deschis, treptat, ochii. Maiestuosul cer albastru ne înconjura. Arborii de abanos aflaţi dedesubt păreau să nu fie altceva decât o pătură de muşchi. Aripile lui David se mişcau într-o ondulare lentă, graţioasă.

— Visez? am întrebat, neputând să-mi dau seama dacă era real sau nu ce se întâmpla.

— Nu, mi-a răspuns cu blândeţe, continuându-şi plutirea în adierea vântului.

Aripile lui ne-au purtat pe deasupra rezervaţiei şi a lacului, care părea acum o băltoacă. A dat roată vechii case, care, am constatat cu ocazia asta, era amplasată în mijlocul zonei împădurite. Încetul cu încetul, am coborât spre arborii de abanos. David a atins cu delicateţe covorul de iarbă aspră. M-a lăsat din braţe lângă copacul doborât pe care stătusem mai devreme. Am privit cu atenţie spre silueta lui şi i-am văzut aripile albe, îngereşti.

— Pot să le ating? Aripile tale, adică? l-am întrebat.

David s-a aşezat lângă mine şi s-a răsucit, ca să-i pot vedea spatele. I-am examinat rapid aripile, după care mi-am plimbat încet degetele peste penajul bogat. Textura lor era excepţional de moale şi de catifelată: deosebită faţă de orice altceva mai atinsesem vreodată. David mă privea

peste umăr. Mi-am dezmierdat faţa de una dintre aripile lui. Am inspirat parfumul dulceag. Mireasma era caldă şi îmbietoare.

Aripile lui David au dispărut într-o pâlpâire diafană când şi-a schimbat poziţia, ca să mă privească.

— Vei fi în largul tău mâine, când te vor vedea prietenii tăi cu mine? a fost curios David.

— Nu-mi pasă de ce cred ceilalţi. Mă interesează doar c-o să fii cu mine.

Cuvintele mele i-au adus un zâmbet pe buze.

Nyx a servit ceaiul într-unul dintre saloane. O mulţime de pateuri şi plăcinte ocupau măsuţa. Eryx şi Galen erau preocupaţi de dulciuri şi nu ne-au remarcat intrarea. Nyx ne-a oferit câte o ceaşcă de ceai.

— La ce oră trebuie să fii acasă? s-a interesat David.

— De obicei, pentru mine stingerea e la ora nouă, când am şcoală a doua zi, dar din moment ce-am fost plecată toată ziua, cred că ar trebui, probabil, să mă întorc mai devreme. Mama sigur se întreabă ce fac.

— Corect, m-a aprobat David.

La scurt timp după ceai, David m-a condus acasă.

— Vin mâine-dimineaţă să te duc la şcoală, mi-a amintit el.

— Şi cum rămâne cu Gabriel? i-am amintit, la rândul meu.

— Mă ocup eu de el, dacă se întâmplă ceva, mi-a răspuns, sigur pe sine.

— O să te văd în visele mele, la noapte? m-am interesat.

— Nu vreau să mă vezi în timp ce dormi, mi-a răspuns, sărutându-mi mâna.

— De ce nu? m-am interesat, ofensată.

— Vreau să-ţi fie dor de mine. Am preţuit mult felul în care m-ai privit azi-dimineaţă, după ce nu m-ai văzut timp de câteva zile.

S-a aplecat să mă sărute pe tâmplă.

— Ai observat asta? m-am mirat. *Categoric, nu sunt o*

actriţă prea bună, am adăugat, în sinea mea.

— Am observat, a declarat el.

David m-a condus până la intrarea în casă, unde mi-a sărutat uşor obrajii.

— Inima nu-mi va mai bate până când vederea nu-mi va poposi pe ochii tăi ca smaraldele, mi-a şoptit la ureche.

Dintr-un impuls, l-am tras spre mine, ţinându-l de guler şi sărutându-l. S-a dat înapoi, chicotind încet. Am simţit cum mă înroşesc când m-a privit.

— Noapte bună, frumoasa mea, mi-a zis, în timp ce pornea agale pe alee.

L-am urmărit cum se îndepărta cu maşina, până când a dispărut, apoi am intrat în casă.

Claire a ajuns acasă la câteva minute după ce am intrat eu pe uşă. Încă suspinam după ziua perfectă petrecută cu David.

M-a apucat cu o mână de obraz şi a strâns.

— Ce-i cu zâmbetul ăsta nătâng întins pe toată faţa? m-a întrebat, întorcându-mi capul într-o parte şi-n cealaltă, jucăuşă.

M-am bucurat tare mult văzând-o că era din nou ea însăşi; sau, cel puţin, aşa speram. M-am smuls din strânsoarea ei, continuând să zâmbesc.

— Alo? Pământul către Isis..., a strigat ea, fluturându-şi mâna prin faţa ochilor mei.

— Termină! am exclamat, ridicând din sprâncene şi chinuindu-mă să-mi reţin zâmbetul. Nu-ţi spun nimic.

Claire a scos limba la mine.

— Bine! Atunci nu-ţi spun nici eu!

— Poartă-te ca pentru vârsta ta, am apostrofat-o, râzând.

Acum eram convinsă că mama se simţea bine. N-ar mai fi făcut pe caraghioasa, dacă n-ar fi fost aşa.

Fireşte, după doar trei secunde a început să-mi povestească despre după-amiaza petrecută în oraş cu Judele. Fuseseră la un film şi pe urmă se duseseră la o îngheţată. O aveam din nou în faţă pe voioasa mea Claire.

Era încă devreme pentru cină, aşa că mi-am mai pierdut

vremea prin camera mea, ascultându-l pe cântăreţul meu preferat, Tiziano Ferro. Mi s-a părut o alegere perfectă pentru felul în care mă simţeam. E un artist minunat... chiar dacă habar n-am despre ce cântă.

Am visat cu ochii deschişi la noaptea în care David a cântat pentru mine. Mi-am dorit să fi ştiut italiana, ca să-mi dau seama ce spunea în cântecul acela.

Dar apoi mi-am amintit de Gabriel. Şi aşa, s-a dus de râpă ziua mea perfectă! Trebuia să găsesc o modalitate prin care să-l fac pe Gabe cel cu ţeasta groasă să priceapă că nu vreau să-l mai văd prin preajma mea. Poate că era mai bine să-i spun mamei despre Gabriel şi despre arma lui. Dar imediat am alungat acest gând. Nu voiam să-l văd pe Gabriel în închisoare, cu atât mai puţin nu-mi doream să beneficiez de o protecţie exagerată din partea lui Claire. Mama avea tendinţa de a dramatiza lucrurile de felul ăsta. Presupun că educaţia ei de fată din provincie o făcea să se comporte astfel.

Însemnarea nr. 9 în jurnal, 6:00 p.m.

Sentimentul a învins raţiunea. Acum, sunt umila slujitoare a ceea ce ar fi trebuit să poarte un nume mai pasional. Acest sentiment, pe care tu l-ai aprins în mine, nu poate fi comparat cu nimic din ce-am simţit până acum. Sunt ca o prizonieră, o servitoare şi o sclavă a ceea ce nu pot să numesc nicicum, fiindcă e o stare mai profundă decât orice altceva. Nu încerca să mă eliberezi, deoarece mă voi agăţa de tine cu tot devotamentul.

* * *

Luni dimineaţa, Andy i-a ars un cot lui Bill când ne-a văzut, pe mine şi pe David, apropiindu-ne de masa noastră, mână în mână. Andy a început să aplaude când a văzut că eram „împreună”. Bill i-a urmat exemplul.

Tare idioţi puteau să fie uneori.

Galen a strâns din buze. Ştiam că e singurul din familia lui David care se simţea incomodat de relaţia noastră. Nyx

şi Eryx nu păreau câtuşi de puţin deranjaţi. Dar cred că, dac-aş fi fost în pielea lui Galen, aş fi reacţionat la fel. Siguranţa fratelui meu ar fi însemnat totul pentru mine; pe de altă parte, la fel stăteau treburile şi cu fericirea lui.

David a primit câteva avertismente pe parcursul primei ore de şcoală, din cauza faptului că-şi înclina pupitrul în faţă şi mă cuprindea în braţe. I s-a cerut să-şi ţină mâinile acasă.

Cea de-a doua oră a fost o victorie pentru orgoliul lui David. A defilat cu mine la braţ, ca să ne vadă Simon. Mi s-a părut că savurează asta chiar mult de tot.

Prânzul a fost un extaz. Eu şi David am stat într-un separeu, în timp ce masa noastră era iarăşi supraaglomerată.

— De ce nu are mama ta nimic împotrivă să ne vedem? Mi s-a părut chiar uşurată când am venit să te caut, i-am zis, curioasă să aflu dacă el ştia ceva în plus faţă de mine.

— Mama crede că, deoarece ai găsit o cale de a ajunge în Somnium fără să ştii de existenţa lui, ai fost predestinată să mă găseşti. Ştii, soarta joacă un rol de maximă importanţă în călătoria spre destinul implacabil, a început David.

— Stai, stai… Soartă? Destin? l-am întrerupt eu. Nu prea reuşesc să mă prind de toată teoria asta genialo-zeiască asupra vieţii, am zis.

— Nu, iubire, nu e o teorie. Aşa stau lucrurile, şi-a reluat el explicaţia. Soarta este acea serie de evenimente din viaţa ta. Este ca o ecuaţie matematică: unu plus unu egal doi, şi va fi totdeauna egal cu doi, deoarece este o afirmaţie adevărată, nu-i aşa? Ei bine, imaginează-ţi că numerele de unu sunt soarta, iar rezultatul – care totdeauna va fi egal cu doi – este destinul. Nu contează câţi de unu adaugi în ecuaţie, rezultatul este, totdeauna, adevărul de netăgăduit. Acum ţi se pare logic?

— Acum, cam da, i-am răspuns, zâmbind.

David şi-a înclinat faţa spre mine.

— Iar tu eşti adevărul meu de netăgăduit, destinul meu,

a murmurat, îndreptându-se spre buzele mele.

— Hm, hm, a tuşit directoarea Miller. Copii, aşa ceva nu este permis în campus.

David a strâmbat din nas.

— Am înţeles, doamnă, a încuviinţat el.

— Mulţumesc, a mai zis domnişoara Miller, şi s-a îndepărtat.

David mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea s-o invit pe mama ta la cină, cândva, săptămâna asta, mi-a dezvăluit David.

— De ce-ai vrea să faci una ca asta? l-am întrebat, încreţindu-mi fruntea.

— Pur şi simplu, m-am gândit că ar fi un gest frumos.

— O să-i dau de ştire, i-am promis, parcă auzind deja ce tămbălău avea să facă mama pe tema asta.

— Mi-ar plăcea să transmit personal invitaţia. În definitiv, este calea cea mai cuviincioasă.

— Sigur, i-am răspuns, zâmbind. Ar fi drăguţ.

De teamă să nu fi sunat Gabriel, am amânat să-mi verific telefonul până după şcoală, când am ajuns într-un loc sigur: acasă. Am ignorat această grijă, expediind-o într-un colţ al minţii, unde să nu deranjeze pe moment. Doar nu era să-mi stric o zi ca asta.

Am avut de furcă până să-l conving pe David să intre în casă, când m-a adus. Am insistat că mama are încredere totală în mine. A insistat că nu se cuvine să intre în casa mea fără consimţământul lui Claire. Disputa a fost câştigată de el; ca de obicei.

După câteva tentative de rămas-bun, m-a tras practic afară din maşină şi m-a condus până pe verandă. N-aş fi vrut să plece, dar ştiam că nu vrea să rămână şi să-l găsească mama acolo. A pretins din nou că „nu se cuvine”.

David mi-a promis că se va întoarce seara, mai târziu, ca să discute cu Claire în legătură cu invitaţia la cină. M-am gândit că e foarte politicos din partea lui.

— Mamă, trebuie să-ţi spun ceva, am luat-o în primire pe

Claire, imediat cum şi-a lăsat jos geanta.

Claire a făcut ochii mari.

— O, Doamne, eşti însărcinată!

A dus automat o mână la gură. Pentru o clipă, am avut impresia că glumeşte, dar după asta i-am văzut panica de pe faţă. Am uitat că astfel de cuvinte o înspăimântau într-atât, încât îi paralizau mintea.

— Nu! am exclamat, pe un ton ofensat. Am mai vorbit deja despre asta, am adăugat, trântindu-mă, încruntată, pe canapea.

— Scuză-mă, iubito. Ştiu că exagerez, dar din felul în care ai spus-o… lasă, lasă, a revenit, scuturând din cap. Ce este?

— David o să treacă pe-aici mai târziu, am anunţat-o, stingând televizorul şi pornind spre scară. Eu o să fiu în camera mea.

— Isis, nu mai fi supărată, scumpo. Îmi cer scuze.

— Trebuie să ai încredere în mine, mamă, i-am atras atenţia.

Mă simţeam un pic jignită că putea să gândească una ca asta, când eu nu-i dădusem niciodată ocazia de a se îndoi de mine.

— Chiar în după-amiaza asta i-am zis lui David cât de multă încredere ai tu în mine. Am greşit, spunându-i asta? am mustrat-o de la picioarele scării.

— Nu, scumpo. Trebuie să înţelegi că devin iraţională când vine vorba despre singurul meu copil. N-am ce-i face, Isis. Ştii că aşa sunt eu… Într-o zi, o să înţelegi cum e să-ţi doreşti tot ce e mai bun pentru copiii tăi. Mă îngrozeşte gândul că eşti o adolescentă cu hormonii în clocot, pentru că eu am trecut deja prin asta.

— Ştiu, mamă. Mi-ai mai spus-o… de *zeci* de ori. Nu-ţi cer decât un pic de credinţă. Ai încredere în mine.

Claire a strâns cu fermitate din buze.

— Nu mă îndoiesc de tine, Isis. Eşti un copil bun.

— Mersi, i-am zis, zâmbind mânzeşte. Sunt în camera mea.

Claire făcea ditamai tărăboiul, mutând tigăi şi cratiţe prin bucătărie, pregătind cina. Nici n-a auzit soneria. Am coborât ţopăind treptele şi am deschis uşa.

— Bună, i-am zis, făcându-i semn să intre.

David a zâmbit şi a pătruns în casă.

— Mă duc s-o chem pe mama, am zis, făcând câţiva paşi înapoi, întorcându-mă şi luând-o spre bucătărie. Mamă, a venit David! am anunţat-o.

— OK. Rămâne la cină? s-a interesat ea.

Tocmai toca un mănunchi de broccoli.

— Nu ştiu, am răspuns. Ezitam să-i spun că voia să discute cu ea, de teamă să nu reacţioneze exagerat. Poţi să vii până în living? am întrebat-o.

Claire s-a oprit din tocat şi m-a privit de parcă aş fi spus ceva nelalocul lui. Apoi şi-a spălat mâinile şi le-a şters pe şorţ. Era pe punctul de a da glas unui alt scenariu tragic născocit de imaginaţia ei înfierbântată.

— Bună seara, doamnă Martin, a întâmpinat-o David, în acelaşi fel în care mă întâmpina şi pe mine: cu câte o pupătură pe fiecare obraz.

— Bună seara, David. Ce mai face mama ta?

— Foarte bine, mulţumesc. Şi dumneavoastră?

— Bine, bine, a răspuns Claire, privindu-mă în treacăt şi, probabil, întrebându-se despre ce putea să fie vorba. Vrei să rămâi la cină?

— Vă mulţumesc, dar nu. De fapt, sunt aici ca să vă transmit o invitaţie la cină, dumneavoastră şi lui Isis, pentru mai încolo, săptămâna asta, când este convenabil pentru dumneavoastră.

— O! a exclamat Claire, surprinsă. Cu mare plăcere. Mâine seară ar fi bine?

— Perfect, a răspuns David, zâmbind şi făcând să-i apară gropiţele.

— Rămâne aşa, a zâmbit şi Claire. Şi acum, dacă mă scuzaţi, mă duc să-mi termin treaba la bucătărie.

— Eşti sigur că nu vrei să rămâi la cină? l-am întrebat. Mama face un *quiche* cu broccoli extraordinar.

— Tentant, dar trebuie să te refuz, îmi pare rău. Am

mâncat deja.

— Mai stai un pic cu mine?

— Da, desigur. Dar numai până va fi gata cina.

Lui Claire nu i-a luat prea mult până să vâre în cuptor vasul cu *quiche.* A venit în living şi a început să-l întrebe pe David despre locurile în care a stat.

— Mi-ar plăcea mult să vadă şi Isis, într-o zi, toate acele locuri, a zis David, strângându-mi scurt mâna. Sunt civilizaţii foarte diferite.

— Îmi imaginez, a încuviinţat Claire.

Alarma cuptorului a piuit de mai multe ori. Claire şi-a cerut scuze şi s-a dus în bucătărie.

— Este vremea să îmi văd de drum, a constatat David, aruncând o privire la ceasul de la mână. Cred că am zăbovit prea mult cu vizita.

— Nu e chiar atât de târziu, am încercat eu să-l liniştesc.

— Da, îmi dau seama, dar Galen nu vede cu ochi buni relaţia dintre noi, iar comentariile lui o tulbură pe mama. Ar fi trebuit s-o sun ca s-o anunţ că stau mai mult decât era de aşteptat.

— Ce comentarii? m-am interesat, încruntându-mă.

— Despre Gabriel şi despre asta, mi-a răspuns, arătând spre Podoaba Stelei atârnată de gâtul meu.

— Şi pe mine mă îngrijorează, am recunoscut.

— Ca şi pe mine, dar asta nu mă va ţine departe de tine.

David s-a ridicat de pe canapea şi s-a îndreptat spre ieşire.

Am ieşit cu el, închizând uşa după mine. M-a sărutat uşor pe buze şi a plecat.

Capitolul 11

Claire a pus pe masă vasul cu *quiche* şi orez sălbatic, apoi s-a trântit pe un scaun, având încă şorţul pe ea şi mănuşa pentru cuptor în mână. A tăiat cu grijă două triunghiuri din *quiche* şi le-a aşezat pe farfurii.

— Drăguţ din partea noului tău coleg să ne invite la cină, a zis, cu un zâmbet strălucitor.

Am încuviinţat, în timp ce gustam din mâncarea teribil de fierbinte. Era delicioasă. M-am întrebat dacă se situa la standardele familiei Chios. Nu m-aş fi sfiit să-mi etalez talentele culinare pentru David, dacă mi s-ar fi dat ocazia. Trebuia să-i mulţumesc mamei pentru asta.

— Ai să-mi spui vreodată ce e între voi doi? m-a întrebat Claire, scoţându-şi mănuşa şi aşezând-o alături de farfuria ei.

— Nţ, i-am răspuns, zâmbind. Nu, până nu-mi spui ce-a fost cu tine săptămâna trecută.

Claire şi-a dat ochii peste cap.

— Iar asta, a exclamat sâcâită.

— Nu facem târgul? am întrebat-o, afectată.

— Nu facem târgul, a răspuns Claire, ţuguindu-şi buzele.

*

Tocmai eram pe cale să termin de spălat vasele, când telefonul din buzunar a început să vibreze. Era Krystle, una dintre bunele mele prietene, care plecase la facultate înainte de terminarea anului şcolar.

Krystle frecventa cursurile Universităţii statului Texas, din San Antonio, împreună cu Patrick. Umbla vorba că ea şi Patrick ar fi acum un cuplu. Trecuseră secole de când nu mai vorbiserăm. Ne trimiseserăm SMS-uri după plecarea

ei, dar destul de rar. Absolvise liceul cu un punctaj atât de mare, încât se considera că este în anul al doilea de facultate. Asta se numeşte o fată deşteaptă.

— E foarte mult de muncă, s-a văitat Krystle. Lucrări de cercetare, proiecte şi prezentări… Sunt tare bucuroasă c-o să vin acasă în weekendul ăsta, în vacanţa de primăvară.

— E minunat! Am putea să ne distrăm, cu Andy şi cu restul găştii! m-am extaziat eu. Eram bucuroasă că aveam să-mi revăd prietena, după trei luni de absenţă. Şi, ce-ai vrea să faci cât timp o să stai?

— Mi-a zis Sheila că o să fie Festivalul Primăverii în weekendul care vine.

— Mamă, ce dor mi-e de ea… Locuieşte aici, dar nu apuc niciodată s-o văd, pentru că e tot timpul ocupată, am zis, rezemându-mă de chiuvetă şi privind în podea.

— Ştiu, a încuviinţat Krystle, mohorâtă. Şi eu vorbesc cu ea foarte rar, n-avem timp nici măcar să ne dăm mesaje. E super ocupată cu munca şi cu şcoala şi cu toate alea. Nu ştiu cum reuşeşte să se descurce. Eu abia mai scot capul de sub teancul de cursuri.

— Mă sperii. Nu ştiu dacă mai vreau să merg la facultate, am glumit eu.

— Ia mai taci! Ba ştii bine c-o să te duci, a chicotit ea. Te-ai hotărât unde te înscrii?

— E încă în dezbatere, am oftat eu. Taxele sunt ridicole.

— Mie-mi spui! Dacă n-ar fi fost bursele de merit şi creditele pentru studii, aş fi rămas needucată.

— De-a dreptul dramatic, am zis, râzând.

— Ştiu. Stresul e de vină. Deci ne vedem când ajung acolo?

— Absolut.

— Bine. Mai vorbim, pa-aaa, a zis.

— Pa, am spus şi eu, şi am închis.

Cerul era mai albastru, mai senin şi mai frumos în dimineaţa asta. Dacă n-ar fi existat umezeala din aer, ar fi fost perfect.

David purta o bluză polo neagră, cu un tricou alb pe

dedesubt. Arăta ca un manechin pe podiumul de defilare.

— Gata, splendoare? m-a întrebat, în timp ce intram cu maşina în campusul şcolii.

— Uff! am suspinat eu. Câte zile mai avem până la vacanţa de primăvară?

— Nu multe, mi-a răspuns David, sărutându-mi mâna. Ce planuri avem pentru vacanţa de primăvară?

— Noi? am întrebat, zâmbind. Frumos mai sună!

— Crezi că mama ta ţi-ar da voie să călătoreşti?

— Nu, dacă nu cumva se apropie Apocalipsa, am răspuns, şi un colţ al gurii mi s-a ridicat uşor.

— Atunci, voi găsi o cale de a ne distra aici.

David mă ţinea de talie când am intrat pe uşa şcolii. Se purta cu mine de parcă aş fi fost un vas fragil din cristal, îmbrăţişarea lui era delicată, grijulie şi fermă. M-am simţit ca în rai, dar numai până când nările mi-au fost izbite de mirosul greu al pizzei de la micul dejun. Ptiu!

— Ce e cu duhoarea asta? a întrebat David, prinzându-şi nasul cu două degete, ca într-un cleşte.

— Hai să stăm azi la mesele din curte, i-am propus, conducându-l afară, lângă Centrul artelor teatrale.

— Slavă Domnului că mai există şi aer curat, nepoluat! a exclamat el, inspirând adânc.

În timp ce ne ocupam locurile, restul găştii a ieşit din şcoală, îndreptându-se spre noi. Eryx şi Galen s-au aşezat la o masă dintr-un colţ împreună cu alţi doi tipi, iar Bill şi Andrea s-au aşezat cu mine şi cu David. În afara noastră nu mai erau alţi elevi.

Le-am spus lui Andy şi Bill că buna noastră prietenă Krystle venea în oraş pentru vacanţa de primăvară, urmând să ne întâlnim cu ea la Festivalul Primăverii. David a tăcut în timp ce Andy şi Bill se sfătuiau ce să facă atunci când vor fi în oraş Krystle şi Patrick. Mi-am dat seama că tăcea pentru că vorbise foarte serios când spusese că va găsi o cale de a ne distra pe timpul vacanţei de primăvară.

— David, o să-ţi placă de Patrick, Krystle şi Sheila, i-a zis Andy, entuziasmată. Sunt de treabă.

— Nu cred că Sheila o să poată ajunge la festival.

Probabil că o să aibă de lucru, a remarcat Bill. Poate reuşim să ne întâlnim cu ea într-una din zilele în care o să mergem la plajă.

— Ei, noi ne-am cam făcut planuri pentru săptămâna asta, i-am zis lui Bill, trăgând cu ochiul spre David.

— Nimic nu este bătut în cuie, a intervenit David, cuprinzându-mă cu braţul. Nu m-ar deranja să-ţi cunosc prietenii.

— Uuu-huu! a exclamat Andy, agitându-şi pumnii în aer. Vacanţa de primăvară, la plajă!

Ziua de şcoală a trecut repede. La prima oră, David a reuşit să-şi ţină mâinile la locul lor.

La fiziologie – a doua oră – am avut de făcut, de una singură, o prezentare neanunţată. Simon luase asupra lui sarcina de a-şi găsi un alt loc în clasă. Iar profesorul se pare că nu se supărase, din moment ce nu îi ceruse să se întoarcă la masa unde stătea de obicei.

Prânzul a trecut ca o vijelie, cu discuţii despre cât de grozavă avea să fie vacanţa de primăvară. Până şi Galen şi Eryx au început să arate un oarecare interes, atraşi de perspectiva unei minivacanţe relaxante şi distractive pe Insulă.

După şcoală, Andy şi Bill erau la fel de entuziasmaţi de săptămâna care venea. Îmi dădeam seama că abia aşteptau să-şi petreacă timpul cu cei din vechiul grup. Ne-am luat cu toţii rămas-bun şi ne-am îndreptat spre maşini.

— Vino, mi-a zis David, făcându-mi semn cu arătătorul.

M-am înclinat spre locul lui. David şi-a apăsat buzele lui moi şi palide peste ale mele, printr-o mişcare tandră, legănată. Mintea mi s-a înceţoşat un moment.

— De patru ore aştept să termin asta, a oftat David, dar a meritat din plin aşteptarea, a zis, zâmbind şi oferindu-mi un ultim sărut rapid.

— *Touché,* l-am aprobat.

L-am rugat pe David să mergem spre casa mea, ca să putem sta de vorbă. Mama avea o întâlnire şi nu ajungea acasă decât după şase, aşa că planurile noastre pentru

cină se schimbaseră.

David nu prea voia să intre în casă, declarând că mama avea să dezaprobe o astfel de vizită în absenţa ei. I-am explicat că ea are încredere în mine şi i-am repetat acelaşi lucru de fiecare dată când îmi oferea pretextul ăsta. În cele din urmă, l-am făcut să se răzgândească.

Mi-am aruncat ghiozdanul pe şezlong şi m-am aşezat pe canapea.

Lui David îi era jenă până să se şi aşeze.

— Nu pot să stau mult. Cu toate că mama şi fraţii mei susţin că nu doresc să se amestece în afacerile mele, îşi fac griji pentru mine, mi-a explicat el, aşezându-se pe marginea canapelei.

— Din cauza lui Gabriel, nu-i aşa? am zis, lăsând capul în jos, fiindcă ştiam cine purta toată vina.

David a încuviinţat.

— Se tem că Gabriel ar putea să mă înfrunte într-o zi. Singurul motiv pentru care fraţii mei s-au înscris la şcoală a fost acela de a mă ţine sub observaţie. Familia mea este precaută zilele astea cu privire la judecata mea. Socotesc că sunt predispus la acţiuni impulsive prin care, în mod neintenţionat, o să mă dau în vileag.

— De ce? De ce ar crede așa ceva?

— Pentru că le-am oferit recent motive să se îndoiască de mine, mi-a răspuns David, încruntându-se, iritat de propriile cuvinte.

— Ce ai făcut? m-am mirat, refuzând să cred că David era capabil să facă vreun rău.

David s-a strâmbat şi şi-a ferit privirea, pentru o clipă.

— Isis, dragostea este iraţională. Ştii acest lucru, nu-i aşa?

— Da, mai mult decât oricine, aş putea spune.

David mi-a luat mâna şi a pus-o pe faţa lui.

— E greu de mărturisit aşa ceva. În disperarea mea, i-am cerut cuiva să încalce o lege, faptă care ne-ar fi putut aduce, atât pe mie, cât şi lui, numeroase necazuri.

Mi-a examinat chipul şi a continuat.

— Am rugat o zeitate să… îţi denatureze sentimentele,

astfel încât să mă iubeşti, a continuat, după care s-a oprit din nou să mă analizeze.

Am simţit cum furia erupe din adâncul fiinţei mele. Ochii mi-au fost inundaţi de lacrimi pentru că sufeream din cauza trădării pe care mi-o dezvăluia. Când a încercat să mai spună ceva, am ţâşnit în picioare şi l-am plesnit violent peste faţă. Cu toate că mă îndoiesc că i-am provocat vreo durere fizică, pe chip i se reflecta suferinţa.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? am ţipat, printre şuvoaiele de lacrimi. M-ai făcut să cred că te iubesc?!

David m-a luat în braţe, imobilizându-mă. Am încercat să scap cu forţa din strânsoarea lui, însă era cu mult mai puternic decât mine. Nu părea să facă vreun efort special pentru asta.

— Nu, Isis, nu este adevărat, a încercat el să mă liniştească.

— Eşti un mincinos… un ipocrit… un şarlatan! l-am acuzat, scrâşnind din dinţi. Dă-mi drumul! Ieşi din casa mea!

— Isis, n-am mers până la capăt, n-am făcut-o. Ascultă-mă, te rog. Sentimentele tale se datorează propriei voinţe. Mă iubeşti pentru că aşa vrei.

Mă implora să înţeleg.

Am încetat să mă zbat şi l-am ascultat.

— Jur pe viaţa mea, n-am mers până la capăt. Jur pe orice vrei. Fac tot ce vrei, dar crede-mă, te rog… te rog!

Îi vedeam chipul mistuit de teroare în timp ce mă implora.

M-am gândit în tăcere la ruga lui. Eram încă furioasă. David m-a eliberat din strânsoare. S-a lăsat într-un genunchi în faţa mea şi mi-a cuprins mijlocul cu palmele.

— Te implor, a zis, accentuând fiecare silabă.

Nu mi-am imaginat niciodată că voi vedea un zeu îngenuncheat în faţa mea, implorându-mă să cred în cuvintele lui: era, pur şi simplu, total nepotrivit. Nu suportam să-l văd aşa: îngenuncheat, aşteptându-mi verdictul ca supus la tortură. Mi-am sondat sentimentele: oare chiar ţineam la el? Aveam suficientă încredere în el,

încât să iau de bună ce-mi spunea şi să-l iert? M-am bizuit mai degrabă pe instinct, decât pe raţiune. Hotărârea mea a fost luată.

— Te cred, i-am zis.

David a răsuflat uşurat. A ţâşnit spre mine, îmbrăţişându-mă. Am întins palmele spre obrajii lui şi i-am luat faţa în mâini.

Vârfurile degetelor de la mâna dreaptă mi-au fost cuprinse de furnicături. Am luat mâna de pe faţa lui David şi am privit-o.

— Degetele mele…, am articulat, ducând mâna mai aproape de ochi.

Unghiile şi buricele degetelor căpătaseră o nuanţă de purpuriu-închis, bătând spre negru. Însoţită de senzaţia de furnicătură, culoarea se întindea deja cu hotărâre spre articulaţiile degetelor.

— Nu! a icnit David, cu ochii larg deschişi, pradă panicii.

Cu o mişcare viguroasă, m-a ridicat şi s-a repezit spre uşă. S-a înălţat spre cer cu o viteză uluitoare. N-am mai avut timp să reacţionez. Formidabila presiune exercitată de vânt îmi provoca dureri în tot trupul şi-mi ardea pielea. Corpul lui David s-a smucit brusc când a aterizat. Picioarele lui au izbit pământul de dedesubt. Îmi răsuceam capul, necontrolat. Totul în jur părea pătat. Mi se făcea rău.

— Trebuie să vomit, m-am văitat eu.

— Încearcă să rezişti, iubire, te rog! a insistat David, în timp ce alerga cu mine în braţe.

Am închis ochii ca să nu mai simt cum mi se învârteşte capul, dar senzaţia de greaţă a persistat.

— Nu-mi mai simt mâna, am izbutit să bolborosesc.

Mâna îmi era rece şi inertă. Acum simţeam înţepăturile şi la încheietură.

Am auzit ecourile paşilor lui David. Mi-am dat seama că suntem undeva înăuntru, dar nu voiam să deschid ochii. Stomacul îmi era numai noduri.

— Mamă! Galen! Eryx!

Strigătele lui nerăbdătoare ricoşau din pereţi.

M-a aşezat pe ceva moale. Am auzit zgomote de paşi apropiindu-se în grabă de noi. Cineva mi-a luat braţul drept, pentru a-l examina.

— Trebuie să vomit, i-am avertizat din nou.

— Linişteşte-o.

Am recunoscut vocea lui Nyx.

Am simţit o plăcută briză uşoară pe faţă când am inspirat, îmi simţeam capul uşor, iar ameţeala se dusese. Stomacul începuse să se potolească. Trupul mi s-a relaxat şi, încet, încet, am deschis ochii.

David era îngenuncheat la căpătâiul meu. Nyx stătea lângă mine, cu gemenii în spatele ei, în picioare. Mi-am examinat mâna. Începea parcă să se descompună, de la degete. Culoarea vineţie acoperea o treime din antebraţ. Vârful degetului mic mi-a căzut. Ar fi trebuit să disper, dar eram calmă. Nu puteam să mai gândesc. Nu-mi dădeam seama ce anume vedeam.

— Trebuie s-o ierţi, i-a zis Nyx lui David.

— Da, da, o iert, a asigurat-o David.

— Nu, David! Trebuie s-o simţi cu adevărat, l-a povăţuit ea.

— Mamă, eu ar trebui să-i cer ei iertare, a replicat David, cu o voce în care se citea tulburarea.

— Te-a lovit. Iart-o… IMEDIAT, a poruncit Nyx, enervată.

— Te iert, Isis, a zis David, mângâindu-mă pe cap.

Mi-am studiat braţul. Negreala ajunsese aproape de cot.

Simţeam în continuare furnicături. Parcă mi-ar fi clocotit ceva pe sub piele, înaintând lent în sus. Ţesutul muscular era la vedere. Puteam să disting oasele şi venele, toate înnegrindu-se. Mirosul rânced de carne putrezită mă făcea să vărs.

Am examinat feţele tuturor. Privirile lui Galen şi Eryx erau concentrate cu disperare asupra braţului meu. Nyx plângea, dar se străduia să-şi păstreze calmul.

— Nu merge! a presat-o David.

— Nu mai ai mult timp la dispoziţie, David. În cazul în care coroziunea va ajunge la piept, va muri, i-a atras

atenţia Nyx, cu o voce întretăiată.

— O să mor? am bâiguit, privindu-i din nou.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Întotdeauna crezusem că o să-mi fie frică de moarte. Purtam frica asta cu mine încă de când aveam doisprezece ani, după ce privisem înăuntrul sicriului acela. Acum însă, când îmi venise rândul, eram pregătită. Ăsta era destinul care-mi fusese scris.

— Nu pot, mamă! Nu am pentru ce s-o iert.

Tonul deznădăjduit al lui David îmi răspundea la întrebare.

Dacă tot era să mor, trebuia să-i spun lui David că îl iubeam. Măcar atât îi datoram după stresul emoţional pe care-l îndurase. Mă întrebam de ce nu-i spusesem până atunci.

Mi-am mai privit o dată, în treacăt, braţul. Mâna se dezintegrase până la cot, iar furnicăturile se strecuraseră în sus, până aproape de umăr. Nu mai aveam timp de pierdut.

— David, am zis, ca să-i atrag atenţia.

Privirea lui dezolată s-a oprit asupra mea.

— Te iubesc, David. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, dar te-am iubit încă de când te-am văzut prima dată. Vreau să mă ierţi înainte…

Mi-am întins mâna stângă spre el.

— … înainte de a veni sfârşitul.

Simţeam că furnicăturile trecuseră de umăr. Nyx mi-a deschis bluza, dând la vedere clavicula şi o parte din umăr.

— Iartă-mă, David. Te iubesc.

Am aşteptat ca el să-mi răspundă la fel. Aveam nevoie să aud, pentru ultima oară, că mă iubeşte.

— Da. Te iert, Isis, a articulat David, înfrânându-şi lacrimile. Iartă-mă că ţi-am făcut aşa ceva.

— Spune-mi că mă iubeşti, i-am cerut.

— Din toată inima, mi-a şoptit David, mângâindu-mi fruntea.

Nu-mi mai simţeam braţul, umărul şi o parte din piept. Deodată m-a fulgerat: o durere paralizantă, sfâşietoare, în

mijlocul pieptului. M-am zvârcolit de durere, urlând cât mă ţineau puterile. Trupul mi s-a smucit, după care s-a lăsat întunericul. Sfârşitul era aici.

Tăcere.

— Începe să se retragă! a strigat Eryx, arătând spre braţul meu.

David m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor.

— Galen! Eryx! Curăţaţi-o! a ordonat David.

Gemenii au pus câte o mână pe umerii mei, în timp ce au ridicat şi şi-au unit braţele libere, palmă peste palmă. Antebraţele lor formau un A.

O forţă ciudată a început să-mi absoarbă interiorul braţului şi al mâinii, făcându-mi degetele să se încleşteze.

Două şuvoaie negre s-au năpustit pe sub pielea gemenilor. Au urcat prin mâinile cu care mă ţineau de umeri, străbătându-le pieptul şi ajungând în braţele ridicate. O sferă de culoarea prunei s-a format între palmele lor.

Între timp, braţul meu şi-a recăpătat sensibilitatea. Pielea s-a refăcut. La un moment dat, degetul mic a fost reconstituit, iar simţurile au început să revină.

Gemenii şi-au luat mâinile de pe umerii mei. Au lăsat braţele în jos şi au întins sfera cât un pepene roşu către Nyx şi David.

Globul era alcătuit din vietăţi care semănau cu nişte larve încolăcite. Micile lor trupuri respingătoare se zvârcoleau, într-o mişcare spiralată.

David a suflat cu putere peste sferă. Vietăţile şi-au încetat mişcarea imediat.

Nyx a luat globul şi l-a comprimat între palme, apoi a întredeschis buzele, sâsâind. A dat la iveală o limbă ca o linie şerpuită, negru cu roz, care a învăluit sfera. Limba a început să se înfăşoare şi să se desfăşoare, ritmic, dizolvând ghemul de larve cu ajutorul unui fluid dens şi limpede. N-am putut tolera nici priveliştea, nici mirosul respingător. Stomacul meu protesta. M-am zvârcolit şi m-a întors într-o parte, icnind.

În timp ce ascultam sâsâitul din ce în ce mai slab, am fost lovită de unda de şoc provocată de ceea ce tocmai se întâmplase. Mi-am dat seama că viaţa îmi atârnase de un fir de păr. Nu ştiam ce mă tulburase mai mult: faptul că fusesem în pragul morţii sau extraordinarul spectacol

oferit de familia Chios. Am căzut la loc pe canapea.

— Isis?

David părea alarmat.

— Lasă-mă un minut, am răspuns impasibilă, privind în gol, după care am leşinat.

Nyx stătea lângă mine. Când m-am trezit, mi-a frecat uşor braţul, cu un gest liniştitor.

— Ei bine, cu siguranţă nu duci lipsă de curaj, nu-i aşa? l-am auzit pe Galen, care-mi zâmbea larg.

Se aşezase vizavi de mine şi de David. Eram în living.

N-am avut cum să-l contrazic, fiindcă era adevărul.

— Probabil că David a făcut ceva foarte greşit, a adăugat Eryx.

— Ba n-a făcut nimic, l-am apărat eu pe David.

— În cazul în care ăsta a fost modul tău de a-ţi exprima dragostea pentru el, în ruptul capului n-aş vrea să fiu prin preajmă când o să-ţi arăţi dispreţul, a comentat Galen, râzând.

— Putem lăsa subiectul pe altădată, a intervenit David, adresându-se gemenilor.

Nyx mi-a dus la buze o ceaşcă de ceai.

— Simt că eşti mai bine, mi-a zis, aşezând ceaşca pe măsuţă.

I-am studiat gura în timp ce vorbea, încercând să-i studiez limba. Acum arăta perfect normal.

— Am tras o sperietură pe cinste din cauza ta, mi-a zis ea, apoi mi-a luat mâna dreaptă ca s-o examineze. Dacă gemenii n-ar fi curăţat-o de paraziţi, ar fi rămas neagră şi deformată; este o pedeapsă pe viaţă. Slavă Domnului că David te-a iertat la timp.

— Vă mulţumesc pentru…

Mi-am plimbat privirea peste chipurile tuturor.

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru noi, sunt convins, mi-a răspuns Eryx. Însă David este cel care merită mulţumirile; în definitiv, el este cel care te-a salvat, acţionând la timp.

— Şi tot eu sunt cel care, neintenţionat, a condamnat-o,

a zis David, încruntându-se.

— Dar eu te-am pălmuit, am zis, luând vina asupra mea.

— Haideţi să nu mai vorbim despre vină, a hotărât Nyx, punând capăt subiectului.

În toată acea nebunie, lăsaserăm maşina lui David parcată lângă trotuarul din faţa casei mele. Eryx s-a oferit să ne conducă, înainte să ajungă mama acasă, însă David a insistat să zburăm pentru că era mai rapid; în ceea ce mă privea, preferam mersul cu maşina. Le-am mulţumit încă o dată lui Nyx şi gemenilor pentru tot ce făcuseră, indiferent ce însemna asta, ca să-mi salveze viaţa.

— Ar trebui să iei în considerare nişte cursuri de gestionare a furiei, m-a tachinat Galen, în timp ce ieşeam, împreună cu David, din casă.

Stomacul meu a îndurat mai uşor drumul spre casă decât ultima dată. N-am mai avut nevoie de „asistenţa” lui David.

— Dacă ne vede cineva aici, sus? am întrebat, realizând că era încă ziuă, în timp ce ne apropiam de casa mea.

Din fericire, maşina mamei nu era acolo.

— Nu suntem vizibili, s-a grăbit el să-mi răspundă.

— Nu suntem vizibili… adică suntem invizibili?

— Camuflaţi, mai bine zis, m-a corectat el, lăsându-mă jos în living. De cer.

— A! am îngăimat, fără să-mi prea dau seama cum era posibil.

Evident, între timp ajunsesem să cred că orice este posibil.

Când ne-am aşezat pe canapea, am auzit un piuit venind dinspre ghiozdanul meu. M-am dus până la şezlong şi am scotocit după mobil. Ecranul îmi indica faptul că ratasem mai multe evenimente: nouă apeluri, nouă mesaje vocale, şapte SMS-uri, toate de la Gabriel. Am lăsat telefonul să cadă la loc în ghiozdan, ignorându-le.

Am întors capul spre David. Mă privea în felul acela care mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi fost Diamantul Speranţei. M-am aşezat lângă el pe canapea.

— Astăzi a fost cea mai grea zi din viaţa mea, a remarcat David, cuprinzându-şi capul între palme. Niciodată nu m-am simţit mai neajutorat, sau mai înfricoşat, decât în minutele acelea, care mi s-au părut o eternitate. Dacă te-aş fi pierdut…

A clătinat din cap, refuzând ideea.

— Mi-aş fi smuls singur inima din piept.

— Nu vreau să ne mai gândim la a cui a fost vina, am zis, lăsându-mi capul pe braţul lui. Acum, s-a terminat, şi tot ce contează e că suntem împreună.

— Dar trebuie să mă gândesc serios la asta, Isis. Eu sunt cel care a provocat totul, a insistat el, încruntându-se. Îţi dai seama ce s-ar fi putut întâmpla în după-amiaza aceea, dacă Gabriel m-ar fi lovit de faţă cu toată lumea?

Acum înţelegeam de ce David şi fraţii săi fuseseră atât de neliniştiţi. Ştiau ce s-ar fi putut întâmpla dacă Gabriel l-ar fi lovit pe David. N-ar mai fi avut cum să-l salveze. Toată lumea din jurul nostru ar fi văzut cum e devorat în întregime de larvele acelea hidoase. Mi s-a făcut pielea de găină gândindu-mă la acele oribile vietăţi care se hrăneau cu carne. M-am cutremurat, în timp ce imagini ale braţului meu descompus mi se derulau prin faţa ochilor, ca şi cum aş fi retrăit întreaga scenă.

— Abia acum îmi dau seama, am zis, preocupată să găsesc o cale de a pune capăt agresivităţii lui Gabriel.

— Sigur acum crezi despre mine, a zis David, cu o expresie rigidă pe chip, că nu sunt cu nimic mai presus decât un monstru.

— Nu, l-am contrazis. Nu cred nimic de genul ăsta.

I-am pus o mână pe obraz.

— Te iubesc, i-am zis, rostind cuvintele cu uşurinţă.

David m-a tras mai aproape de el.

— Nici nu ai idee cât de mult am tânjit ca vorbele astea să-ţi înflorească pe buze, mi-a declarat.

Feţele noastre s-au atins într-un sărut delicat. David mi-a apăsat uşor mijlocul cu palmele, întinzându-mă pe canapea. Şi-a plimbat răsuflarea caldă de-a lungul gâtului meu. O mână de-a lui şi-a făcut drum până în spatele

genunchiului meu.

Zgomotul brusc scos de motorul unui automobil intrând pe alee ne-a semnalat sosirea mamei.

— A venit mama, l-am avertizat pe David, străduindu-mă să mă ridic în capul oaselor.

David a sărit în picioare şi m-a privit, făcând ochii mari. Am văzut cum i se scurge toată culoarea din obraji.

— Bună, copii, mă scuzaţi că am întârziat, ne-a zis Claire, fără să observe nimic. Întâlnirea s-a tot prelungit, a explicat ea, desfăcându-şi cocul şi lăsându-şi părul liber. Daţi-mi voie să mă schimb şi cobor imediat, ca să putem pleca.

Şi, fără să mai stea pe gânduri, a început să urce pe scară şi ne-a lăsat singuri. David a venit spre mine şi m-a luat în braţe.

— Aş fi fost foarte jenat dacă ne-ar fi prins într-o situaţie atât de compromiţătoare. Promite-mi că n-o să mă mai săruţi aşa niciodată, a adăugat, chicotind pe înfundate.

La restaurant, cam pe la jumătatea mesei, mama s-a apucat să pună întrebări despre tatăl lui David. I s-a răspuns că e vânzător de pantofi.

Lui Claire i-a picat faţa.

— Nu mă credeţi, a zis David, râzând. Tata – Alezzander îl cheamă – este proprietarul unor companii producătoare de încălţăminte din Grecia şi din Italia, unde a locuit familia mea. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrece călătorind în străinătate în interes de afaceri.

Claire era impresionată. Îi vedeam faţa luminându-se tot mai mult, pe măsură ce David îi povestea despre ţările prin care fusese. A fost şi mai impresionată când i-a spus şi câte limbi vorbeşte: şapte, inclusiv engleza şi spaniola.

Apoi David a făcut un lucru la care nu ne aşteptam nici eu, nici mama.

— Doamnă Martin, a început el, aş vrea să vă rog să-mi acordaţi permisiunea de a vă curta fiica. Îmi dau seama că solicitarea mea ar putea să vă pară mult prea prematură, din moment ce eu şi Isis ne cunoaştem de puţin timp; cu

toate acestea, vă asigur de faptul că intenţiile mele sunt onorabile.

În timp ce mă înecam cu limonada, după ce am auzit prima frază din ce avea David de gând să spună, am vrut să protestez. Dacă am fi fost în anul 1823, m-aş fi conformat practicilor timpului. Totuşi, dat fiind faptul că drepturile femeii intraseră în vigoare de ceva vreme, nu puteam accepta una ca asta. Plus că aveam aproape optsprezece ani. Nu mai era necesară permisiunea mamei ca să pot avea un iubit.

Mama a chicotit încet la auzul acelui fermecător discurs.

— Da, poţi să-mi curtezi fiica, David, a zis, zâmbind. A fost cel mai drăguţ lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Sunt nevoită s-o laud pe Nyx, pentru educaţia pe care v-a dat-o.

— Păi, la drept vorbind, este vorba despre respectul manifestat atât faţă de fata care urmează să fie curtată, cât şi faţă de părinţi. Este un obicei foarte vechi, i-a explicat David.

Aşa că, văzând cât de încântaţi erau amândoi şi apreciind motivaţia din spatele acestei cereri, mi-am reconsiderat obiecţiile. La urma urmei, era cât se poate de drăguţ din partea lui că se gândise şi la mama.

Am fost şocată când, după ce David ne-a lăsat acasă, mama n-a început să mă bombardeze cu întrebări. Din câte se părea, David se descurcase de minune şi-i alungase toate îndoielile, cerându-i „acordarea permisiunii” de a mă curta.

În timp ce mă pregăteam pentru culcare, mi-am amintit de mesajele de pe telefon. Nu puteam să mai amân: trebuia să rezolv problema imediat.

Mesajele vocale spuneau, toate, acelaşi lucru: „Isis, trebuie să vorbesc cu tine. Te rog, răspunde la telefon”. Iar SMS-urile erau, în esenţă, la fel, cu două excepţii: „Cine e tipul cu care erai?” şi „Eu nu însemn nimic pentru tine?”

Am cântărit telefonul în palmă, ştiind că trebuie să pun capăt situaţiei cât mai curând posibil, însă nu aveam niciun

plan genial prin care să-l fac pe Gabriel să pună capăt hărţuielii.

Dacă i-aş fi spus că David era iubitul meu, Gabriel ar fi fost tentat să se încaiere cu David. Din moment ce ne văzuse, pe mine şi pe David, în ceea ce părea să fie un moment de intimitate, n-aveam cum să mint şi să spun că eram doar prieteni. Trebuia să-mi adaptez strategia din mers.

Am format numărul lui Gabriel şi mi-am încrucişat degetele, sperând că n-o să răspundă, dar, la ce noroc am eu, a răspuns. O muzică zgomotoasă urla pe fundal, însoţită de ţipete şi râsete stridente.

— Gabriel? am zis, după mai multe secunde.

— Ştiam c-o să mă suni, a zbierat el, acoperind zgomotul. Pot să vin pe la tine?

— Glumeşti? Nu! am pufnit eu.

— Atunci, pot să trec mâine?

— NU! Nu vreau să te văd. Singurul motiv pentru care te-am sunat este să-ţi spun că vreau să încetezi cu sunatul şi cu mesajele. S-a terminat. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi mai bine. Practic, ţi-am spus-o şi pe litere.

— Isis…

Muzica se auzea acum mai încet, ca şi cum el s-ar fi îndepărtat de petrecere.

— Nu sunt fericit, mi-a zis. Mă simt părăsit de toată lumea, inclusiv de tine. Uneori, îmi vine să…

A urmat o tăcere prelungită.

— Îţi vine să ce? l-am întrebat, simţind o apăsare în piept, începeam să simt compasiune faţă de el. Timp de trei ani, fusese cel mai bun prieten al meu. Nu puteam să-l las singur, când trecea prin cele mai grele momente. Pur şi simplu, nu mi se părea corect.

— Nu contează. Te sun mai târziu. Nu te aud. Îţi tot urlă numele, a zis el, ridicând glasul.

Mi-am îndepărtat telefonul de ureche şi l-am privit. Nu auzeam pe nimeni, în afara lui, care urla în microfon.

— Cine urlă? am întrebat, derutată.

— Pa, Isis.

— Stai! Cine...

Dar m-am oprit, fiindcă deja se auzea tonul de apel.

Îmi părea rău pentru Gabriel. Ştiam cum e să te simţi singur şi să n-ai pe nimeni care să te înţeleagă. Trecusem prin asta după ce murise tata. Nu puteam să vorbesc cu Claire, pentru că ea era distrusă, şi niciunul dintre prietenii mei nu înţelegea cum e să-ţi pierzi un părinte. Tata luase cu el o parte importantă din viaţa mea. Totuşi, aici situaţia era cu totul alta, şi speram din tot sufletul ca Gabriel să caute ajutorul de care avea nevoie pentru a lupta împotriva abuzului de droguri.

Însemnarea nr. 11 în jurnal, 10:17 p.m.

Iată-mă zăcând aici, descompunându-mă în urma unei greşeli comise cu propria-mi mână. Reticenţa mea de a asculta m-a plasat în acest mormânt.

Ironia vieţii este să-ţi dai seama că trăieşti doar ca să mori. Viaţa este un dar pe care numai cei care ajung să înfrunte situaţia cea mai dificilă îl pot înţelege. Fie că trăieşti în onoare, în glorie, fie în dizgraţie, moartea vine fără să te prevină. Ea soseşte la ora care-i convine cel mai mult: nu poartă pelerină, nu duce vreo armă. Îţi răpeşte suflarea şi-ţi opreşte bătăile inimii, fără prejudecăţi.

Azi, sunt vie, mulţumită lui Dumnezeu şi zeilor înşişi, pentru că ei dispun de puterea de a i se împotrivi.

* * *

Restul săptămânii a fost cu desăvârşire uluitor. Gabriel a încetat cu apelurile, iar eu şi David nici că puteam să fim mai fericiţi de-atât.

— Mâine este sâmbătă, mi-a zis David, zâmbind. Sigur eşti nerăbdătoare să-ţi vezi prietenii.

— Da, sunt foarte entuziasmată, i-am răspuns, la fel de zâmbitoare, în timp ce mergeam către cantină. Sper c-o să-ţi placă.

— Sunt convins că-mi vor plăcea, a confirmat el. Am o întrebare pentru tine. Legată de săptămâna viitoare.

— Ce e? m-am interesat, oprindu-mă în mijlocul coridorului, ca să-l ascult.

— Tata va veni în vizită, şi mi-ar plăcea să-l cunoşti. Va sta în oraş doar două zile. Crezi că poţi să-ţi eliberezi programul luni după-amiază, ca să faci cunoştinţă cu el?

— Sigur că da, am încuviinţat, zâmbind.

Simţeam că relaţia dintre noi era din ce în ce mai serioasă. Nimic nu era forţat. Părea că totul se petrece la momentul potrivit. Cu toate astea, îmi făceam în continuare griji în privinţa Legilor Doctrinare. Mă temeam că tatăl lui va avea probleme cu acceptarea relaţiei dintre noi.

— Tatăl tău ne aprobă relaţia? l-am întrebat, şi mi-am muşcat buza, în aşteptarea unui răspuns pozitiv.

— Tocmai voiam să-ţi spun, mi-a răspuns David, punându-şi mâinile după gâtul meu şi începând să meargă. Nu ştie despre legătura noastră.

— Poftim? am icnit, întorcându-mi faţa spre el. O să ne omoare!

— Nu va face aşa ceva. Beneficiez de sprijinul familiei. Va asculta de raţiune, mi-a garantat David.

— Bine, am acceptat, dar tot uşor necăjită.

Şcoala s-a terminat mai devreme, pentru a ne lăsa timp să ajungem la Parada Festivalului de Primăvară, unde competitoarele pentru titlul de Miss Primăvara urmau să defileze, înainte de începerea festivalului propriu-zis. Niciunul dintre noi nu participa la paradă.

Împreună cu David, Andy şi Bill, ne-am hotărât să mergem la un film, în timp ce gemenii i-au dat cu flit lui Bill şi s-au dus acasă. Nu erau cinefili, am bănuit.

Am observat că David era mai relaxat fără fraţii lui prin preajmă. Presupun că era din cauza lui Galen – deşi mai coborâse garda – care tot părea un pic stânjenit de faptul că eu şi David suntem împreună. Ce-i drept, nici mie nu-mi convenea să am o dădacă după mine.

Am urmărit o dulcegărie de film pentru adolescenţi, de care m-am îndrăgostit de-a binelea. Şi lui Andy i s-a părut

grozav. Bill a adormit tot timpul. David a fost de părere că filmului îi lipseşte inteligenţa poetică şi pasiunea, dar că, una peste alta, e acceptabil.

După asta, ne-am dus să luăm o mică gustare în zona restaurantelor. În timp ce ne aşezam, Bill l-a sunat pe Patrick, ca să stabilească programul pentru a doua zi. Andy i-a smuls telefonul ca să schimbe câteva vorbe cu Krystle. Voia să aibă linie directă la informaţiile despre relaţia ei cu Patrick.

— Atunci, să înţeleg că e oficial? Sunteţi împreună? a rostit Andy în microfonul telefonului. Ştiam eu că-ţi place de el! Bietul băiat, l-ai torturat timp de aproape trei ani! a zis ea, izbucnind în râs.

Bill a oftat, aruncând o privire nerăbdătoare spre Andy.

— Trebuie să ne oprim, Krystle. Bill se uită la mine cu privirea „aceea”. Ne vedem mâine, a zis Andy, şi i-a întins telefonul lui Bill.

— Doamne, femeie! a exclamat Bill, vârându-şi telefonul în buzunar. Îmi mănânci toate minutele cu bârfele voastre.

— Bine, zgârie-brânză, a replicat Andy, dându-şi ochii peste cap.

Toyota era parcată pe alee când am ajuns, cu maşina lui David, acasă. L-am invitat înăuntru, dar mi-a zis că are ceva de făcut, înainte de week-end. Era tot legat de Somnium, aşa că nu m-am mai sinchisit să-l întreb.

Încercasem odată să aflu cum reuşea să-şi facă şi treburile de-acolo, şi să fie şi aici, în acelaşi timp. A făcut o comparaţie cu multitaskingul. A zis că e ca şi cum ai rula mai multe programe în acelaşi timp. Probabil că n-o să înţeleg asta niciodată.

Claire stătea în living, privind spre televizor fără să vadă nimic de fapt.

— Bună, mami, i-am zis, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe obraji. Ce ai făcut azi?

— Ca de obicei, mi-a răspuns, adâncită în gânduri.

— Eşti bine? am întrebat-o, un pic încordată.

Speram să n-o văd trecând iar pe pilot automat. Detestam s-o văd deprimată.

S-a aplecat, a luat telecomanda şi a stins televizorul.

— Stai jos, m-a îndemnat, bătând uşor cu palma canapeaua. Am fost la doctoriţa mea azi, mi-a zis.

— Eşti bolnavă? am întrebat-o, străbătută de un val brusc de panică.

— Nu, sunt într-o formă de zile mari, dar noi două trebuie să avem o discuţie.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Dar nu sunt bolnavă, am replicat, nedumerită.

Mama a întins mâna după geantă şi a scos din ea o cutiuţă care semăna cu o pudrieră. A deschis-o. Înăuntru erau mai multe biluţe roz, dispuse în cerc, cu numere pe ele.

— Mamă, astea sunt ceea ce cred eu? am întrebat-o, păstrându-mi calmul.

Claire a încuviinţat.

— Am rugat-o să-mi dea nişte pastile. Tu hotărăşti dacă le iei sau nu, Isis.

— Poftim? am mormăit printre dinţi. Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva! Am mai discutat despre asta, mamă. De ce tot insişti asupra subiectului?

M-am ridicat de pe canapea şi am lovit şezlongul cu piciorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, enervată.

— Am zis: tu hotărăşti dacă le iei. Nu te oblig. Doar vreau să fii pregătită când va sosi timpul, scumpo. Te rog, nu-ţi închipui că n-am încredere în tine. Încerc doar să te protejez. Ştiu cât de personal este un astfel de subiect de discuţie. Şi eu a trebuit să trec prin asta, cu mama mea. Sunt la fel de stânjenită ca şi tine.

A venit spre mine şi mi-a întins pudriera.

— Ţine. Le foloseşti dacă şi când vei fi pregătită, şi eu n-o să te mai întreb niciodată dacă le iei sau nu.

S-a mai scotocit prin geantă şi a scos o carte de vizită.

— Poţi să-ţi faci programare când o să mai ai nevoie. N-o

să te mai deranjez cu subiectul ăsta. Am făcut tot ce poate să facă o mamă şi am fost băgăreaţă, atât cât pot să fiu eu, şi-mi pare rău pentru asta.

Apoi Claire a pornit în direcţia scării, lăsându-mă acolo, cu anticoncepţionalele într-o mână şi cu cartea de vizită a ginecologului în cealaltă. Nu ştiam dacă să fiu furioasă, sau ruşinată. Poate ambele.

Am urcat încetişor la etaj şi m-am dus în camera mea. Am închis uşa şi am deschis pudriera, ca să studiez pastilele rotunde, în culori pastelate. Apoi am închis-o brusc la loc şi am împins-o în fundul sertarului meu cu lenjerie intimă, împreună cu cartea de vizită.

M-am întrebat de ce n-a încercat Claire să mă convingă să iau astfel de pastile înainte, când eram cu Gabriel. Poate că se gândea că sunt prea mică. Sau poate că observase felul în care-l priveam pe David. Asta remarcasem şi eu. Eram total şi până peste cap îndrăgostită de David. Simţeam că existenţa mea depinde de el.

Noaptea a fost un pic friguroasă. Eram foarte entuziasmată la gândul că-i voi vedea pe Sheila şi pe Patrick la Festivalul Primăverii. A doua zi, când ne-am văzut la poartă, eu, Andy, Krystle şi Sheila am început să ţipăm de bucurie.

L-am prezentat pe David grupului. Patrick a fost şocat să vadă că am deja un iubit. O vedeam pe faţa lui.

— Dar *eu* unde găsesc unul ca el? m-a întrebat Sheila, înghiontindu-mă.

Krystle s-a prefăcut că e nepăsătoare, dar tot m-a întrebat încetişor dacă David mai are fraţi, după care a chicotit.

— La drept vorbind…, am zis, suficient de tare încât să audă şi Patrick.

— Şşşt! mi-a poruncit Krystle, plesnindu-mă cu palma peste braţ şi izbucnind în râs.

— Sunt prima pe listă, a declarat Sheila, ridicând mâna. Îmi pare rău, Krystle.

Ne-am distrat de minune la maşinuţe. Caruselul era preferatul meu. Am mers împreună cu David; singuri.

— Se presupune că ar trebui să ne pupăm cât timp ne dăm cu asta, i-am zis, pe tonul cel mai serios.

— Da? m-a întrebat David, chicotind zgomotos.

— Da, toţi adolescenţii cool fac asta, am confirmat, păstrându-mi tonul serios.

— Faci presiuni asupra mea, nu?

Am clătinat afirmativ din cap.

— Şi reuşesc?

— Da, mi-a răspuns, strângându-mă cu putere la piept.

Mi-a luat apoi buzele în stăpânire, delicat. Răsuflarea îi era caldă şi regulată. Avea gust de santal. Buzele lui dulci mă făceau să uit unde sunt.

— Ai o influenţă rea asupra mea, a zis, sărutându-mă de încă două ori, scurt.

Eram aproape de finalul cursei, când David mi-a oferit privirea aceea, care mă făcea să mă simt Diamantul Speranţei.

— Vei fi al meu totdeauna? mi-au evadat cuvintele de pe buze.

— Şi de-a pururi, a răspuns el, sărutându-mă pe frunte.

Mi-am petrecut duminica ajutând-o pe mama în gospodărie, după care am făcut un duş prelungit. David a venit să mă ia după-amiază, ca să-i însoţesc, pe el şi pe Nyx, într-o expediţie la cumpărături într-un mall ieftin dintr-un oraş vecin.

Femeia asta chiar se pricepe la cumpărături. Eu credeam că mă pricep la shoppingul terapeutic, dar ea îmi dădea clasă. Am ajuns să mă simt într-atât de obosită de atâta mers prin căldură, încât până la urmă m-am aşezat pe o bancă şi l-am întrebat pe David dacă Nyx mai avea mult până termina.

— Va trebui s-o scoatem afară de păr, mi-a replicat el.

— O, Doamne! m-am văicărit, lăsându-mi capul să cadă pe spate. Nu mai pot. Am nevoie de aer condiţionat, de un

duş, şi de un suc dietetic.

— O voi anunţa că plecăm, cu sau fără ea, mi-a propus David, strâmbând scurt din nas.

Îmi plăcea la nebunie când făcea aşa.

Am cinat la un local dintr-un lanţ de restaurante, aflat în afara mallului. Am băut mai mult ca sigur vreo doi litri de apă. Aveam gâtul pârjolit.

De îndată ce am ajuns acasă, m-am repezit la duş. M-am întrebat dacă David transpira. Mirosea mereu atât de bine!

Mă durea capul pentru că stătusem în soare toată după-amiaza, iar picioarele mai aveau puţin şi plesneau. Mi-am masat tălpile şi am luat vreo două analgezice ca să-mi alin durerea. Am azvârlit păturile pe podea, mi-am pus căştile în urechi şi am căutat prin iPod, să văd ce mai aveam în *playlist.* Muzica clasică mi s-a părut alegerea potrivită pentru acea seară.

Mi-am amintit că a doua zi urma să-l cunosc pe tatăl lui David. Aveam o senzaţie neplăcută în stomac… poate doar de emoţie.

Am ascultat concentrată fiecare notă din *Sonata lunii,* de Beethoven. Încetul cu încetul, pleoapele au început să se îngreuneze, în acord cu linia melodică. Muzica m-a purtat spre un somn adânc.

Capitolul 12

Rochia mea galbenă de primăvară era şifonată, iar celelalte două pe care mă gândisem că aş putea să le port erau la curăţătorie. David, punctual cum era, avea să sosească peste cinci minute, şi eu încă nu-mi alesesem o vestimentaţie pentru întâlnirea cu tatăl lui. Nu că aş fi simţit nevoia să arăt extraordinar, dar nu strica să fac o bună impresie la început, una care să dureze, luând în considerare veştile pe care avea să le primească. Rezumând: fiul său avea o relaţie cu o muritoare, în timp ce el era membru al Sfatului, fiind adânc implicat în toate problemele acestuia. Sfatul nu avea să se bucure la aflarea veştii.

Începeam să transpir doar gândindu-mă la cum ar putea reacţiona tatăl lui David. Dacă nu accepta relaţia noastră? Aş fi fost devastată dacă el i-ar fi cerut lui David să renunţe la mine.

Verificând ora pe telefon, am constatat că-mi mai rămăseseră doar trei minute până când David avea să sune la uşă. Am trecut în revistă hainele care mi se păreau cât de cât acceptabile şi le-am aruncat pe pat. David avea să fie nevoit să aştepte.

M-am hotărât să joc rolul fetei simple şi să arunc pe mine o pereche de blugi şi o bluză. Mi-am pus în urechi prima pereche de cercei care mi-a căzut în mână şi mi-am strecurat picioarele într-una dintre cele mai moderne încălţări ale mele cu talpă-platformă. Eram pregătită să-l cunosc pe domnul Chios, vânzător de pantofi alias zeu. Chiar m-am întrebat dac-o să se uite la pantofii mei.

Când am verificat din nou ora, era patru fix: s-a şi auzit soneria. Fusesem mai iute decât îmi închipuisem.

David părea abătut când i-am deschis. Amândoi eram.

— Chiar trebuie să-i spunem? l-am întrebat, privind pe geamul maşinii în timp ce treceam pe lângă ultimele case din oraş.

— Aşa procedează persoanele responsabile. Este tatăl meu, şi îl respect. I-am câştigat respectul fiind sincer cu el de-a lungul anilor.

Mi-a mângâiat uşor braţul.

— În plus, nu este un secret că te iubesc.

Uşa casei s-a deschis larg când David a întins mâna spre ea, iar în prag a apărut Eryx. Părea la fel de stânjenit ca şi mine. David, în schimb, era hotărât să termine odată cu asta. Avea o expresie încrâncenată şi sobră.

— A venit? l-a întrebat el pe Eryx.

— Într-adevăr, a venit, şi e în bună dispoziţie, aş putea să adaug. Să vedem şi cât va dura.

David a strâns din buze.

— Şi mama?

— Cu el. Tata s-a interesat de tine, dar nu am abordat subiectul, aşa cum ai solicitat.

Eryx ne-a condus prin antreu până în living.

— Îl voi anunţa că aţi venit, a zis.

Am suspinat.

— Eşti emoţionată? m-a întrebat David, strângându-mă de mână.

— Foarte, am mărturisit. O să ne omoare pe amândoi.

David a schiţat un zâmbet, emoţionat şi el.

— Mă îndoiesc că va fi aşa.

Am stat tăcuţi în livingul în care, cu doar câteva zile înainte, era cât pe ce să-mi pierd viaţa. Stomacul a început să mi se strângă în timp ce imaginile mi se derulau fulgerător prin minte. Am inspirat adânc, liniştindu-mă.

Eram agitată, aşteptând să apară în încăpere capul familiei Chios. Tăcerea făcea ca timpul să se scurgă foarte greu.

S-au auzit paşi pe scară. Eu şi David ne-am privit unul pe celălalt. Am remarcat că mâna îi tremura uşor, în timp ce-o ţinea pe-a mea.

Alezzander s-a dovedit a fi un bărbat înalt şi blond, chipeş, cu o statură atletică. O prezenţă autoritară şi intimidantă. Acum înţelegeam de ce nu era o persoană cu care să te pui rău. Acesta era şi motivul pentru care David şi Eryx păreau neliniştiţi.

— Tată…, a zis David, ieşindu-i în întâmpinare.

Şi-au strâns mâinile şi s-au bătut reciproc pe spate.

— Dahveed, ai adus oaspeţi? a întrebat Alezzander, cu o voce adâncă şi cu un accent puternic.

Latinesc, am presupus.

David m-a luat de mână şi m-a prezentat tatălui său.

— Tată, ţi-o prezint pe Isis Martin.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule, am zis, întinzându-i mâna.

Alezzander a întins şi el mâna, dar în loc s-o îndrepte spre palma mea, a luat Podoaba Stelei care-mi atârna pe piept şi mi-a rupt cureluşa din jurul gâtului cu o smucitură. Nările i-au fremătat, şi fruntea i s-a încreţit. Era furios.

— Ce înseamnă aceasta? a întrebat, cu o voce groasă.

— I-am dăruit-o, tată, a răspuns, calm, David.

— Nu este ceea ce pare, soţul meu, a intervenit Nyx, luându-l de braţ pe Alezzander, pentru că-i remarcase furia. Ea nu este aşa cum pare. Priveşte mai adânc, mult mai adânc.

Ochii lui Alezzander au început să mă sfredelească. Am simţit fiori de gheaţă când i-am întâlnit privirea. Deodată, a azvârlit steaua la picioarele lui David. David l-a privit mânios în timp ce se apleca să ridice Podoaba Stelei de pe podea.

Fără niciun avertisment, Alezzander a ridicat un braţ şi m-a prins de gât. Am icnit, sufocându-mă, şi m-am zbătut să scap din mâna lui.

— Din cine te-ai născut? m-a întrebat, cu o voce tunătoare.

— Dă-i drumul! a strigat David, străduindu-se să mă elibereze din strânsoarea tatălui său. Nu poate respira!

Făcusem ochii mari şi căscasem gura. Îl trăgeam de braţ, încercând să-l fac să slăbească strânsoarea, măcar

cât să pot inspira.

— Tată, dă-i drumul! Este fragilă, s-a auzit şi vocea lui Galen, îngrijorată.

— Alezzander! a strigat din răsputeri Nyx. Încetează!

Alezzander şi-a slăbit strânsoarea. M-am prăbuşit pe podea, icnind şi şuierând, cu lacrimi în ochi. Nu înţelegeam reacţia lui Alezzander, şi nici semnificaţia talismanului. Voiam să fug de-acolo, dar nu reuşeam să-mi recapăt suflul.

— Spuneţi-mi cui îi aparţine fiinţa asta, a zis Alezzander, arătând spre mine.

— O cunosc numai pe mama ei, dar ea este umană. Tatăl ei este un mister, i-a răspuns Nyx, trăgându-l de braţe pe Alezzander cât mai departe de mine.

David şi Eryx m-au ajutat să mă ridic de pe podea, apoi m-au ajutat să mă aşez pe canapea.

— Îmi cer scuze, tată. Nu ai niciun drept să o tratezi astfel, l-a înfruntat David, cu fruntea încruntată şi răsuflarea greoaie.

Alezzander a făcut un pas spre David.

— Tu trebuie să-ţi ceri scuze faţă de mine. Nu ştii că nu există nicio modalitate de a contracara consecinţele pe care le-ai atras asupra ta şi a familiei tale? Te-am pus pe un piedestal, iar tu îmi răsplăteşti eforturile de a te educa, de a te creşte, de a te conduce în direcţia potrivită, cu asta?

— Restul familiei nu se opune, a replicat David, ţinându-mă la pieptul lui.

Alezzander l-a împins pe David de lângă mine şi m-a prins de faţă.

— Cine sunt părinţii tăi? m-a întrebat el.

M-am zbătut. Mă strângea prea tare.

— Las-o! a strigat David, plesnindu-şi tatăl peste braţ.

Din pieptul lui Alezzander a ţâşnit un mârâit.

Nyx s-a aşezat lângă mine şi m-a îmbrăţişat protector.

— Răspunde-i, dragă.

— Pe mama o cheamă Claire Martin, iar tatăl meu a fost Hector Martin, am răspuns, plângând. De ce vă purtaţi

aşa?

— Ştii foarte bine, corcitură. Credeai că vei trece neobservată? Te cruţ acum doar pentru că neghiobul ăsta – a arătat spre David – ţi-a dăruit viaţa lui. Dar acest lucru l-am putea schimba cu uşurinţă. Nu-i aşa, Dahveed? a întrebat Alezzander, înălţând sprâncenele şi aruncându-i lui David o privire pârjolitoare.

Nyx s-a aşezat între mine şi Alezzander.

— Ei nu ştiu. Fata nu are cunoştinţă de nimic. Nu dă niciun semn că ar şti.

Alezzander i-a mângâiat faţa cu dosul palmei.

— De ce ai ţinut acest fapt pentru tine, soaţa mea? Nu cunoşti pedeapsa pentru conspiratori?

— O cunosc, soţul meu… dar aici vorbim despre fiul nostru, a replicat Nyx, ferindu-se de mâna lui Alezzander.

Era supărată.

— Despre ce vorbiţi? a intervenit David, a cărui faţă trăda furie şi indignare. M-a tras mai aproape de el când a văzut că tatăl lui se apropie de mine pentru a treia oară. Nu pune mâinile pe ea! l-a avertizat, cu un rânjet.

— O ţii pe lângă tine pe post de animal de companie… pe căţeluşa asta corcită? l-a întrebat Alezzander, în batjocură.

— Nu-ţi voi permite să vorbeşti aşa despre ea!

David s-a ridicat de pe canapea, ridicând tonul la tatăl său. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

Alezzander l-a privit stăruitor în ochi.

— Creatura ta nu are tată. Este o corcitură, un animăluţ pe care îl voi adormi ca pe un câine, după ce-ţi vei lua înapoi ce este al tău.

— Poftim? a strigat David, cu răsuflarea tăiată. Ea nu este o Creatură. Te înşeli.

— Ea *este* o Creatură, David, a confirmat Nyx. Doar dacă i se va aduce vreo vătămare, voi cădea odată cu ea.

— Ai de gând să te compromiţi pentru… binele animalului ăstuia murdar? a strigat Alezzander, afectat.

David m-a privit uluit, nevenindu-i să creadă.

Eram… ce? Stăteam cu gura căscată şi mă holbam la

David.

— Da, a răspuns Nyx, încrucişându-şi braţele pe piept. Ea este altfel. Nu e precum celelalte. Este la fel de normală ca orice altă fiinţă umană de pe planeta asta.

— Isis? a zis David, privindu-mă întrebător.

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbesc ei acolo.

— Aşa se explică şi călătoria dimensională, a intervenit Galen, punând o mână pe umărul lui David şi privindu-mă cu atenţie.

Alezzander l-a apucat pe David cu fermitate de braţ.

— Ia-ţi înapoi ce-ţi aparţine, Dahveed. Nu voi privi nepăsător cum te transformi în cine ştie ce ar mai fi şi acest excrement al iadului.

David şi-a coborât privirea spre mâna tatălui său, care-l ţinea de braţ. Buzele îi tremurau de furie.

— N-o voi lua de la ea, şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai înceta să i te adresezi într-o manieră atât de ofensatoare. Nu vreau să-ţi arăt lipsă de respect, tată.

— Eu nu te rog. Îţi poruncesc să procedezi astfel. Apoi, mă voi ocupa eu însumi de ea, a zis Alezzander, întâlnindu-mi privirea.

— Nu, tată, i-a răspuns, hotărât, David.

— Îţi ordon! a răcnit Alezzander, cu o voce groasă şi agresivă.

— Nu! a ripostat David, aplecându-se uşor spre tatăl său.

Alezzander a ridicat mâna, pregătit să-l lovească pe David.

— Alezzander! a strigat Nyx, distrăgându-i atenţia înainte de a-şi atinge fiul.

M-am ridicat de pe canapea şi l-am strâns în braţe pe David, încercând să-l trag deoparte. Gemenii s-au postat între noi şi Alezzander.

— Ea mi-a dăruit iubire, a încercat David să-l atragă într-o discuţie raţională.

— Poate râie, aşa ceva să-ţi dea, a ripostat Alezzander, rânjind.

— Nu este nevoie de aşa ceva, tată, a rostit Eryx, pe un ton calm. Eşti intransigent. Uiţi că nu mai suntem copii. Suntem capabili să luăm singuri decizii… sau să comitem greşeli şi fără să ne dai permisiunea.

— Ăsta este un caz de abatere doctrinară, nu de afecţiune personală. Nu voi tolera aşa ceva. Iar *fata* asta nu are de ce să rămână în viaţă. Când îi voi găsi tatăl, mă voi asigura că va cunoaşte mânia legilor.

Apoi, Alezzander a arătat spre David.

— Cât despre tine… tu nu mai ai ce căuta în familia asta.

Nyx a clătinat din cap. Cuta de pe frunte i s-a adâncit.

— Faptele tale au vorbit pentru tine astăzi, Alezzander. Tu nu mai eşti bărbatul cu care m-am măritat. Ai devenit o brută, incapabil de raţiune şi nepăsător faţă de ai tăi. Tu eşti cel care nu mai are ce căuta în familia asta. Uşa este deschisă. Pleacă!

— Nu vrei să spui aşa ceva, a zis Alezzander, făcând ochii mari.

— Pleacă, am zis! a repetat Nyx, pe un ton neînduplecat. Nu voi permite ca vreunul dintre fiii mei să fie privat de fericire. Te-ai purtat crud şi sălbatic faţă de acest biet copil, a adăugat, arătând spre mine. Nu ăsta este felul nostru, Alezzander.

Alezzander ne-a întors spatele tuturor. Şi-a dus mâna la gură, gânditor, răsuflând anevoie. Apoi a ieşit din încăpere şi a început să urce treptele. Am auzit zgomotul unei uşi trântite.

Toată lumea a tăcut.

— De ce vrea să-ţi dau înapoi Podoaba Stelei? Spune-mi adevărul, i-am cerut lui David, privindu-l fix. Adevărul, am repetat, fără să-l slăbesc din ochi.

Toţi ochii erau pe David şi pe mine; David mi-a atins faţa cu mâna. Eu i-am împins-o deoparte.

— Spune-mi, i-am cerut.

— Îţi aminteşti povestea pe care ţi-am spus-o, despre Deus şi Starr? m-a întrebat David.

— Ce are asta de-a face cu…?

Am rămas cu gura căscată la jumătatea frazei, fiindcă

mi-am amintit povestea, şi apoi întrebarea lui, despre îmbătrânitul împreună.

— Ce-ai făcut?

— Voi deveni ceea ce eşti tu. Podoaba Stelei nu mai este înăuntrul meu. Amândoi vom fi Creaturi.

— Eu... de ce-ai făcut asta?! am strigat. Nici măcar nu ştiu ce anume sunt.

— Nu mă interesează, a zis David, prinzându-mi faţa în palme. Nu mă interesează altceva decât să fiu cu tine, atât timp cât vom putea în viaţa asta.

— Nu mai eşti nemuritor? am scâncit eu. Ţi-ai dat viaţa pentru mine?

David n-a spus nimic. Am privit spre ceilalţi, căutând un răspuns, dar nimeni nu era dispus să vorbească.

— Răspunde-mi! am insistat.

— Nu ştiu ce voi deveni, pentru că nu ştiu cum vor fi afectate genele tale. Am renunţat la viaţa pe care o aveam. Transformarea mea va fi lentă.

— Dar cum pot să fiu eu o Creatură, dacă ambii părinţi simt oameni? l-am întrebat.

— Nu, dragă, mi-a răspuns Nyx, clătinând din cap. Mă tem că bărbatul pe care l-ai cunoscut drept tată nu ţi-a fost tată biologic.

— Nu se poate! am exclamat, făcând ochii mari.

— Mama ta este muritoare, a continuat Nyx, frecându-şi agitată mâinile. Este unica explicaţie posibilă, Isis. Altfel n-aveai cum să fii o Creatură.

Galen a început să patruleze în spatele mamei sale. Eryx stătea cu braţele încrucişate pe braţul canapelei.

— Mama ta nu ţi-a spus nimic? m-a întrebat David.

— Niciodată, am răspuns, simţindu-mă trădată.

Cum de a putut Claire să-mi ascundă aşa ceva? Mă simţeam de parcă mi-aş fi pierdut identitatea. Nu-mi cunoşteam tatăl adevărat, şi nici măcar nu ştiam din ce specie făceam parte.

Am auzit paşi greoi coborând pe scară. M-am chircit de frică. Eram îngrozită de bărbatul acela... de Alezzander. Era nemilos şi sălbatic, aşa cum îl calificase Nyx. Îl uram

pe el şi cuvintele pe care mi le adresase.

— Vreau să merg acasă, i-am zis lui David, cu o privire imploratoare.

— Da, m-a aprobat David.

Alezzander a intrat în salon cu o înfăţişare împietrită. S-a îndreptat spre mine. L-am apucat de braţ pe David. David m-a cuprins într-o îmbrăţişare protectoare. Nyx l-a prins de braţ pe Alezzander, trăgându-l departe de noi.

— Iertaţi-mă, a rostit Alezzander, privind undeva între mine şi David. Mi-am dat seama că nu eşti tu de vină pentru faptele părinţilor tăi. Mă ruşinez de comportamentul meu şi te rog să înţelegi că situaţia nu este una comodă. Nu pot trăi fără familia mea, copilă. Dacă singura cale de a-i păstra este să te accept, atunci te voi primi printre noi drept ceea ce eşti, dar cu o singură condiţie: va trebui să-mi spui cine este tatăl tău. Va trebui să mă ocup personal de el, deoarece a încălcat principiile Doctrinei.

— Nu ştiu cine este, am răspuns fără să-l privesc. Îl veţi omorî?

— Nu este datoria mea să hotărăsc. Sfatul va trebui să judece cazul ăsta, apoi să-i transmită decizia lui Deus, care va avea ultimul cuvânt.

— Vă rog, nu faceţi asta, i-am zis, fixându-l cu privirea. Vă rog, nu-l daţi pe mâinile Sfatului.

— De ce ai vrea să pledezi în favoarea unui tată care te-a abandonat? s-a mirat Alezzander, înălţându-şi sprâncenele stufoase. Crezi că el ar proceda la fel pentru tine?

Mi-am coborât privirea în podea. Alezzander avea dreptate, însă era vorba despre tatăl meu, chiar dacă nu-l cunoscusem.

— E tatăl meu. N-are importanţă ce ar face pentru mine. Important e ce simt eu că e corect.

— Nu vreau ca familia mea să fie compromisă. Conspiraţia se pedepseşte cu moartea, din punctul meu de vedere. Tu nu ar trebui să exişti. Înţelegi ce spun?

Am încuviinţat.

— Te pot proteja, a declarat Alezzander. Dar nu-ţi pot

proteja tatăl. Trebuie să iasă în faţă şi să înfrunte Sfatul. Fapta lui este de neiertat.

— Nu cumva există vreo prevedere care să-i ofere tatălui ei imunitate parţială? s-a interesat David.

— Mă tem că nu, i-a răspuns Alezzander. Va fi judecat şi i se va da cea mai aspră pedeapsă.

— Nimeni nu ştie, în afară de noi, m-am amestecat eu. Şi nici nu trebuie să mai afle altcineva.

Alezzander a strâns din buze, gândindu-se la afirmaţia mea.

— Voi nega că ştiu ceva. Voi nega că te cunosc, dacă va fi necesar pentru salvarea celor din sângele meu. Mai mult de-atât nu pot face. Restul depinde numai de voi.

— Îţi mulţumesc, tată, a zis David, îmbrăţişându-mă şi mai strâns. Voi face tot posibilul să nu afle nimeni. Dacă, dintr-un motiv oarecare, Sfatul va fi înştiinţat despre toate astea, îi voi sluji drept avocat tatălui ei.

— Nu mă pot opune, Dahveed. Cu toate astea, eşti un bărbat în toată firea, răspunzător deci pentru faptele tale, a zis Alezzander, aşezându-se pe canapea lângă mine. Iar tu, fato, eşti greu de detectat până şi de un Primitus ca mine. A trebuit să fac eforturi ca să descopăr o cât de mică deosebire la tine. Mă rog ca şi în cazul fiului meu să fie la fel, altminteri amândoi veţi fi în primejdie.

— Am uitat, ce e un Primitus? am întrebat, uitându-mă la David.

— Prima generaţie de zei este numită Primitus, mi-a explicat el.

— Sunteţi fiul lui Deus şi-al lui Starr? l-am întrebat, curioasă.

— Cu toţii suntem fiii lui Deus, mi-a răspuns Alezzander, arcuindu-şi buzele.

— Prin sânge, sunteţi fiul lui Deus? mi-am reformulat întrebarea.

— Prin sânge, mi-a răspuns el, cu toţii suntem fiii lui Deus.

Peste încăpere s-a lăsat tăcerea timp de câteva minute. Nyx îl privea încruntată pe Alezzander, încă supărată

pentru cele întâmplate mai devreme. Şi eu eram supărată, dar voiam să primesc răspunsuri la o groază de întrebări.

— Eu ce sunt? am abordat-o pe Nyx.

— Altceva, mi-a răspuns Nyx. Ai capacitatea de a-ţi controla subconştientul. Simt în tine o viaţă lungă, dar nu pot să-mi dau seama dacă eşti nemuritoare. Te văd fragilă, dar aprigă. Nu voi şti ce eşti, până nu vei ajunge la majorat.

— Când ar putea să fie? s-a interesat David.

— Un alt lucru pe care nu-l ştiu, a răspuns Nyx, fixându-mă cu o privire inexpresivă; citindu-mă, bănuiesc.

S-a apropiat apoi de Alezzander, l-a privit timp de câteva secunde, după care l-a pălmuit cu putere.

— Meriţi mai mult de-atât. Este îngrozită de tine, iar eu sunt ruşinată, a declarat Nyx, şi a pornit spre bucătărie, cu lacrimi în ochi.

Alezzander a urmat-o.

Ne-am privit, uluiţi. Auzeam dinspre bucătărie o discuţie în contradictoriu purtată în limba latină.

— Acum cred că ar fi cazul să plec, i-am zis lui David. Mi-ajunge pentru azi.

— Cred că ar fi mai bine să rămâi. Odihneşte-te în camera mea până te mai calmezi şi-ţi limpezeşti mintea, înainte să te întorci acasă şi să-ţi interoghezi mama. Nu trebuie să dai de bănuit când îi vei cere informaţii despre tatăl tău biologic. Nu trebuie să menţionezi cum ai descoperit adevărul.

— Nu vreau să fiu în aceeași casă cu tatăl tău, i-am mărturisit.

— Vino încoace, mi-a zis David, sărutându-mă pe frunte. Nu voi mai lăsa pe nimeni să-ţi facă rău vreodată. Nu mă voi mai abţine, dacă va mai exista o dată viitoare. Îmi cer scuze pentru purtarea tatălui meu. Nu este un sălbatic, te asigur. Este doar preocupat pentru bunăstarea noastră. A crezut că eşti o monstruozitate. Îmi pare rău, frumoasa mea. Sincer, îmi pare rău.

— M-a tratat ca pe un animal! am strigat. E oribil!

— Aşa îţi dă impresia acum, dar, crede-mă, are inimă

bună.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de furie şi neputinţă, când mi-am dat seama că mama ţinuse ascuns un astfel de secret tot acest timp. Şi, colac peste pupăză, bărbatul acela oribil era tatăl lui David! Deja îl detestam, şi abia îl cunoscusem.

— Vreau să merg acasă, am insistat, continuând să plâng.

— Isis, mi-a zis Galen, cred că ar trebui să urmezi sfatul lui David şi să-ţi domoleşti emoţiile înainte de plecare. Doar nu vrei s-o sperii pe mama ta.

— OK, am cedat eu, acceptând raţionamentul lui Galen.

— Te voi duce în camera mea. Nu vei fi deranjată acolo, mi-a zis David, petrecându-şi braţul peste umerii mei şi conducându-mă spre scară.

Ne-am aşezat amândoi pe patul lui. Mă ţinea strâns de mijloc cu un braţ, iar cu cealaltă mână îmi ştergea lacrimile.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat.

— Nu, i-am răspuns, îmbrăţişându-l. Vreau să ştiu ce anume sunt.

— Eşti exact aceeaşi persoană care ai fost înainte ca toate astea să iasă la iveală, mi-a replicat, sărutându-mi ochii. Nu te-ai schimbat.

— Dar totul s-a schimbat pentru mine, am scâncit eu, la pieptul lui. Unde e tatăl meu? De ce mi-a ascuns mama toate astea?

Dintr-odată, mi-a venit un gând. Trăgându-mi nasul, m-am uitat la David.

— Crezi că a făcut acelaşi lucru pe care l-ai făcut tu, cu Podoaba Stelei?

— Nu, scumpa mea. Nu este acelaşi lucru. Atunci, te-ai fi născut cu desăvârşire umană.

— Şi ce sunt, David? am repetat, acoperindu-mi ochii cu palmele. O să mă transform într-o vietate hidoasă?

— Nu. Monstruozităţile se nasc aşa. Tu nu ai nimic în comun cu ele.

— De ce să-mi ascundă toate astea? am întrebat, lovind

patul cu pumnul. L-a făcut pe tata să creadă că sunt fiica lui… sau poate că şi el a ştiut, şi nu mi-a spus… Cum aş putea să trăiesc, fără să ştiu sigur ce sunt?

Buzele îmi tremurau.

— Îmi dau seama că eşti copleşită. Şi eu sunt la fel de descumpănit ca şi tine, dar îţi voi fi alături. Voi fi umărul pe care să poţi plânge… templul tău.

M-am agăţat de el cu toată puterea şi am început să hohotesc din nou. Mi-am adăpostit faţa în gâtul lui. Îi simţeam mirosul dulce. Mireasma lemnului de santal m-a liniştit. Cu el voiam să fiu într-un astfel de moment, cu nimeni altcineva.

— De ce nu mi-ai spus ce înseamnă Podoaba Stelei, când mi-ai dăruit-o? l-am interogat, încă inspirându-i parfumul.

— Nu mi-ai mai fi permis. Eram un nebun disperat, îndrăgostit, mi-a răspuns, şi m-a sărutat pe creştet. Nu exista altă cale.

— Crezi că mama ştie despre mine? m-am smiorcăit.

— Nu, şi nu trebuie să afle. N-ar duce decât la o şi mai gravă compromitere, atât a ei, cât şi a noastră, a tuturor.

I-am mângâiat ceafa, trecându-mi degetele prin părul lui negru. S-a apropiat de mine şi mi-a cuprins buzele cu ale lui: legănându-se, muşcând, dezmierdându-le.

— Te ador, mi-a şoptit.

Nyx a bătut în uşă.

— Deranjez?

— Nu, mamă. Intră, i-a răspuns David, zâmbindu-i timid.

M-am întrebat cât o fi stat ea acolo, până s-a hotărât să ciocănească.

— Isis, Alezzander vrea să vă vorbească.

— O să mă strângă iar de gât? am replicat, pe un ton de reproş.

— Te rog, iartă-l pentru ieşirea aceea. A crezut că eşti altceva. Habar n-avea că eşti atât de normală, a explicat ea, intrând în cameră. Vrea să-şi ceară scuze. Vei accepta?

David m-a fixat cu privirea, aşteptându-mi răspunsul. Ezitam, dar, de dragul frumosului meu David, aveam s-o fac.

— Da, am răspuns.

Alezzander era deja în prag când am răspuns. S-a apropiat de pat şi s-a lăsat într-un genunchi. Nyx a ieşit din cameră.

— Ţi-am provocat suferinţe atât fizice, cât şi emoţionale. Îmi cer cu toată sinceritatea scuze pentru cuvintele pe care le-am folosit, desconsiderându-te. Am fost pripit în acţiunile mele şi nu-mi pot exprima îndeajuns profundul regret pentru ce-am făcut, a început Alezzander să se scuze. Te implor să înţelegi că am fost orbit de surpriza provocată de… specia ta. Am jurat că-mi voi apăra credinţa, iar tu eşti un miracol viu, copilă. Nu ştiu cum de ai putut trăi nedepistată timp de atâţia ani. Pe scurt, te rog, primeşte scuzele mele cele mai sincere. Îngenunchez înaintea ta, în semn de căinţă. N-am mai îngenuncheat în faţa nimănui în astfel de circumstanţe.

Aş fi vrut să-i zbor dinţii. Încă eram supărată pentru faptul că mă numise corcitură şi că aproape mă sugrumase. Am aruncat o privire spre David, în timp ce mă gândeam la răspuns. Am continuat oricum.

— Spuneţi că sunteţi tată şi zeu, am zis, clătinând din cap în semn de dezaprobare faţă de cuvintele lui. Nu meritaţi niciunul dintre aceste titluri. Nu aveţi pic de respect pentru familia dumneavoastră, nici pentru cei cu care ar trebui să empatizaţi… Cum e cazul meu. Dacă singurul motiv pentru care procedaţi aşa este ca să-i faceţi pe plac lui Nyx, atunci păstraţi-vă falsele scuze pentru dumneavoastră. Eu nu am nevoie de ele.

David a făcut ochii mari, privindu-mă. Nu se aşteptase ca de pe buzele mele să iasă o astfel de ripostă.

Alezzander şi-a lăsat fruntea în jos.

— Îmi dau seama de ce mă dispreţuieşti, fată dragă. Te implor să te mai gândeşti. Nu mă voi ridica de-aici, până când nu-mi vei accepta scuzele.

— Nu se preface, Isis. Ipocrizia nu face parte din trăsăturile lui, mi-a atras atenţia David, luându-mă de mână.

— Şi ţie îţi datorează scuze, i-am zis lui David, nevrând

să cedez.

— Şi le voi oferi tuturor scuzele mele, fiindcă le-am provocat suferinţe mentale, de asemenea, a promis Alezzander. Însă faţă de tine sunt îndatorat acum.

Alezzander a rămas cu genunchiul ţintuit de podea. Spatele şi-l ţinea drept, ca un templier aşteptând să fie înnobilat cavaler. Îmi aştepta răspunsul.

David m-a strâns uşor de mână.

— Nu eşti obligată să accepţi, dacă nu vrei. El va trebui să trăiască mai departe cu remuşcarea.

— Nu este în firea mea să ţin ranchiună. Ar însemna să am un caracter urât, am zis, oftând.

David mi-a zâmbit, prudent.

— Ce tot spui?

— Vă iert, i-am zis lui Alezzander. Şi îmi cer şi eu iertare pentru cuvintele mele. Nu e frumos să vorbeşti aşa cu cei mai în vârstă. Nu aşa am fost educată. Îmi primiţi scuzele?

— Da, mi-a răspuns Alezzander, cu seriozitate. Acum pot să mă ridic?

— De ce mă întrebaţi aşa ceva?

— Din respect, a răspuns David, în numele tatălui său. Nu are voie să se ridice, până când nu-i dai aprobarea.

— Vă rog, ridicaţi-vă, am zis, simţindu-mă ruşinată pentru ignoranţa faţă de obiceiurile lor.

Dintr-odată, am devenit conştientă cât de umilitor era pentru ei să îngenuncheze în faţa mea. Alezzander avusese nevoie de multă forţă de caracter ca să facă asta de faţă cu fiul şi soţia lui. M-a lăsat fără cuvinte.

După ce Alezzander şi-a cerut scuze în mod oficial faţă de familia sa, a început să se delecteze cu capodoperele culinare ale lui Nyx şi să mă interogheze. Căuta mici amănunte privitoare la capacitatea mea de a călători până în Somnium. Era curios să-mi testeze agerimea minţii şi m-a complimentat pentru felul în care arătam.

— Ai moştenit-o pe mama ta? a vrut să ştie, trecând la subiecte mai uşoare.

— Nu. Nu semăn absolut deloc cu ea, am răspuns, sorbind din ceaiul calmant pe care mi-l preparase Nyx.

— Este o femeie foarte frumoasă, a remarcat Nyx, dar ai dreptate. Între voi două nu există vreo asemănare.

Fiindcă se apropia miezul nopţii, David m-a condus acasă. Eram sigură c-o s-o găsesc pe Claire dormind tun. Avea de lucru a doua zi.

David m-a sărutat în fugă la lumina de pe verandă.

— Nu pleca, l-am rugat. Nu vreau să fiu singură.

— Frumoasa mea, asta nu este o oră potrivită pentru vizite. Mă surprinde faptul că mama ta n-a sunat ca să te certe pentru că ai întârziat atât.

— Ştia că sunt cu tine şi cu părinţii tăi. Nu avea motiv să sune. În plus, nu mi-a fixat o oră limită pentru întoarcere astă-seară.

David şi-a lăsat capul într-o parte, privindu-mă.

— Când ai de gând să abordezi problema?

— Mâine, i-am răspuns, dar vocea îmi trăda nesiguranţa. Aşa cred. Încă nu ştiu cum o să fac.

— Nu trebuie să fie atât de curând. Poţi să aştepţi până când vei găsi momentul potrivit. Odihneşte-te, şi o să-ţi găseşti cuvintele, m-a sfătuit David, ţinându-mă în braţele lui calde şi vânjoase.

— Trebuie să ştiu, am bombănit. Ce, tu ai putea să trăieşti fără să ştii adevărul? l-am întrebat, privindu-l ţintă.

— Nu. Presupun că nu, a recunoscut, desprinzându-se din îmbrăţişare. Isis, trebuie să plec. E trecut de miezul nopţii. Crezi că se cuvine să fim afară, la o oră atât de târzie?

M-am strâmbat la el.

— Spărgător de petreceri!

— Aşa şi sunt, a zâmbit el. Este vremea ca fetiţele să meargă la culcare.

Am strâmbat din nas şi am scos cheia de la casă din buzunarul pantalonilor. Am apăsat pe clanţă şi am deschis uşa.

— Noapte bună, am zis.

— Stai, m-a oprit David, trăgându-mă înapoi pe verandă. M-a cuprins de mijloc, m-a lipit de perete şi m-a sărutat. Noapte bună, iubire, mi-a zis.

Am stat trează timp de mai multe ore, gândindu-mă cum se face că nu remarcasem nici măcar o dată cât de diferită sunt faţă de Claire. Probabil că semănăm cu tata... cine o mai fi fost şi acest personaj. Dar dacă fusesem adoptată? Dacă grijulia Claire nu era mama mea? Aveam tare multe întrebări.

Când m-am trezit, Claire plecase deja. Era aproape amiază, îmi lăsase nişte bani pe masa din bucătărie, sub o doză goală de suc dietetic. Era o tentativă subtilă din partea ei de a-mi da de înţeles că trebuie să mai cumpăr.

Mi-am luat o pungă cu pateuri din bufet şi m-am întors sus. Am intrat în camera ei şi am fixat noptiera în care ştiam că-şi păstrează toate documentele şi fotografiile importante. Era posibil ca undeva, pe acolo, să existe şi vreun indiciu despre tatăl meu?

Am căutat prin toate documentele legale pe care se aflau numele meu şi al ei. Mi-am găsit certificatul de naştere, unde eram înregistrată ca fiind fiica lui Hector Martin şi a lui Claire Ann Martin. Totul părea legal şi corect.

Fotografii vechi cu tatăl meu, Hector, şi cu mine – de când mă născusem, fuseseră vârâte într-un plic împreună cu brăţările noastre de spital: a mea şi a lui Claire.

Am mai găsit şi câteva fotografii vechi cu mama, din perioada sarcinii. În mod evident, teoria mea despre adopţie era greşită. Oare Hector ştia că nu sunt fiica lui? Fusese un tată minunat pentru mine, în ciuda imperfecţiunilor lui.

Nimic deosebit nu a apărut din noptieră.

Mi-am amintit de o cutie pe care mama o păstra pe şifonier, în colţul cel mai îndepărtat. Şi în cutia aia ţinea nişte documente, laolaltă cu fotografii. Am coborât în goană treptele după scara pliantă şi am cărat-o cu mine la etaj.

Am luat cutia şi am aşezat-o pe podea. Am deschis-o, începând să scot hârtiile din ea: documente pentru asigurarea casei, chitanţe vechi, diploma de colegiu a lui

Claire. Am citit temeinic fiecare document, în căutarea unui nume sau a unui indiciu care m-ar fi putut ajuta să descifrez misterul originii mele.

Tocmai când mă pregăteam să pun totul la loc în cutie, am văzut un plic galben de dimensiunile unui dosar, lipit cu bandă adezivă de fundul cutiei. L-am deschis şi am vârât mâna înăuntru. Era o scrisoare, adresată mamei, cu o singură propoziţie dactilografiată: *Pentru problemele tale.* Nu era semnată. Am vârât din nou mâna în dosar şi am dat peste un plic cu ştampila poştală într-o limbă pe care n-o înţelegeam, însă data era suficient de vizibilă ca s-o pot descifra. Era cam la o lună după ce tata murise.

— Isis!

Apariţia mamei m-a făcut să tresar.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Ce-i asta? am replicat, neluându-i în seamă întrebarea şi ridicând plicul şi scrisoarea.

— De unde ai luat-o?

Claire se prefăcea că nu ştie nimic.

— De unde ai ascuns-o, am răspuns, cu o voce uşor supărată. De ce era ascunsă?

Claire a închis ochii, oftând.

— Nu e nimic. Pune-o la loc, a zis, şi s-a grăbit să iasă din cameră.

— Mamă, stai! am strigat, ducându-mă după ea. Spune-mi ce e.

— Isis, nu e nimic, a zis, încruntându-se. De ce îmi scotoceşti prin lucruri?

— Sunt adoptată? am întrebat-o, fără menajamente.

Mama a făcut ochii mari.

— Ai vorbit cu Eva?

— Da, am minţit eu. Mi-a spus câteva lucruri.

Speram să fi găsit cuvintele potrivite ca s-o determin să vorbească.

— Ce ţi-a spus? m-a întrebat Claire, cu o expresie de totală surprindere pe faţă.

— Totul, am minţit din nou. Dar mi-a cerut să nu-ţi spun.

— Of, Doamne! a suspinat Claire, intrând din nou în

camera ei. Iubito, voiam să-ţi spun, dar nu ştiam cum să fac. Mi-era foarte frică să nu mă urăşti pentru că ţi-am ascuns. Îmi pare foarte rău că a trebuit să afli aşa.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am insistat, văzând că minciunile mele duceau totuşi undeva.

Mi-am împreunat mâinile şi m-am aşezat pe pat, aşteptând explicaţiile.

— OK, a zis Claire, clătinând aprobator din cap. De unde să încep?

Şi-a dus mâna la frunte, plimbându-se prin cameră.

— Aveam şaptesprezece ani, a început ea să povestească. Mă despărţisem de tatăl tău – de Hector – cu o săptămână înainte. M-am dus în după-amiaza aia cu părinţii la pescuit, într-un parc din apropiere. Mă tot gândeam dacă să mă întorc la el, sau nu. Îl prinsesem spunându-i unuia dintre prietenii lui că vrea să se ia de fata aia din şcoala noastră despre care ştia toată lumea că *merge la sigur,* în limbajul băieţilor.

M-am îndepărtat de mal, hotărându-mă să fac o plimbare de una singură. Era o potecă lungă, pustie; plante verzi, sălbatice, creşteau peste tot. Era pur şi simplu frumos.

Îngânam un cântec; am cules câteva flori sălbatice. Credeam că sunt singură. Atunci l-am văzut pe el, aşezat sub un *mesquite*[9].

Era foarte frumos. Am început să discutăm. M-a întrebat cum mă cheamă, dar, fiind într-atât de hipnotizată de cum arăta, nu m-am mai gândit să mă interesez şi eu de al lui. Avea cam douăzeci de ani şi era o fiinţă de o frumuseţe devastatoare. Când vorbea, auzeam absolut orice silabă îi ieşea din gură. Iar când mă privea, îmi tăia respiraţia.

M-a sărutat, şi atunci m-am pierdut în braţele lui. Niciodată nu m-am mai simţit aşa de atunci, cu nimeni.

După vreo trei săptămâni, am început să mă simt rău. Am crezut că mă prinsese vreo gripă, dar simptomele au

[9] Arbore sau arbust foios întâlnit în sud-vestul Statelor Unite, cu precădere în regiunile semiaride ale Texasului (n. tr.).

persistat zile în şir. Mama a început să fie îngrijorată şi m-a dus la doctor. Mi-au luat sânge pentru analize.

Aici s-a oprit din povestit.

— Şi atunci? am îmboldit-o eu să continue.

— Eram însărcinată, Isis, a zis, cu privirea în podea. Însărcinată, purtând copilul băiatului acela, al cărui nume sau identitate n-o cunoşteam. Eram virgină. N-o făcusem niciodată cu Hector. Părinţii mei au presupus în mod automat că eşti copilul lui Hector, a continuat, oftând şi ştergându-şi o lacrimă din ochi.

Hector a fost foarte supărat când i-am spus. Mi-a zis c-o să-l omoare dacă-l prinde vreodată. Tatăl tău m-a iubit mult. I-am spus că părinţii mei presupun despre copil că e al lui. A zis c-o să-şi asume toată răspunderea, şi ne-am căsătorit după două luni. Eva era singura care ştia adevărul. Ne-a acceptat, şi pe mine, şi pe tine.

— Şi-atunci, asta ce e? am întrebat-o, printre lacrimile care-mi şiroiau pe obraji.

— Am primit scrisoarea asta, împreună cu un cec cu o sumă considerabilă, după ce a murit tatăl tău. L-am folosit ca să plătesc ipoteca şi vreo câteva facturi cu care ştiam că nu m-aş fi putut descurca singură. În rest, mi-am plătit şcoala, iar puţinul rămas l-am depus în bancă, pentru zile negre. Nu exista o adresă a expeditorului… ci doar cecul, şi cuvintele astea, dactilografiate pe coală. Am încercat să aflu originea ştampilei poştale, dar n-am ajuns nicăieri. M-am gândit că e de la el, de-aia am şi păstrat-o.

Claire s-a oprit din nou să-şi şteargă lacrimile de pe faţă.

— Mă urăşti? m-a întrebat, smiorcăindu-se.

Nu mai eram în stare să vorbesc. Nu-mi venea să cred că identitatea tatălui meu biologic rămăsese un mister până şi pentru mama. Felul în care-l descrisese era acelaşi în care-l vedeam eu pe David. Nu exista nici urmă de îndoială în privinţa asta. Tata era un zeu.

— Nu te urăsc, mamă, i-am răspuns, luând-o în braţe. Ironia sorţii e că te înţeleg.

— Trebuie s-o sun pe Eva, ca să-i spun, s-a hotărât Claire, întinzând mâna după telefon.

— Mamă, nu, am zis, luându-i telefonul din mână şi punându-l jos. N-am vorbit deloc cu bunica. Am minţit.

— Dar de ce m-ai întrebat dacă eşti adoptată? a vrut să ştie Claire, nedumerită.

— Pentru că mi s-a părut ciudat să nu semăn deloc cu tine, sau cu tata, am minţit încă o dată. După care am găsit scrisoarea asta, m-am gândit că ai avut tu un motiv important ca s-o păstrezi.

— M-ai păcălit? a icnit mama, cu o expresie dezolată pe faţă. Nu pot să cred ce-ai făcut, Isis!

— Aveai de gând să-mi spui într-o zi… nu-i aşa? am replicat, încreţindu-mi fruntea.

Eu eram cea care trebuia să fie supărată!

Claire a clătinat din cap aprobator.

— Ştiu, dar m-ai minţit ca să mă faci să-ţi spun ceva extrem de important despre vieţile noastre, ale amândurora, Isis. Cum crezi că mă simt eu acum?

— Înşelată, la fel ca şi mine, i-am răspuns, pe un ton dur.

Claire şi-a lăsat faţa între mâini şi a început iar să plângă.

— Iartă-mă.

M-am ridicat de pe pat, am luat cutia de pe podea şi am pus-o înapoi la locul ei, în şifonier.

— Sunt în camera mea, i-am zis, şi am închis uşa după mine.

Capitolul 13

Însemnarea nr. 12 în jurnal, 1:33 p.m.

Sunt confuza din cauza nesiguranţei chinuitoare. Nu ştiu nici cine, nici ce sunt, şi nici ce voi deveni.

Singurul lucru sigur este, în clipa de faţă, faptul că nu sunt fiica tatălui meu, şi cu toate acestea, sunt.

Cel care mi-a dat viaţă e un necunoscut: o fantomă din trecutul mamei. Eu sunt produsul a două rase diferite. Sunt o Creatură.

* * *

L-am sunat pe David ca să-i spun că trebuie să vorbim. Mi-a zis c-o să ajungă la mine acasă într-o oră.

Claire a ciocănit în uşa mea, întrerupându-mi discuţia cu el.

— Hai că vorbim când ajungi. Acum trebuie să închid, i-am zis încetişor lui David.

— Pe curând, iubire.

Am apăsat pe butonul de încheiere a convorbirii.

— Intră, mamă, am zis.

N-avea sens să fiu supărată pe ea, din moment ce era singura mamă pe care aş fi putut s-o am vreodată.

— Am ceva pentru tine, mi-a zis Claire, intrând cu ceva în mână.

Mi-a întins un plic adresat „domnişoarei Isis Martin”. Nu exista vreo adresă a expeditorului.

— Am deschis-o, a recunoscut ea. Nu că aş fi vrut să-mi bag nasul. Doar din grijă pentru fata mea.

Am scos afară scrisoarea din plic. Era dactilografiată, ca şi cea adresată ei.

Scumpa mea Isis,

Ştiu că este extrem de neplăcut să încerc să-ți vorbesc prin astfel de mijloace după atât de mulţi ani. Îmi pare sincer rău pentru absența mea din viața ta. M-am gândit să iau legătura cu tine de mai multe ori, dar am simţit că nu sunt în poziţia de a face asta, din moment ce mama ta şi-a ales un om bun care să-mi ia locul.

Cu toate că nu-mi doresc să-mi dezvălui identitatea în momentul de faţă, vreau să ştii că nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine.

Remuşcările pentru laşitatea de care am dat dovadă când am părăsit-o pe mama ta în astfel de circumstanţe mi-au ros sufletul neîncetat. Îmi pare rău dacă scrisoarea aceasta ţi-a provocat vreo suferinţă. Nu vreau decât să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că ai un tată.

Fără să mai lungesc vorba, îţi doresc să ai veşti bune.

Toate cele bune

— De cât timp ai asta? am întrebat-o pe Claire, fixând scrisoarea din mâinile mele.

— Cam de o săptămână, aproximativ.

— Asta a fost cauza recentei tale apatii?

Claire a încuviinţat.

— Ştii bine că da.

— Puteai să-mi fi spus de-atunci. Aş fi preferat să aflu tot de la tine.

Claire a fixat peretele cu privirea.

— Ştiam c-o să fie greu pentru tine. N-aveam nicio idee cum să încep. Mi-era frică de cum ai fi reacţionat. Nu e uşor nici pentru mine.

— Mai sunt şi altele… scrisori, adică? m-am interesat, împăturind coala de hârtie şi vârând-o la loc în plic.

— Nu, mi-a răspuns Claire, privind în gol. Mi-aş fi dorit să mai fi fost, a adăugat, întorcându-se cu faţa spre uşă. Nu ştiu ce altceva să mai zic. Simt că te-am dezamăgit ca mamă.

M-am dus repede spre ea.

— Mami, tu ai fost cea mai bună mamă din câte mi-aş fi putut dori. Nu m-ai dezamăgit în niciun fel… niciodată, am zis, strângând-o în braţe.

Lui Claire i s-au umezit ochii.

— Isis, părinţii mei n-au ştiut nimic despre asta. Tatăl tău, Hector, n-a vrut să le spun. Singura care ştie e Eva, şi ea a jurat c-o să ia secretul în mormânt. Şi-a ţinut promisiunea. Nu s-a purtat niciodată cu tine ca şi cum n-ai fi de acelaşi sânge.

Claire s-a întors în camera mea şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Habar n-ai cât de greu mi-a fost să dau ochii cu ea, după ce i-a spus Hector că nu eşti a lui, mi-a mărturisit, clătinând din cap. Am fost împotrivă, dar el a insistat să-i spună când tatăl lui l-a aruncat în stradă, fără niciun ban, doar cu cămaşa de pe el.

— Nu mi-ai spus niciodată asta despre bunicul.

— N-am vrut să-ţi faci o impresie proastă despre el. A fost un om bun. Doar că era foarte demodat… şi încăpăţânat.

M-am aşezat pe pat lângă ea. Claire m-a cuprins cu un braţ, oftând.

— Abia după ce te-ai născut s-a dat pe brazdă şi bunicul tău… l-ai fermecat imediat, a adăugat ea, zâmbind cu jumătate de gură.

— Ar mai trebui să ştiu şi altceva?

— Dac-ar fi fost, n-aş fi ezitat să-ţi spun chiar acum… ţi-o jur, mi-a zis, făcându-şi cruce în dreptul inimii, aşa cum

făcea când eram eu mică.

— Dacă-ţi mai aduci aminte ceva despre el – despre tatăl meu biologic – îmi promiţi c-o să-mi spui?

— Mmm-hmm, a încuviinţat Claire.

David a sosit exact când Claire dădea cu spatele, pe alee. L-a salutat cu mâna în timp ce demara.

— Salut, chipeşule, l-am întâmpinat, sfioasă, în uşă.

David m-a pupat uşor pe obraz.

— Bună, frumoasa mea. Aşteptam cu nerăbdare să mă suni. Ai izbutit să obţii informaţii privitoare la tatăl tău biologic?

— Nu prea multe. Şi pentru mama e un mister.

— Un mister pentru mama ta? Cum este posibil? a întrebat David, nedumerit.

I-am relatat povestea pe care mi-i istorisise mama. N-a fost nici pe departe la fel de uluit ca mine, când i-am spus că, de fapt, Claire nici nu-i cunoştea numele.

— Oricum ar fi folosit un pseudonim, dacă l-ar fi întrebat, m-a asigurat David. N-am nici cea mai mică îndoială în privinţa asta.

— Am primit o scrisoare de la el, i-am dezvăluit.

— Poftim?! David a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă ce-i spuneam. Parcă ziceai că identitatea i-a rămas nedezvăluită!

— N-a semnat-o şi nu există adresă la expeditor.

— Pot s-o văd?

— Sunt două, de fapt, am zis, îndreptându-mă spre scară. Hai, l-am îndemnat, făcându-i semn cu mâna să mă urmeze în camera mea.

— Nu, a refuzat, înălţându-şi sprâncenele. Adu-le tu jos, te rog.

— David…

M-am strâmbat şi mi-am pus o mână în şold.

— Nu, a repetat el, cu severitate. Din respect pentru mama ta, te rog, adu-le tu jos.

— Foarte bine, am acceptat, oftând.

Nu-mi dădeam seama de ce făcea atât caz. Doar nu

săream pe el sau mai ştiu eu ce.

Am scotocit prin cutia din carton aflată în camera mamei şi am găsit scrisoarea primită de ea, după care am dat fuga în camera mea şi am luat de pe pat plicul adresat mie. Am coborât în goană la parter şi i-am înmânat lui David mai întâi scrisoarea mamei.

David a studiat ştampila poştei de pe plic.

— Maroc, a zis el, ciocănind ştampila cu degetului. Am voie? a întrebat, dar mâna îi era deja înăuntrul plicului.

— Mda, am încuviinţat.

— Atât? s-a mirat, făcând o faţă dezamăgită.

— Da. Mama mi-a zis că a venit împreună cu un cec.

— A păstrat cumva vreo copie?

— Mă îndoiesc, am zis, ridicând din umeri. Dar asta e cea pe care am vrut s-o vezi, am adăugat, întinzându-i lui David cea mai recentă dintre scrisori. A sosit acum o săptămână, aproximativ, dar mama a ascuns-o de mine… până azi.

David a cercetat mai întâi ştampila.

— Turcia, a constatat cu voce tare, încreţind-şi fruntea.

— Citeşte scrisoarea, l-am sfătuit.

David a despăturit coala de hârtie şi a parcurs repede scrisoarea. A examinat de două ori foaia.

— S-a exprimat foarte vag. Nu există deloc indicii, a zis, studiind şi spatele hârtiei.

— Ştiu, l-am aprobat, dezamăgită.

David m-a cercetat cu privirea.

— Te aşteptai ca eu să găsesc ceva, nu-i aşa?

— Speram, am recunoscut dezamăgită.

David s-a întins spre mine şi m-a luat în braţe. M-a sărutat pe frunte, apoi pe nas.

— Vrei să-ţi găseşti tatăl, mi-a zis, dând glas gândului care-mi tot umbla prin minte.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Nu ştiu. Ar fi ciudat.

— Nu e nimic ciudat în a vrea să ştii cine este tatăl tău. Aş spune că este cea mai normală reacţie.

— Am avut un tată, am zis, cu chipul lui Hector în minte.

Nimeni nu-i va putea lua locul niciodată.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar este de o importanţă crucială să-ţi găsim tatăl biologic. Trebuie să aflăm ce compoziţie genetică are, pentru că astfel vom avea idee care sunt caracteristicile genelor tale mutante.

Am făcut o mutră acră.

— Vorbeşti de parcă aş fi vreun soi de extraterestru.

— Îmi cer scuze; te rog, nu te simţi ofensată, mi-a zis David, înlăturându-mi o şuviţă de păr căzută peste ochi. Din punct de vedere ştiinţific, nu există altă cale de a-ţi determina compoziţia ADN-ului. Nu trebuie să pierzi din vedere faptul că sunt şi eu implicat. Nu ştiu ce anume vom deveni.

— David, nu pot să mi te imaginez altfel decât ceea ce eşti, i-am zis, oftând şi abătându-mi privirea de la el. Cred că ar trebui să-ţi iei înapoi Podoaba Stelei, până când o să afli ce anume sunt eu în realitate. De unde ştii că n-o să devin cine ştie ce fel de monstru? Nu vreau să regreţi tot restul vieţii.

— Ţi-am mai spus că toate acele Creaturi aşa s-au născut, a zis David, apăsând uşor steaua din aur de pe pieptul meu. Iar asta este a ta, păstreaz-o.

Şi a început să-şi descheie cămaşa.

Făcând ochii mari, m-am dat cu doi paşi înapoi, adăpostindu-mă în spatele canapelei.

— Ce faci? l-am întrebat, cu inima bătându-mi nebuneşte.

David s-a oprit la descheiatul celui de-al patrulea nasture de jos, privindu-mă cu o expresie amuzată.

— Dar ce, dacă-mi permiţi să întreb, *crezi* tu că fac?

N-am făcut decât să-l privesc, simţindu-mi inima cât un purice.

David a început să râdă pe înfundate.

— Îmi pare sincer rău că te dezamăgesc, dar nu sunt genul ăla de băiat, a chicotit el. Nu voiam decât să-ţi arăt ceva.

— De ce n-ai zis asta înainte de a începe să-ţi smulgi hainele de pe tine? am strigat, dramatizând exagerat

situaţia.

— Isis, sunt complet îmbrăcat, a râs el. Te temi de mine?

— Nu, am mărturisit, înroşindu-mă. De mine.

David a căscat uşor gura.

— Înţeleg. Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta.

Ne-am privit unul pe celălalt, stânjeniţi. Mă întrebam ce-o gândi el despre mine. Tot ce puteam să sper era să nu mă considere cine ştie ce stricată.

— Ce voiai să-mi arăţi? l-am întrebat.

David şi-a desfăcut cămaşa, arătându-mi coşul pieptului. Se vedea acolo o cicatrice umflată, pe diagonală, cu o mică adâncitură în mijlocul ei.

— Procesul de cicatrizare a început, mi-a zis, trecându-şi degetul peste linia aceea roşie.

— Asta ce înseamnă?

— Că nu-mi mai pot pune Podoaba Stelei în piept. Cavitatea în care stătea s-a închis.

M-am apropiat de el şi i-am pus mâna pe rană.

— Vrei să spui că e ireversibil? Că ţi-ai sacrificat viaţa?

— Aşa trebuia să fie. Dacă nu ţi-aş fi oferit Podoaba, n-am fi putut niciodată să fim ca în clipa de faţă: împreună.

— Cum de-ai fost atât de sigur de ce făceai? Dacă… nu sunt decât ceva nou?

— Iubirea este sentimentul totalei înţelegeri a vieţii altcuiva. Ştiu că nimic nu poate schimba ceea ce simt pentru tine. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, mi-a zis, luându-mi mâna şi atingând-o uşor cu buzele, tu eşti şi vei fi totdeauna o noutate pentru mine.

Am zâmbit. David mă făcea cu adevărat fericită. Inima îmi palpita când îl ascultam. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că el era alesul: irezistibil, de neînlocuit şi incomparabil.

Mi-am îngemănat degetele cu ale lui.

— Ştii că eşti perfect, nu?

— Nu prea, mi-a replicat, zâmbind. Îmi pare rău că te dezamăgesc din nou.

Am aruncat o privire scurtă spre cămaşa lui pe jumătate descheiată, apoi mi-am ridicat ochii spre faţa lui. Am pus

mâna pe cicatrice şi mi-am plimbat degetele în sus, pe gâtul lui. I-am tras capul spre mine. Buzele mi-au alunecat cu ardoare peste ale lui.

David mi-a luat mâna de la ceafa lui şi mi-a strâns-o. S-a desprins de mine. Făcuse ochii mari. A clătinat din cap. Îşi dădea seama că nu căutam doar o simplă sărutare.

Mi-a întors spatele.

— Trebuie să ne consultăm cu tata cu privire la scrisori, a zis, încheindu-şi cămaşa.

Ce se-ntâmpla cu mine? Eram şocată de propria-mi purtare. Nu mai făcusem aşa ceva niciodată. Nu eram eu. M-am înroşit când David a întors capul spre mine. Am fixat podeaua cu privirea, ruşinată.

— Te-am jignit împiedicându-te să continui? m-a întrebat el, încet.

Îmi interpretase greşit reacţia.

— Nu, am bâiguit. Sunt jenată… nu-mi vine să cred ce-am făcut…

David şi-a muşcat buze de jos, străduindu-se să-şi împiedice zâmbetul orgolios M-a adăpostit la pieptul lui.

— Dacă poate fi o consolare, te găsesc la fel de ispititoare, iubire.

L-am îmbrăţişat strâns şi mi-am îngropat faţa în cămaşa lui, ca să ascund roşul aprins ce-mi invadase gâtul, faţa şi urechile.

— Trebuie să mă duc să mă îmbrac. Cobor în câteva minute. Sper ca tatăl tău să găsească vreun indiciu în vreo scrisoare din astea.

— Nu te grăbi, frumoasa mea, mi-a zis, slăbindu-şi îmbrăţişarea şi privindu-mă cu ochii aceia albaştri, de vis, ai lui.

Am urcat scara şi m-am dus în camera mea. Mi-am căutat în sertar o bluză albă fără mâneci şi am tras-o pe mine. O pudrieră rotundă, roz, a zburat din sertar când am scos bluza şi a căzut pe podea la picioarele mele. Erau anticoncepţionalele pe care mi le dăduse mama.

M-am aplecat şi am deschis-o. Oare era cazul s-o ascult pe mama şi să iau chestiile-alea? M-am aşezat pe pat şi le-

am privit în tăcere.

E o prostie, mi-am zis mie însămi. Am închis cutia şi am împins cercul roz la loc în sertar, unde puteam să uit din nou că există. Nu eram pregătită pentru asta. Încă mă ruşinam pentru că aproape sărisem pe David. Cum de-mi trecuse prin cap să iau pastilele alea?

Am mai deschis o dată sertarul şi am scos pudriera. Claire avea dreptate spunând că lucrurile de genul ăsta se petrec pe neaşteptate. Numai că noi – eu şi David – eram obligaţi să respectăm legile. Nimic nu se putea întâmpla între noi ca să necesite o astfel de măsură.

De data asta, am împins cutia până în fundul sertarului şi l-am închis. Eram pe punctul de a-l deschid iar, însă mi-am amintit că David mă aştepta jos. Era o tâmpenie din partea mea să mai arunc vreo privire cutiei cu pastile. Aşa că am început să mă dichisesc.

Trecerea de la adolescenţă la viaţa adultă aduce cu ea numeroase responsabilităţi şi dileme. Peste două luni, aveam să împlinesc optsprezece ani şi să devin majoră. Aveam să fiu considerată adultă, chiar dacă eram încă o adolescentă. Într-un fel, mă simţeam mai mare ca vârstă.

Presupun că experienţa prin care trecusem alături de mama şi de tata mă făcuse să mă maturizez un pic mai repede. Iar acum… ultimele întâmplări pe care le trăisem de când îl cunoscusem pe David şi familia lui îmi deschiseseră ochii către o lume cu totul nouă. Era o realitate despre care cineva putea să scrie într-o carte de ficţiune ca să ascundă adevărul faţă de omenire. Era, acum, lumea mea: realitatea mea.

Pe chipul lui Alezzander s-a aşternut stânjeneala în clipa în care m-a văzut intrând în living. M-am întrebat dacă aşa va fi mereu, la fel de jenant.

— Bună ziua, Isis, mi-a zis, şi vocea lui tunătoare a reverberat în încăpere.

Şi-a aşezat ceaşca de cafea pe masă şi s-a ridicat să mă salute în maniera lor obişnuită. Nu mă aşteptasem ca el să

mă sărute pe obraji, dar a făcut-o.

— Sunt sincer surprins că te văd aici, mi-a zis Alezzander, oferindu-mi un scaun. Sunt foarte tulburat de reacţia mea de ieri. Crede-mă când ţi-o spun, nu am fost eu însumi. Sunt ruşinat şi dezgustat de comportamentul meu.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze iar. Mi-am dat seama că nu voiaţi decât siguranţa propriei familii.

— Îţi mulţumesc. Conştiinţa mea este mai liniştită acum.

— Tată, a zis David, după ce s-a aşezat şi Alezzander, vizavi de mine, Isis are ceva veşti de împărtăşit cu privire la tatăl ei biologic.

— Vorbeşte atunci, fată dragă. Ce ai de spus? m-a îndemnat Alezzander, mutându-se mai spre marginea scaunului.

Nyx şi gemenii ni s-au alăturat în living la scurt timp după ce mi-am început relatarea. Am istorisit întreaga întâmplare a întâlnirii mamei cu bărbatul care mi-a devenit tată biologic. Apoi le-am arătat ambele scrisori.

— Este anonimă, a constatat Nyx, după ce a terminat de citit scrisoarea, întorcându-se spre Alezzander. De ce ar trimite o scrisoare în care să afirme că este tatăl copilei, dar să nu-şi dezvăluie identitatea? Ar fi fost mai normal să se fi prezentat fără ocolişuri, astfel încât Isis să vadă că este sincer în această tentativă de a lua legătura cu ea.

— Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dac-aş fi fost în pielea lui, a comentat Eryx, luând scrisoarea de la Nyx. Sigur trebuie să fie îngrijorat de gândul că Sfatul va descoperi existenţa Creatu…

S-a întrerupt brusc, aruncând o privire spre mine şi corectându-se imediat.

— … că Sfatul va descoperi cumva existenţa lui Isis, ca şi faptul că el a violat legile.

— Dar de ce ar încerca să ia legătura cu mine acum? A avut ocazia perfectă când a murit tata, adică Hector. Putea să fi strecurat un bilet, ceva, în prima scrisoare pe care i-a adresat-o mamei, am zis, încercând să aflu de la ei răspunsuri pe care ştiam că nu le deţin.

— Ştie că tu eşti o Creatură, mi-a zis Alezzander,

punându-şi mâna pe umărul meu. Poate că e conştient şi de faptul că vârsta maturităţii tale va sosi curând, şi odată cu ea, transmutarea.

Mi-am lăsat capul în jos, cutremurându-mă. Ce anume eram? Nesiguranţa şi frica mă copleşeau. Şi, mai rău decât atât, David urma să devină acelaşi soi de vietate în care aveam să mă transform.

— Nu vreau să fiu un monstru, am zis, adresându-i o privire imploratoare lui David. Nu vreau să fiu dintr-o altă specie. Nu vreau decât să fim normali.

David m-a tras spre el. Nyx mi-a mângâiat părul.

— Transformarea va fi internă, draga mea, a încercat ea să mă liniştească. Stai calmă. Eu îţi voi supraveghea evoluţia.

— Mamă, şi dacă va interveni ceva? Vreo malformaţie? a început şi David să se îngrijoreze.

M-am uitat repede la Nyx.

— Ne vom descurca, a răspuns Galen, punându-şi o mână pe umărul fratelui său geamăn. Ne vom descurca, a repetat el.

Eryx a dat din cap, aprobând cuvintele fratelui său.

— Suntem aici pentru tine, frate… şi pentru Isis.

Alezzander îşi tot freca bărbia.

— Nu am luat în calcul până acum posibilitatea apariţiei unei trăsături nedorite. Judecând după precedentele mele experienţe cu aceste Creaturi – se poate întâmpla şi aşa ceva.

— Şi care ar fi probabilităţile? s-a interesat David, încruntându-se.

— Dat fiind faptul că ea are un trup uman, aş estima între treizeci şi trei şi şaizeci şi cinci la sută.

— Şaizeci şi cinci la sută? am repetat, simţind că mi se taie respiraţia. Despre ce fel de malformaţii interne e vorba?

— Nu pot decât să-ţi dau exemple, mi-a explicat Alezzander. Pot să varieze de la modificări de personalitate, cum ar fi deteriorarea sănătăţii mintale, până la puterea de a provoca vătămări fizice doar printr-o

privire ori o atingere.

— Deteriorarea sănătăţii mintale? Adică o să înnebunesc? am zis, încercând să înţeleg ce spunea.

— Sau…, a început Galen, vei deveni o ucigaşă cu sânge rece. Un geniu al omuciderii. Un asasin psihopat.

— Cred că ai fost destul de clar, l-a întrerupt David, aruncându-i lui Galen o privire acuzatoare. Îţi mulţumesc pentru că-i provoci mai multă supărare decât e necesar.

— Trebuie să ştie, l-a contrazis Galen. Trebuie să ne poată arăta modificările de dispoziţie sau de gândire, în eventualitatea în care nu reuşim să le sesizăm.

— Galen are dreptate, am zis, oftând. Doar că nu înţeleg cum poţi să repari un ţicnit.

Eryx a început să-mi explice procedura.

— Noi suntem capabili să controlăm dezechilibrele chimice care provoacă gândurile sau dorinţele ucigaşe. Trebuie acţionat la început, înainte de a putea creierul să transforme complet personalitatea subiectului în cea a unui asasin feroce.

— Ceea ce nu înseamnă neapărat că se va întâmpla şi cu noi acelaşi lucru, a zis David, şi mi-a întors capul spre el, ca să-l privesc în ochi. Astea sunt doar scenarii. Nimic nu este prestabilit. Nu putem şti dacă nu vom rămâne exact cum suntem acum.

— O! Să te audă Deus, fiule! a exclamat Alezzander, închizând ochii şi strângând pumnii. Fie ca El să vă ţină aşa cum sunteţi: feriţi de defecte precum cele pe care le-am discutat.

M-am întors spre Nyx.

— Deocamdată puteţi să simţiţi vreo schimbare în noi?

Mă refeream, fireşte, la David şi la mine.

— Dă-mi mâinile, mi-a zis, întinzându-se spre mine. Nu vreau să scap nici cea mai neînsemnată modificare în stările voastre emoţionale sau fizice.

Nyx a închis ochii şi a inspirat adânc. Şi-a lăsat capul puţin pe spate. A rămas în poziţia asta timp de vreo două minute. Am aşteptat cu nerăbdare verdictul.

— Ţi s-a modificat temperamentul? m-a întrebat ea. Ai

devenit mai agresivă?

— Din câte ştiu, nu.

— Nu există niciun indiciu de schimbare. Eşti perfect normală.

Am oftat uşurată.

— Asta înseamnă că şi David e normal, nu?

— Nu dă vreun alt semn de transformare, în afara cicatrizării leziunii din piept, dar asta este ceva normal.

— Când va începe să-şi piardă înzestrările? m-am interesat.

Membrii familiei Chios au schimbat priviri între ei. Atinsesem un subiect delicat.

— Schimbările din mine vor fi lente, mi-a amintit David. Este posibil să nu fie sincronizate cu ale tale. Partea interesantă este că deja ar fi trebuit să se manifeste un tipar sesizabil de metamorfoză.

— Cum ar fi? am vrut eu mai multe amănunte.

— Spre exemplu, slăbirea episodică a puterii şi neputinţa temporară de a zbura. Nu înţelegem de ce nu au apărut aceste simptome.

Aşadar, erau la fel de neştiutori în privinţa schimbărilor care-l aşteptau pe David, ca şi mine. Eram oarba care-i conducea pe orbi.

— Trebuie să-l găsesc, am declarat. Trebuie să-l găsesc pe tatăl meu adevărat.

— Trebuie să-l găsim, m-a corectat Alezzander.

Aveam nevoie de aer. Toată povestea asta îmi provocase o durere de cap şi un atac de anxietate. David mi-a propus o plimbare pe potecă.

Vremea era noroasă şi umedă. Se lăsa o ceaţă fină. Oricât de mult detestam umezeala, ştiam că liniştea pădurii avea să mă calmeze.

Ne-am refugiat sub un copac de burniţa care începuse să cadă peste noi. David a ţinut să mă asigure din nou că nu aveam să ne transformăm în ciudăţenii ale naturii.

— Fraţii mei îşi vor ţine promisiunea şi ne vor ajuta, dacă va fi să se întâmple ce este mai rău; iar mama îi va

supraveghea, ca să vadă dacă procedează corect.

Îmbrăţişarea lui m-a liniştit, dar nu mi-a alungat grijile.

— Există vreo posibilitate, oricât de mică, ca eu să mă prefac în ceea ce eşti tu, şi nu invers? l-am întrebat, agăţându-mă de ultima fărâmă de speranţă rămasă în mine.

— Frumoasa mea, te rog, să nu mai discutăm despre asta. Pentru propria-ţi sănătate, gândeşte-te la altceva.

Era evident că răspunsul nu era cel pe care îl aşteptam. Am clătinat din cap în semn de încuviinţare, deşi nu mi-am putut scoate din minte acest gând.

Am simţit telefonul vibrându-mi în buzunarul de la şold şi am vârât mâna după el. Mă suna Andy. Cel mai probabil, voia să ne întâlnim mai târziu, dar n-aveam chef.

— Eşti acasă? m-a întrebat, panicată, imediat cum am răspuns.

— Nu, sunt la David. Care-i treaba?

— Eram în drum spre tine, cu Bill, ca să te luăm. Stai acolo unde eşti, până te mai sun eu, mi-a zis, cu o voce îngrijorată.

— Ce e? De ce? am întrebat, derutată.

— Gabriel. Ne-a oprit pe Henderson Road şi ne-a întrebat unde eşti. Am presupus că eşti acasă, dar i-am zis că nu ştim. Era furios şi era înarmat. La ameninţat pe Bill cu pistolul şi i-a cerut să-i spună unde eşti. Bill a încercat să-l potolească, dar Gabriel a zis că ştie că eşti cu *el.* Am bănuit că se referă la David. A mai zis c-o să vă găsească şi-o să se ocupe el de voi doi. Tot vorbea cu cineva din spatele lui, dar nu era nimeni acolo. Iar se purta ca un ţicnit.

Andy s-a întrerupt, smiorcăindu-se.

— Isis, eu tremur şi-acum. Trebuie să anunţăm poliţia, a zis ea. Tocmai am văzut maşina mamei tale la tribunal. Mă bucur că voi doi nu sunteţi la tine acasă.

Am simţit cum şi eu încep să tremur din tot trupul.

— Isis? a zis David, observându-mi reacţia.

— Gabriel..., i-am zis, făcând ochii mari. Ne caută... I-a ameninţat pe Bill şi pe Andy cu o armă.

David mi-a luat telefonul din mână.

— Alo? a rostit el, ascultând apoi timp de câteva secunde. Andy, tu sau Bill aţi păţit ceva?

O nouă pauză.

— Nu înţeleg ce spui, dacă plângi, draga mea. Linişteşte-te. Vom rezolva problema.

Mi-am împreunat strâns mâinile şi am început să mă plimb.

— Andrea, poţi, te rog, să mi-l dai la telefon pe Bill? Nu înţeleg ce tot spui, a zis David, ducându-şi o mână la cap în timp ce vorbea.

Apoi, David i-a dat instrucţiuni lui Bill despre cum să ajungă la moşie. Ne-am întors în pas alert spre casă şi i-am informat pe cei din familie despre primejdia pe care o reprezenta Gabriel şi despre faptul că Andy şi Bill erau în drum spre noi.

— Anunţaţi autorităţile, a cerut Alezzander, când am terminat de relatat convorbirea telefonică.

— Nu încă, tată, s-a împotrivit Eryx. William şi Andrea trebuie să fie cei care dau declaraţii poliţiştilor.

— Dar vor vrea să depună plângere împotriva băiatului? s-a întrebat cu voce tare Galen. La urma urmei, este prietenul lor, nu?

— Nu mai e. Nu şi după chestia asta, l-am asigurat eu pe Galen. Andy categoric voia să anunţe poliţia.

— Era foarte tulburată, a remarcat David.

De parcă n-aveam şi-aşa destule pe cap, iată că revenea şi problema cu Gabriel. Eram în pragul unei crize de plâns. O fată de şaptesprezece ani n-ar trebui să se confrunte cu atât de multe probleme. Nu eram pregătită sufleteşte să îndur atâtea dintr-odată. Abia începeam să înţeleg faptul că viaţa mea nu avea să mai fie niciodată aceeaşi, şi acum, mai venea şi asta?

Am aşteptat tăcuţi să se audă soneria. Toată lumea era neliniştită.

David s-a îndreptat spre uşa de la intrare şi a deschis-o. Am ieşit împreună cu el pe verandă şi am aşteptat, rozându-mi unghiile, să apară maşina lui Bill.

— Fir-ar să fie! am exclamat, lovindu-mi coapsa cu pumnul. Unde or fi?!

Începea să mă îngrijoreze gândul că fuseseră opriţi de Gabriel, sau, mai rău, că acesta îi urmărise. Trebuiau să fi ajuns până acum.

— Uite-i, a zis David, arătându-mi spre maşina roşie care-şi croia drum pe alee.

— Of, slavă Domnului! am suspinat, uşurată.

— Începeam şi eu să-mi fac griji, mi-a mărturisit David, în timp ce un colţ al gurii i se ridica.

Am ieşit pe alee, în întâmpinarea lui Andy şi-a lui Bill. Bill a deschis portiera şi a coborât din maşină. Arăta de parcă s-ar fi aflat în stare de şoc: palid şi agitat.

Andy a rămas în automobil, cu capul în jos. Am dat fuga spre portiera din dreptul ei, am deschis-o şi am strâns-o în braţe cât am putut de tare. Tremura şi plângea.

— A dus… arma… la tâmpla lui Bill, a articulat Andy, printre sughiţuri. Am crezut c-o să apese pe trăgaci, s-a smiorcăit ea, agăţându-se de mine. Am strigat la el să înceteze, şi-atunci a îndreptat arma spre mine.

S-a smuls din braţele mele şi şi-a şters lacrimile.

— Mi-e tare frică pentru noi toţi, a mai zis, şi a început să plângă din nou.

Bill şi David ascultau în spatele meu.

— De ce v-a trebuit atât de mult să ajungeţi aici? l-am auzit pe David întrebându-l pe Bill. Tocmai mă pregăteam să plec în căutarea voastră.

— Scuze, frate. Devenise isterică. A trebuit să opresc, i-a explicat Bill.

— Era de aşteptat, a încuviinţat David, lăsându-şi o mână pe umărul meu.

Am scos-o pe Andy afară din maşină.

— Hai, fetiţo. O să fie bine, i-am zis, încercând s-o potolesc.

— De ce nu v-aţi dus direct la poliţie? l-a întrebat David pe Bill, care tocmai o luase în braţe pe Andy.

Ea a început să scâncească încet pe umărul lui Bill.

— Tu ce-ai fi făcut mai întâi, într-o situaţie ca asta: te-ai

fi dus la poliţie sau ai fi încercat să-ţi avertizezi prietenii?

— Te înţeleg, a zis David.

Alezzander şi Nyx şi-au făcut apariţia pe verandă.

— Aduceţi-i înăuntru, ne-a propus Alezzander, cu vocea lui profundă. Lăsaţi-i să se calmeze.

Am intrat în birou, unde l-am găsit pe Eryx vorbind încet la telefon. Galen stătea cu braţele încrucişate, privindu-şi fratele, în faţa şemineului. Eryx a pus capăt convorbirii când ne-a văzut intrând.

— Dragă, adu-le ceva care să-i calmeze, i s-a adresat Alezzander lui Nyx.

— Ce vă pot oferi de băut? i-a întrebat Nyx pe Bill şi pe Andy.

— Mie, nimic, doamnă… mulţumesc, a răspuns Bill.

Andy nu reuşea să-şi stăpânească plânsul, aşa că n-a reuşit să răspundă nici la întrebarea lui Nyx.

— Îţi voi aduce un ceai special… pentru liniştirea nervilor, draga mea. Este bine aşa? a întrebat-o Nyx, cu blândeţe.

Andy a încuviinţat.

— Da, mulţumesc.

Galen i-a întins lui Andy o cutie cu batistuţe de unică folosinţă.

— Eu cred că ar avea nevoie de ceva mai tare; o vodcă, eventual?

Nu mi se părea o glumă adecvată momentului, însă tot a făcut-o pe Andy să chicotească un pic.

— David, mă ajuţi la bucătărie, te rog? a întrebat Nyx, în timp ce ieşea pe uşă.

— Hai cu mine, mi-a zis David, trăgându-mă după el.

— Mă întorc imediat, m-am scuzat eu faţă de Andy şi de Bill.

Am intrat în bucătărie. Nyx deja punea un ceainic pe aragaz.

— Pot să vă ajut cu ceva? m-am interesat eu.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, mi-a zis David. Mamă, pregăteşte două porţii. Amândoi au nevoie de aşa ceva.

— Ce le daţi? am întrebat, curioasă.

— Prietenii tăi sunt în stare de şoc. Bill reuşeşte să se ascundă destul de bine, ca s-o împiedice pe Andy să se isterizeze. Simt că nivelul lor de adrenalină este încă ridicat, mi-a explicat Nyx, scoţând o lingură dintr-un sertar. De îndată ce-o să înceapă apa să clocotească, David va adăuga câte o mică doză de tranchilizant pentru fiecare.

— Cum vei face asta? l-am întrebat pe David, privindu-l uimită.

— Priveşte, mi-a zis, ţinându-şi degetul mare şi pe arătătorul deasupra lingurii din mâna lui Nyx.

Apoi şi-a frecat degetele unul de celălalt, lăsând un praf auriu, sclipitor, să cadă în lingură.

— Nu pune prea mult, l-a prevenit Nyx. Este îndeajuns pentru amândoi. Adu-mi altă lingură, te rog, draga mea, a zis, întorcându-şi privirea spre mine.

Am scos o altă lingură şi i-am înmânat-o. Nyx a împărţit mica grămăjoară de praf auriu sclipitor în cele două linguri.

Ceainicul a început să şuiere.

— Apa, acum, David, l-a instruit ea.

— Sigur, a răspuns David.

— Bill şi Andy o să vadă praful auriu în apă şi probabil o să-i simtă şi gustul, le-am atras eu atenţia.

— Nicidecum, m-a contrazis Nyx, zâmbind. Acesta *este* ceaiul. Este dulce, iar apa va căpăta o culoare galben-aurie… ca de muşeţel. Este destul de bun. Le va plăcea şi îi va linişti.

— Şi ţie ţi-a plăcut, dragostea mea, mi-a dezvăluit David.

— Când?

— Când aţi avut cearta aceea, între îndrăgostiţi, şi tu l-ai pălmuit, ceea ce, după părerea mea, merita din plin, dacă stau să mă gândesc bine, a glumit Nyx.

— Nu-mi aduc aminte, am zis, încruntându-mă.

— După ce ţi-ai revenit, ţi-am oferit un ceai. Acum îţi aminteşti? mi-a explicat Nyx, amestecând praful auriu în apa clocotită.

Aroma era plăcută. Şi dintr-odată mi-am amintit că avea gustul unei rodii foarte dulci.

— Îmi amintesc clar aroma, am zis, cuprinsă de un frison cu gândul la ziua aceea îngrozitoare.

— Este motivul pentru care ai reuşit să-ţi păstrezi calmul, mi-a zis David, luând ceştile cu ceai din mâinile lui Nyx şi aşezându-le pe o tavă.

— M-aţi drogat?! am strigat, îngrozită.

— Draga mea, noi nu drogăm pe nimeni. Noi lecuim, m-a corectat Nyx, pe un ton îmbufnat.

— Corect. Scuze, am retractat eu.

Nyx a luat tava de pe masă şi a ieşit din bucătărie. Era clar că o jignisem.

— E supărată? l-am întrebat pe David.

— N-are nimic. Voi, femeile, aveţi unele sensibilităţi pe care noi, bărbaţii, nu le înţelegem, şi nici nu le vom înţelege vreodată.

David m-a luat de mână şi m-a condus în birou. Bill şi Andy beau deja din ceai. Bill relata incidentul. Andy părea să se mai fi calmat. Mă bucuram să văd asta.

— Mi-am luat libertatea de a anunţa poliţia, ne-a informat Eryx. Mi s-a spus că va trebui să depuneţi o reclamaţie, împreună cu părinţii voştri, la secţia de poliţie, deoarece sunteţi amândoi minori şi aţi părăsit locul incidentului.

— El de fapt îi ţinteşte pe David şi pe Isis. N-ar trebui să depună şi ei reclamaţie? l-a întrebat Bill pe Eryx.

— Ba da, David şi Isis vă vor însoţi, din moment ce ei sunt ţintele principale ale lui Gabriel.

Mama avea să facă o criză de proporţii cosmice. E o doamnă foarte înfiptă, cu mult tupeu, când vine vorba despre unica ei fiică. Le plângeam deja de milă ofiţerilor de poliţie care urmau să aibă de-a face cu ea.

— Pot să iau şi eu un pic de ceai? am întrebat-o pe Andy.

Brusc, mă simţeam destul de agitată.

— Nu! a exclamat la unison clanul Chios.

— Hm, hm, şi-a dres glasul Nyx. Îţi pregătesc şi ţie unul, draga mea, dacă vrei.

Am aruncat o privire spre Andy şi Bill, pe ale căror feţe se citea nedumerirea.

— Aăă… nu… nu e nicio problemă. Nu vreau să vă deranjez. Sunt bine.

— Stai liniştită. Poţi să bei din al meu, mi-a oferit Andy.

— Nu. Tu ai mai mare nevoie, decât mine, am refuzat-o. N-am nimic… pe bune!

După ce Andy şi Bill şi-au terminat de băut ceaiurile, Nyx şi Alezzander ne-au însoţit la secţia de poliţie. Toţi şase – eu, Bill, Andy, David, Nyx, Alezzander – ne-am înghesuit în Land Roverul gemenilor. Am remarcat că Bill şi Andy căscau frecvent.

— Sunteţi obosiţi? i-am întrebat.

— Nu, de ce? s-a mirat Bill.

— Tot căscaţi amândoi, am precizat.

David m-a strâns de mână şi m-a privit aspru.

— Este modul în care se eliberează organismul de tensiune după un episod traumatic, a explicat el.

Şi probabil că era o minciună, fiindcă sprâncenele lui Andy s-au ridicat destul de mult, punându-i sub semnul întrebării teoria.

— Aha, am zis eu, şi am lăsat-o moartă.

Am înaintat în tăcere pe şoseaua 100, prin Los Fresnos, spre secţia de poliţie.

— Tata o să se suie pe pereţi, a comentat Bill, cuprinzându-şi capul între palme. Iar mama ta cred c-o să insiste să termini şcoala în particular, a adăugat el, către mine.

— O să vrea să se ducă după Gabriel, la el acasă, şi-a dat cu părerea Andy, în timp ce deschideam uşa grea cu geam a micii secţii de poliţie.

— Leoaica, la vânătoare. Pfuu! am mormăit eu. Probabil că părinţii lui Gabriel o să ajungă să ceară un ordin de restricţie, în loc să fie invers.

Alezzander a vorbit ceva cu o funcţionară de la un ghişeu. La scurt timp după aceea, un ofiţer de poliţie ne-a condus pe o altă uşă în biroul său.

— Eu sunt ofiţerul Ramirez. Cu ce vă pot fi de folos, domnule? i s-a adresat el lui Alezzander.

Alezzander i-a explicat situaţia. Părinţii noştri au fost

chemaţi imediat la secţia de poliţie. Ofiţerul Ramirez nu le-a dat nicio informaţie referitoare la motivul prezenţei noastre acolo, temându-se să nu-i sperie.

De îndată ce au sosit părinţii noştri şi le-au fost prezentaţi cum se cuvine lui Alezzander şi lui Nyx, Bill şi Andy au început să relateze incidentul, iar ofiţerul să ia notiţe.

Curând, clocoteau de furie, ca să nu zic mai mult. Erau şocaţi şi ofensaţi la gândul că Gabriel umbla liber cu arma după el. Ofiţerul a fost nevoit să le tot ceară s-o lase mai moale, deoarece discuţia ar fi devenit greu de urmărit dacă atâţia oameni ţineau morţiş să vorbească simultan.

— Ce ai de gând să faci cu asta, Tomas? trebuie să ştiu că fata mea poate să doarmă liniştită la noapte. Dacă e nevoie, îl găsesc eu, a ameninţat Claire, aplecându-se spre ofiţerul Ramirez.

— Ţi-am zis eu, i-am şoptit lui David, înghiontindu-l. O să fie închisă înaintea lui Gabriel.

— Te-am auzit, s-a răstit Claire la mine. Aici avem de-a face cu o problemă serioasă, Isis, mi-a atras ea atenţia, fără să se obosească să-şi întoarcă faţa de la ofiţerul de poliţie. Aşadar, ce naiba ai de gând să faci? l-a luat ea în primire din nou pe Ramirez.

— Calmează-te, Claire, a intervenit un alt reprezentant al autorităţilor, intrând în birou. Te-am auzit şi prin afurisita asta de uşă.

— O să tac când o să-l văd pe puştiul ăla după gratii, John, a ripostat mama.

Îl cunoşteam amândouă pe noul venit. Era tatăl lui Krystle.

Ofiţerul şi-a dat ochii peste cap şi s-a îndreptat spre Alezzander şi Nyx.

— Bună ziua, oameni buni. Eu sunt ajutorul de şerif Mendiola. Îl voi asista pe ofiţerul Ramirez în cazul acesta, s-a prezentat el, întinzându-le mâna celor doi şi apoi ridicându-şi pălăria spre doctorul Jameson şi soţia sa, ca şi spre domnul şi doamna Nesbit: părinţii lui Bill. Ce-avem aici, Ramirez? a întrebat apoi ajutorul de şerif.

— Ameninţare cu o armă, posibil furată, a raportat repede Ramirez.

— Emit un mandat de percheziţie. Ştiţi unde locuieşte puştiul? s-a interesat ajutorul de şerif Mendiola, aşezându-şi pălăria pe birou.

— Mda, i-a răspuns Bill, ştim unde locuieşte.

— Îl cunoaşteţi? l-a întrebat ajutorul de şerif pe Bill, pe un ton surprins.

— Mda. E fostul iubit al lui Isis, Gabriel Betancourt.

— Hmm…, a mormăit ajutorul de şerif Mendiola. Fost iubit gelos, ai? a întrebat, cu ochii pe mine şi pe David, care ne ţineam de mână.

— Cam aşa ceva pare să fie, l-a aprobat Ramirez.

Gaşca părinţilor s-a mutat în parcare, să discute situaţia, în timp ce aşteptam cele patru echipaje de poliţie chemate şi repartizate să ne supravegheze pe fiecare dintre noi pe durata nopţii.

Mama avea multe de făcut cât timp au fost stabilite patrulele de noapte. S-a certat cu Ramirez şi cu Mendiola, până s-au învineţit amândoi la faţă. Au fost nevoiţi să cheme detectivi din oraşul vecin, Brownsville, din moment ce în Los Fresnos nu erau decât trei ofiţeri de poliţie de serviciu, iar doi dintre ei erau liberi. Aşteptarea a durat cam o jumătate de oră. Am fost escortaţi la casele noastre de echipajele de poliţie. Mi s-a părut destul de caraghios să văd cum un ofiţer de poliţie escortează familia Chios, din moment ce ei nu aveau nevoie de protecţia nimănui.

N-am prea putut să dorm în noaptea aia. Mama tot privea pe fereastra din camera mea şi încerca să mă convingă să merg cu ea la serviciu a doua zi. Nu voia să mă scape din ochi.

— Nu vreau să-mi pierd toată ziua ascultând procese sau babe mirosind a cafea întrebându-mă despre povestea asta. Nici gând, mamă. Rămân aici. Plus că n-am ce să păţesc, cu detectivul afară, păzind casa.

— Atunci nu mă duc nici eu la muncă, a declarat ea, încruntându-se. Nu te las singură, şi cu asta am terminat.

— Pot să stau peste zi acasă la David, sau la Andy. Acolo

n-o să fiu singură.

Nu voiam ca paranoia mamei să mă contamineze şi pe mine. Şi-aşa eram înfricoşată. Simţeam că unica mea salvare era David, dar nu aveam cum să-i spun asta lui Claire. N-ar fi înţeles, şi nu puteam să-i divulg adevărul. Cei din familia lui David erau pentru mine un fel de supereroi.

— Iei totul mult prea uşor, fetiţo, m-a certat mama, ciocănindu-mă cu degetul în frunte. Tu înţelegi că un tip înarmat umblă să-ţi facă Dumnezeu ştie ce?

Ciocănitul ei mă călca pe nervi. Detestam când făcea asta. I-am împins mâna deoparte.

— Ce Dumnezeu, mamă… Încetează! Nu sunt tâmpită, îmi dau seama perfect de gravitatea situaţiei. Nu crezi că mă simt la fel de neajutorată ca şi tine? Doar că eu încerc să-mi păstrez firea. Şi ţi-aş propune să faci şi tu la fel.

— Şi cum aş putea, când ştiu că el e pe undeva, în libertate? Isis, dacă vreodată ţi s-ar întâmpla ceva…

A început să clatine din cap, strângând din buze.

— Nu ştiu de ce-aş fi în stare, scumpa mea.

— Hai să dormim, de acord? Deocamdată n-avem probleme, am încercat eu s-o conving.

— Nu, a refuzat ea, scuturând din cap. Dacă detectivul adoarme?

— Atunci, vrei, te rog, să mă laşi pe *mine* să dorm?

Nu că aş fi putut adormi, cu toată acea presiune asupra mea, dar dacă aşa puteam s-o împiedic să se isterizeze, atunci merita să încerc o minciună.

Claire a stins veioza de pe noptieră şi s-a aşezat la fereastră, privind concentrată spre stradă. Am închis ochii, ca nu cumva să reînceapă discuţia.

Din când în când, o auzeam patrulând prin cameră în vârful picioarelor. La un moment dat, tot prefăcându-mă că dorm şi gândindu-mă că eu eram de vină pentru toată nenorocirea asta, chiar am adormit.

Capitolul 14

Trebuie să fi fost cam şapte dimineaţa când am auzit bătăi puternice în uşa de la intrare. Claire dormea lângă mine. Am sărit peste ea şi am coborât treptele, ducându-mă spre uşă.

Prin vizor, l-am văzut pe tatăl lui Krystle, în uniformă şi cu pălăria de cowboy pe cap. Am deschis imediat uşa.

— ’Neaţa, mi-a zis ajutorul de şerif Mendiola, ridicându-şi pălăria. Mama ta-i acas’?

— Da, domnule. Intraţi… imediat, s-o chem.

Am închis uşa în urma lui şi am urcat în fugă la etaj. Claire a sărit ca arsă când m-a simţit bătând-o uşor pe braţ.

— Ce e? m-a întrebat, făcând ochii mari.

— Tatăl lui Krystle e jos. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Cobor imediat, a zis, împleticindu-se spre baie.

Ducându-mă jos, m-am oferit să-l tratez pe ajutorul de şerif cu o cafea, până când avea să ajungă şi Claire la noi. Ajutorul de şerif s-a aşezat la masa din bucătărie, aşteptând să se fiarbă cafeaua.

— Aţi găsit uşor casa lui Gabriel? l-am întrebat, încercând să obţin în avanpremieră informaţia pe care venise să i-o dea mamei.

— Fără probleme, mi-a răspuns.

— El era acasă? am continuat, în timp ce scoteam două ceşti din bufet.

— Hai s-aşteptăm până vine mamă-ta, bine?

— Sigur, am acceptat, dezamăgită.

Aşa că eu şi ajutorul de şerif am început să discutăm despre mărunţişuri, în aşteptare.

Am întors amândoi capetele spre scară când am auzit-o

pe Claire coborând.

— ’Neaţa, John. Scuze pentru aşteptare, dar n-am închis un ochi toată noaptea, s-a justificat Claire, îndreptându-se direct spre cafetieră.

— N-aş spune că mă miră. Să fi fost în locul tău, şi eu aş fi stat cu ochii-n patru pentru puştoaica mea.

— Aşadar, ce s-a întâmplat aseară, după ce-am plecat de la secţie? s-a interesat Claire, sorbind din cafeaua ei fără zahăr.

— Am reuşit să percheziţionăm casa… să-i interogăm pe părinţi; totuşi, puştiul era plecat. Ai lui ne-au zis că şi-a luat ceva lucruri şi-a plecat cu maşina, fără o vorbă. Am găsit câteva urme de droguri în camera lui, dar nu şi arme. Puştiu’ cre’ c-o fi luat-o la sănătoasa, părerea mea.

— Părerea ta? a repetat Claire, sarcastică.

— Nu mă laşi să termin? s-a stropşit el.

— Scuze, s-a retras Claire. Dă-i înainte.

— Părinţii am impresia c-au avut multă bătaie de cap cu puştiu’. A fost suspendat pentru tot semestrul de la şcoală. Şi-a pierdut bursa.

— Nu e deloc caracteristic pentru el, m-am amestecat eu.

— Nici să-i ameninţe cu o armă pe prietenii tăi, dar drogurile te îndeamnă să faci tot felul de prostii, a remarcat Claire, ridicând din sprâncene.

— Chestia e…, a continuat Mendiola, că am primit o informaţie telefonică despre o maşină abandonată, cam pe la patru azi-dimineaţă… lângă una dintre fermele de lângă oraş. Am verificat număru’ de înmatriculare şi-a ieşit că proprietaru-i tatăl băiatului. Hainele băiatului erau în maşină, uşa larg deschisă, dar nici urmă de puşti.

— Aşadar, e undeva în libertate, cu o armă, căutând-o pe fata mea? a tras concluzia Claire, cu o voce ascuţită, vărsând un pic de cafea în timp ce gesticula cu ceaşca în mână.

— I-am luat urma pe câmpu’ cu trestie de zahăr, cu K-9[10], dar n-am dat de nimic. Urmele au dispărut, pur şi

[10] Abreviere uzuală care desemnează câinii poliţişti (n. tr.).

simplu.

— Cum ar fi putut să dispară? m-am mirat eu. Înseamnă că şi le-a camuflat.

— Acu' nu putem să ştim sigur, a replicat ajutorul de şerif, lăsându-se pe spate şi ştergându-şi mustaţa cu un şerveţel. Familia a reclamat dispariţia mai devreme, în dimineaţa asta, când a fost anunţată că s-a găsit maşina părăsită.

— Prin urmare, acum ce se-ntâmplă? Doar nu putea să dispară în ceaţă! Trebuie să fie pe undeva. Căutaţi mai bine, a cerut Claire.

— Am întors fiecare piatră şi pietricică din oraşu' ăsta şi din zonele învecinate. S-a dus, bănuiesc. Aproape că pot să garantez, a zis Mendiola.

— Eu nu înghit aşa ceva, a replicat Claire, încrucişându-şi braţele. Nici gând să fi dispărut fără urmă.

— Or'ce putea să i se-ntâmple la orele alea din noapte. Motoru' era cald încă, atunci când am ajuns noi acolo. Nu putea să fi ajuns departe, a declarat ajutorul de şerif, ridicându-se de pe scaun. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă duc să-i eliberez pe detectivii din serviciu.

— Asta-i tot? a întrebat Claire, punându-şi mâinile în şolduri. O laşi pe Isis expusă, John. Nu se poate să-i spui ofiţerului ăluia să plece!

— Echipajele de poliţie vor patrula în jurul casei voastre la fiecare sfert de oră, în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dacă puştiu' nu se arată până atunci, e declarat oficial dispărut şi poliţia se retrage din căzu' vostru.

— Dar, John! a protestat Claire.

Ajutorul de şerif Mendiola a ridicat braţele spre tavan.

— Ştiu, Claire, dar eu trebuie să procedez după regulament. M-ai înţeles?

Claire a oftat, nemulţumită.

— Nu-mi vine să cred că nu poţi să-mi faci serviciul ăsta personal, Mendiola. Doar ştii că suntem numai noi două, fără vreun bărbat în casă.

— Acu', ia stai tu o clipă, nu încerca să-mi înmoi mie inima. Nu i-am zis nimic lui Krystle despre incident, din

acelaşi motiv, a zis Mendiola, întorcându-ne spatele şi pornind spre uşă. Dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine, a adăugat, o să preiau eu patrularea în zonă după ziua de mâine, Isis fiind principala mea preocupare.

— Ei, vă mulţumesc, domnule ajutor de şerif, a zis Claire, zâmbind ca şi cum ar fi scăpat basma curată cu ceva.

— Nu-mi mulţumi. Fac asta pentru mine. Altfel, mi-ar ţiui urechile din cauza ta.

Acestea fiind zise, ajutorul de şerif şi-a pus pălăria pe cap şi a deschis uşa.

— Ei, aveţi grijă acu', a mai zis, făcându-ne semne de rămas-bun cu mâna şi închizând uşa după el.

Claire a refuzat să se ducă la muncă. N-am avut voie să privesc pe fereastră, sau să scot nasul afară din casă. Şi, cu cât devenea Claire mai paranoică, pe atât de agitată deveneam şi eu.

— N-ai de gând să încetezi cu paranoia asta? am apostrofat-o pe mama, care tocmai se zgâia afară, prin transperante, tocmai când trecea o maşină de poliţie.

— Pentru ultima dată îţi spun, îndepărtează-te de fereastră, Isis! Dacă este peste drum şi abia aşteaptă să te zărească pentru o clipă?

— O spui de parcă ar fi un asasin profesionist. Eşti caraghioasă, mamă. Eu mă duc sus, am anunţat-o, aflându-mă deja pe la jumătatea scării.

— Fără zgâit pe fereastră! a urlat ea după mine.

L-am sunat pe David ca să-i transmit veştile despre Gabriel, dar un ofiţer de poliţie mi-o luase deja înainte.

— Nu vreau să ieşi din casă astăzi, mi-a zis, şi vocea i-a sunat autoritar. Fraţii mei au fost să cerceteze zona în care a fost găsit vehiculul abandonat al lui Gabriel. N-au găsit nicio urmă de-a lui. Au dat roată oraşului, pe sus, toată noaptea. Le-am zis să ţină sub supraveghere reşedinţa lui Bill, a lui Andy şi-a ta.

— Mulţumesc pentru asta. Îmi pare rău că n-am sunat aseară. Mama nu m-a lăsat singură absolut deloc, am zis, întinzându-mă pe pat şi ţinând telefonul la câţiva

centimetri distanţă de gură.

— Eu n-am avut această problemă, dar am considerat inoportun să te sun, date fiind circumstanţele.

— Ştiam eu c-o să spui ceva raţional, i-am zis, zâmbind. În orice caz, nu ştiu când o să te mai pot vedea. Sunt la izolare pentru câteva zile. Totuşi, nu ştiu dacă mama te-ar lăsa să vii pe-aici. Trebuie să vorbesc cu ea mai întâi.

— Eu cred că nu va aproba, dat fiind că eu sunt motivul acestei situaţii dificile. Va simţi că eşti supusă unui mai mare risc dacă eşti cu mine în perioada aceasta.

— Nu tu eşti motivul: eu sunt. Dar s-ar putea să ai dreptate când zici că ar fi mai stresată ştiindu-ne împreună. Paranoia ei mă sufocă.

— Este mama ta. Las-o să te sufoce cât vrea, cât timp durează situaţia asta. Instinctul ei îi cere să-ţi fie pavăză. O ajută să se simtă mai în largul ei şi mai stăpână pe situaţie.

M-am strâmbat spre telefon. De ce trebuia să fie el mereu atât de chibzuit în toate?

— Sigur, am zis, cu ochii pe Claire, care mă urmărea din uşa camerei mele. Şi, ce zici că faci în restul zilei? am adăugat, continuând conversaţia.

Claire a traversat camera până la fereastră şi s-a aşezat pe pervaz.

— Mă gândesc la tine, mi-a răspuns David.

Claire a chicotit, auzindu-i vocea în difuzor.

— Mda, şi eu, am zis, zâmbind.

Dat fiind că mama nu avea de gând să mă lase singură, am fost nevoită să-mi închei convorbirea cu David. Momentele de dulcegărie cu el erau numai pentru mine.

— Îmi place băiatul ăsta, a zis Claire, privind gânditoare pe fereastră. Îmi aduce aminte de…

— De cine?

— E caraghios, a răspuns ea, zâmbind şi scuturând din cap, dar felul în care se poartă, şi vorbeşte, îmi aminteşte de tatăl tău biologic… atât de elocvent şi jovial. Cred că avem gusturi foarte bune la bărbaţi, a adăugat, făcându-mi cu ochiul.

— Cele mai bune, am aprobat-o, râzând.

În următoarele câteva zile, n-am avut voie să ies din casă. Ofiţerul Ramirez ne-a trimis vorbă că Gabriel a fost declarat în mod oficial dispărut. Familia lui a împrăştiat fluturaşi prin tot oraşul şi în zonele învecinate. Aveam senzaţia că i s-a întâmplat ceva oribil. Cu toate că-i ameninţase pe Andy şi pe Bill, grijile mele în privinţa lui nu dispăruseră. Mă rugam în tăcere ca el să se întoarcă teafăr la familia lui.

Vineri, Claire s-a întors în sfârşit la serviciu. Aveam casa numai pentru mine, dar fusesem sfătuită s-o sun chiar şi numai dacă-mi trecea prin minte să deschid uşa de la intrare.

Eram plictisită şi simţeam o nevoie disperată de companie. Vacanţa mea de primăvară se dusese de râpă, şi nu putusem să-i văd pe Krystle, pe Patrick sau pe Sheila, deoarece părinţii lor îşi făcuseră griji că n-ar fi în siguranţă. Nu voiau să-şi petreacă timpul în apropierea mea, deocamdată.

M-am gândit dacă e o idee bună să-l sun pe David, dar asta nu m-ar fi făcut decât să-i simt şi mai mult lipsa. Nu voia să mă viziteze până când mama nu se liniştea.

Probabil că aşa se simţiseră Romeo şi Julieta, când fuseseră despărţiţi. Pieptul îmi era greu de dor. Îl iubeam pe David. Şi nu era doar o dragoste omenească, ci o dragoste care mă durea şi mă făcea să fiu şi veselă, şi slabă, şi puternică, toate în acelaşi timp… şi să mă gândesc că, într-o zi, el avea să fie numai al meu, iar eu numai a lui. Dar, până să putem fi împreună, mă întrebam dacă eram nevoiţi să suferim precum Romeo şi Julieta… minus partea cu muritul, normal. Nu sunt genul sinucigaş.

În după-amiaza acelei zile, m-a sunat mama ca să-mi spună că vorbise cu ajutorul de şerif Mendiola şi aflase că Gabriel era în continuare dat dispărut. Am încercat să-l sun pe numărul de mobil, dar îmi intra direct mesageria vocală. Îmi părea foarte rău pentru el şi pentru familia lui. Mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu el. Oare aveau să apară

poliţiştii de undeva cu cadavrul lui într-un sac din plastic? Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur. Poate că ar fi trebuit să-l ajut când ştiam că e sub influenţa drogurilor, nu să-l alung. Eu eram motivul pentru care i se întâmplaseră toate astea, fără dubiu. Trebuia să mă port mai mult ca o prietenă, nu ca o fostă iubită.

Era clar că tipul urla după ajutor la fiecare tentativă de a ajunge la mine. Trebuia să fi luat legătura cu părinţii lui, când se întâmplase totul. Trebuia s-o fi informat pe mama. Trebuia să fi încercat să am cu el o discuţie într-o manieră civilizată, în loc să-l trimit la plimbare.

Tot ce se întâmpla era din vina mea: puteam să văd asta acum. Eu eram de vină pentru trauma pe care le-o provocase lui Andy şi lui Bill, şi pentru gelozia care ardea în el şi care îl determinase să îndrepte o armă spre prietenii mei. Eu eram de vină pentru dispariţia lui. N-ar fi fugit niciodată, dacă nu m-ar fi căutat pe mine.

Mai eram răspunzătoare şi pentru tot ce se întâmpla cu David şi cu familia lui. Ei îşi puneau vieţile în joc pentru mine.

Chiar aveam nevoie de o intervenţie divină.

A fost un week-end lung şi anost. Duminică seara mama mi-a permis în sfârşit să-l invit pe David la cină. Eu am gătit. Am fost foarte mândră de lasagna şi de salata mea. Şi lui David mi s-a părut că i-au plăcut. Mama l-a prevenit de vreo zece ori despre cum să conducă spre şi de la şcoală şi cât trebuie să fie de grijuliu. A propus să mă lase mai bine la ea, la birou, după şcoală, însă eu n-am fost de acord.

— N-o să am probleme, mamă. Gabriel e dat dispărut în continuare, ai uitat? Dacă asta te face să te simţi mai bine, atunci o să stau acasă la David până când termini tu serviciul, dar nu am de gând să stau la tine la birou.

— Familia lui David nu e obligată să te dădăcească în locul meu. Nu mă simt bine să-i plasez lui Nyx o astfel de responsabilitate, ştiind foarte bine că îşi face deja destule griji pentru propriul fiu. Nu vreau să dublez presiunea, a

declarat Claire, ducându-şi farfuria la chiuvetă.

— Nu va fi o povară, doamnă Martin. Din contră, cred că asta ar contribui puţin la liniştirea dumneavoastră şi a mamei. De când cu incidentul, nu mai face altceva decât să întrebe de Isis şi de dumneavoastră, a intervenit David, încercând s-o convingă pe altă cale. Cred că e o idee grozavă.

— Hmm…, a mormăit Claire, şi i-au apărut mici cute la un colţ al gurii. Crezi că aş putea să vorbesc la telefon cu mama ta?

— Sigur, a răspuns David.

Şi-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor şi a format numărul.

Apoi, eu şi David am ascultat un monolog, cât timp ne-am terminat mâncarea. Nyx a convins-o pe mama că ar fi mult mai bine să mă lase să stau la ei timp de vreo două ore după ce termin şcoala, decât să fiu singură acasă. Eram nevoită să recunosc meritele lui Nyx: chiar se pricepe să negocieze.

Claire şi-a cerut scuze şi s-a dus sus, iar eu şi David am rămas să facem curat în bucătărie. Imediat cum am auzit uşa de la camera mamei închizându-se, m-am şi azvârlit în braţele lui David.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis, inspirându-i mireasma de santal a cămăşii.

Buzele lui mi-au mângâiat cu tandreţe fruntea.

— Eu am agonizat fără tine.

I-am zâmbit.

— M-am gândit la tine în permanenţă, mi-a zis, ridicându-mi bărbia ca să-l privesc în ochi.

— Şi eu.

— Ţi-am scris ceva, dar aş prefera să citeşti diseară, înainte de culcare.

Mi-a întins o bucată de hârtie, împăturită de două ori.

— Ce-i asta? m-am interesat, vârând-o în buzunarul de la spate.

— Gândurile mele.

David a plecat după puţin timp. Parfumul lui încă se simţea pe bluza mea verde. Am întins-o pe pernă, sperând că o va impregna. Am făcut un duş rapid înainte de culcare, nerăbdătoare să citesc ce îmi scrisese.

Am sărit în pat cu pergamentul în mână şi l-am desfăcut.

ş ţ

Scumpa mea iubită,

În timp ce stau aici, scriindu-ţi, nu îmi doresc nimic mai mult decât să te am cu mine. Zilele au trecut cu mare încetineală fără să-ţi văd privirea tandră. Sunt slab fără tine şi nu ştiu cum aş putea supravieţui în starea asta.

Parfumul părului tău, atingerea buzelor, trandafiriul obrajilor tăi, toate astea mi-au rămas întipărite în pipăit, în văz, în miros, în minte şi în inimă. Mă încredinţez ţie cu tot ceea ce sunt, iar fără tine nu mai sunt nimic.

Astă-seară, stau treaz, rememorând întâlnirile noastre de îndrăgostiţi şi agonizând din cauza nesemnificativei distanţe dintre noi. Cu toate astea, mă îndurerează să te ştiu departe, chiar la o atât de mică distanţă. Poate că sunt nebun să simt astfel? Iar dacă nebun aş fi, atunci aş fi pentru tine; fiindcă tu poţi face din oricare

bărbat nebunul[11] regelui, regina mea.

Mă rog să-ţi fie somnul lin, cu vise despre iubirea ta adevărată, şi fie ca eu să fiu acela, fiindcă iubirea vieţii mele veşnice e cea care insuflă viaţă în sufletul meu, şi aceea eşti tu şi numai tu.

Îţi doresc vise plăcute şi dulci sărutări pe al tău obraz şi pe ale tale buze şi pe ai tăi ochi, pe care m-aş socoti nespus de norocos să le păstrez pe ale mele buze în fiecare noapte.

Al tău, necontenit,
David Chios

Asta era cea dintâi scrisoare de dragoste pe care o primisem în viaţa mea, şi cât putea să fie de desăvârşită! Trebuia să o arăt cuiva. Am dat fuga spre camera mamei şi am bătut la uşă.

— Mamă, eşti trează? am întrebat, într-o şoaptă răsunătoare, în eventualitatea în care ar fi adormit.

— Intră, a urlat ea de dincolo de uşă.

Claire era înfăşurată în halatul ei de baie roz, cu un prosop în jurul capului. Îşi făcea unghiile de la picioare, stând pe pat.

— Care-i treaba, iubito?

— David mi-a scris o scrisoare. Vreau s-o citeşti şi tu. E superbă! am strigat, entuziasmată.

— Dă-o încoace, a zis, întinzându-se şi smulgând-o din mâna mea.

A început s-o citească pe un ton grav, încercând să imite accentul lui David, dar după primul rând a revenit la vocea ei normală.

---

[11] Joc de cuvinte, în limba engleză *fool* însemnând atât „nebun”, cât și „bufon” (n. tr.)

— Cât de poetic, a zis. Cum de le-o fi născocit pe toate, singur?

— E al naibii de genial, uite cum! am replicat. Am înşfăcat scrisoarea, mi-am pus-o pe piept şi m-am trântit pe spate pe pat. Mă iubeşte, am zis, cu un zâmbet întins de la o ureche la cealaltă.

— Da, asta-i evident.

M-am întors pe burtă, cu o mâna sub bărbie, în cealaltă ţinând scrisoarea.

— Mă iubeşte, i-am repetat.

— Te-am auzit şi prima dată, a replicat ea, râzând.

— Ştiu, dar vreau doar să mă conving pe mine însămi, am explicat, chicotind. Crezi că David ar fi un soţ bun? am întrebat-o, fără să mă gândesc cui îi puneam o astfel de întrebare.

— Ia stai puţin, domnişoară. Nu accept o astfel de conversaţie. Ai doar şaptesprezece ani. Mută macazul ăla şi îndreaptă-te către studii. Nu vreau să aud nimic din toate astea până nu termini facultatea, a declarat, încruntată.

— A fost o întrebare retorică, mamă.

— Ba nu, n-a fost. Te văd cum îţi fug ochii după băiatul ăsta. Crezi că n-am trecut prin aceeaşi experienţă când am fost adolescentă?

— N-a fost decât o întrebare, am repetat, ofensată. Nu am de gând să mă mărit în viitorul apropiat.

Claire a stat un minut pe gânduri.

— N-am vrut să sune ca şi cum te-aş certa. Dar m-ai prins pe picior greşit. Ştii cât de mult înseamnă pentru mine să termini facultatea, mi-a zis, desfăcându-şi prosopul şi zâmbindu-mi. Eu cred că ar fi un soţ perfect, Isis. Tocmai de-asta m-am şi speriat, bine?

— Zău? m-am mirat, ridicându-mă în şezut pe pat.

— Da. E inteligent, superb, sincer şi respectuos. Ce altceva ai mai putea cere?

Am zâmbit.

— Nu-i aşa? am zis, împreunându-mi mâinile şi fluturându-mi genele, jucăuşă.

— Caraghioasă mai eşti! Fugi la culcare, a poruncit ea.

— Noapte bună, am zis, sărind jos de pe pat şi sărutând-o pe obraz. Te iubesc, mamă.

— Şi eu te iubesc, puştoaico.

Luni dimineaţa, peste noi s-a abătut un nou front atmosferic dinspre nord. Cerul era mohorât, anunţând alte ploi. Vântul era răcoros şi plăcut. Nu-mi păsa de ploaie; în schimb, temperatura era minunată.

Claire a plecat la serviciu mai devreme ca de obicei, pentru că lipsise trei zile din săptămâna precedentă. Eu am mai zăbovit pe verandă, cu ceaşca mea de cafea, aşteptând să treacă timpul până venea David ca să mergem la şcoală.

M-am întors în casă, am spălat ceaşca, după care am dat fuga sus să mă spăl pe dinţi pentru a doua oară. *Să miros a cafea nu e tocmai potrivit,* mi-am zis

Scrisoarea atât de sugestivă scrisă de David îmi era proaspătă în memorie. Niciodată n-aş fi putut să ajung atât de îndemânatică în mânuirea cuvintelor ca el. Cu o seară în urmă probabil că recitisem de vreo zece ori scrisoarea, înainte să adorm.

Soneria s-a auzit tocmai când verificam mirosul răsuflării în căuşul palmei. Mi-am înhăţat lucrurile şi am coborât treptele în goană. Am fost foarte fericită când l-am văzut la uşă pe David.

— Bună dimineaţa, iubire, m-a întâmpinat el cu un sărut pe buze.

— Stai, am zis, trăgându-l din nou în jos spre mine. Eu n-am terminat.

L-am sărutat pe frunte, pe ochi, pe nas şi, în cele din urmă, pe buze.

— Nu eşti nebun, am zis, făcând aluzie la scrisoare.

— Ba da… sunt nebunul tău. Ai putea să-mi ceri moartea, şi eu aş fi la cheremul tău.

— Nici măcar în glumă să nu mai spui asta, am zis, încruntându-mă.

David a chicotit uşor.

— Este inima mea nebună cea care vorbeşte. Eu sunt doar marioneta.

— Îmi pare rău, nu mă ocup de băieţei din lemn, Pinocchio.

— Mare păcat, a zis el, dându-şi ochii peste cap şi clătinându-l dezamăgit. Şi eu, care credeam că o sărutare de-a prinţesei mele mă va putea preface într-un băiat adevărat…

Gluma lui m-a făcut să râd.

— Hai să vedem dac-o fi adevărat.

— Bucuros, a zis, aspirând tot aerul din mine.

— David, am icnit. Mă zdrobeşti.

— Scuze, s-a hlizit el. Am uitat cât eşti de fragilă. Ai păţit ceva?

— Cred că am câteva coaste rupte, dar în rest, sunt în perfectă stare.

— Ajunge, frumoasa mea. Să pornim la drum.

Lucrurile păreau să se fi întors la normal în următoarele două zile. Cumva, se răspândise vestea despre incidentul dintre Gabriel şi prietenii mei. Cred că nimic nu poate să rămână secret într-un oraş atât de mic.

Andy şi Bill păreau să-şi revină, încetul cu încetul, de pe urma sperieturii.

Poliţia tot nu avea habar ce se întâmplase cu Gabriel. Eu mă învinovăţeam în continuare pentru că nu-l luasem mai în serios, atunci, prima dată când îi arătase pistolul lui Bill. Puteam să fi vorbit cu el. Puteam să fi evitat toată încurcătura asta.

Mama, după ce a vorbit cu poliţiştii, mi-a zis că toată lumea, inclusiv părinţii lui Gabriel, e convinsă că el a murit. Ofiţerul Ramirez susţinea că nu există nici cea mai mică urmă de-a lui şi că probabilitatea să mai fie găsit era minimă.

Ramirez i-a zis mamei că dispariţia lui Gabriel e un mister şi că părinţilor li s-a promis că se vor mai cerceta o dată câmpurile cu trestie de zahăr, în speranţa că se vor găsi rămăşiţele. Credea că e posibil să se fi sinucis. Am

fost distrusă când mi-a dat mama veştile.

— Cum de pot fi atât de siguri? am întrebat-o pe Claire.

— Spun că se potriveşte profilului unui maniac depresiv şi că nu exclud ipoteza sinuciderii.

— Dar asta nu înseamnă că e neapărat mo-mort, am zis, având dificultăţi cu ultimul cuvânt.

— E cumplit pentru părinţii lui, Isis. Au plecat să-l caute pe cont propriu. Nu m-aş putea imagina trecând prin ceva asemănător. Mă simt îngrozitor pentru ei, a zis Claire în seara aceea de marţi, după cină, frecând o tigaie.

Eu stăteam acolo, în spatele ei, înfrigurată şi neconvinsă.

— Pur şi simplu nu pot să cred, mamă. Sunt şocată.

— Aşa am fost şi eu, scumpo. Îl cunoşteam pe băiatul ăla de când a fost în şcoala primară cu tine, a zis ea, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Pur şi simplu, nu înţeleg cum de-a ajuns să se implice în afaceri cu droguri, arme şi Dumnezeu mai ştie ce. Era un băiat atât de drăguţ...

— A fost, am aprobat-o, cu o privire goală şi un nod în gât.

În noaptea aia, m-am tot sucit şi m-am învârtit gândindu-mă la fostul meu iubit şi prieten. Îmi doream atât de mult să ştiu ce se întâmplase cu el! Să fi murit, într-adevăr? Să fi fost doar un trup neînsufleţit, zăcând undeva pe un câmp, sau într-un şanţ? Mă cutremuram de fiecare dată când mă gândeam la asta. Nu voiam să mi-l imaginez aşa, dar gândul m-a tot bântuit, întreaga noapte.

Vântul dinspre nord a bătut de-a binelea în dimineaţa de miercuri. Era o schimbare semnificativă faţă de săptămâna precedentă, umiditatea din atmosferă crescând. Era un anotimp nebun pentru sudul Texasului.

Claire plecase din nou mai devreme la muncă. Încerca să recupereze întârzierile cu dosarele din zilele în care lipsise.

David m-a luat fix la ora stabilită. Arăta orbitor în blugi negri şi o cămaşă neagră cu mâneci lungi. Ochii lui albaştri

te sfredeleau. Era de-a dreptul perfect.

După schimbul de saluturi matinale, am pornit spre şcoală. David m-a rugat să mai rămân în maşină când am ajuns în parcarea şcolii.

— Tata a plecat în Italia, cu afaceri, mi-a explicat el. Mi-a cerut să-l informez despre orice fel de schimbări ai putea experimenta în ultima vreme, deoarece în cazul meu nu s-a schimbat nimic.

— Nici eu nu simt vreo diferenţă, am zis. Nici nu sunt sigură dacă mă schimb câtuşi de puţin.

— I-am zis şi eu asta, a încuviinţat David, părând uşor dezamăgit. Dacă metamorfoza nu se petrece curând, a zis, cred că voi avea un acces de anxietate. Nu pot să mai suport aşa ceva. Vreau să fii a mea pentru totdeauna.

— Credeam că sunt deja, am remarcat, neliniştită.

David a oftat.

— Isis… iubire… dacă schimbările nu se petrec, nu putem fi împreună.

— Dar tu spuneai… familia ta spunea…, am bâiguit, necăjită.

— Da, am spus că schimbările vor avea loc. Aşa se presupune că ar trebui să se întâmple în cazul oricărui om normal. Zeul trebuie să se prefacă într-un muritor, însă, în cazul nostru… În fine, este greu de spus ce se va întâmpla.

— Nu te părăsesc, nu mă interesează dacă nu ne schimbăm, l-am avertizat eu.

— Nu te-aş lăsa niciodată să mă părăseşti, a replicat el, privindu-mă concentrat.

Am stat aşa, tăcuţi, privindu-ne unul pe celălalt. Tocmai căzuserăm de acord să trăim împotriva regulilor. Ce putea să rezerve viitorul pentru o corcitură umană şi un zeu nemuritor?

Gemenii au venit după noi în parcarea elevilor. Când au văzut că suntem bine, s-au întors în clădirea şcolii.

— Te iubesc, David, am zis, întrerupând în sfârşit tăcerea. Trebuie să găsim o cale de a fi împreună, dacă schimbarea nu se va petrece. Nu vreau să te pierd, pentru nimic în lume.

David m-a luat de mână.

— Vreau ca tu să-mi promiţi un lucru, a zis.

Am încuviinţat.

— Promite-mi că nu vei iubi niciodată pe nimeni mai mult decât mă iubeşti pe mine.

— Ce faci, îmi spui adio? am replicat, simţind cum începe să mă doară inima.

— Nu. Îmi pun la adăpost comoara.

— Îţi promit, am zis, făcându-mi cruce în dreptul inimii.

— Îţi promit că *vom fi* împreună.

David a scos din buzunar un inel din aur şi mi l-a strecurat pe degetul inelar al mâinii drepte. Inelul era simplu, cu o mică piatră albă: un diamant.

Inima a început să-mi bată cu o viteză incredibilă. În acelaşi timp, am încetat să respir. Ştiam că nu mă cere oficial de soţie, însă cu inelul acela, ştiam că promite s-o facă într-o zi. Rămăsesem fără grai.

Întârziaserăm la prima oră. Andy stătea pe marginea scaunului când am intrat noi.

— Unde-aţi fost? ne-a luat la rost în şoaptă. De ce n-aţi răspuns la telefon? Am crezut că vi s-a întâmplat ceva, a rostit, părând supărată.

— Scuze, i-am răspuns, fluturându-mi degetele mâinii drepte. Am fost ocupaţi.

— V-aţi logodit?!

O spusese pe un ton foarte ridicat, făcând toată clasa să se întoarcă.

— Şşşt! ne-a făcut observaţie profesorul.

— Nu, nu ne-am logodit, a răspuns David, îmbrăţişându-mă din banca în care stătea, în spatele meu. Aş fi fost tare norocos.

— Dar tot ar fi trebuit să răspundeţi la telefoane. Şi să nu-mi mai faci mie asta, ai auzit?

Şi-a deschis furioasă caietul şi a început să mâzgălească.

Înţelegeam de ce era Andy atât de supărată. Ea încă nu ştia ce-i spuseseră mamei poliţiştii despre Gabriel. Nu scosesem niciun cuvânt despre asta, fiindcă speram din tot sufletul că-l vor găsi pe Gabriel viu. Trebuia să le spun, ca

să-i liniştesc. Păstrasem secretul până şi faţă de David. Era cazul să le spun chiar în ziua aceea.

Pe timpul pauzei de prânz, am adunat tot grupul într-un colţ, la o masă izolată de anturajul gemenilor. Era greu să-i ţii la distanţă pe toţi adolescenţii ăia mai mult de cinci minute, aşa că m-am mişcat repede.

— Poliţiştii i-au spus mamei că e posibil ca Gabriel să se fi sinucis, am zis, trecând direct la subiect.

Am auzit un icnet venit dinspre Bill.

— Poftim?

— Asta e ipoteza lor, am confirmat, simţind un nod în gât. O să-l mai caute pentru ultima dată azi.

Toţi cei din grup m-au privit, aşteptând mai multe amănunte.

— Nu ştiu ce să cred. Am vrut doar să ştiţi şi voi ce se-ntâmplă cu cazul, astfel încât să fie informaţi şi părinţii voştri şi să-şi facă mai puţine griji pentru voi.

Am simţit mâna lui David lăsându-se peste a mea.

— Asta-i tot ce am să vă spun, am adăugat, înainte ca vreo câţiva fani de-ai gemenilor să înceapă să urle după ei de la masa cea mai apropiată.

Galen a ridicat mâna, făcându-le semn să mai stea puţin.

— Cât sunt de siguri poliţiştii în privinţa asta?

— Nu ştiu. Ceea ce ştiu e că şi familia lui îl caută, dar că s-au întors cu mâinile goale.

Am auzit-o pe Andy scâncind. Îşi pusese capul pe umărul lui Bill.

— Îl cred capabil, în starea lui... de sinucidere, adică, a zis Bill, cu gândul la comportamentul din ultimul timp al lui Gabriel. Dar poliţiştii probabil că se bazează pe ceva, dacă au venit cu teoria asta.

— O s-o întreb pe mama după-amiază, le-am promis, în timp ce doi băieţi se apropiau de Galen şi de Eryx, ca să intre în vorbă cu ei.

Prânzul a fost destul de mohorât după anunţul meu. Andy n-avea chef de vorbă. Eram sigură că era încă supărată pentru că nici eu, nici David, nu-i răspunseserăm la telefon de dimineaţă; asta, plus că era şi speriată.

Vestea îl lovise destul de tare şi pe Bill. Nici el nu prea era dispus să facă conversaţie.

Cu toţii aveam sentimente amestecate cu privire la Gabriel. Era un fost prieten, dar asta nu însemna că şi-ar fi meritat soarta zugrăvită de poliţişti.

— Eşti îngrijorată pentru Gabriel, a decretat David.

M-am simţit de parcă l-aş fi înşelat, într-un fel.

— Da, i-am răspuns, cu o voce moale. Îmi pare rău.

— De ce te scuzi? Eu nu te judec. Îmi dau seama că a fost important pentru tine, într-o anumită perioadă a vieţii tale. Probabil că şi eu aş fi reacţionat la fel.

Să fi reacţionat la fel? Faţă de cine?

— A, am rostit, încleştându-mi fălcile. N-am ştiut că ai şi tu foste iubite.

— Doar câteva, a recunoscut el.

— Înţeleg, am zis, şi m-am încruntat automat.

— Eşti geloasă? m-a întrebat, cu zâmbetul lui superior.

— Nu! m-am răstit, privindu-l cu dispreţ.

— O, Doamne! a exclamat el, acoperindu-şi gura cu palma. Chiar *eşti!* Mă simt grozav.

Mi-am dat ochii peste cap. M-a sărutat repede pe obraz, izbucnind în râs.

— Te iubesc, scumpete.

După-amiaza mi s-a părut ciudată. Simţeam ceva în stomac care-mi spunea că un anume eveniment e pe cale să se petreacă. Eram agitată.

După şcoală, Andy a trecut peste incidentul cu apelurile nepreluate. M-a complimentat pentru inelul de logodnă şi a părut mai în largul ei decât fusese pe durata prânzului.

Eu şi David ne pregăteam să ne îndreptăm spre maşină, când m-a sunat mama.

— Isis, au apărut noutăţi în cazul lui Gabriel, m-a anunţat ea.

— Ce anume? am întrebat, oprindu-mă în mijlocul intersecţiei din parcare.

David m-a tras de braţ până pe partea cealaltă.

— S-a descoperit un cadavru în preajma unuia dintre

câmpurile unde a fost descoperită maşina lui Gabriel. Încă nu-şi dau seama precis dacă e el, dar pare să se potrivească. De fapt, cadavrul e… of, Doamne… Cadavrul e imposibil de identificat. Cred că din cauza coioţilor.

— O, Doamne! am exclamat şi eu, ducându-mi mâna la gură.

— Ştiu, iubito… ştiu, a zis mama. Trebuie să te las acum, dar dacă poţi, te rog, înştiinţează-ţi prietenii, ca să le poată spune părinţilor.

— Mamă, dar atunci cum îl vor identifica?

— O să se facă o autopsie şi-o să preleve mostre de ADN. Mai trec vreo două zile până vin rezultatele. Până atunci, să ne rugăm pentru biata familie.

— Mersi pentru că m-ai sunat să mă anunţi, mamă. Ne vedem mai târziu, i-am zis, şi am închis. Eram iar în stare de şoc.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat David.

— Au găsit un cadavru pe câmp, aproape de locul unde a dispărut Gabriel. E imposibil de identificat, dar se crede că el ar fi. Nu vor şti sigur până nu primesc rezultatele testului ADN.

Andy s-a repezit spre noi, să afle de ce mă agăţam aşa de David. Mă văzuse că vorbisem la telefon.

— Ce mai e? a întrebat, pe un ton de parcă se aştepta la alte veşti rele.

Am povestit despre cadavrul descoperit pe câmp. Bill a izbucnit în lacrimi înaintea lui Andy. Ea era paralizată de uimire, ca şi cum încă n-ar fi înţeles pe deplin. M-am smiorcăit şi eu un pic, străduindu-mă să-mi ţin în frâu emoţiile. Nu puteam digera informaţia pe care mi-o dăduse Claire. Îmi era rău.

Capitolul 15

— Ai de gând să mănânci ceva? m-a întrebat Claire, văzându-mă că mă mulţumeam doar să privesc mâncarea.

— Nu prea mi-e foame, am răspuns, ciocănind cu furculiţa în farfurie. Cred c-o să cam sar peste masă.

— Isis, ştiu că ţi-e greu. Eu a trebuit s-o văd pe biata femeie – maică-sa – cum dă o declaraţie pentru ziarul local. E complet distrusă. Domnul Betancourt n-a vrut să dea declaraţii. E furios pentru că au transformat totul într-un circ media. Şi eu aş fi fost, dar doamna Betancourt încă speră că-i vor găsi fiul în viaţă, chiar dacă probabilitatea ca trupul descoperit azi să-i aparţină e foarte mare.

— Mi-e rău, i-am zis, ţinându-mă de stomac. Nu vreau să mai aud nimic.

— Scuză-mă iubito, nu mai suflu o vorbă, a promis mama, ridicându-se de la masă şi îmbrăţişându-mă. Sunt nervii. Ştiu cum te simţi.

— Mamă… crezi că din cauza mea i s-au întâmplat toate astea lui Gabriel?

Mamei i s-au format riduri la colţul ochilor.

— Nu. De ce-aş crede una ca asta? Băiatul ăla avea probleme. Noi toţi facem alegerile noastre, iar întâmplarea a făcut ca el să aleagă greşit. Nu te învinui pentru lipsa de judecată a altora.

— Sigur, am răspuns, neconvinsă. În orice caz, mă duc sus. Nu prea am chef de nimic.

Am ieşit pe fereastră pe acoperişul verandei, unde puteam vedea cerul lipsit de stele al nopţii. Luna plină părea, cumva, anostă. Simţeam că noaptea era îndoliată alături de mine. M-am cutremurat simţind în jurul meu o răceală ca de moarte.

Mi s-a pus un nod în gât. N-am putut să rezist tentaţiei de a suna singura persoană care mă putea face să mă simt mai bine.

— Prinţesă, mi-a răspuns el la telefon, părând bucuros.

— Bună, i-am zis, cu o voce întretăiată.

Lacrimile începuseră deja să-mi curgă din ochi.

— Plângi? m-a întrebat David cu blândeţe.

— Puţin. Nu-i nimic, am zis, ştergându-mi lacrimile pe blugi.

— Ce e? a vrut el să ştie.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Am vrut doar să-ţi aud vocea.

— Foarte bine. Atunci, despre ce să vorbim?

— Nu ştiu.

— Ai vrea să-ţi povestesc despre Grecia?

— Sună frumos.

— Foarte bine, atunci... În Grecia, familia mea deţine o casă aflată pe un vârf de deal, aproape de mare. În împrejurimi sunt multe minuni arhitecturale şi cătune. Mai există şi o mulţime de muzee, pe care aş vrea să le vezi şi tu, într-o zi, curând. Voi fi ghidul tău personal, desigur.

— Sună minunat, dar mama nu m-ar lăsa niciodată să merg, am zis, cutremurându-mă când am simţit bătaia rece a vântului pe spate.

— Niciodată nu ştii, până nu încerci, mi-a zis în şoaptă.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

— Sunt precaut, nu vreau să te înfricoşez.

— Cum ai putea să mă înfricoşezi? am zis, şi am observat o umbră mişcându-se lângă mine.

Am scos un ţipăt, scăpând telefonul din mână, şi am sărit înapoi, cât pe ce să cad de pe acoperiş. David m-a prins de braţ şi m-a tras pe pervazul ferestrei.

— Şşt, m-a liniştit el. Sunt eu.

Tremuram din tot corpul.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-am zis, supărată.

— Scuzele mele, mi-a răspuns, înfăşurându-mă într-un mic pled care ştiam că e din camera lui.

Îl văzusem în ziua când Alezzander mă făcuse căţea şi

mă strânsese de gât ca pe un pui de găină.

Ce zi distractivă fusese!

— Ştiam că vei fi aici, mi-a zis. N-am vrut decât să te fac să te simţi un pic mai bine.

— Mulţumesc pentru că a venit, i-am zis, cuibărindu-mă mai strâns în el.

Era cald, şi parfumul lui îmi îmbăta toate simţurile. Aproape că puteam să simt gustul lemnului de santal, atât era de puternic. Abia acum remarcam că, atunci când îi creştea temperatura, mirosul lui era mai pregnant.

— Cum ai ajuns aici atât de repede? m-am mirat eu.

— Tu cum crezi? mi-a răspuns, chicotind. Ei bine, ce-ai zice despre o excursie în Grecia? a reluat el subiectul.

— Total ieşită din discuţie. Mama s-ar urca pe pereţi. În plus, nici nu am bani pentru o excursie ca asta.

— Ţi-aş acoperi eu costurile, a zis.

Şi nu glumea. Mă invita, cu toată sinceritatea, să fac o excursie în Europa, cu el. Era unul dintre visurile mele.

Mi-am tras capul înapoi, ca să-l privesc.

— David…

Am oftat, clătinând din cap.

— De ce nu?

— Nu pot să te las să plăteşti, fiindcă e vorba despre foarte mulţi bani.

— Într-o zi vei fi soţia mea. Va trebui să-mi asum responsabilitatea satisfacerii necesităţilor tale financiare.

— Hopa! am exclamat, retrăgându-mă. Tu mi-ai dat un inel de *promisiune.* Nu e un inel de logodnă, ai uitat? Asta înseamnă că nu trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru nevoile mele.

— Şi dacă aşa îmi va fi voinţa? m-a întrebat, ridicând bărbia.

— Ei bine, eu ţi-aş propune să-ţi laşi voinţa asta deoparte, pentru că mama n-o să fie niciodată de acord, şi nici eu. Vreau să mai savurez pentru o vreme plăcerea de a-ţi fi iubită.

— Poţi să savurezi plăcerea de a-mi fi iubită în Grecia pe timpul verii.

— David, eu vreau să merg, dar mama nu m-ar lăsa niciodată să zbor spre Europa împreună cu iubitul meu abia ieşit de pe băncile liceului. Şi, în definitiv, cât costă asta?

— Asta nu constituie un argument decisiv în discuţie. Suntem amândoi nişte tineri adulţi cu judecată. Eu nu sunt naiv, şi nici tu. Ştim ce facem. Tu vei împlini optsprezece ani până atunci, şi vei fi capabilă să iei propriile decizii. Nu văd care ar fi problema.

Am oftat.

— Tu nu înţelegi? Există o problemă, şi numele ei este Claire. Ai văzut-o cât a fost de agresivă cu ofiţerii de poliţie de la secţie. Imaginează-ţi cum ar reacţiona dacă aş ruga-o să mă lase să plec într-o excursie pe care s-o finanţeze iubitul meu!

L-am sărutat uşor pe obraz.

— Nu se poate, băiete din vis… pare rău.

— Mai vedem noi. Eu totdeauna obţin ceea ce vreau.

Mi-am dat ochii peste cap. Era clar că nu înţelege despre ce e vorba.

— Mai departe…, l-am îmboldit să schimbe subiectul.

— Ştii, un inel de logodnă, în lumea mea, mă îndreptăţeşte să mă îngrijesc de bunăstarea şi de nevoile tale materiale. Părinţii mei ar fi ruşinaţi dacă ar afla că nu mi-ai permis acest lucru.

— Poftim? am strigat, mijind ochii. Asta pui la cale?

— Da, a recunoscut el, zâmbind infatuat. Vreau să am grijă de tine.

— David! Nu-mi face una ca asta! Devin excesiv de agitată când e vorba de astfel de lucruri, bine?

— Şi-atunci, cum te vei descurca în ziua în care te voi cere în căsătorie?

— Aia e altceva.

— Cum adică?

— Fetiţele visează toată viaţa la Făt-Frumos… la rochia albă de mireasă… la flori. Eu le vreau pe toate, am mărturisit, ferindu-mi privirea. Doar că nu le vreau chiar acum.

— O! a exclamat David, încleştându-şi maxilarele. Eu crezusem că suntem în aceeaşi barcă. Îmi închipuisem că vrei să fii cu mine pentru totdeauna.

L-am apucat de mâini.

— Dar vreau. Te iubesc… Dar trebuie să înţelegi că am şi alte priorităţi. Vreau să merg la facultate. Vreau s-o fac pe mama să fie mândră de mine. Vreau să cunosc viaţa. Iar acum, când nu ştiu dac-o s-ajung să fac toate lucrurile astea, mi le doresc mai mult ca oricând.

— Şi, m-a întrebat David, oftând, cam cât crezi că va dura până când vei fi pregătită să faci acest pas înainte?

Mi-am lăsat capul în jos şi l-am privit printre gene.

— David, am doar şaptesprezece ani. Nu ştiu.

— Înţeleg, a zis, clătinând aprobator din cap. Presupun că sunt excesiv de insistent şi de-a dreptul egoist. Am uitat că eşti tânără şi neexperimentată.

— Nu ştiu dac-ar trebui s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o insultă.

— Inocenţa este o frumoasă raritate, a replicat, mângâindu-mă pe cap. Asta n-aş schimba-o niciodată la tine.

— Mersi, i-am zis, punându-mi capul pe pieptul lui. Nici eu n-aş schimba nimic la tine.

Vizita lui a fost scurtă, judecând după standardele mele. David m-a obligat să intru în casă înainte ca el să plece. L-am rugat să-mi lase pătura, impregnată de mirosul lui, din moment ce insistase să plece până nu era descoperit de mama. N-a înţeles de ce voiam pătura lui. Când i-am spus că doream să-i simt mirosul împrejurul meu, orgoliul lui a crescut până dincolo de acoperiş. Am fost fericită văzându-i zâmbetul frumos, larg. Am simţit că ar compensa, într-o mică măsură, conversaţia de mai devreme, când îi zdrobisem entuziasmul de îndrăgostit.

Însemnarea nr. 13 în jurnal, 10:32 p.m.

E ca şi cum aş fi fost înghiţită toată de pământul pe care calcă tălpile lui. Câmpurile de trestie de zahăr îşi şoptesc

secretul, în timp ce vântul şuieră prin fiecare tulpină.

Ce s-a întâmplat cu Gabriel Betancourt?

Mu am nicio idee pe unde ar putea să fie, dar mă rog ca Dumnezeu să-mi asculte dorinţa.

Mă rog pentru tot ce este viaţă şi pentru tot ce este voinţa Lui. Mă rog, stărui şi implor ca să pot rămâne ceea ce se spune că sunt: chipul şi asemănarea Lui.

* * *

Era joi dimineaţă, şi am ajuns la şcoală, împreună cu Făt-Frumos, unde, spre surprinderea mea, am găsit afişe cu chipul Gabriel de-a lungul pereţilor albi ai coridorului. De parcă aş mai fi avut nevoie de alte motive ca să mă simt absolut dezgustată de mine, pentru faptul că nu-i fusesem de ajutor, acum trebuia să suport şi cum se holbează la mine din afişe, prin toată şcoala. Sinistru.

David a abordat din nou subiectul Grecia într-o discuţie de grup la masa noastră. Pe Galen nici că se putea să-l intereseze mai puţin; în schimb, Eryx şi-a dat ochii peste cap, făcând semne evidente de negaţie. Era clar împotriva ideii.

— Europa ar fi cea mai tare destinaţie pentru vacanţa de vară de dinaintea facultăţii, şi-a dat cu părerea Andy, pe un ton entuziast. Aş da orice pentru o experienţă ca asta.

— Mda, dar mai e şi problema banilor aici, am zis, strângând din buze şi înălţând sprânceana stângă.

— Problema este numai cea de solicitare a permisiunii. Costurile sunt irelevante, s-a încăpăţânat David să-şi reia argumentul.

— Ba sunt prea relevante, a ripostat Andy. Sunt de nivelul miilor de dolari, nu? Şi nu cred că mama lui Isis ar fi cumva în măsură să cheltuiască atâta bănet.

— Nu, nu e, am aprobat-o eu.

— Excursia ar fi pe cheltuiala mea, a explicat David.

— Ei bine, în cazul ăsta..., s-a retras Andy, ridicând din umeri. Aş zice să începi cam de-acum să-i ceri permisiunea lui Claire.

— Eu n-aş fi prea optimist că o să meargă prea grozav cu

doamna Martin, a zis Bill, înainte de a sorbi din paharul cu lapte.

— Îţi mulţumesc, am zis, ridicând o mână. Iată aici şi vocea raţiunii.

— *Touché,* a aprobat şi Eryx.

— Trei contra doi. Subiect închis, am declarat, lăsându-l pe dinafară pe Galen, care şi-aşa era ocupat cu două fete care îi făceau ochi dulci, încadrându-l.

— Mă îndoiesc să se fi încheiat, a replicat David, râzând în zeflemea.

— Da, bine, am bombănit.

Când am ajuns acasă, după-amiază, Claire era în spălătorie, sortând nişte haine.

— Salut, mi-a zis, aruncând o bluză într-un maldăr de rufe de culoare închisă. Ce mai face familia regală?

— Bună, i-am răspuns, îmbrăţişând-o. Nyx îţi trimite salutări. Alezzander e plecat cu afaceri.

— Transmite-i când te duci mâine toate cele bune din partea mea, bine? Spune-i că ar fi cazul să ne întâlnim la o cafea, ceva. Mi-ar plăcea la nebunie s-o mai vizitez.

— Sigur, am încuviinţat, ajutând-o să aleagă rufele murdare. Ai mai auzit ceva despre Gabriel?

— Nţ, mi-a răspuns, examinându-mi faţa. Cum te simţi în legătură cu toată povestea asta îngrozitoare? N-ai deschis deloc vorba despre ea.

— Oribil. Simt că e din vina mea.

Claire s-a oprit din treabă şi m-a privit.

— Ei, cum Dumnezeu să fie din vina ta?

— Mamă… eu… eu nu ţi-am spus tot.

Claire şi-a proptit mâna în şold.

— Ei bine, deşartă sacul, a zis, părând deja enervată.

Am lăsat capul în jos, ştiind mult prea bine că urma s-o apuce pandaliile auzind ceea ce aveam eu de destăinuit.

— Gabriel începuse deja să mă hărţuiască. A încercat să provoace o încăierare cu David, şi pe urmă i-a arătat arma lui Bill, înainte să se-ntâmple toate astea. Am tot încercat să-i spun că nu mă mai interesează persoana lui. Se

comporta ciudat. Nebuneşte chiar. L-am trimis la plimbare şi nu l-am mai luat în seamă.

Am auzit-o pe mama răsuflând adânc. Eram un pic cam prea intimidată ca să pot privi leoaica furioasă.

— Nu pot să cred că mi-ai ascuns ceva atât de grav, mi-a zis, cu o voce calmă şi cu o mână la tâmplă. Uită-te la mine, mi-a cerut. Niciodată, dar niciodată, să nu mai faci aşa ceva. S-a înţeles?

— Da, am răspuns în şoaptă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mamă, îl cunosc de-o viaţă. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea să se poarte în halul ăla.

Ochii lui Claire parcă mă ardeau, străpungându-mă.

— Isis, eu te-am crezut mai responsabilă. Nu ai deloc judecată?

— Ba am, mamă. Doar că n-am vrut să reacţionez exagerat.

Claire a mai aruncat câteva articole vestimentare peste grămezile corespunzătoare.

— Eşti pedepsită, Isis. Închisă în casă. Cum ţi se pare asta, ca reacţie exagerată?

— Mamă! am protestat eu.

— Nu vreau să aud nimic. Du-te în camera ta, mi-a poruncit, furioasă.

— Nu-ţi înţeleg raţionamentul. De ce mă închizi în casă? am zis, încercând s-o aduc la sentimente mai bune.

— Am zis să te duci în camera ta… IMEDIAT, a repetat ea, ridicând vocea.

— Mă pedepseşti pentru că am fost cinstită? m-am apărat eu.

— Nici nu te gândi să te contrazici cu mine, domnişoară. Faptul că mi-ai ascuns treaba asta e pe departe cel mai prostesc lucru din câte ai făcut. Cum te-ai putea aştepta ca eu să nu exagerez? a zis.

S-a oprit să arunce câteva rufe albe în maşina de spălat.

— Viaţa ta a fost în pericol, Isis. Înţelegi asta? m-a întrebat, trântind capacul maşinii de spălat.

— Îmi pare rău, mamă. Ce Dumnezeu! Uită-te la mine.

Sunt întreagă.

— Ei bine, Bill şi Andy ar fi putut să nu aibă tot atât noroc, Isis. La asta te-ai gândit?

De data asta, îmi lămurise foarte limpede punctul ei de vedere.

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu luasem niciodată şi asta în calcul. Gabriel ar fi putut să omoare pe cineva, în demenţa lui. Eram nevoită să recunosc că nu fusesem prea înţeleaptă. Ceea ce era de neiertat.

Mă usturau muşchii gâtului din cauza încordării.

— Am dat-o în bară, am recunoscut. Pentru cât timp sunt pedepsită?

— Pentru tot restul vieţii tale de pe pământ, mi-a răspuns Claire, în timp ce ieşea, clocotind de nervi, din spălătorie.

M-am dus după ea.

— Mamă, aşteaptă.

— Poftim? a replicat Claire, oftând sâcâită.

— Îmi cer scuze.

— Asta chiar nu e de ajuns, în clipa de faţă, mi-a zis, întorcându-mi spatele şi pornind în sus pe scară. Tu nu ai nici pic de consideraţie faţă de mine, ca mamă, a adăugat. Du-te în camera ta.

Mama era dezamăgită de mine. Ştiam asta. Era una dintre cele mai neplăcute senzaţii din câte cunoscusem în viaţa mea. Cum de putusem să fiu atât de proastă? Cum de fusesem în stare să cred că aş putea avea control asupra cuiva atât de evident instabil emoţional? Mare greşeală făcusem.

— Sunt pedepsită, i-am spus lui Andy, la telefon. N-am mai fost închisă în casă de când aveam doisprezece ani.

— De ce? s-a mirat ea, făcând să pocnească zgomotos un balon din gumă de mestecat.

— I-am spus mamei că ştiam de arma cu care umbla Gabriel dinainte să vă ameninţe pe voi.

— Eu le-am zis părinţilor mei doar după ce-a fost întocmit procesul-verbal la poliţie. Nici ei n-au fost prea bucuroşi, dar nu m-au pedepsit. Probabil s-au gândit că e o

pedeapsă suficientă, să fi avut o armă îndreptată spre mine.

— Ei bine, mama m-a făcut să privesc lucrurile dintr-o perspectivă cu totul nouă. Voi doi puteaţi s-o păţiţi destul de rău.

— Phii, eu cum de nu m-am gândit la asta? a replicat Andy, sarcastică.

— Îmi pare sincer rău că nu te-am ascultat, Andy. Trebuia să mă fi dus imediat la poliţie!

— Asta e, cu toţii învăţăm din greşelile noastre. Suntem tineri. La ce te-ai fi aşteptat? a zis ea, străduindu-se să mă facă să mă simt mai bine.

— Dar asta nu-mi scuză greşeala. Trebuia să-mi dau seama că nu e bine să ţinem aşa ceva secret faţă de părinţii noştri. Sunt o idioată, şi am fost cât pe ce să-ţi provoc moartea din cauza asta.

— Nu mai lua toată vina asupra ta. Avem şi noi creier, dar am preferat să nu spunem nimic. Toţi suntem o gaşcă de idioţi.

— Ei, mersi pentru că mă faci să mă simt mai bine. Acum trebuie să mă duc să încep să pregătesc cina şi să mai acumulez ceva puncte, ca să văd dacă mai pot să-mi recapăt libertatea, într-o bună zi.

— Pa, a zis Andy, chicotind.

— Pe mâine, i-am răspuns, închizând telefonul.

În timp ce tranşam pieptul de pui pentru cina specială prin care îmi ceream scuze, am auzit zgomot de paşi pe scară. Claire s-a aşezat la masă şi a început să bată cu degetele în tăblie.

— Nu mai eşti pedepsită pentru tot restul vieţii, a iniţiat ea conversaţia.

— Mersi, i-am zis, zâmbind în sinea mea. Şi-atunci, pentru cât timp s-a stabilit?

— Eşti prea mare ca să te mai ţin închisă în casă. Şi ce-aş avea de câştigat din asta?

— Tu eşti autoritatea părintească. Tu ştii cum e mai bine. Eu nu contest pedeapsa, am zis, spărgând un ou într-

un bol din sticlă şi începând să-l bat.

Claire mi-a răspuns cu un oftat.

— La ce ţi-ar fi de folos? Eşti o tânără adultă. Te descurci cu consecinţele propriilor decizii luate fără prea mult discernământ. Asta o să te disciplineze când o să fii pe cont propriu: încercările şi greşelile. Aşa că poţi foarte bine să începi de pe acum să înveţi.

Nu detest nimic mai mult decât să-mi ţină mama teorii prin care să mă facă şi mai conştientă de greşelile mele. Cu toate astea, n-aş putea să mă plâng: talentele ei părinteşti fac minuni în cazul meu în faza în care sunt.

— Aaa… vechea cale, a torturii psihologice şi emoţionale! Mersi, ador chestia asta la tine, mamă. Accentuarea sentimentului de vinovăţie are totdeauna efect asupra mea.

— Ştiu, mi-a răspuns, cu modestie. Adu-mi aminte să mă răsplătesc cu ceva drăguţ, data viitoare când mai mergem la cumpărături.

Puiul cu parmezan a fost destul de bun. Pe timpul cinei, Claire mi-a observat inelul. N-a făcut prea mare caz de el, fiindcă era încă supărată pe mine, dar ştiam că ar vrea să ştie când şi cum mi l-a dăruit David. Interogatoriul probabil că avea să urmeze după furtuna care clocotea încă în ea.

Am făcut curat prin bucătărie şi am terminat de spălat rufele în locul lui Claire. Ea s-a retras devreme, şi oricum majoritatea rufelor îmi aparţineau, aşa că mi s-a părut cât se poate de corect să termin eu treaba.

Am făcut un duş mai lung şi m-am înfăşurat în pătura lui David, imediat cum am ajuns în pat. Mi-am dus pătura la nas şi am inspirat. Mireasma era delicioasă. Aş fi vrut să fie braţele lui, în locul păturii, dar pentru moment trebuia să mă mulţumesc cu atât.

Bâzâitul telefonului meu m-a îndemnat să întind mâna după el. Aveam un SMS de la David, care mă întreba dacă mai sunt trează.

„Numai pentru tine”, i-am răspuns.

Apelul lui a sosit după numai un minut.

— Bună, i-am răspuns.

— Bună, frumoasa mea. Cum te simţi?

— Groaznic, am început. Am fost molestată psihologic.

— Da? a întrebat el.

Am început să-i povestesc cum am scos la iveală adevărul faţă de Claire despre toată situaţia încurcată cu Gabriel, şi cum ea nu primise deloc cu bucurie vestea.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. A avut tot dreptul, a zis el, ţinându-i partea lui Claire.

— De ce spui mereu asta? l-am întrebat, sâcâită. Nu poţi să fii şi de partea mea, măcar o dată?

— Ar trebui?

— Nu, şi eu sunt de partea ei, am recunoscut, chicotind.

— Ce planuri ai pentru week-end? s-a interesat el.

— Nimic, pentru moment. Agenda mea e complet goală.

— Aş vrea să te invit la cină, mâine-seară. Crezi că mama ta ar avea ceva împotrivă, după discuţia pe care aţi avut-o?

— Cred că doar o să-mi facă iar figura cu vinovăţia. Nu mare chestie. Cum ar trebui să mă îmbrac?

— Semiprotocolar.

— O-la-la, am exclamat, zâmbind. O întâlnire amoroasă în toată regula.

— Aşa şi este, iubirea mea. Eşti la fel de entuziasmată ca şi mine?

— Absolut, am răspuns, şi un zâmbet mi s-a întins pe toată faţa.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, mi-a spus, pe un ton serios.

— Ce anume?

— Mi-e dor de tine în fiecare secundă în care suntem despărţiţi.

— Te ador, am şoptit.

— Şi eu pe tine. Noapte bună, frumoasa mea. Să-ţi fie toate visele frumoase.

— Dacă ai apărea tu în ele, ar fi.

— O, stai potolită, inimă sprinţară. Cuvintele nu ţi le pun la îndoială. Căci tu eşti cea pe care-o ţin de sfântă-n a mea

viaţă, tu, singura-mi iubire-adevărată.

Auzindu-l, m-am hotărât să-mi pun la încercare propria inteligenţă, iniţiind un joc de iscusinţă în declaraţii. Speram că William Shakespeare i-a fost un bun profesor.

— Cuvinte n-am, pe ale tale să le-ntrec, dar în al meu piept găseşti aceleaşi adevăruri despre care ai grăit, am declamat, dând startul.

— Mă vei iubi de-a pururi? m-a întrebat el.

— Şi mai departe de atât, i-am răspuns.

— Mai mult mă adora-vei?

— Cu fiecare oră care trece, tot mai mult.

David a râs, văzând că-l tot provoc, şi a continuat jocul cuvintelor.

— O noapte bună. Şi dulci săruturi pe ale tale buze. Absenţa tu mi-o scuză: prudenţa doar captiv mă ţine, altminteri chiar acum aş fi acolo.

— Vino atunci. Fii strajă iubitoare, şi-apoi multe vei primi.

L-am auzit pe David icnind de surprindere.

— Isis, nu-mi vorbi astfel. Mă faci să cred că vorbeşti serios.

— Şi dacă e aşa? l-am întrebat.

David a tăcut.

— Mai eşti acolo? l-am întrebat, mirată că nu spune nimic.

— Nu mai vorbi despre astfel de lucruri. Buzele tale au şi venin, şi nectar, deopotrivă.

— Îmi pare rău. M-a luat valul, am zis, cu toate că nu-mi părea absolut deloc rău.

— O, vai, dă-mi voie noapte bună să-ţi doresc, iubirea mea, ’nainte ca imboldul să-mi urmez.

— Nu-mi spune noapte bună, mai bine ziua bună să îmi spui.

— Isis, draga mea, te rog, încetează. Dacă planul tău a fost să stârneşti dragostea pe care o am faţă de tine, atunci ai ieşit victorioasă. Nu mă împinge mai departe.

— Şi dacă te implor?

— Sângele îmi clocoteşte pentru tine. Încetează, imediat.

Ştiu că nu te joci.

— Noapte bună, atunci, am zis, şi dezamăgirea mea n-a fost deloc discretă.

— Noapte bună, iubita mea.

Un fior de emoţie mi-a străbătut şira spinării în timp ce aşteptam pe verandă să-i văd maşina îndreptându-se spre casa mea. Abia aşteptam să-i văd chipul chinuitor de frumos şi azi.

Am dat fuga spre maşina lui imediat cum am văzut-o apărând pe alee. A deschis repede portiera şi m-a îmbrăţişat fără o vorbă. Spatele îmi era lipit de maşină, şi i-am simţit cutia toracică mişcându-se în ritmul respiraţiei în timp ce mă săruta.

Mâinile lui mi-au trecut prin păr şi mi-au coborât pe spate. Aşa aş fi vrut să rămânem pe veşnicie.

— Hai să nu mai mergem azi la şcoală, i-am zis, sărutându-l pe gât.

— Isis, te rog, abţine-te de la astfel de cuvinte. Îmi sabotezi simţul raţiunii, a replicat, sărutându-mă pe obraz. Şi ştii ce catastrofă s-ar produce atunci?

— Sunt foarte conştientă.

— Atunci, termină. Te implor, scumpa mea. Nu-ţi mai transpune gândurile astea în cuvinte, fiindcă nu sunt lipsit de sentimente.

— O să termin, am încuviinţat eu.

M-a privit adânc în ochi şi mi-a mângâiat faţa cu dosul palmei.

— Dragă, dragă fată… sunt pierdut fără tine, dar sunt pierdut şi cu tine, de asemenea. O cauză pierdută, asta sunt.

Am zâmbit şi l-am îmbrăţişat înainte să mă dezlipească – la propriu – de el, după care am pornit spre şcoală.

Astăzi, David a parcat maşina în apropierea campusului. M-a privit stăruitor după ce a oprit motorul, m-a tras repede spre el şi m-a sărutat în aceeaşi manieră febrilă de mai devreme, când ajunsese la mine acasă. Mi-am lăsat mâinile să-i rătăcească pe piept. Îl iubeam pe băiatul ăsta

din toată inima, îl doream pentru mine, şi numai pentru mine.

— Riscăm să întârziem iar, mi-a atras atenţia, desprinzându-mi cu blândeţe mâinile şi plasându-mi-le în poală. Ar trebui să intrăm.

— Mda, l-am aprobat. Categoric.

David mă ţinea strâns când am intrat în şcoală. Grupul nostru era deja adunat la una dintre mesele lungi şi dreptunghiulare din cantină.

Andy îi dădea lui Bill să mănânce dintr-un măr. Gemenii conversau cu câteva persoane ale căror chipuri mi se păreau familiare, deşi nu le cunoşteam personal.

Ne-am aşezat la capătul cel mai îndepărtat şi mai puţin aglomerat al mesei, împreună cu Andy şi Bill. David s-a oferit să-mi cumpere ceva, fiindcă nu băusem decât un suc de portocale în dimineaţa aceea, dar nu-mi prea era foame.

Probabil că ar fi trebuit, totuşi, să mănânc ceva, de vreme ce zilele de vineri erau consacrate testelor şi păreau să se prelungească la infinit. Pe la jumătatea dimineţii, avea să-mi chiorăie stomacul.

Mi-am amintit că era şi ziua când urmau să sosească testele ADN pentru cadavrul descoperit pe câmp. În timp ce-i priveam pe cei din grupul nostru, desfăşurându-şi activităţile obişnuite la şcoală, m-am întrebat dacă-şi amintea cineva că e ziua în care vom afla dacă fostul nostru prieten s-a dus pentru totdeauna. Nu puteam decât să-mi imaginez prin ce putea să treacă familia lui. Am tresărit, făcându-mă ghem, când m-am întrebat la ce oră avea să mă sune Claire.

Probabil că aveam o expresie cam stânjenită, fiindcă David m-a şi întrebat dacă s-a întâmplat ceva.

— Nimic, i-am răspuns, cu un zâmbet crispat, nevrând să-i stric ziua care debutase desăvârşit.

Ne-am dus spre clasa în care aveam prima oră, şi am fost întâmpinaţi la uşă de colile albe de hârtie. Mormăituri şi gemete au pornit dinspre elevi, pe măsură ce-şi primeau foile. Ştiam cu toţii că avea să urmeze o verificare.

David s-a aşezat în spatele meu, pe locul lui obişnuit, iar

Andy, lângă mine. Am aşteptat întrebările testului, nerăbdători să scăpăm mai repede.

Nu m-am grăbit să dau răspunsurile la cele două întrebări enunţate de profesor. Trebuia să iau examenul ăsta cu notă maximă, ca să-mi menţin media generală ridicată. Fusesem într-atât de preocupată de viaţă – adică de David – încât media generală pe anul acesta îmi scăzuse puţin. Bursa pentru care depusesem cerere ar fi fost în pericol, dacă n-aş fi terminat cu media generală 9, în cel mai rău caz.

Profesorul nostru, cât timp a aşteptat ca toţi ceilalţi elevi să-şi termine lucrările, a cerut să se păstreze liniştea în sala de clasă. Mă plictiseam.

Mi-am lăsat capul pe braţul întins pe bancă, întrebându-mă cam cât de frumoasă ar putea fi excursia aia în Grecia, dacă acceptam să merg. Oare mama avea să mă lase să mă duc? Nu mai departe de aseară afirma că am nevoie să învăţ pe cont propriu anumite lucruri. Acum îmi puneam problema dacă şi asta s-ar fi încadrat în categoria experienţelor didactice.

David m-a atins uşor pe umăr, ca să mă întorc cu faţa spre el. Şi-a ţuguiat buzele trimiţându-mi o sărutare şi mi-a făcut cu ochiul.

Am chicotit pe înfundate şi am spus un „mulţumesc” din buze. El mi-a zâmbit şi mi-a mai trimis o bezea.

— Toată lumea se uită la tine, i-am şoptit.

— Ai naibii geloşi, a zâmbit el.

Nu m-am mai putut abţine să nu râd de el.

— Fără discuţii, ne-a avertizat profesorul. Şi aşa s-a terminat prima oră.

David era foarte demonstrativ. Între ore, mă strângea atât de tare în braţe, încât îmi oprea respiraţia.

— Nu plec nicăieri, am gâfâit.

— Nu, dacă am şi eu un cuvânt de spus, a glumit, strângându-mă şi mai tare.

— David, iar mă sufoci!

— O! a exclamat el, slăbindu-şi strânsoarea şi începând să râdă. Nu mi-am dat seama câtă presiune exercit asupra

ta.

— Din plin, am replicat, frecându-mi coastele.

M-a condus la oră, m-a sărutat în fugă pe obraz o dată şi pe gură de două ori, şi a fugit spre clasa lui, aflată de cealaltă parte a coridorului. Soneria s-a auzit exact în timp ce intra.

Pe timpul prânzului, Eryx a stat cu noi. Galen nu se alăturase azi grupului nostru. Nu era de văzut pe nicăieri.

— Unde e Galen? l-am întrebat pe Eryx.

— În detenţie, pe durata prânzului, a răspuns Eryx, chicotind cu înţeles.

— Ce-a mai născocit? s-a interesat Bill.

— A făcut-o pe suplinitoare să creadă că este un student în practică pedagogică, pregătindu-se să termine universitatea, şi s-a dat la ea de faţă cu toată clasa, a explicat Eryx, oprindu-se să arunce o bucată de şuncă din sandvici pe farfuria din plastic aflată în faţa lui. Şi ea a căzut în plasă. Era ca un aluat în mâinile lui. Malefic băiat!

Nimeni n-a suflat o vorbă despre necazul cu Gabriel. Mi-am închipuit că toată lumea nu voia decât să-şi continue viaţa şi să uite de întâmplare. După-amiază, Claire urma să aibă veşti pentru mine, şi aveam cu toţii să fim obligaţi să ne amintim.

Ultimul test al zilei a venit însoţit de o durere de cap, în ceea ce mă privea. După ce-am terminat, am stat şi m-am jucat cu telefonul, până când aproape că am adormit. David m-a fixat tot timpul cu privirea din partea cealaltă a clasei, cu ochii unui prizonier implorând îndurarea.

A patra oră era pe sfârşite, când am primit un SMS. Mi-am întors privirea spre David, convinsă că e de la el. Avea telefonul în mâini.

„Te rog, ajută-mă”, zicea mesajul. Şi provenea de pe numărul de telefon al lui Gabriel.

Capitolul 16

Pulsul mi s-a accelerat.

„Unde eşti?”, am răspuns imediat.

„În parcarea elevilor”, a venit iar mesaj.

Am sărit de pe scaun şi mi-am înşfăcat geanta. Am întors capul spre David, care m-a privit întrebător.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec, i-am zis domnişoarei Vincent, şi am ieşit în fugă din sală.

Îmi auzeam bătăile inimii în timpane. Eram emoţionată şi nerăbdătoare să-l văd pe Gabriel. Am alergat de-a lungul coridoarelor cât am putut de repede, până când am ajuns la ieşire.

Gabriel era în picioare, în mijlocul parcării, ud leoarcă de la ploaia venită odată cu vântul dinspre nord. Avea hainele zdrenţuite şi părea chiar mai slab şi mai palid decât ultima dată. Am avut impresia c-o să cadă în timp ce alergam spre el.

— Gabriel! am ţipat, răguşită.

A pornit şi el în fugă spre mine, zâmbind. Mi-am încetinit înaintarea când l-am văzut scoţând ceva de la spate. Era pistolul.

Am încremenit pe loc şi m-am întors ca să fug de el. Totul părea să se deruleze cu încetinitorul. Picioarele n-au reuşit să mă poate mai departe de câţiva paşi, până când am simţit cum sunt trasă de păr cu violenţă. Mi-a astupat gura înainte să pot ţipa şi m-a târât spre o camionetă.

M-a azvârlit în camionetă, a blocat portierele şi a început să mă înjure. Am ţipat la el cât mă ţineau puterile, cerându-i să înceteze.

M-a făcut curvă şi căţea trădătoare şi m-a lovit puternic în tâmplă cu arma. Am căzut pe spate, şi el a continuat să

mă lovească violent peste faţă, până când aproape că am leşinat.

Vederea mi s-a înceţoşat. A continuat să mă facă în fel şi chip şi mi-a sfâşiat bluza.

Am încercat să mă lupt cu el, dar degeaba. Era prea mare pentru mine.

— Nu, am izbutit cu greu să şoptesc.

L-am văzut ducându-şi mâna la curea.

— Termină… te rog, am strigat. Gabriel, termină. Te rog, termină! l-am implorat.

Mi-a descheiat cu forţa blugii.

Ultimele rămăşiţe de adrenalină din mine s-au adunat într-un ţipăt.

— Nu! am strigat. Nu! Te rog, nu!

Deodată, am auzit un zgomot puternic de sticlă spartă, şi Gabriel a zburat afară pe geamul portierei din dreptul volanului.

Ceva cald şi gros mi s-a scurs pe faţă.

— Opreşte-te, frate! l-am auzit urlând pe Galen. Nu este vrednic să moară.

— David, gândeşte-te la *ea.* Gândeşte-te la Isis, a intervenit, cu o voce puternică Eryx. Dă-i drumul lui.

— El nu merită să trăiască, a rostit David, printre dinţi. Îi smulg toate membrele cu dinţii.

— David, i-a atras din nou atenţia Galen. Isis este rănită. Ai grijă de ea!

Am auzit o bubuitură şi un icnet venind dinspre Gabriel.

— Ţineţi-l jos! a ordonat David.

Am văzut ca prin ceaţă silueta lui David deschizând portiera.

— Isis…, a icnit el, cu răsuflarea tăiată. Ce ţi-a făcut? m-a întrebat, şi i-am simţit clar furia din voce.

Şi-a scos cămaşa, mi-a şters faţa şi apoi m-a acoperit cu ea. Mi-am dat seama că dâra caldă de pe faţa mea era de sânge abia când am văzut petele de pe cămaşa aşternută peste mine. David m-a ridicat în braţe şi m-a scos din camionetă.

— Trimiteţi imediat o ambulanţă încoace! am auzit-o pe

directoarea Miller urlând în telefonul ei.

Am simţit cum David porneşte la trap, cu mine în braţe, de lângă camionetă. L-am văzut pe Galen ţinându-l pe Gabriel pironit de asfalt, şi pe Eryx în faţa lui David, pregătit să-l împiedice dacă avea de gând să-l atace pe Gabriel.

Deja se strânsese lume multă în parcare. Gabriel urla cât îl ţineau puterile într-o limbă pe care n-o înţelegeam, zvârcolindu-se sub apăsarea lui Galen.

— Unde crezi că te duci cu ea? Se află pe teritoriul şcolii. Răspund pentru ea până la sosirea părinţilor, a strigat directoarea Miller, alergând în urma lui David şi-a mea.

— Îmi asum întreaga răspundere, i-a răspuns David, fără să întoarcă măcar capul spre ea.

M-a dus până spre Land Rover şi m-a întins pe bancheta din spate. Eryx s-a strecurat la volan şi a ambalat motorul.

— Isis, să nu închizi ochii, dragostea mea, m-a implorat David. Nu-i închide.

I-am simţit mâinile alunecoase când mi-a şters sângele de pe ochi. Probabil că şi ele erau acum pline de sânge.

— Mă doare, am şoptit.

David a scos un mârâit răsunător, urmat de un scâncet şi hohote de plâns.

— Şşt, mi-a zis, legănându-mă uşor. Stai nemişcată, scumpa mea. Aproape că am ajuns.

Îmi dădeam seama cu ce viteză gonea jeepul după cum lua virajele. Capul îmi zvâcnea.

Am mai privit o dată ochii înlăcrimaţi ai lui David, înainte de a-i închide pe-ai mei.

— Deschide ochii, frumoasa mea. Deschide ochii.

Am mai simţit doar cum mâna lui David îmi zgâlţâie uşor faţa.

Când am redevenit conştientă, am simţit cum sunt întinsă pe o suprafaţă dură, cu o lumină albă, strălucitoare, deasupra mea. Abia puteam să întredeschid ochii. Zăream ca prin ceaţă nişte oameni care mă apăsau pe o parte a

capului, pe nas, pe buze. Nu recunoşteam pe nimeni.

O femeie mi-a ridicat pleoapele şi mi-a îndreptat o lumină puternică spre ochi.

— S-a trezit, a anunţat ea.

— Ţineţi-o trează, a poruncit o voce bărbătească, şi să-i faceţi o tomografie imediat după ce-i curăţaţi faţa.

— Câte degete vezi? m-a întrebat femeia, ţinându-şi mâna în faţa ochilor mei.

— Văd prin ceaţă, am şoptit.

Mă durea când îmi mişcăm gura.

Am fost dusă într-o cameră albă şi vârâtă într-un cilindru. Vederea îmi era în continuare înceţoşată. Nu ştiam ce se-ntâmplă. Am auzit un zumzet puternic venind dinspre aparat.

— Stai complet nemişcată, te rog, am auzit o voce bărbătească.

Dar cum aş fi putut să mă mişc, când îmi simţeam capul pe cale să explodeze?

— Dacă simţi greaţă sau ameţeală, anunţă-mă, mi-a zis aceeaşi voce. Să ştiu, ca să opresc aparatul.

Zumzetul puternic al maşinăriei n-a ţinut mult. Sau poate din cauză că tot leşinam şi mă trezeam, de-aia nu-mi mai amintesc.

Am fost scoasă din camera aia şi dusă pe mai multe coridoare, până într-o sală cu o mulţime de echipamente medicale în ea.

Îmi simţeam pleoapele grele, şi-aş fi vrut să cer ceva analgezice, însă asistenta era la uşă, discutând în contradictoriu cu cineva. Am auzit-o spunând că nu are nimeni voie să intre.

— Drăguţă, rămâi trează, mi-a zis asistenta. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

A injectat o substanţă în instalaţia pentru perfuzii legată la braţul meu.

— Ştii cum te numeşti? m-a întrebat.

— Isis, am răspuns, încercând să nu-mi mişc gura.

— Ştii ce ţi s-a întâmplat, Isis? Ştii de ce te afli aici? a continuat ea să mă interogheze.

— Da, am răspuns.

Uşa încăperii s-a deschis. Claire a dat buzna înăuntru şi s-a oprit când m-a văzut. Şi-a dus mâna la gură, icnind. Lacrimile au început imediat să-i şiroiască pe obraji. A mai făcut câţiva paşi şi şi-a şters faţa.

— Isis, ştii cine e? m-a întrebat asistenta.

— Mama mea, am răspuns, şi am început şi eu să plâng.

Claire s-a pus din nou pe plâns, când m-a văzut.

— Mamă, am zis, întinzând mâna spre ea.

Pe chipul lui Claire se vedea o suferinţă cumplită. Era palidă ca urmare a şocului suferit când m-a văzut aşa. Probabil că arătam înfiorător.

— Vreau o oglindă, am zis.

Asistenta a privit spre mama, iar mama spre asistentă.

— Nu ai nevoie de oglindă în clipa asta, Isis. Ai suferit mai multe comoţii. Vei fi ţinută sub strictă observaţie până la noi instrucţiuni din partea doctorilor, m-a informat cu o voce blândă asistenta. Mama ta e aici, ca să te ţină trează. Fii fată cuminte şi rămâi trează, bine?

— OK, am zis, încercând să clatin din cap, dar neputând din cauza durerii care-mi pulsa în craniu. Mi-am dus mâna spre cap, dar mama mi-a înhăţat-o în grabă şi mi-a aşezat-o la loc.

— Nu pune mâna, m-a prevenit ea, cu o voce întretăiată.

— Şi nasul mă doare, am zis.

— Ştiu, mi-a răspuns Claire, plângând. Iubito, va trebui să stai aici timp de câteva zile. Şi-o să vină şi cei de la poliţie, să-ţi ia o declaraţie.

— Mamă, nu plânge, i-am zis, mângâindu-i mâna.

— Isis…, a zis ea, icnind. Tică… Gabriel a fost arestat de poliţişti. Nu e în toate minţile. Au zis c-o să-l ducă la un spital de psihiatrie.

— David unde e? am vrut eu să ştiu.

— Afară. Nu vor să-l lase să intre. Tocmai s-a certat cu ei adineauri. Eşti la secţia de terapie intensivă. Numai rudele foarte apropiate au voie înăuntru.

— Vreau să-l văd, am zis în şoaptă, strângându-i mâna.

— Da, dar el n-are voie aici, a şoptit şi mama.

— Te rog? am insistat.

— Numai o persoană poate să fie aici înăuntru, şi trebuie să facă parte din familie. Ar trebui să ies eu şi să spun o minciună cu privire la cine e dar nu vreau să te părăsesc.

Claire m-a fixat cu privirea, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile. Probabil că Gabriel îşi făcuse foarte serios de lucru cu faţa mea, dacă ea era atât de înnebunită.

Când, în sfârşit, lui Claire i s-a spus că pot să adorm şi să mă odihnesc, i-am zis şi eu să se ducă să mănânce un pic. Ea şi-a şters lacrimile şi mi-a atins obrazul cu degetele, cu multă blândeţe, după care a plecat spre cantină.

Tocmai dădeam să închid ochii, când am auzit uşa deschizându-se. David reuşise cumva să înşele vigilenţa asistentei şi acum stătea în prag, căscând gura la mine.

— E rău? l-am întrebat.

— Of, Isis…, mi-a răspuns, şi privirea lui m-a neliniştit.

S-a apropiat de pat şi şi-a lăsat capul pe pieptul meu.

— Tare frică mi-a fost, a mărturisit.

— Sunt bine, am zis, trecându-mi degetele prin părul lui negru, mătăsos.

Şi-a şters ochii şi şi-a atins foarte uşor buzele de ale mele.

— Nu eşti bine. Ar trebui să te vezi cum arăţi. De-acum încolo, nu te mai scap din ochi niciodată.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Intraţi, a rostit David, cu voce tare.

Un ofiţer de poliţie a pătruns în încăpere. Pe ecusonul lui scria „Cortez”.

— Domnule ofiţer, l-a întâmpinat David, întinzându-i mâna.

— ’Neaţa, a zis Cortez, strângându-i mâna lui David. Am venit să iau o declaraţie din partea victimei. Poate să vorbească?

— Da, am răspuns, înclinând uşor din cap.

Ofiţerul mi-a pus o serie de întrebări, şi am fost nevoită să povestesc incidentul. Parcă l-aş fi retrăit. Am văzut

buzele lui David tremurând de furie, în timp ce-mi asculta relatarea.

Mama a intrat în salon la scurt timp după ce am terminat de dat declaraţia. Ofiţerul tocmai ieşea, când a intrat Claire.

— Ei ştiu că eşti aici? l-a întrebat în şoaptă pe David.

El a scuturat din cap.

— Nu, i-a răspuns. Doamnă Martin, aţi stat aici toată noaptea. Duceţi-vă acasă şi odihniţi-vă. Stau eu cu ea, a zis, încercând s-o convingă să plece.

— Nu, a refuzat Claire. Cel care are nevoie să plece acasă eşti tu. Ai stat toată noaptea în sala de aşteptare. Du-te acasă, la mama ta, tinere. Probabil că se îmbolnăveşte de grijă.

— Nu plec, a declarat David, fără să-şi dezlipească privirea de mine, în timp ce vorbea cu mama.

— Atunci, treaba ta, a zis ea, frecându-mi buzele cu puţină gheaţă.

Au trecut vreo două zile, şi am fost externată din spital, cu câteva cusături pe o parte a capului. În jurul ochilor şi pe cea mai mare parte a feţei, aveam pete vineţii şi roşii. Umflăturile buzelor se mai retrăseseră, dar nasul îmi era spart, iar durerea de cap nu voia să cedeze.

N-am avut voie să mă întorc la şcoală decât după încă o săptămână. Când am revenit, am fost întâmpinată cu priviri lungi şi murmure. David şi-a luat scutire pentru aceeaşi perioadă, pe motiv de „stres emoţional”. El şi ceilalţi din familia lui m-au vizitat în fiecare zi. Claire şi-a luat câteva zile libere de la lucru, până când s-a oferit Nyx să mă vegheze, acasă la mine, pe tot restul săptămânii.

Faţa mea era un dezastru. Machiajul nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Îmi mai rămăseseră ceva urme pe braţe, de când mă luptasem cu Gabriel ca să mă eliberez, aşa că am purtat mâneci lungi până când au devenit mai puţin vizibile.

De data asta, David n-a mai trebuit să insiste, ca s-o convingă pe Claire: mama a fost cea care a stăruit ca, după

şcoală, să stau cu David şi cu familia lui; Alezzander m-a vizitat şi el, în săptămâna în care m-am întors la liceu.

— Am ceva să-ţi spun în legătură cu prietenul tău Gabriel, a început el, patrulând agitat prin birou.

Tocmai când credeam că lucrurile aveau să evolueze spre bine, iată că soseau alte veşti rele.

— Limba în care l-ai auzit vorbind în ziua incidentului nu era a lui. Este corect?

— Da, foarte corect, am încuviinţat eu.

— Isis, Nyx s-a dus să-l viziteze la spitalul de psihiatrie în care a fost internat. El pretinde că aude voci. Doctorii au afirmat că are stări maniacale şi halucinaţii. Consideră că suferă de schizofrenie, însă soţia mea a descoperit adevărul.

S-a oprit, privindu-mă şi aşteptând o reacţie.

— A fost vizitat de Turpis, mi-a dezvăluit Alezzander.

— Nu înţeleg, m-am plâns eu.

— Turpis sunt vietăţi demonice nevăzute. Sunt viclene, şi malefice, şi nu iau prizonieri, copilă. S-au folosit de el ca să ajungă la tine.

— Poftim?! a strigat David, ridicându-se de pe scaun. Tată, mie de ce nu mi s-a spus până acum?

— Îţi spun eu în clipa aceasta, i-a răspuns Alezzander, făcându-i semn să se aşeze la loc.

— Dar ce vor de la mine? am întrebat.

— Avem motive să credem că ai fost descoperită. Se pare că posezi un anumit element-cheie care-i atrage spre tine. Noi trebuie să aflăm ce anume caută, mi-a explicat Alezzander. Iar tu trebuie să-ţi găseşti tatăl.

— E imposibil. Nu ştiu cine e, cu atât mai puţin unde e, i-am spus.

— Trebuie să găsim o cale. Turpis nu vor avea linişte, până când tu nu vei înceta să trăieşti. Şi nu putem permite aşa ceva, greşesc? a zis, arătând spre Podoaba Stelei de pe pieptul meu.

— Dar cum? l-a întrebat David pe tatăl său.

— Scrisorile pe care el le va trimite, vor trebui să servească drept bază pentru găsirea lui. Sunt sigur că vei

mai primi şi altele. Până atunci, însă, nu trebuie să stai la distanţă de noi. Suntem unica ta protecţie împotriva acestor vietăţi.

— Vreau să-mi retrag acuzaţiile, i-am spus lui David, în timp ce mă conducea acasă.

Mă necăjea faptul că Gabriel fusese o victimă a acelor fiinţe, exact la fel cum fusesem şi eu.

— Nu, s-a împotrivit David, încleştându-şi fălcile. Nu vei face una ca asta. Ar putea să te atace iar.

— E o victimă, David.

— Nu mă interesează. Nu este în toate minţile, şi poate că nici nu va mai fi vreodată. Monştrii aceia nu părăsesc persoana aşa, pur şi simplu. O tot bântuie… se zvârcolesc în interiorul şi în jurul ei, până când ea nu mai ştie nici cum se numeşte. Sunt ca o boală care-i face pe oameni să-şi piardă minţile.

— Tu vorbeşti despre posedare?

— Ar putea foarte bine să fie cazul.

— Atunci, trebuie să-l ajutaţi. Tu şi toată familia ta trebuie să-l ajutaţi, l-am rugat eu. Nu e vina lui pentru ce mi-a făcut mie.

— Nu, a replicat cu asprime David. Doar peste cadavrul meu descompus.

Mă durea să mă încrunt la el, dar tot am făcut-o. Şi n-am mai vorbit pe tot restul drumului spre casă.

M-am aşezat pe patul meu, privindu-mi vânătăile în oglindă. O şuviţă de păr pe care o prinsesem intenţionat cu agrafa acolo îmi acoperea cusăturile pe o parte a capului. Deja puteam să văd câteva fire ţepoase de păr crescând la loc pe porţiunea rasă din jurul rănii.

Cercurile întunecate de sub ochii mei căpătaseră acum o nuanţă gălbuie. Mi-am pipăit încet rădăcina nasului. Umflătura se mai dusese cât de cât, dar tot mă durea un pic când respiram.

Am luat leacul din plante – o cremă – pe care mi-l preparase Nyx şi mi-am tratat vânătăile, aşa cum mă

învăţase.

Pe timpul săptămânilor următoare, m-am gândit foarte mult la Gabriel, cum stătea în spitalul acela de psihiatrie. Cât timp era încarcerat acolo, eu deveneam o paranoică din cauza familiei Chios şi a lui Claire.

Nyx şi Claire petreceau acum o mulţime de timp împreună. Întruniri prieteneşti se ţineau frecvent, când acasă la mine, când la moşia Ebony, cel puţin doi dintre membrii familiei Chios fiind de fiecare dată prezenţi. David pleca de lângă mine numai noaptea, dar ştiam că stă pe acoperişul verandei şi mă veghează. Niciodată n-ar fi vrut s-o recunoască.

A trebuit să treacă o lună, dar în sfârşit umflăturile de pe faţă mi-au trecut, şi vânătăile au dispărut cu desăvârşire. Nu am avut nevoie de vreo operaţie estetică pentru îndreptarea rădăcinii nasului, graţie tehnicilor tămăduitoare ale gemenilor.

Eram bănuitoare faţă de toată lumea şi tulburată de propria paranoia. Nici măcar balul absolvenţilor nu mi se mai părea distractiv.

Multă vreme, nu s-a întâmplat nimic neobişnuit, asta până spre sfârşitul lui mai.

Tocmai ajungeam acasă, împreună cu David, în ajunul zilei mele de naştere, cu patru zile înainte de absolvirea liceului. Mama ne aştepta pe verandă!

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar aş putea să vorbesc cu tine între patru ochi, pui? m-a întrebat Claire.

— Sigur că da, i-am răspuns, urmând-o în bucătărie.

— Uite, asta a sosit azi, pentru tine, m-a informat, întinzându-mi un plic nedesfăcut.

— E de la *el,* am zis, privind ştampila poştei, pe care scria „Atena”.

Claire mi-a făcut un semn de încuviinţare.

— Da, a zis ea.

Am rupt cu grijă plicul pe o latură. Am scos scrisoarea aflată înăuntru şi am despăturit-o. Înăuntrul ei se afla şi un cec în valoare de 25 000 de dolari.

Am început să citesc scrisoarea.

Scumpa mea fiică,

Sper că eşti bine, fericită că absolvi liceul şi că ajungi la vârsta majoratului. Îţi trimit cele mai calde felicitări pentru ambele.

Alăturat vei găsi un cec pe care eşti liberă să-l foloseşti după cum vei dori. Eu nu încerc să cumpăr acceptarea ta, ci mai degrabă să-ţi predau ceea ce nu am fost capabil să-ţi ofer din cauza lipsei mele.

Am întreprins demersurile necesare unor depuneri lunare pe numele tău, într-un cont din banca amplasată în colţul dinspre nord al intersecţiei din oraşul tău. Contul îţi va fi alimentat în permanenţă, deoarece mă voi îngriji de el cât timp vei fi înscrisă la facultate.

Încă nu m-am hotărât când mă voi prezenta personal în faţa ta. Sper că-mi vei înţelege teama de respingere, atât din partea ta, cât şi a mamei tale.

Îţi doresc să ai veşti bune.

Cu cele mai bune urări,
S. Leumas

— Asta a venit azi? am întrebat-o pe Claire.

— Da, mi-a răspuns, împreunându-şi mâinile. Ce e?

— Cred că un cadou pentru ziua de naştere şi pentru absolvire.

— Poftim? s-a mirat Claire, care nu ştia de cec.

I-am întins ambele hârtii.

— Citeşte, am îndemnat-o.

— O, au, phii! a exclamat, ţopăind. El vrea să te vadă! El vrea să *mă* vadă!

— Ce-ai păţit?

— E dragostea vieţii mele, Isis, mi-a mărturisit, în şoaptă.
— Şi cum rămâne cu Judele?
— Nu suntem exclusivişti, mi-a răspuns, adulmecând hârtia. E parfumul lui. Mmmmmm! a murmurat, închizând ochii.
David a intrat în bucătărie.
— Sunteţi bine? s-a interesat el.
Claire a ascuns scrisoarea la spate.
— Foarte bine, mulţumim.
— Am vrut să fiu sigur, a mai zis David, întorcându-se în living.
Claire s-a întors spre mine, zâmbind.
— Poţi să-ţi cumperi o maşină, pentru facultate.
Deodată, mi s-a aprins beculeţul. Dacă scrisoarea purta ştampila poştei din Atena, asta însemna că tatăl meu era acolo, acum. Eu şi David puteam să plecăm imediat după absolvire… adică peste doar câteva zile. Aş fi mers ca la o vânătoare, prada fiind el. Dar mama ar fi acceptat?
— De fapt, am început, David m-a invitat să mergem în Grecia. Au o casă acolo, dar ştiu că tu…
— Du-te, a zis, fără să mă lase măcar să termin.
— Hî? am bâiguit, năucită.
— Du-te, Isis. A fost mereu un vis de-al meu, să mergem amândouă, când vei fi mare. Tu o să fii mereu fetiţa mea, dar acum nu mai eşti mică. Am încredere în tine. Aşa că, du-te. Bani ai.
— Nu glumeşti? am întrebat-o, cu gura căscată.
— Du-te! a strigat, fluturându-mi cecul prin faţa ochilor.
— David! am urlat după el din bucătărie, ţopăind împreună cu mama. Mergem în Grecia vara asta!

Pe 30 mai e ziua mea. Am avut o reuniune în cadru restrâns, cu familia Chios, cu toţi prietenii mei cei mai buni şi cu mama, la un restaurant, seara.
Eram entuziasmată la gândul că, peste câteva zile, aveam să fiu de cealaltă parte a globului, pe pământ străin.
Cu toate cumpărăturile pentru hainele pe care aveam să

le iau cu mine în excursie şi formalităţile pentru absolvire şi înscriere la facultate, aveam impresia că, pur şi simplu, nu e timp suficient.

De asemenea, mai trebuia să mă gândesc şi la presupusa mea transformare. Trebuia să-mi găsesc tatăl, şi cât mai repede. Trebuia să aflu de ce eu şi David nu ne transformam în cu totul altceva, şi era posibil ca el să fie cel care deţine răspunsul pentru această întrebare.

În seara de după festivitatea de absolvire, David m-a surprins cu un buchet de flori şi un set de genţi de voiaj nou-nouţe. Am fost într-atât de emoţionată, încât n-am putut să dorm. Am scos capul pe fereastră, la orele mici de dinaintea răsăritului, şi l-am descoperit acolo pe David.

— Bună, am zis, lungindu-mi gâtul spre el.

— Bună dimineaţa, frumoasa mea, mi-a răspuns el, zâmbind. De data aceasta, m-ai prins.

— Hai înăuntru, i-am zis.

M-a fixat cu privirea, stând să se gândească.

— Doar de data asta… te rog? am încercat din nou.

S-a ridicat de pe acoperişul verandei şi a încălecat fereastra, intrând în camera mea. M-a învăluit în braţele lui, dezmierdându-şi buzele de ale mele. I-am lăsat mâinile să-mi rătăcească în jos, pe spate, până la şolduri.

— Îţi vine să crezi că vom fi împreună timp de două luni, începând chiar de mâine? Nu voi mai fi nevoit să te împart cu nimeni, a zis, muşcându-mi buza.

— Sunt atât de emoţionată, i-am răspuns.

Am privit amândoi, de la fereastra mea, cum răsare soarele. Cerul arăta cu desăvârşire superb, cu nuanţele lui stacojii, aurii şi albăstrii.

Era începutul noii mele vieţi. Eram o femeie tânără, logodită cu bărbatul viselor mele.

Epilog

La poarta pentru plecări, mi-am luat rămas-bun de la mama, care era mai emoţionată decât dacă ar fi fost ea cea care pleca în excursia asta. Mi-a părut rău că n-a acceptat oferta de a veni cu noi. A argumentat că e debutul vieţii mele adulte şi că nu poate să se amestece.

Mi-am ocupat locul la fereastră. David s-a aşezat lângă mine, cu un zâmbet de-un kilometru pe faţă.

— Dac-aş putea, te-aş mai răpi o dată, a glumit el.

— Şi eu te-aş lăsa, i-am replicat, zâmbind.

Semnalul luminos pentru prinderea centurilor s-a aprins înainte ca pilotul să-şi înceapă anunţul de bun venit. Mi-am întors privirea spre David şi l-am strâns de mână. Plecam într-o călătorie cu scopul de a-l găsi pe bărbatul care mi-a fost tată.

Mi-am scos jurnalul, în timp ce David dormea. L-am deschis şi am scris pe coperta interioară.

Sunt, în acelaşi timp, mai mult dar şi mai puţin decât o fiinţă umană. Sunt, prin cine ştie ce întâmplare miraculoasă, încă în viaţă. Aceasta este povestea primei mele iubiri, povestea vieţii mele trecute, şi povestea renaşterii mele… în chip de Creatură.

* * *

David încă dormea buştean. Mi-am scos pudriera şi m-am privit în oglinda ei, vrând să-mi refac machiajul. Pupilele ochilor mei verzi deveniseră alungite şi înguste, ca de şarpe. Mi-am întors privirea spre pasagerul aşezat de cealaltă parte a intervalului şi am scos un sâsâit, înainte

de a ataca.

E doar începutul